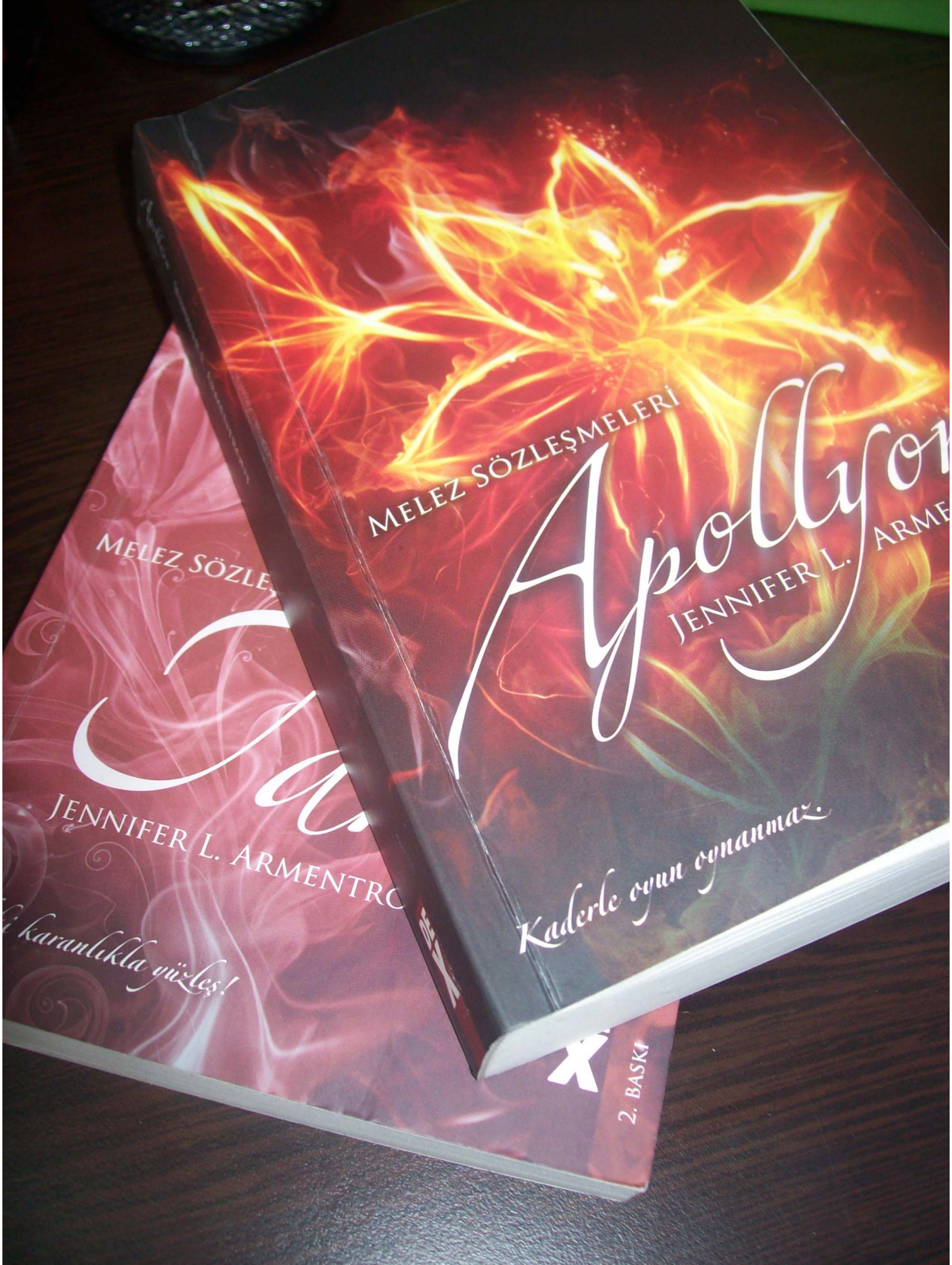

MELEZ SÖZLEŞMELERİ
Apollyon
JENNIFER L. ARMENTROUT
Kaderle oyun oynanmaz.
2. BASKI

MELEZ SÖZLEŞMELERİ
Apollyon
JENNIFER L. ARMENTROUT
DEX
Kaderle oyun oynanmaz.

MELEZ SÖZLEŞMELERİ

Apollyon

MELEZ SÖZLEŞMELERİ

İksir

Birinci Bölüm

Alex, Hephaestus'la Apollo'nun dövdüğü titanyum parmaklıkları sımsıkı kavradı. Kehribar rengi gözleri öfkeyle yanıyordu. Ancak bu gözler... Alex'in değildi. Alex'in gözleri sıcacık ve kaliteli viski gibi kahverengiydi. O gözleri, Atlanta'daki depoda daha ilk gördüğüm an zihnime kazımıştım. Karşımdakiyse apayrı bir varlıktı.

Alex'i Apple River, Illinois'nin ta içlerindeki güvenli eve ilk götürdüğümüzde az daha kaybediyorduk. Ben dâhil hiçbirimiz onun tam güçlerini görmeye hazır değildik, gafil avlanmıştık. Eğer Apollo, Hephaestus'u –Apollyon'a dayanabilecek bir şeyi yapabilecek tek tanrıyı– Alex'i kapatabileceğimiz bir hücre yapmaya ikna etmeseydi, ona hayatta söz geçiremezdik.

"Beni buradan çıkartmazsan, erkek kardeşinin kaburgalarını söker, taç niyetine giyerim."

Hiçbir duygu belirtisi göstermedim. Son birkaç gündür tehditlere kulağım alıştığı içindi belki de. Alex, Deacon'ı öldürme tehdidi savurmaya bayılıyordu. Gerçi çok geçmeden bundan da bıkacaktı. Oysaki başta böyle değildi. İlkin, gözlerinin keh-

ribar rengi olması dışında... neredeyse normaldi. Eski Alex gibi konuşuyordu. Eski Alex gibi şakalar yapıyor, onun gibi tartışıyordu. Alex gibi mantık yürütüyordu.

Titanyum parmaklıkları sıktı. Her titanyum çubuk, Hephaestus'un daha önce bir kez Aphrodite'in üstünde kullandığı, örme zincirden yapılmış kırılmaz bir ağla sarılıydı. Apollyon bile bu ağı parçalayamazdı.

Alex'in yukarısında çimentoya kazınmış birkaç işaret, onun yeni keşfettiği güçlerinin çoğunu etkisiz kılıyordu. Tümüyle durduramıyordu, fakat onun kendine ya da başkalarına karşı tehlike oluşturmasını önlüyordu.

Şimdilik.

Alex'in Uyanışından sonra olanları anımsadıkça çıldıracak gibi oluyordum. İlk'le, yani Seth'le bağlantı kurmuştu ve yerimizi ona bildirdiğinden hepimiz emindik. Onun bir an önce başka bir yere götürülmesi gerektiği konusunda ben de hemfikirdim, ancak Apollo'nun bunu yapış tarzına katılmamıştım.

Apollo onu bir tanrı şimşeğiyle çarpmıştı.

Ben de yumruğu Apollo'ya yapıştırıvermiştim.

Hâlâ hayatta olduğuma şaşırıyordum.

"Orada durup beni seyretmen nasıl olacak, biliyor musun?" diye alay etti benimle. "Tıpkı öylece durup annenle babanın iblisler tarafından boğazlanışını seyrettiğin gibi. Ama bu seferki çok ama çok daha tatlı olacak."

Kollarımı kavuşturdum.

Ağır ağır nefesini verdi, başını öne eğdi, ağlamamak için gözlerini kırpıştırdı. "Lütfen. Aiden, *lütfen* çıkar beni buradan."

Gözlerimi kapadım. Çenemde bir kas seğirdi. Bu... taktik en etkilisiydi.

"Neden bana böyle davranıyorsun? Çok kötüyüm. Canım yanıyor. Canımı yakmalarına nasıl izin verebildin?"

Gözlerimi hemen açtım. Vücudumda ne kadar adale varsa kaskatı kesilmişti. Gözünden yaşlar boşandı ve bir anlığına –sadece bir anlığına– karşımda yalvaran, dil dökenin aslında Alex olmadığını unuttum.

"Beni sevdiğini sanıyordum."

O kadar hızlı hareket ettim ki irkildi. Ellerimi parmaklıkların arasından uzattığım gibi yüzünün iki yanına yapıştım. Alnımı soğuk çubuklara, dudaklarımı ise dudaklarına yapıştırdım. Öpücüğüm sert ve hızlıydı. Öfkeliydi. Çaresizdi. Ne yapacağını bilemeyip öylece kaldı. Geçtiğimiz kırk sekiz saatte, başka yolu olmadığından onu birkaç kez böyle susturmuştum.

Geri çekilip onu salıverdim. "Seni bırakmayacağım çünkü seni seviyorum."

Alex'ten etrafa buram buram yayılan hayal kırıklığı, etimi kemiklerimden ayırmakla tehdit ediyordu beni. O buğulu bakışlar kaybolmuştu bir anda. Alex haykırdı, kendini hücrenin arka kısmına fırlattı. Parmaklıklardan üç metre uzakta sırtını büküp duvara yaslandı. "Beni sonsuza dek burada tutamazsın."

"Ama deneyebilirim."

"O beni almaya geliyor."

"Seni asla bulamayacak," deyip hücrenin önündeki metal iskemleye oturdum. İhtiyaç duyacağı ne varsa sağlamıştım. Hücrede küçük, müstakil bir banyosu, kıyafetleri ve paramparça edip geriye sadece döşeğini bıraktığı bir de yatağı vardı.

Alex güldü, kendini duvardan itip uzaklaştırdı. "Onu yenemezsin."

Bakışlarım kilitli kapının yanında duran tabağa takıldı. "Ye, Alex. Bir şeyler yemen lazım."

"Asla *onun* yerini dolduramazsın."

Çenemdeki sakalımı sıvazladım. Ağır ağır tabağına yaklaştığını görünce içimde bir umut belirdi. Dört gün önce Uyandı-

ğından bu yana tek lokma yememişti. Hâlâ nasıl ayakta durduğunu aklım almıyordu. Tabağını alıp uzaklaştı.

"Bu sefer yiyecek misin?" diye bezgince sordum.

Alex güldü, sonra tabağı dosdoğru bana fırlattı. Plastik, titanyuma çarptı, sonra tangırtıyla yere düştü. Yiyecekler –galiba patates püresi ve bir tür et– parmaklıkların arasından geçip göğsüme ve yanağıma yapıştı. Ona seramik tabak vermeyi bırakmıştık çünkü kırıp parçalarını silah olarak kullanmaya kalkışıyordu.

Artık taşmak üzere olan sabrımı topladım, üstüme yapışan yemeği yavaşça vurup yere attım. "Kendini daha iyi hissettin mi bari Alex?"

Dudaklarını büzdü. "Pek değil." Sonra volta atmaya başladı. Akşam yemeğini *yine* fırlattığı halde, hareketleri akıcıydı, büyüleyiciydi. "Artık buna dayanamıyorum. Beni buradan çıkarın yoksa hepinizi yok ederim."

Başımı iki yana salladım. "Alex, gerçekten orada olduğunu biliyorum. Seni tanıyorum. Gerçekten gitmiş olsan kalbim şu an atmazdı."

Döşeğin üstüne kendini bırakıp kükredi. "Tanrılar aşkına, ne kadar da tatlı, değil mi? Karnımda nasıl kelebekler uçuşuyor, ah bir bilsen!"

"İşte yakalandın." Ayağa kalkıp parmaklıkları kavradım, onun az önceki hareketlerini taklit ettim. "Seni açığa çıkarmak ne kadar sürer diye merak ediyordum ben de. Aramızdaki aşk sana batıyor mu Seth?"

Alex yana yuvarlandı, kaşları çatılmış, beti benzi solmuştu. "Seth burada değil, seni aptal safkan."

"Sana bağlandığında canın yanıyor değil mi?"

"O burada değil!" diye bağırdı ama sesi çatlamıştı.

Yalan söylediğini biliyordum. "Seth burada." Parmaklıklara yaslandım. "Onu gözlerinde görebiliyorum."

Alex döndü, dizlerini göğsüne çekti. Birden titredi. Ne yaptığını biliyordum. Kendi kabuğuna çekiliyor, Seth'e ulaşıyor, onunla temas kuruyordu.

"Alex," dedim.

Başını kaldırırken yumruklarını sıktı. "Git buradan."

Onunla göz göze geldim. "Asla."

"Senden nefret ediyorum," diye tısladı ve ciddi gibiydi. "İğreniyorum senden!"

"Bu doğru değil. Alex beni seviyor."

Gözlerini devirdi. "*Ben* Alex'im, seni budala. Seni sevdiğim falan da yok. Benim ihtiyacım olan..."

"Senin ihtiyacın olan Seth." Eklemlerim bembeyaz kesilene kadar parmaklıkları sıktım, içimi bir öfke bürüdü. İçten içe biliyordum ki, onu böyle davranmaya zorlayan sırf Seth değildi. Evet, ağzından çıkanların bazısı düpedüz Seth'in laflarıydı, ancak Alex'i buna mecbur eden şey *ihtiyaç*tı. İlk'in yakınında olma ihtiyacı elle tutulur bir şeydi... güçlü ve gerçekti.

Tadını alabiliyordum.

Kâhinin ona yazın ihtiyaç konusunda söylediklerini anımsadım. Bir yanım o zaman bunu anlamamıştı ama artık anlıyordum. İhtiyaç onu da yok ediyordu, beni de.

"İhtiyaç sevgi değildir Alex."

O daha yanıt veremeden kapı açıldı. "Ay!" Bacaklarını düzeltip el çırptı. "Yeni ziyaretçilerim mi gelmiş? Ne kadar da şanslıyım. *Suratını* görmekten gına gelmişti zaten."

Alex'in safkan dayısı Marcus bana bakıyordu. "Görüyorum ki keyfi yerinde."

Alaycı bir ifadeyle güldüm.

Alex ayağa kalktı, doğal olmayan bir biçimde hücrenin sağ tarafına doğru yalpaladı. Odada kalan son nesne olan döşek yer-

den bir iki metre yükseldi. Bu döşek dışında odadaki her şeyi çıkartmıştık. Artık elementleri rahatça kullanabiliyordu. Sadece istemesi yeterli gibiydi. Tanrılar biliyor ya, bayılıyordu buna.

Marcus'la ben donakalmış, bu gösteriyi ağzımız açık izliyorduk. Dünkünden daha güçlüydü, muhtemelen koruyucu büyülerin gücünü yitirmeye başladığı anlamına geliyordu bu. Hephaestus'un pek yakında tekrar gelmesi gerekecekti.

"Burası neresi?" Alex, güçle doldurduğu bu sözlerle üstümüze yürüdü.

Sözcükler içimde yankılanır, içimde nefes alırken gerilediм. Alex'le göz temasımı kesmeye kendimi zorlayıp Marcus'a döndüm. Gözleri donuklaşmıştı, boş boş bakıyordu. Yerimizi söylemek üzereydi. Elimi omzuna koydum.

Önce şöyle bir gözlerini kırpıştırdı, sonra küfrü bastı. "Bana mı öyle geliyor yoksa bu işte ustalaşıyor mu?"

Alex kıkırdadı. Sesi bana *Hayvan Mezarlığı* filmindeki o korkunç küçük oğlanı anımsatmıştı. Hani etrafta koşup insanları neşterle öldüren.

"Galiba. Ağzına hiçbir şey koymayınca zayıflayacağını düşünüyor insan." Alex'in döşeğe geri dönüşünü izledim. Durdu, dönüp bize baktı. Gözlerini kısmıştı. Acaba bu sefer ne numara çevirecek diye meraklandım. "Buraya *hiç kimsenin* girmemesini sağlamalıyız."

Marcus başıyla onayladı. Bu ev de Solos'un babasının mülklerindendi fakat buradaki Avcı trafiği daha fazlaydı. Yeni görev yerlerine giderken uğruyorlardı ve evde yabancılar varken (hiç eksik olmuyorlardı) mahzenin kapısını kilitli tutmaya özen gösteriyorduk. Ev yeni haberlerle çalkalanıyordu. Çoğu kişi batıdan uzaklaşıyor, ya İlah Adası'ndan geri kalanlara ya da New York'taki Akit'e gidiyordu.

"Marcus?" Alex bize bakıyordu.

"Evet Alexandria?"

Alex'in gözü bana kayarken dudağının bir kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı. "Aiden'la benim... nasıl anlatsam ki? Onun beni defalarca çıplak görmüş olması seni rahatsız etmiyor mu?"

Tanrılar aşkına. Yine başlamıştık işte. Başımı iki yana salladım, ellerimle gözlerimi ovaladım. "Alex..."

Marcus kaskatı kesildi. "Bunu sindirmem biraz zaman aldı. Ama çok da şaşırdığımı söyleyemem." Kaşlarını çatıp bana baktı. "Bir kural varsa ne yapar eder çiğnersin Alex. Benim beklemediğim şey, Aiden'ın bu kadar..."

Alex "Sorumsuz olması mıydı?" diye tamamlamasına yardım etti, gözlerimi devirdim. "Beş para etmez bir herifmiş, yararlandı benden. Başından onca şey geçmiş zavallı yeğeninden. Zorlama büyüsü yaptı. Beni *zorladı*."

Ellerimi yanıma indirdim. Dehşete düşmüştüm, allak bullak olmuştum. İnanılmaz ama... yapmıştı işte.

Soğukkanlı bir tavırla "Doğru, beş para etmez herifin tekidir," dedi Marcus, "ama senden faydalandığına ya da zorlama büyüsü kullandığına pek inanasım gelmiyor."

"Sağ ol," diye homurdandım.

Alex omuz silkip bize doğru süzüldü. "Kuralları çiğnedi. Hiç oralı olmuyor musun?"

"Ne yalan söyleyeyim, bunca olan bitenin arasında kafamı en son takacağım şey bu." Marcus gülümseyince Alex'in gözleri sarımsı kahverengi bir renkle parıldadı. "Hem çiğnenmiş kuralların bir listesini yapacak olsak birinciliği kimselere kaptırmazsın."

"Ama *o*, zorlama büyüsünü bir safkanın üstünde kullandı."

"*Sen de* bir safkan öldürdün. Göze göz, dişe diş Alexandria." Alex'le bu konuşmayı ilk yapışımız değildi ancak Marcus'un sakinliği beni her seferinde şaşırtıyordu.

"O zaman bizi cezalandırmalısın." Parmaklıklara yaklaştı ama ellerini yanlarından ayırmamıştı. "Kural kuraldır dayı. Bizi Konsey'e götür."

"Seni bırakmayacağız," diye lafa karıştım. "Başka şeylerden söz et Alex."

Dudaklarını gerip kelimenin tam anlamıyla tısladı. "Buraya gelmeye ne dersin?"

Sırıttım. "Çok hoşuna giderdi, değil mi?"

Ellerini yumruk yapıp parmaklıklardan uzaklaştı, gözlerini üstümden ayırmadı. "O da laf mı? *Bayılırdım.*"

Kapı açıldı, beton merdivenlerden aşağı ışık vurdu. Marcus dönüp baktıysa da ben Alex'ten gözümü ayırmadım. Bakışlarında bir meydan okuma, bir davet vardı. Dövüşmek istiyordu ve elementleri denetleme gücü zayıf da olsa, çok dişli bir rakipti. Geçen sefer benimle dövüşmeye zorladığım zamana kıyasla daha becerikliydi. Bunu düşününce, o dövüşün nasıl sona erdiği geldi aklıma.

Alex öpmüştü beni.

Dövüşün bu sefer öyle bitmeyeceğini biliyordum, yine de midem kasıldı. Beni eline geçirse öldürmeye çalışacaktı. Kendime bunu telkin edip durmam gerekiyordu. Seth'le bağlantı kurduğunda, Akis'te görüp etkilendiğim ya da âşık olduğum o kız olmaktan çıkıyordu.

"Marcus? Aiden?" Solos merdivenin başından seslendi. "Orada mısınız?"

"Sakın aşağı inme," dedim ansızın kulakları dikilen Alex'e bakarak. Melezler zorlamaya karşı daha dayanıksızdı ve Alex bu konuda giderek ustalaşıyordu.

"Öyle bir niyetim yoktu zaten," diye yanıtladı Solos. "Yukarı gelmeniz lazım. Apollo döndü."

Marcus bana imalı bir şekilde baktı, basamaklara yürümeden önce Alex'e bir bakış fırlattı. Apollo'nun dönüşü, Alex'le Seth'i birbirine bağlayan bağlantıyı kesmenin bir yolunu bulduğu anlamına gelebilirdi.

Alex kendini parmaklıklara fırlattı, onları sımsıkı kavradı. "Beni burada bırakamazsınız."

Merdivenden çıkan Marcus'un ayak seslerini duydum. "Yüzümden gına gelmemiş miydi Alex?"

Gözlerini kapattı, alnını parmaklıklara yasladı. "Buradan nefret ediyorum. Dayanamıyorum. Sessizlik... sessizlikten nefret ediyorum."

Ben de sesindeki, ustura kadar keskin ve hakiki ıstıraptan nefret ediyordum. "Soruma yanıt vermedin."

Kaşlarını çattı. "İyi o zaman. Git. Umurumda değil. Zaten nefret ediyorum senden."

Parmaklıklara yaklaşıp elimi uzattım. Parmaklarımla karmakarışık olmuş saçlarını kenara ittim. Öyle kıpırtısızdı ki nefes alıp almadığından emin olamıyordum. Zinciri bulup hafifçe çektim, kristal gül avucuma geldi.

Aniden nefes aldı ama kaçıp gitmedi.

"Benden nefret etsen bunu ortadan kaldırırdın."

"Yeteri kadar zaman geçsin, o da olacak."

Güldüm, kristal gülü bıraktım. Gözlerini açtı, ihtiyatla beni gözledi. "Hayır, olmayacak. Sen onu taktığın sürece bir parçanın orada olduğunu bileceğim. Hâlâ umut olduğunu..."

Alex kolyeye uzandı, geri geri giderken kolye ucunu avucunda sıktı. Boynundan çekip koparmak yerine kolyeyi tuttu, tekrar döşeğine döndü. Oturdu, duvara yaslandı ve dizlerini göğsüne çekti.

Umut, cılız bir tohum gibi yeşeriyordu içimde. Onu korudum. Kendimi itip parmaklıklardan uzaklaştım. "Sonra sana yiyecek içecek bir şeyler getiririm."

Yanıt gelmedi, gelmeyeceğini de biliyordum. Döndüm, hızla merdivene yöneldim. Marcus ile Solos evin dar koridorunda bekliyorlardı.

"Hâlâ bir şey yemiyor mu?" diye sordu Solos, bir yandan da gözünden çenesine kadar çentik çentik uzanan yara izini sıvazlıyordu.

Başımı iki yana sallayıp yanlarından geçtim. Alex'in hiçbir şey yememesi çok sıkıcıydı. Apollyon olsun ya da olmasın, böyle daha uzun süre dayanamazdı.

Solos hemen peşimden yürüdü. "Onu zorla tutup gırtlağından aşağı dökebiliriz."

"Onun yanına yaklaşırsan seni mahzenin kirişlerine asar." Marcus, melez Avcı'ya kötü kötü baktı. "Aklından bile geçireyim deme."

"Hem zaten, muhtemelen yedirdiklerimizi çıkarır." Salona giderken parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim. Havada doğal olmayan bir çalkantı, güç dolu bir çatlak vardı.

Tanrısal bir güç.

"Aman ayağınızı denk alın, millet. Apollo hiç havasında *değil*," diye bildirdi Solos. Moralim birden bozuldu. "Galiba bağı kesmenin bir yolunu bulamamış. Söylemeyi hiç istemiyorum ama..."

Meleze öyle bir hışımla döndüm ki, ürküp bir adım geriledi. "O zaman söyleme."

"Aiden," diye uyardı beni Marcus.

Solos ellerini kaldırdı. "Bak, tek demek istediğim, aralarındaki bağı kesemeyeceğimiz olasılığını da göz önüne almamız gerekiyor."

"Göz önüne alacak bir şey yok." Derin bir nefes aldım, kardeşimi yetiştirirken edindiğim sabrı aradım ancak yerinde yeller esiyordu. "Bir yolunu bulacağız."

"Ya bulamazsak?" dedi Solos başını iki yana sallayarak. "O ve Seth, Bonnie ve Clyde'a dönüşsün diye kafesinden mi çıkaracağız? Yoksa açlıktan geberip gitsin, çürüsün diye mahzende mi bırakacağız?"

"Solos, seni uyarıyorum, bence sussan iyi edersin," dedi Marcus.

"Beni yanlış anlamayın. Alex'i severim. Bence iyi bir çocuk," dedi Solos. "Ama böyle yapmak yerine onu acısından kurtarmak..."

Daha ne olduğunu anlayamadan yumruğum çenesine inmişti bile. Solos bir yana sendelerken başı geriye savruldu. Öne atıldım, onu gömleğinden yakalayıp duvara çarptım, birkaç tablo yerinden sarsıldı.

"Aiden!" diye bağırdı Marcus.

"Alex'e hiçbir zarar vermeyeceğiz," dedim öfkeyle. Avcı'yı çekip ayaklarını yerden kestim. "Saçının teline bile zarar gelmeyecek. Beni anlıyor musun?"

Solos'un gözleri yuvasından uğramıştı. "Onu sevdiğini biliyorum ama..."

"Hiçbir bok bildiğin yok. Onu korumak için neleri göze alacağımı tahmin bile edemezsin." Onu bıraktım, duvara yaslanıp kaldı. "Onu korumak için bir melezi öldürmek gerekiyorsa gözümü bile kırpmam."

"Solos'u pataklaman çok eğlenceli de olsa, konuşmamız lazım," dedi Apollo'nun salondan gürleyen sesi. "O yüzden, kes şunu Aiden."

Solos doğruldu, çenesini tuttu. "Aiden, ben öyle demek..."

"Boşa nefes tüketme." Döndüm, Marcus'un yanından hızla geçip salona girdim. Apollo'ya bakıp gözlerimi kıstım. "Sakın söyleme."

"Hayrola, bana tekrar mı vuracaksın? İlkinin tadı damağımda kalmıştı."

Hayatta öyle bir şey yapacak değildim. Odanın diğer ucuna gidip kalın perdeyi araladım. Uzun uzun meşelerin, karaağaçların üzerine gece karanlığı çökmüştü. Ağaçların dalları hâlâ iskeletler misali çıplaktı... başka zaman olsa güzel bulacağım bu manzara, artık çıplak ve ümitsiz geliyordu bana.

"Bir şey bulabildin mi?" diye sordu Marcus.

"Buldum ama şu an Alex'ten büyük sorunlarımız var."

Yüzümü onlara doğru dönüp serin cama yaslandım. "Nasıl olabilir?"

"Bir yanım sormaya korkuyor," dedi Marcus. Solos güldü, sonra yüzünü buruşturdu. Marcus deri kanepeye oturdu. "Çünkü Alex'in hepimize düşman kesilmesinden beter ne olabilir, bilemiyorum."

Apollo tek kaşını kaldırdı. "Bu ona beş basar."

"Daha dramatik olsun diye mi uzattıkça uzatıyorsun?" Sabrım cidden taşmıştı.

Acayip gözlerinin beyazında şimşekler çatırdadı ve odayı yanan ozon kokusu doldurdu. Marcus başını iki yana salladıysa da kaşlarımı kaldırdım. Hiç etkilenmemiştim. Çünkü ne yalan söyleyeyim, artık hiçbir şey şaşırtmıyordu beni.

Apollo'nun dudakları seğirdi, yüzüne bir sırıtış yerleşti. "Savaş çıkıyor."

İkinci Bölüm

Doğruya doğru, bundan beterini bulmak güçtü. Pencereden uzaklaşırken kuru ve acı bir kahkaha kaçtı dudaklarımdan. "Savaş mı?"

Herkesin dikkatini üstüne toplayan Apollo'nun boyu daha da uzamış gibiydi. "Tanrılarla İlk'in tarafını tutanlar arasına."

Marcus küfretti. Son zamanlarda ağzı iyiden iyiye bozulmuştu. "Tanrılar Seth'i ortadan mı kaldıracak?"

"Seth'i ve ona arka çıkan herkesi." Tiksintiyle dudakları büzüldü. "Bunlara Lucian da dâhil."

"Lucian'ın kendine destekçi bulmasına imkân yok." Solos kanepeye sırtını yasladı. "Ona katılmak düpedüz çılgınlık."

"Ama Lucian'ın elinde Apollyon var. Sırf bu bile onu çekici kılıyor." Marcus da geriye yaslandı. Kendimi ne kadar yorgun hissediyorsam o da o kadar yorgun gözüküyordu.

"Haklısın," diye yanıtladı Apollo. "Birçoklarının onun tarafını tuttuğu duyumunu aldık."

"Casusların mı var?" diye sordum merakla.

Apollo gülümsedi. Alex'in çocukça kıkırdaması kadar tüy-

ler ürperticiydi bu. Parmağını şaklattı, odaya şok dalgası gibi saf bir güç patlaması yayıldı. Apollo'nun yanında mavi bir ışık titreşti ve bir insan şekli oluşmaya başladı.

Boyu neredeyse iki metre on santimi bulan, kısacık sarı saçları diken diken bir adam belirdi. Apollo'ya dikkat çekecek kadar benziyordu ve onun da gözleri tümden beyazdı. Kısa bir kargo pantolon, parmak arası terlik ve Jimmy Buffett tişörtü giymişti. Üniversiteden terk öğrencilere benziyordu.

Ve bir tanrıydı.

Belki de gün gelecek, tanrıların gökten zembille inmişçesine görünüp kaybolmalarına alışacaktım. Ancak tüm hayatımı tek bir tanrı bile görmeden geçirdikten sonra, şimdiye kadar var olmuş en güçlü yaratıkların bazılarıyla aynı odayı paylaşmak neredeyse dayanılmaz bir histi.

Sadece en güçlü değil, belli ki aynı zamanda en sinirli varlıklardı.

Marcus da ben ve Solos gibi ayağa fırlayıp eğildi. Tanrının pek umurunda olmamıştı hani. Hiddetli bir bakışla Apollo'ya döndü. "Ne o? Parmaklarını şaklatıp öylece gelmemi mi bekliyorsun? Sanki yapacak başka işim yokmuş gibi."

Apollo sırıttı. "Geldin mi, gelmedin mi, sen ondan haber ver."

"Burada senin hizmetçin yok, kardeşim. Gelecek sefere senin o parmağını koparır, öyle bir yerine sokarım ki..."

"Yalnız değiliz." Apollo başıyla bizi gösterdi. Eminim hepimizin yüzünde aynı şok ve huşu ifadesi vardı. "Hem hiç kimse senin boş zamanlarında neler yaptığını dinlemek istemiyor, Dionysus."

Şarabın ve ardı arkası kesilmeyen partilerin tanrısı, erkek kardeşine gülümseyip bir sandalyeye oturdu. Upuzun bacaklarını uzattı, çenesindeki üç günlük sakalı kaşıdı. "Hiç değilse içecek bir şeyler ayarlayamaz mıydın?"

Marcus hemen ayağa fırladı. "Bir şeyler getirebiliriz. Şarabımız var..."

"Gerekmez." Apollo gözlerini kıstı. "Sen de hiç değilse beş dakika ayık kafayla konuş, olmaz mı?"

"Aman, neyse." Dionysus bize bakıp kıkır kıkır güldü. Acaba şimdi de kafası iyi mi, diye merak ettim. "İki safkan, bir melez. Fakat bu evde çok daha fazlası var." Havayı koklayınca gözleri büyüdü. "Ah, evet, küçük dişi Apollyon da buradaymış."

Dionysus'un sesindeki apaçık ilgiyi duyunca kaskatı kesildim.

Apollo bir bakışıyla, başka hiçbir tanrının yumruk meselesine bu kadar hoşgörülü yaklaşmayacağına dair beni uyardı. "Onun neden burada olduğunu biliyorsun, şu anda burada bulunma sebebinin o olmadığını da."

"O yüzden mi bu sabah Ananke'nin etekleri tutuşmuştu?" deyip meydan okurcasına gülümsedi Dionysus.

Ananke adını duyunca içimde bin bir şiddetli duygu uyandı. Hareketlendim, sonra durdum. Adalelerim kasılıp kalmıştı. Apollo cüret edemezdi buna. Solos bile kül gibi olmuştu. Ananke'nin kim olduğunu ve neyle ilgilendiğini bilen herkes, bunun Alex'in hayrına olmadığını anlardı. Öfkeden dilim tutulmuştu ve ben daha toparlanamadan Marcus konuştu.

"Ananke'yi neden bu meseleye karıştırıyorsun?"

Apollo elini şöyle bir sallayıp konuyu kapattı. "Şimdi bunu tartışmanın sırası değil. Dionysus, tüm Olympus'un savaşa hazırlandığı haberini almış."

Dionysus esnedi. "Politika ve kan beni sıkar ancak işin içinde olanların ağzından laf almada üstüme yoktur."

"Şarap ve içki," diye mırıldandı Solos.

"İnsanın çenesini düşürür," diye tamamladı Dionysus, sırıtarak. "Lucian ve İlk'in etrafında toplananlar var. Neredeyse bir

ordu büyüklüğünde. Tennessee'deki Akit'in hemen dışındalar. Kız ve erkek kardeşlerim onları yakından gözetliyor."

Kahretsin. Eğer Seth ile Lucian, Konsey'den sonra oraya gittilerse tanrılar yine misilleme yapacak, daha fazla masumun canını alacaktı.

Sonradan aklına gelmiş gibi, "Yanlarında yüzden fazla melez Avcı ve Muhafız var," dedi.

"Yüce tanrılar," diye mırıldanıp şakağını ovuşturdu Solos.

"O ikisi her ne satıyorsa, millet uyuşturucu bağımlısı gibi alıyor." Dionysus tırnaklarına bakıyordu, sıkılmış gibiydi. "Söz meclisten dışarı, ancak melezler bize karşı birleşmenin akıllıca olduğuna inanıyorsa enayilik ediyor."

Bu yorumun Solos'un ağırına gittiğini anlamak için bakmama gerek yoktu. "Lucian onlara muhtemelen şimdiye kadar kimsenin vermediği şeyi vaat ediyor."

"Neymiş o?" diye sordu Dionysus.

"Özgürlük." Kanepenin kenarına oturdum. "İstediğini yapma ve safkanlara minnet duymama özgürlüğü."

"Ama buradaki de özgür, değil mi?" deyip Solos'u işaret etti Dionysus.

"Özgür mü?" Solos doğruldu. "Açık konuşabilir miyim?"

"Tabii," diye karşılık verdi tanrı. "Neden olmasın?"

Solos kısaca nefes aldı. "Avcı olmak kötünün iyisiydi. Seçeneklerim köle olup her şeyimin elinden alınmasından ya da beni muhtemelen mezara erken götürecek bu hayattan ibaretti. Özgürlük bunun neresinde?"

Dionysus'un yüzü asıldı. "Görevin sence yeterince onurlu değil mi?"

Apollo'ya bakarak lafa karıştım. "Muhafız ve Avcı olan melezler görevlerine inanıyor ve bu uğurda canlarını vermekten geri durmuyor, ancak biz onlara seçim şansı tanımadık... Benimki gibi seçenekleri olmadı. Lucian onları, kendi kaderlerini belirleme vaadiyle kandırıyorsa, onlara kızabilir miyiz?"

"Bu isteği anlıyorum Aiden. Belki de gerçekten bir değişime ihtiyaç var ancak Lucian'ın onları arkasında toplayıp bize karşı savaş açmasına göz yumamayız," dedi Apollo. "Aklından geçeni de biliyorum... Onun tarafını tutanlar bunu saflıklarından yapıyorlar, hepsi de masum, ancak karşımıza çıkarlarsa bu sonucu değiştirmez."

Dionysus, "Tam olarak planladıkları da bu," deyip korkularımızı haklı çıkardı. "Bir gece önce, Lucian'ın safındaki birkaç melezin epey bir viski içmesini sağladım, sonra da onlara benim... kızlardan birkaçını yolladım. Öğrendiğime göre, New York Akit'ine saldırmayı planlıyor ama bunun için Seth'i ve küçük kız arkadaşını bekliyorlar."

Dişlerimi o kadar sıkmıştım ki kırılacaklardı neredeyse. Marcus öne eğilip ellerini kavuşturdu. "Nasıl oluyor da Lucian'ın icabına bakamıyorsunuz, anlayamıyorum."

"Ona yaklaşamıyoruz. İlk daima yanında," deyip omuz silkti Dionysus. "İlk'e zarar veremeyiz ama o bize verebilir."

"En fazla birkaç yerinizi morartır," dedim. "Tüm gücüne kavuşmadığı için sizi öldüremez."

Dionysus kaşlarını kaldırdı. "Thanatos'un furisini öldürdü ama."

"Alex'in gücünü emerek yapabildi," diye karşı çıktım. "Alex yanında olmazsa bu güçten faydalanamaz."

"Bu riski göze almayacağız." Apollo, koltuğuna arkasını yasladı. "Bizi ortadan kaldırabilir. Birimiz zayıflarsa, hepimiz zayıflarız."

"Aile..."

"Bırakalım şimdi bunları," deyip Dionysus'un ağzına lafı tıkadı Apollo. "Onun öğrendiğine göre, tüm Akit'lere karşı hücuma geçmeyi planlıyorlar. Buna izin veremeyiz."

"Peki, Olympus'un planı ne?" diye sordu Marcus. Omuzları, çarpışmanın tüm yükünü sırtlanmışçasına çökmüştü.

"Bityeniği de orada işte." Dionysus'un ağzından "bityeniği" lafını duymak düpedüz tuhaftı. "Savaşmayı planlıyoruz ama korkusuz liderler arasında görüş ayrılığı var."

"Ne tarz bir ayrılık?" Elimin kenarıyla şakağımı ovaladım, hiç şüphesiz açlıktan kaynaklanan zonklamayı bastırmaya çalıştım.

"Altı kişi sorunu ortadan kaldırmak istiyor," dedi Dionysus duygusuzca. Duyan da cicili bicili elbiselerini nereden aldığını anlatıyor sanırdı.

"Lucian'ı ve taraftarlarını mı?" diye sordu Solos. "Olabildiğince fazlasını mı yok etmek istiyorlar?"

Apollo başıyla evetledi. "Geri kalanımız ise inanıyoruz ki, topyekûn savaştan sakınmamız için hâlâ umut var. Çünkü savaşırsak, Titanlarla yaptığımız savaş bunun yanında solda sıfır kalır. Kayıpların arasında ölümlüler de olur... hem de milyonlarcası. Bundan kaçınmak mümkün değil."

Hâlâ umut var. Bu üç sözcük, bundan daha birkaç hafta önce göğsüme yaslanmış, Seth'ten söz eden Alex'in hayalini zihnimde canlandırdı. Seth'e bağlandığı ana kadar ondan yana umudunu yitirmemişti.

"Kendilerini gösterme riskinden hiç söz etmiyorum," dedi Marcus. "Tanrılar aşkına, bu..."

Anlatmaya sözcükler yetmezdi.

O anda kafama dank etti. Hiçbirimiz, hatta buradaki iki tanrı bile, olacakları bir yıl öncesinden görememişti. Kehanetler, dünyanın eşi benzeri görülmemiş, bu dünyanın sonunu getirebilecek bir savaşın eşiğine geleceğini söylememişti.

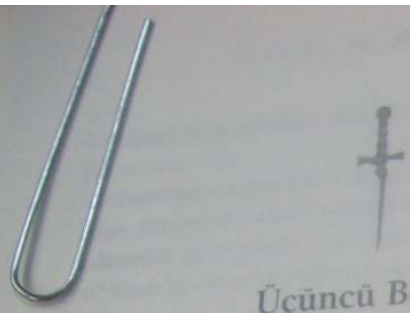
"Savaşın durdurulabileceğine inanıyoruz," diye sözü sürdürdü Apollo. "Ama özellikle de en son gelişmelerden sonra, diğerleri bundan o kadar emin değil."

"Alex," diye fısıldadım. Göğsüme saplanan acıyı kanıksamıştım artık.

Dionysus ayağa kalktı. "Birçok kişi bundan uzak durmak istiyordu, özellikle de İlk'in Kuzey Carolina Konseyi'ne yaptıklarından sonra. Sadece Poseidon ve Hades erken davrandı, ancak kız, İlk'le bağlandığına göre artık umutları kalmadı. Şu anda arıyorlar..."

Huzursuzluk içimde kımıldandı ve yaban otu gibi yayıldı. "Neyi?"

Apollo içini çekip konuştu. "Apollyonları öldürmenin bir yolunu."

Üçüncü Bölüm

Hissettiklerimi dışa vurmamak, öfkemi dizginlemek için çaba sarf ettim ancak öfke içimi paralıyor, tüm denetimimi parçalayıp atıyordu. Odadan çıkıp alt kata inmemek, Alex'in başında beklememek için zor tutuyordum kendimi.

Solos bana baktı, genzini temizledi. "Ben sadece Apollyonlar birbirlerini öldürebilir sanıyordum."

Apollo bana bakarken yumruklarımı sıktım. "Sen biliyorsun."

Şimdi hem Marcus'un hem Solos'un gözü bendeydi ve yumruğumu duvara gömmek istiyordum. "Thanatos Mezhebi, Solaris'i ve İlk'i öldürdü. Her nasılsa, bunu nasıl yapacaklarını biliyorlardı. O zaman tanrılar neden bilmesin ki?"

Dionysus güldü. "Thanatos, Mezhep'e bu yeteneği bahşetti... bir kod ya da onun gibi bir şey... ama ne olduğunu kendi bile hatırlayamıyor. Asla iki Apollyon olmaması gerekiyordu... hele bir Tanrı Katili olma olasılığı, hiç. Bir daha gerekmez diye düşünmüş, bir kenara yazmayı akıl edememiş salak."

Rahatladığım için kendimi iyi mi hissetmeliydim?

"Mezhep onları nasıl öldüreceğini biliyor ancak Telly'nin ölümüyle onlar da dağıldı. Unutmamalı ki Lucian'a bağlı Avcıların bazıları artık iblis avlamayı bıraktı." Apollo duraksadı, kapıya baktı. "Mezhep üyelerini avlamaya başladılar."

"Tanrılar aşkına." Marcus pencereye doğru yürüdü. Durdu, parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Hangisi daha beter bilemiyorum."

Hepsinin bundan ibaret olmadığına dair kesin bir izlenim edinmiştim. Dionysus, Apollo'ya birkaç kez daha laf soktuktan sonra kaybolup gidince, odadaki stres nispeten azaldı. "Bizim tarafımızda mı?" diye sordum.

Apollo acı acı güldü. "Evet ama çok meraklı olduğundan değil. Savaşa giremeyecek kadar üşengeç, ondan."

Eh, bu da bir şeydi. İçimi çektim. "Hepsi bu değil, değil mi? Alex'le ilgili bir şey."

"Evet." Gözlerini kısarak tekrar kapıya baktı. Sonra bana döndü, başını öne salladı. Mesaj açıktı. Yıllar boyunca, onun Leon adıyla bilindiği günlerde birbirimize defalarca attığımız bir bakıştı bu. Aramızda casuslar vardı. Yumruklarımı sıktım, kapıya doğru yürüdüm. Solos da Apollo'ya Mezhep'in peşine düşen Avcılar hakkında bir şeyler sormaya başladı.

Koridorun duvarına incecik iki gölge vuruyordu. Eminim kendilerini James Bond gibi görünmez sanıyorlardı. Daha çok Üç Ahbap Çavuşlar'dan ikisi gibiydiler. Acaba ne kadardır içeriyi dinliyorlardı? İkisini de boğacak mıydım? Belki de. Dışarı çıktım.

Deacon geriye sıçradı, aynı derecede gafil avlanan Luke'a tosladı. İnsan, Luke'un aldığı onca eğitim sayesinde daha çabuk toparlanmasını bekliyordu ama artık işler değişmişti. Akit, öğrencilerini, yaklaşmakta olan şeye hazırlayamamıştı.

Doğrulup elini arapsaçına dönmüş sarışın buklelerinde gez-

diren kardeşimin yüzünde utangaç bir bakış belirdi. Bizi gizlice dinlediği için kızmak yerine, her şey üstümüze çökerken burada, yanımda olduğuna sevinmiştim.

"Selam ağabey..." dedi bana.

Tek kaşımı kaldırdım. "Burada ne arıyorsun Deacon?"

Luke omuzların dikleştirdi, sonra Deacon'un önüne çıktı. "Benim fikrimdi Aiden."

"Aslında değildi." Deacon gözlerini devirdi. "Bir başka tanrının varlığını hissettim, sonra Luke'a söyledim..."

"Ama neler olduğunu öğrenelim diyen bendim." Luke derin bir nefes aldı. "Bizi olan bitenin dışında tutuyorsunuz hâlbuki hepsi bizi de ilgilendiriyor."

"Muhtemelen böylesi sizin için daha güvenli olduğundandır," diye belirttim.

Luke iki yana salladı başını. "Her şeyin ne kadar sarpa sardığını düşünerek mi bunu söylüyorsun? Kötü Alex mahzende kilitli, *savaş çıkıyor* ve bizim güvenliğimiz birinci sırada değil. Neler olduğunu bilmemiz lazım. Faydamız dokunabilir."

Genç meleze duyduğum saygı, kendini bir tebessüm halinde gösterdi. "İkinizin nasıl bir faydası olabilirmiş peki?"

"Orasını daha bulamadık," diye yanıt verdi Deacon, duvara yaslanıp. "Ama illaki bir şeyler vardır. Hem sanırım Lea bizimle bir gece daha geçirmek zorunda kalırsa hepimizi kıtır kıtır kesecek."

Yüzümü buruşturdum. "Lea nerede peki?"

Melez kızın başına gelmedik kalmamıştı, o yüzden gözümüzü üstünden ayırmıyorduk. İlkin, babasıyla üvey annesini Alex'in annesinin düzenlediği bir iblis saldırısında yitirmişti. Ardından Konsey'e düzenlediği saldırı sırasında Seth, onun ablasını öldürmüştü. Biliyorum ki Alex bu ölümlerle olan ilişkisi yüzünden kendini berbat hissediyordu.

"Uyuyor," diye yanıtladı kardeşim. Bir yandan da kafasını uzatmış, arkama bakmaya çalışıyordu. "Hangi tanrı vardı orada?"

Sır saklamaya gerek yoktu. "Dionysus."

"Hadi canım? Ciddi misin?" Deacon'ın yüzünden düşen bin parçaydı. "Benim favori tanrımdır o."

"Nedense hiç şaşırmadım," diye mırıldandı Luke.

Ben de hiç şaşırmamıştım. Deacon içkiyi hatırı sayılır derecede azaltmıştı ancak Dionysus'un ruh ikizi gibiydi.

Bir karar vermeliydim. Onları ya kovacaktım ya da yetişkin muamelesi yapacaktım, çünkü öyle olmak üzereydiler. Luke ya mezun olmuştu ya da olmasına şunun şurasında birkaç ayı kalmıştı. Göz açıp kapayana kadar dünyaya adımını atıp iblis avlamaya başlayacaktı ama bir yanım Deacon'ı bu meselenin içine daha da fazla çekmeye kıyamıyordu.

Fakat Deacon'ı hayatı boyunca el üstünde tutamazdım ya. Belki de daha şimdiden, öyle yapmakla aşırıya kaçmıştım. Daha önceki davranışlarının bir kısmını ve Luke'la ilişkisini bana söylemekte neden çekindiğini açıklıyordu bu.

Başımı öne salladım. "Gelin hadi."

İkisi de Seth'e ilan-ı aşk etmişim gibi apışıp kaldı, sonra da ola ki fikrimden cayarım diye hızla içeri daldılar. Onların peşinden salona girdim, Apollo tek kaşını kaldırınca gözlerimi devirdim.

"Tamam," dedi Apollo gözlerini etrafta gezdirerek. "Mademki herkes burada, konuşmamız gereken bir mesele daha var."

Luke sırıtarak Solos'un yanında durdu, kardeşim de Apollo'dan en uzaktaki iskemleye oturdu. Apollo'dan neden böyle sakındığını bir türlü anlayamıyordum ve tanrılar aşkına, eğer *o ikisinin* arasında bir şey varsa, birilerinin canı fena yanacak demekti.

"Alex," dedi Marcus, çalışma masasına yaslanarak. Sağ eliyle bir küreyi dalgınca döndürdü.

Apollo'nun yüzü asıldı. Kötü bir şeyler söyleyeceğini anlamıştım. "Topyekûn bir savaşı engellemenin tek yolu, Alex'in... kendine gelmesi ve Seth'i ortadan kaldırması."

Eskiden olsa Alex asla buna razı olmazdı, peki ya şimdi? Bir şekilde ona ulaşıp bağlantıyı kestik diyelim, Seth'in peşine düşer miydi? Peki ben, bunu yapmasını istiyor muydum? Zarar görebilirdi bundan... ölebilirdi. Bir Avcı olarak bu riskleri kabullenmeye mecburdum ama bir erkek olarak, Alex söz konusu olduğunda hiçbirini kabul edemiyordum.

"Bağlantıyı kesmenin yolunu bulduk... geçici olarak," diye sözü sürdürdü Apollo. Gözlerini kırpıştırdı ve açık mavi gözbebekleri belirdi. Bakışlarımı kaçırmak zorunda kaldım, çünkü bana Alex'in tanrıların gözlerinden nasıl nefret ettiğini ve Apollo'nun onun yanındayken gözlerini nasıl normale çevirdiğini anımsatmıştı bu. "Bize, kalıcı bir çözüm bulmamız için zaman kazandıracak."

Her şey Apollo'nun ağzından çıkacak söze bağlıydı. Bağlantının geçici de olsa kesilmesi, hiç yoktan iyiydi. Beklenti hissine söz geçiremiyordum, az daha yere yıkılacaktım. "Neymiş bu geçici çözüm?"

"Hoşuna gitmeyecek... Hiçbirinizin hoşuna gitmeyecek, ancak bu noktada elimizdeki yegâne seçenek bu."

Avucumu açıp kapadım. "Çıkar baklayı ağzından. Nedir çözümü?"

Apollo'nun kaşları çatıldı. Adım gibi emindim ki, iblis avları sırasında sıkı fıkı olmasaydık şimdiye kadar beni öte tarafa çoktan postalardı. "Ananke'yle konuştum da..."

"Hayır," dedi Marcus ben daha ağzımı bile açamadan. Masayı itip kalktı. "Ananke'yle konuşmanın tek nedeni olabilir ve yanıtım hayır."

Tanrı kollarını göğsünde kavuşturdu. Yüzünün aldığı hale bakılırsa, hayır yanıtını duymaya pek de alışkın değildi. "Biliyorum, nahoş bir düşünce."

Öfke, iç organlarımı kasıp kavuruyordu. Dişlerimi sıkarak, "'Nahoş' razı olduğum bir sözcük değil," dedim.

"İtiraf ediyorum, ben anlamadım." Deacon sarı buklelerini gözlerinin önünden çekip kaşlarını çattı. "Mitler ve Efsaneler dersinden de çaktım zaten. Ananke de kimin nesi yahu?"

Luke'un sesindeki şefkat, yüzündeki alaycı gülümsemeye gölge düşürüyordu. "Kader tanrıçalarının ve kaderin annesi olması bir yana, zorlama büyüsünün, her türden köleliğin ve bağlanmanın... tutsaklık anlamındaki bağlanmanın efendisidir."

"Zorlama büyüsü kullanma becerimiz Ananke'nin bizlere hediyesidir," diye açıkladı Marcus, gözlerini kısarak. "Az bilinen, unutulmaya yüz tutmuş tanrıçalardan biridir."

"Ancak melezleri uysal birer köleye dönüştüren İksir'i yapan oydu." Solos öfkeyle dişlerini sıktı.

Deacon tiksintiyle Apollo'ya baktı. "O zaman böyle bir tanrıçayla ne işin..." Birden ağzı şaşkınlıktan açık kaldı. "Vay anasını. Alex'e İksir vermeyi düşünüyorsun."

Bir şeylere vurmamak için kollarımı kavuşturdum. "Hayır Apollo. Kesinlikle olmaz."

"Bu konuyu neden tartıştığımızı anlamıyorum." Solos benden usulca uzak durarak kanepenin etrafını döndü. Patlamasına saniyeler kalmış bir gayzer gibiydim. Marcus'un yanında durdu. "İksir, Apollyon'un üzerinde etkisiz değil mi?"

"Melezlere verdiğimiz İksir onu etkilemez fakat Alex'e başka bir şey verilecek." Apollo durdu. "Daha güçlü bir şey. Ananke, bunun bağlantıyı keseceği ve etkisinin sadece geçici olacağı konusunda bana garanti verdi. Başkalarına yaptığı türden bir şey değil."

"Değil mi? Bana hiç öyle gelmedi ama." Alex'e İksir verme fikri midemi bulandırıyor, beynime kan sıçramasına yol açıyordu. "Bunu yapamam."

Apollo ağzını açtı ancak ne söyleyeceğini seçiyor gibiydi. "Bağlantıyı kesmeliyiz Aiden. Alex er ya da geç nerede olduğunu anlayacak. O zaman ne olacak dersin? Seth onu almaya gelecek, gücünü kendisine transfer edecek ve her şey sona erecek. İkinci bir şans olmayacak."

"Başka yolu mutlaka olmalı!" Kontrolümü yitirmiştim artık. O an, gerçekten bir tanrıyı haklayıp haklayamayacağımı denememe *kıl payı* kalmıştı. Beni bundan alıkoyan bir şey varsa, o da Apollo'nun Alex'e yardım etmeye çalıştığını bilmemdi. Tanrının ona değer verdiği bal gibi ortadaydı. "Yeteri kadar aramadık, tüm olanakları denemedik."

Apollo gözlerini koca koca açıp bana baktı, "Arayacak daha ne kaldı Aiden?" diye sordu." Bağlantıyı kesmenin yolunu bulmak için Olympus'un altını üstüne getirdim. Tek çözüm İksir ve..."

"Hayır," dedim, geri adım atmadım.

Apollo odaya bakınıp destek aradı. Solos ellerini kaldırıp geri geri yürüdü. "Hiç bana bakma... Tek parça kalmak istiyorum, sağ ol."

Pis pis güldüm.

Patlamamak için kendini zor dizginlediği her halinden belli olan Apollo, salonda volta atıyordu. "Bu sadece geçici bir çözüm Aiden."

"Olmaz olsun öyle çözüm!" Öyle bir bağırmıştım ki Deacon havaya sıçradı. Onun da benden fırça yemişliği vardı fakat yüzünde beliren şaşkınlık, bu halimle hiç tanışmadığını ortaya koyuyordu. Odadakilerden şüphe duyan var mıydı bilemiyorum ancak Alex'e karşı hislerim tüm açıklığıyla ortadaydı artık. "Alex'i Alex yapan *her* şeyin elinden alınmasına rıza göstermemi istiyorsun! Onu, hiçbir şeyi kontrol edemeyen bir zombiye dönüştürmek..." Sözün gerisini getiremedim, hızla bir nefes aldım. Alex'in en büyük korkusuydu bu. Geceleri uykusunu kaçıran, gözünü intikam bürümüş bir hayalet gibi her adımını takip eden şeydi. "Kontrolünü yitirecek."

"Zaten yitirmiş durumda," dedi yumuşacık, kadınsı bir ses.

Hızla döndüm. Lea kapının ağzındaydı. Üvey ablası gibi uzun boylu ve inceydi. Tarçın rengi saçlarını arkadan toplamış, sımsıkı bir atkuyruğu yapmıştı. Gözlerinin altında koyu renkli halkalar belirmiş, yanakları içine çökmüştü.

"Anlamıyorsun," dedim.

Odaya ağır ağır girdi, önce Apollo'ya, sonra bizlere baktı. "Onu görmedim ama söylediklerini duydum. *Hepimiz* duyduk. Tanrılar biliyor ya, ikimiz asla dost olmamışızdır. Fakat Alex, onun bağıra bağıra söylediğini duyduğum şeyleri asla ağzına almazdı. Aşağıdaki o değil."

Dişlerimi sıkıp arkamı döndüm, başımı iki yana salladım. Lea haklıydı. Aşağıda, mahzende kapalı olan şey aslında Alex değildi... aldığım her solukta sevdiğim kız değildi o. Dahası, kontrolünü de çoktan yitirmişti.

Fakat İksir... bambaşka bir şeydi.

Lea, Deacon'ın yanına oturdu, ufacık ellerini kucağına koydu. "İksir kullanmak *her bakımdan* yanlış gözüküyor ama başka ne şansımız var ki? Onu orada tutamayız."

"Yemek yemiyor," diye mırıldandı Marcus. Alnını ovuşturdu, gergindi yüzü. "Uyuyor mu, yoksa Seth'le mi... iletişim kuruyor, o yüzden mi sabahlara kadar oturuyor, emin değilim."

Ona gözümü diktim. "Alex'in İksir'den ne kadar korktuğunu sen de biliyorsun Marcus."

Benimle daha fazla göz göze gelmeye dayanamayıp başını

kaçırdı. "Bilmez miyim Aiden? Kahretsin, biliyorum ama bir çıkar yol bulmalıyız. Ona bunu yapmaya yüreğim elvermiyor ama bize zaman kazandıracak."

Bunun son çaremiz olduğuna inanmak istemiyordum, o yüzden bulabildiğim tüm ümit kırıntılarına sarıldım. "Ya Kader tanrıçaları? Onlara gidip geleceği, Alex'in bağlantıyı kendi başına kesip kesemeyeceğini öğrenemez misin? Ya da bunu yapmanın bir yolu olup olmadığını?

Apollo başını olumsuz anlamda salladı. "Kader tanrıçaları benden hiç mi hiç hazzetmez. Aksi olsaydı, yanıtı bilselerdi bile, ne bana söylerlerdi ne sana. Onların nasıl çalıştığını sen de biliyorsun. Sen..."

"Bunun ona ne yapacağının farkındasın!" diye kükredim. Hiddetten kıpkırmızı kesilmiştim.

"Bunun *sana* ne yapacağının farkındayım," dedi sessizce. "Bu düşüncenin seni mahvettiğini de biliyorum..."

"Sus... ne olursun sus," dedim gerileyerek. Öfkemden kudu-racaktım. "Hiçbirinizin bunu yapmasına izin vermeyeceğim. O yüzden sakın..."

Savurduğum tehdit, odadakileri boğan kesif bir duman gibi asılı duruyordu. Marcus çok üzgün görünüyordu, havlu atmış gibiydi. Solos'un yüzü kül gibiydi, büyük olasılıkla Apollo'nun beni duvara yapıştırmasına ramak kaldığını düşünüyordu. Lea ile Luke tedirgin bir halde başlarını önlerine eğmişti. Acaba bu iki genç melez, Alex'e İksir verilmesini kabul etmenin pişmanlığını mı yaşıyordu? Bunun ne anlama geldiğini, ne yapacağını biliyorlar mıydı acaba?

Bilemeyecek kadar... bu saçmalığı anlamayacak kadar küçüktüler.

Alex de öyleydi.

Ben de.

Kahretsin.

Odada bana bakmaya cesaret eden tek kişi kardeşimdi. Yüzünde belli belirsiz, kederli bir gülümseme belirdi. "Böyle bir şeyi aklımızdan geçirdiğimizi duysa Alex hepimizin ağzını burnunu kırardı... ama anlayışla da karşılardı Aiden. Neden yaptığımızı anlardı."

Sonra Marcus bir adım öne çıkıp elini omzuma koydu. Silkinip elini atmamak için kendimi zor tuttum. Ona vurmak istiyordum... *bir şeylere* vurmak istiyordum. Bununla beraber, o da acı çekiyordu. "Alex'in korktuğu bir şey daha vardı." Sesi o kadar alçaktı ki, Apollo'dan başkası onu işitemiyor olmalıydı. "Ne olduğunu sen de biliyorsun."

Biliyordum. Tanrılar aşkına. Nasıl bilmezdim?

Alex kendini İlk'e... Seth'e kaptırmaktan korkuyordu. Ona böyle bir şey olmayacağına dair söz vermiş, yemin etmiştim. Ancak olan olmuştu. Yüzünü kara çıkartmıştım. Bunun açtığı yara içimde büyüyor, iltihaplanıyordu fakat İksir'e evet demek de bundan farksızdı. Alex'i yüzüstü bırakmanın bir başka yoluydu.

Marcus'tan uzaklaşıp parmaklarımı saçlarımda gezdirdim. Bir süre hiç kimsenin çıtı çıkmadı. Sessizliğin de tehdidimden aşağı kalır yanı yoktu. Nihayet herkes konuşmaya başladı; her kafadan bir ses çıkıyordu. "Seth'i ortadan kaldırmak" listenin bir numarasını işgal etmekle beraber, olanaksızdı. "Alex'i daha da uzaklara götürmek" bağlantıyı zayıflatabilir, ona biraz rahatlık sağlayabilir, bize de daha fazla rün, büyü ve dua bulmak için zaman kazandırabilirdi.

Çabalarımız, durumun ne kadar umutsuz olduğunu iyice gözler önüne sermişti.

Sonunda, Apollo yanıma geldi. "Özel konuşalım," dedi.

Gitmesini istiyordum ama başımı öne salladım, odadan çı-

kıp boş mutfağa girdik. Adımlarım hızlı ve sertti. "Alex'e okkalı bir İksir içirmenin tek çıkar yol olduğuna beni hayatta ikna edemezsin."

Önce elinin bir hareketiyle kapıyı kapattı, sonra konuştu. "Ona karşı hislerinin farkındayım."

Gözlerinin içine baktım. "Aşığım ona. Anlamadığın şey de bu."

"Hayır. Anlıyorum. Unutma ki Eric'in peşine düştüğünde yanındaydım. Başka hiç kimsenin görmediğini gördüm... Alex'e olanların seni nasıl etkilediğini. O iblise ne yaptığını da biliyorum."

Dişlerimi sıkıp başımı kaçırdım. "Hak etmişti ama."

"Ona itirazım yok."

Eric'e yaptığım şeyden yana gurur duyduğum söylenemezdi. Yaptığımı tarif etmede "işkence" sözcüğü eksik kalırdı. Güçlükle yutkundum. "Ne ima ediyorsun Apollo?"

Başını hafifçe yana eğdi. "Alex'e olan aşkın takdire şayan. Ama ben bu aşkı daha önce de gördüm. Koca uygarlıklar yıkılmıştır böyle aşk uğruna. Sana Truva örneğini hatırlatmama gerek var mı bilmem."

"Tarih dersi mi bu?"

Gözleri parladı. "Tamam. Malum konuya dokunmayalım Aiden."

"İyi."

"Bazı bilgileri tümüyle açıklamadım."

Esefle güldüm. "Neden şaşırmadım acaba? Tam bir dürüstlük abidesisin."

Apollo duymazdan geldi. "Zeus bundan binlerce yıl önce ilk Apollyon'u yarattığından beri, İlk daima benim soyumdan olagelmiştir."

"Ne?" Neyi kastettiğini anlamamıştım. "Artemis, *Alex*'in senin soyundan olduğunu söylemişti ama."

"Öyle zaten." Şarap rafına uzandı, bir şarabın mantarını açtı. "Ancak tarih boyunca Apollyon hep benim soyumdan olmuştur. Solaris'in kimin soyundan geldiğini ve Seth'in atasının kim olduğunu hâlâ bilmiyorum. Bu sefer... sadece bu sefer... işler farklı." Durdu, kendine bir kadeh şarap doldurdu. "Seth, İlk. Ama soyumdan değil. Her nasılsa, başka bir tanrının soyundan. Defne yaprağı tacım üstüne bahse varım ki Solaris'in sorumlusu da aynı tanrı."

Bana bir kadeh uzattı, elimi sallayıp reddettim. "Yani Alex aslında İlk olacaktı ama şans eseri Seth mi oldu?"

Apollo omuz silkti. "Bilmiyorum. Tanrılardan hiçbiri de Seth'in sorumluluğunu üstlenmek istemiyor."

"Eh, orası ortada," dedim kayıtsızca.

Şişeyi tekrar rafa koyup kadehindeki şarabı yudumlarken dudaklarında bir gülümseme oynaştı. "Asıl mesele o değil Aiden. Seth'ten sorumlu olan her kimse, ona sahip çıkmayışının bir nedeni var. Lucian'ın beni evinden uzak tutacak büyüler bilmesinin nedeniyle aynı."

"Sence bir tanrı Lucian'a destek mi oluyor? Seth'in atası olan tanrı hem de?"

"Büyük olasılıkla," dedi şarabı dikip bitirerek. "Ancak o tanrının ortaya çıkmamasının bir nedeni daha var. Çünkü Apollyon'u öldürmenin bir yolu daha olduğunu biliyor."

Birden kanım buz kesti. "Ne demek istiyorsun Apollo?"

"Aynı kandan olan tanrı, Apollyon'u öldürebilir. Ben Alex'i öldürebilirim."

Dördüncü Bölüm

Sanki yer ayağımın altından çekilmiş, beyaz duvarların rengi koyu bir kahverengi olmuştu. Yürüdüğümü... Apollo'dan, bıraktığı bombadan uzaklaşmakta olduğumu anlamam için biraz zaman geçmesi gerekti.

Elbette peşimden geldi. "Nereye gidiyorsun Aiden?"

Mahzene gidiyordum. Alex'le... onu almaya gelecek kişinin arasına girmeliydim.

Apollo önümde belirip yolumu kesti. Yanından geçtim ancak beni takip etti. "Dinle beni Aiden."

"Dinlediğim yeter bana."

"Bu bir tehdit değil dostum. Ancak İlk'le bağlantı kurmak üzereyse, onu ortadan kaldırırım. Buna mecburum..." Yumruğumu havada yakalayıp beni geri itti. "Savaş çıkmaması için dünyanın tek umudu biziz."

Hiç düşünmeden ona doğru yürüdüm, beni geri itti. Tekrar tekrar. Istırap içimi paralıyordu. Fiziksel miydi? Duygusal mı? Bilmiyordum. "Onu öldürür müsün yani?"

"Bunu istemiyorum." Gözlerinin mavisi, parıltılar saçıyordu. "O yüzden bundan kaçınmak için elimden ne gelirse yapıyorum. Zamana *ihtiyacım* var çünkü ailemden altı kişi ölümlüler dünyasına dalmak için fırsat kolluyor. Alex bir punduna getirip kaçsın ya da Seth ona bağlanmanın bir yolunu bulsun diye burada bekleyemem."

"Kimse senden burada olmanı beklemiyor Apollo. Ben başımın çaresine bakarım."

Bana şüpheyle baktı. "Anlamıyorsun. Tanrılar onu öldüremeyeceklerini biliyorlar ama bu, denemeyecekleri anlamına gelmez. Tamam, öldüremeyebilirler ancak ona zarar *verecekleridir.*"

Duvara yaslanıp avuçlarımı şakaklarıma bastırdım. Tek istediğim alt kata inmek, Alex'i almak, onu buradan çok uzaklara götürmekti. "Çok fazla şey istiyorsun."

Apollo içini çekti. "Olaylara bir adım geriden bakmalısın Aiden. Eğitimini anımsa, bir Avcı gözüyle bak."

Başımı kaldırdım, ters bir bakışla onu yerine çiviledim. "Sen misin bana tarafsız olmaktan söz eden?"

Kısa bir kahkaha attı. "Tamam, tanrılar arasında en tarafsızı sayılmam ama senin de bir görevin var Aiden. İnsanoğlunu ve Hematoi'yi korumak. Vazifen bu. Yapman gereken doğru şeyin ne olduğunu biliyorsun."

"Yani Avcılık vazifemle bir erkek olarak... Alex'e karşı sorumluluklarım arasında tercih mi yapmam gerekiyor?"

"Evet ve hayır. İkisini de seçmelisin." Apollo diğer duvara yaslandı. Boyum bir doksan beşti ancak Apollo tepemde dağ gibi dikiliyordu. "Marcus doğru diyor. Apollyon olsun ya da olmasın Alex buna daha uzun süre dayanamaz. Yemeden, uyumadan... Hiç su içiyor mu?"

Gözlerimi yumdum. "İki kez içti. Bakmadığımı sanıyordu."

Apollo sessizce küfretti. "Dinlenmesi lazım. Bunun bir sonu

olmalı Aiden. Hepsini sona erdirmenin yolunu bulmak için zamana ihtiyacımız var."

"Yoksa ne olacak? Öldürecek misin onu?"

Apollo yanıt vermedi.

"Tanrılar aşkına." Bir süre, Avcıların üst katlardan gelen ayak seslerini dinledim. "Neler yapabileceğini kim biliyor?"

"Sadece kız kardeşim Artemis ve belki de Zeus. Tabii ki buraya dikkatini verdiyse ki orası tartışmalı," dedi. "Altısından da söz aldım. Eğer Alex'e İksir verebilirsek geri adım atacaklar. Olay sadece Alex değil Aiden. Milyonlarca insan söz konusu."

Başımı öne salladım, kendimi duvardan itip uzaklaştırdım, kendimi topladım. Vazife ve aşk daha önce birbirine hiç de iyi karışmamıştı ama daima ikisinin arasında bir nokta vardı. "Bana zaman gerekiyor."

"Zamanımız yok Aiden."

"Senden günler istemiyorum ki. Yalnızca bu gece." Mahzen kapısına yönelip duraksadım. "Son bir kez daha denemeliyim."

"Sana bu yüzden kızamam." Güldü. "Bu gece senin olsun. Yarın sabahtan geleceğim."

Başımı tekrar öne sallayıp kapıyı açtım. Geri dönüp baktığımda Apollo yoktu, yalnızdım. Verirsem yaşayamayacağım bir kararla baş başaydım.

Alex döşeğin üstündeydi. Sırtını kapıya dönmüş, kıvrılıp yan yatmıştı. Son üç gündür yaptığının aksine, ben içeri girer girmez onu bırakmam için başımın etini yemeye başlamadı. Orada olduğumun farkına bile varmamıştı.

Uyuyordu belki de; ama elimi cebime atıp kapının üç anahtarından birini çıkarırken kalbim hızlandı. "Alex?"

Hiçbir şey olmamıştı. Tek bir adalesi bile seğirmemişti.

Uyuyor olduğunu umuyordum, ancak anahtarı kilitte çevirip içeri sessizce süzülürken, kapıyı hızla arkamdan kapatıp kilitlerken ellerim titriyordu. Anahtarı cebime geri koyarken ona tekrar seslendim. Hiç yanıt yoktu, oysa Alex'in şimdiye dek etere susamış bir iblis gibi gırtlağıma çökmesi gerekirdi.

Yolunda olmayan bir şeyler vardı.

Yanına koşup döşeğin kenarına diz çöktüm. Karman çorman saçları yüzünü gizliyordu. Kalbim ağzımda, elimi hareketsiz omzuna koydum. "Alex, sen..."

Birden dönüp çıplak ayaklarını karnıma gömdü. Bir homurtuyla ciğerlerimdeki bütün hava boşaldı. Geriledim, o ayağa fırlarken ben de geriye doğru sendeleyip yere düştüm.

Kahretsin. Ölü numarası yapan iblis gibi olduğunu tahmin etmeliyim.

Neredeyse vahşice bir ses çıkardı, dizleri önde, üstüme atladı. Hemen yana yuvarlandım. Bacaklarına vurup onu yere yıkabilirdim ancak canını yakmaya kıyamazdım. Yanıma düştü, bacağını bacağıma doladı, baldırlarının arasına kilitledi.

Kaşlarımı çattım. "Ne yapıyorsun sen?"

"Kapa çeneni," diye tıslayıp ona yakın duran elimi kaptı.

"El ele tutuşup sevişmek istiyorsan söylemen yeterdi."

Öfkeden kıpkırmızı kesildi, ata biner gibi üstüme oturdu. Sesini çıkarmadı, kaşlarını çatıp cebime uzandı.

Bileğini yakaladım. "Öf be Alex. Normalde ellerini üstümde gezdirmene bayılırım ama kes şunu."

Kolunu kurtarmaya çabalarken alaycı bir ifadeyle güldü. "Böylesi bir sapık olduğunu bilmiyordum."

Gergince gülümseyip döndüm, diğer kolumu kurtardım ve gırtlağıma kesme indirmek isterken elini yakaladım. "Ne olup ne olmadığımı iyi bilirsin."

"Sakın hatırlatma." Ağırlığını ve kalan gücünü kullanıp elimden kaçtı. Ayağa kalktı, yumruklarını sıktı. "Çıkar beni buradan Aiden."

Ayağa kalktım. "Öyle bir şey olmayacak."

Alex hızla bir adım attı, bir adım geriledim. "Anahtarı ver bana. Gitmem lazım. Ona gitmem gerek."

Bunu duyunca tepem attı. "Sana asıl gereken *kulağını açıp beni dinlemek.*"

Göğsü hızla inip kalktı, gözleri kilitli kapıların üstünde dolaştı. Sol bacağını bir iki santim geriye attı, sonra tam da ona öğrettiğim gibi, ağırlığını o bacağına verip etrafında döndü.

Tekmesi kesinlikle kusursuzdu. En fazla zararı verebilmek için dizini tam doksan derecelik açıyla bükmüştü. Ne vardı ki, bunu bekliyordum. Kolumun ön kısmını kullanarak gard aldım ve darbenin ivmesiyle sert zemine çakıldı; ben ise kemiklerimi zangırdatan acıyla tısladım.

Alex istedi mi akıl almaz derecede hızlı olabiliyordu. Apollyon'a dönüşmesi onu daha da hızlandırmıştı. Etrafında dönüp önce dirseğiyle, sonra avucunun kenarıyla bana vurdu, sonra eğilip bacaklarıma saldırdı. Yüzlerce defa birlikte çalıştığımız hareketlerdi bunlar. Birbirimizle dövüşmek, kendimizle dövüşmek gibiydi.

Kelebek tekme atacağını anlayıp hızla arkasına geçtim. Kolunu savurarak fırıldak gibi döndü. Eğilirken çenemde yumruğunun rüzgârını hissettim ve kolumu arkadan beline doladım. Onu göğsüme doğru çektim, kafa atmasın diye de başımı iyice kaçırdım.

Deli gibi çırpınıp "Bırak beni!" diye haykırdı. Ciyak ciyak bağırıyordu, duyan da canını yaktığımı sanırdı ama yakmadığımı biliyordum. "Bırak gideyim!"

"Beni dinlemelisin Alex." Onunla tartışmaya çalışmanın

akıllı insanın yapacağı iş olmadığını biliyordum ama kendini bu durumdan çekip kurtarması için bir şans tanımalıydım. "Eğer Seth'le bağlantını kesmezsen başına gelecekler hiç hoşuna gitmeyecek."

"Asıl sen, başına gelenlerden hoşlanmayacaksın!" Bacaklarını ta göğsüne kadar kaldırıp olanca ağırlığıyla geriye yüklendi ama onu kolayca tuttum. "Hele buradan bir çıkayım, canını feci yakacağım senin. İlk ziyaret edeceğim kişi de kardeşin olacak!"

"Kes şunu da dinle beni!" Kafa darbesinden sakınmak için başımı sağa yatırdım. "Seth'in yüzünden tanrılar savaşa hazırlanıyor."

"İyi olmuş. Gelsinler de boylarının ölçüsünü alsınlar." Güldü, ayaklarını indirip yere bastı. "Teker teker yok edeceğiz onları. İşe o salak Apollo'yla başlayacağız."

İçimi çektim. Sabrım taşma noktasına gelmişti. Evet, Seth'in iddia ettiği kadar erdemli değildim. "Böyle devam edemezsin..."

Dirseğini mideme indirip elimden kurtuldu. Öne atıldım, beline sarıldım. Onu kafasının üstüne yere çarpmam gerektiği halde, çevirip döşeğe fırlattım. Hoş, bu iyiliğimin karşılığını verecek değildi hani.

Alex şaha kalktı, bacaklarını belime dolayıp beni döndürmeye çalıştı. Üstüne çöktüm, ağırlığımı verip belden aşağısını yere mıhladım. Pençeden farksız tırnaklarıyla yüzümü parçalamaya çalıştı. Bileklerini tuttum, ellerini de başının üstünde sabitledim.

Yüzlerimiz arasında birkaç santim mesafe kalacak şekilde öne eğildim, "Dinle beni," dedim. "Bana bak ve sözümü dinle."

Başını çevirmeye yeltendi ama alnımı alnına bastırıp onu tümüyle hareketsiz bıraktım. Gözlerini kapattı ve tanrılar biliyor ya, bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Derin bir nefes aldım, beni anlasın diye içimden yakardım.

Tek bir kez... "Kendinde değilsin Alex. Sen asla böyle yapmazsın. Bu sen *değilsin*."

"Evet, benim!" Tekrar gerilirken sesi acıyla titredi. Az daha beni üstünden fırlatacaktı. "Sırf artık seni istemiyorum diye deliye döndün. Kıskançlıktan kuduruyorsun, saplantılısın."

Söylediklerine kulak asmadım. "Seth'in seni kontrol etmesine göz yumuyorsun. Halbuki bundan ne kadar da korkardın, anımsıyor musun? Kendini ona kaptırmaktan? Buna ne oldu?"

Göğsünün düzensizce inip kalkması dışında kıpırtısız kaldı.

Yüzünün hatlarında gezdirdim gözlerimi. "Buna izin vermeyeceğime dair sana yemin vermiştim. Biliyorum, sözümü tutamadım ama böylece pes edecek değilim Alex. Seni asla bırakmayacağım."

Dudakları ipince oldu, tüm vücudu bir ürpertiyle sarsıldı.

"Hep çok güçlüydün... eşin benzerin yoktu. Hayatını sadece *sen* yönlendirirdin. Kimse senin adına karar vermezdi. Ama bu yaptığın... olanları sorgulamamak ya da hiç mücadele etmeden kabullenmek... *zayıflık*."

Alex gözlerini hızla açtı. "Ben zayıf değilim."

"Kanıtla o zaman!" Kahretsin, onu tutup sarsmak istiyordum. "Bir iki dakikalığına da olsa Seth'i sustur. Yapabileceğini biliyorum. Biliyorum ki aylar boyu onu engelleme alıştırmaları yaptın. *Seth'i sustur* Alex, sonra da konuş benimle. Zayıf olmadığını ispatla bana."

Kehribar rengi gözleri çalkalanıyordu, ışık saçan, güçlü gözlerdi bunlar. Çok da güzeldiler; adeta bir tanrı, onun çehresine iki topaz mücevheri yerleştirmişti. Fakat nefret ediyordum bu gözlerden. Bu gözlerin anlamından, temsilcisi olduğu şeyden. Alex'in yaptığı *-yaptığımız-* onca şeye rağmen Seth'le yine de bağlanmasından, kendini birkaç saniye içinde yitirmesinden nefret ediyordum.

"Yapabileceğini biliyorum," dedim. "Bu güce sahip olduğunu biliyorum çünkü en sevdiğim yönün bu. Gücün hayranlık uyandırıyor, çok güzel, sen de öylesin. Dönüştüğün şey ise sen değilsin."

"Sevdiğin mi?" Tekrarladı, yabancı bir sözcükle karşılaşmışı sanki.

Göğsüm sıkıştı, ben daha ne oluyor diyemeden sözler dökülüverdi ağzımdan. Kahretsin, ona yalvardım... hayatımda daha önce hiç ama hiç yapmadığım bir şeydi bu. "Lütfen bana geri dön Alex. *Ne olursun*. Seni o kadar çok seviyorum ki böylece kaybetmeye dayanamam. Olacaklara izin veremeyeceğim kadar seviyorum seni, ancak başka çare bırakmıyorsun bana."

Gözlerini kırpıştırdı, bir kalp atımı kadar geçince yeniden açtı. Şaşkınlıktan nefesimi tuttum, hiçbir şey hissedemeyecek, düşünemeyecek kadar afallamıştım zira gözleri kahverengiydi... sıcacık, viski rengi.

Gözleri *kahverengiydi*.

"Alex..."

Yüzü bembeyazdı; dudakları titriyordu, kaşları çatıktı. "Çok özür dilerim Aiden. Ben de seni..." Dudaklarından canhıraş bir feryat koptu, öyle bir yaylandı ki gözlerini koca koca açıp tek hamlede döşekten fırladı.

Kalbim durmuştu. "Alex?"

"Yapamıyorum... bağ her yerde. Canımı... yakıyor. Aiden, lütfen... durdur bunu... ne olursun..." Gevşeyip yığıldı, inlemeye, debelenmeye, başını öne arkaya savurup çırpınmaya başladı.

Yüreğim ağzımda, onu bırakmaya hazırlandım, derken gözleri tekrar açıldı. Her şeyi mahvetmek istedim. Gözüme bakan gözleri altın rengiydi. Halbuki onu neredeyse geri almıştım... çok az kalmıştı.

Altımda duran Alex birden çıldırdı.

İçimde biriken karmakarışık duygular yüzünden, artık bekleyecek sabrım kalmamıştı. Umudum paramparça olmuş, dikenli telden farksız bir hayal kırıklığına, son olarak da öfkeye dönüşmüştü. Alex karşımdaki bedenin içindeydi ve canı yanıyordu. Onu kısacık bir an için de olsa görebilmiştim ama tekrar Seth'in etkisine kapılması beş saniye bile sürmemişti. Gülsem mi ağlasam mı bilemiyordum.

Onca uykusuzluğuna, açlığına rağmen Alex'in mecalsiz kalması bir hayli zaman aldı. Debelendi, haykırdı, tekmeledi, hatta beni ısırmaya kalkıştı.

Ne var ki sonunda bitap düştü, nefes nefese kaldı. "Hoşuna gitti mi bari? Canımı yakmayı sevdin mi? Gururun okşandı mı?"

Bitkince gözlerimi açtım. "Canını yakmıyorum."

"Beni öldürüyorsun!" Doğrulmaya çalıştı, geriye düştü. Kahrolası, bir yerine zarar verecekti.

"Tanrılar aşkına be Alex. İki saniye benimle mücadele etmeyi bırakamaz mısın?" Ağzını açtı fakat elimle kapattım. "Sakın ters bir şey söyleme. Nasıl boktan bir gece geçirdim bilemezsin."

Gözlerini kıstı.

"Ciddiyim. Ağzından tek bir ters laf çıkmayacak."

Put gibi hareketsiz kaldı, ben de elimi çektim. Dilini çıkarıp dudaklarını ıslattı. Ağzına geleni söylemeye hazırlandığı ancak kendini tuttuğu meydandaydı.

"Bir daha denemeni istiyorum Alex. Onu engelle. Bağı kes, bu sefer ben de sana yardım edeceğim. Sana söz veriyorum. Sonuna kadar yanındayım."

Alex bana o kadar uzun süre, konuşmadan baktı ki, herhalde dilini yuttu diye düşünmeye başladım. "Anlamıyorsun. Bağı kesmek istemiyorum. Ona ihtiyacım var Aiden. Sana değil. Bir melezle safkan birbirini sevemez. Bırak gideyim."

Kalbimde koca bir delik açılmıştı. Hissettiğim, elle tutulur bir acıydı, az önce tanık olduğum acı kadar somuttu.

Aiden, lütfen durdur bunu.

Alex'in şu an söylediklerine değil, biraz önce söylediği bu lafa odaklandım. Seth'e karşı koyduğunda acı çekiyordu. Kim bilir, belki de ara sıra Seth'le mücadele ediyordu ama farkında olmuyorduk. Bir tek şundan emindim, kendisi -*gerçek benliği* olduğunda benden bunu durdurmamı istemiş, hatta yalvarmıştı. Durdurmanın da tek yolu vardı.

İşte o zaman kafama dank etti. Her ne kadar içimi dağlasa da, başka çare yoktu.

Eğilip terli şakağını öptüm, gözlerimi kapadım. Bir saniyeliğine -yalnızca bir saniyeliğine- onun sıcaklığının ve karşı koymadığında hissettiğim yakınlığın tadını çıkardım. Birdenbire başını yana çevirdi, öyle ağır bir laf etti ki kulaklarıma inanamadım. Üstünden çekildim, ayağa kalkıp geri gittim, hücreden çıktım.

Alex döşekten kalkmadı. Ben kilitlerken kapıya hücum etmeye bile kalkışmadı. Durdum, onu seyrettim. Yapmak üzere olduğum şeyin insanlığa ya da kendi türüme karşı vazifemle bir alakası olmadığını biliyordum. Hayır, Apollo'yla ve onun uyarılarıyla da alakası yoktu.

Aiden, lütfen durdur bunu.

Durdurmamın tek bir yolu vardı.

Beşinci Bölüm

Ertesi sabah Apollo, Marcus ve ben, çiçeklerle dolup taşan küçük, camlı odadaydık. Tatlı, keskin koku bana Alex'i hatırlatıyordu. Kahretsin, bana her şey onu hatırlatıyordu zaten.

Bir konuda haklıydı. Saplantılıydım.

Apollo lafı sadede getirdi. "Anlaştınız mı?"

Marcus'a baktım, onun da dün gece bir ara son kararını verdiğini biliyordum. Ben de öyle yapmıştım. Yorgunluktan kılımı kıpırdatacak halim yoktu. Yanağımı kaşıdım. Tıraş olmam lazımdı.

"Aiden," dedi Marcus.

Soluğumu hızla bıraktım, gözlerimi kıstım. Alex'in dün gece, birkaç saniyeliğine de olsa kendine geldiğini bilmiyorlardı. Onu bir anlığına da olsa görmek beni sevince boğmuştu, ancak göz kamaştıran günışığında emin olamıyordum. Gerçekten olmuş muydu yoksa çok arzuladığımdan bana mı öyle gelmişti?

Bir anda kuruyan genzimi temizledim. Sözcükleri söylemekte güçlük çekiyordum. "Ona İksir verin."

Hepsi bu kadardı... başka bir şey gerekmemişti.

Sessizliği bölen, arka arkaya açılan şampanya şişelerinin sesini andırıyordu. Odadaki hava birden çekildi, çatırtının kaynağına doğru döndüm. Güneş ışığının huzmelerinde simli mavi bir toz belirmişti. Her bir zerreciği safir gibi parlıyordu. Parçacıklar birbirini çekerek hızla birleşti. Birkaç saniye içinde, karşımızda bir kadın belirmişti.

Dolgun vücuduna sımsıkı yapışan mavi ipek bir elbise giymiş olan tanrıça, altın renkli saçlarını geriye attı. Kalçalarını kıvırarak Apollo'ya doğru yürürken upuzun, gür lüleleri beline kadar iniyordu.

Marcus'un nefesi kesilmişti. Belli ki tanrıçanın güzelliğine kendini kaptırmıştı. Oysa ikimiz de eğilip selam verirken içimde donuk bir duygusuzluktan başka hiçbir şey yoktu.

Yolunda olmayan bir şeyler vardı bende.

Belki de zarif ellerinde tuttuğu şeye pür dikkat baktığım içindi. Üstüne korkunç bir sembol kazınmış, eski görünümlü bir porselendi bu. Ortasına çizgi çekilmiş bir daire... köleliğin işareti.

"Ananke," dedi Apollo ve kendinden yaşça büyük olan tanrıçanın önünde eğildi.

Şaşırmıştım. Çok hızlı olmuştu. Tanrıların istediklerinde ne kadar işe dâhil olabileceğini bilmek tuhaftı. Ananke'yi görmemle ondan nefret etmem bir olmuştu ama duygusuz bir yüz ifadesi takındım.

Sürahiyi Apollo'nun eline tutuşturdu, sonra bana döndü, dudağı hafifçe yukarı kıvrıldı. Tanrıça sonra tekrar Apollo'ya baktı. "Bundan sadece bir... doz kullanmanız yeterli. Zorlama büyüsüyle de bitirmelisiniz."

Yumruklarımı sıktım, arkamı dönecektim ki kendime hâkim oldum. Yıllar boyu zorlama büyüsünü ara sıra işitmiştim. Daha şimdiden sözleri zihnimden geçiyordu. Midem bulandı.

Tanrıça Apollo'dan uzaklaşıp odanın ortasına döndü. "Etki

göstermesi birkaç dakika alır. Onun tüm Apollyon güçlerini sona erdirecek, böylece bağı kesecek. Kız... farklı olacak."

Duyduğum hiç hoşuma gitmemişti, o yüzden sordum. "'Farklı' derken neyi kastediyorsun?"

Dudağı tekrar kıvrıldı. "Huyu değişmiş olacak... Mizacı yumuşayacak. En temel düzeyde kız... kim olduğunu bilecek ama o kadar."

"Ne?" Apollo'ya ters ters baktım. "Kabul ettiklerimin arasında bu yoktu."

Apollo bana *kapa şu çeneni* dercesine bir bakış fırlattı. Derin bir nefes alıp ellerimi arkamda birleştirdim. "Affınızı dilerim."

Tanrıça tek kaşını kaldırdı, başını öne salladı. "İçine hafızayı etkileyen Ma-Huang da ekledim. Anıları onu İlk'e bağlıyor. Anılar yoksa o da yok demektir. Kusursuz değil ancak bu koşullar altında yapabileceğimizin en iyisi." Omurgamdan yukarı bir ürperti yayıldı. Seth yoksa Alex'in sevdiği ya da güvendiği kimse de olmayacak demekti. Ben de olmayacaktım.

"Çarçabuk yorulacak," diye devam etti Ananke. "Biz daha kalıcı bir çözüm ararken onunla başa çıkmak çok kolay olacak."

Kalıcı çözüm odadaydı zaten... Apollo. Neyse ki tanrıların büyük çoğunluğu onun Alex'i öldürebileceğini bilmiyordu.

"Etkisi ne kadar sürer?" diye sordu Apollo.

Ananke başını iki yana salladı. "Önceden bilinmez. Şansınız varsa birkaç gün ama tesirini yitirdiğini hemen anlarsınız. Huzursuzlanmaya, bir şeyler anımsamaya başlayabilir. O zaman yeni bir doza ihtiyacı var demektir."

"Bunun ona bir zararı var mı?" Marcus'un sesi endişeliydi.

"Hayır." Tanrıça titreşerek kaybolmaya başlamıştı ancak sesinde hâlâ buz gibi bir vurdumduymazlık vardı. "Fakat yerinizde olsam altı dozdan fazla vermezdim. O noktadan sonra etkiler kalıcı hal alabilir."

Sonra hepimizin ağzını bir karış açık bırakıp öylece gitti. Marcus oflayıp pufladı. "Giderayak söylediği iyi oldu."

"Kalıcı olabilir mi?" Tek kaşımı kaldırdım, Apollo'ya bana bakması için meydan okudum. "Bundan haberin var mıydı?"

Gözlerini kıstı. "Siz ne kadar biliyorsanız ben de o kadar biliyorum. Hiç değilse altı dozu aşmamamız gerektiğini biliyoruz. Her biri dört gün dayandı diyelim, neredeyse bir ay eder."

"Tabii her biri dört gün dayanırsa," diye belirttim.

Apollo, başını eğip sürahiye baktı. "Eh, pek yakında öğreniriz."

Tüm soğukkanlılığımı takınıp basamakları indim. Neyin parçası olacağımı bilmek ruhumu karartıyordu. Eskiden söyleseler abartıyorlar derdim, böyle bir şey mümkün değil derdim ama artık anlıyordum.

"Onun iyiliği için," dedi Apollo.

Ona ters ters bakarak yanından geçtim, hücrenin kapısında durdum. Alex döşekte oturuyordu. Sırtını duvara vermiş, dizlerini sımsıkı göğsüne çekmişti. Arkama, gölgelerde bekleyen Apollo'ya dikmişti gözünü. Her nedense, Apollo yanına gidince Alex kaçık bir hidra gibi davranıyordu.

"Nihayet aklınızı başınıza toplayıp beni bırakmaya mı karar verdiniz?" Bir zamanlar güzel olan dudakları alaycı bir tebessümle kıvrıldı. Dudakları susuzluktan çatlamıştı artık. Su şişesi, el değmemiş halde duvarın dibinde duruyordu.

Kapının kilidini açtım. "Yanıtını biliyorsun."

Alex ayağa kalktı, döşekten aşağı inerken yalpaladı. Yüzü, hücrenin duvarları kadar beyazdı. "Hiçbirinizin o kadar akıllı olmadığını tahmin etmeliydim."

Hücreye girip kapıyı arkamızdan kilitledik. İhtiyatlı biçim-

de Alex'i izledim. Gün geçtikçe zayıflıyordu ama sapına kadar savaşçıydı kız. Marcus geri çekildi, planladığımız gibi, onunla başa çıkmayı bana bıraktı.

Bunu benim yapmam uygun görülmüştü.

Alex'in acayip, kehribar rengi bakışları beni geçip Marcus'un elindeki şeye takıldı. Bardaktaki sıvı lacivert renkte ve yoğundu. Ne olduğunu anlayınca Alex bir adım geriledi. Nefesimi tutup yanına gittim.

Tahmin edilebileceği gibi, deliye dönmüştü.

Fırlayıp kollarımı ona doladım, iki kolunu iki yanına yapıştırdım. Ağırlığımı verdim, olabildiğince dikkatli biçimde onu yere indirdim fakat çırpınıyor, debelenip duruyordu. Arkasından bacaklarımı beline dolayarak bacaklarını kilitledim.

Alex kapana kısılmıştı.

"Hayır! Hayır!" diye bağırdıkça bağırdı. Her sözcüğü doğrudan kalbime inen bir yumruktu. "Yo! Hayır!"

Yanağımı yanağına yaslayıp başını zorla geriye çektim. "Özür dilerim Alex. Çok üzgünüm."

"Bunu bana yapamazsın!" Başını indirmeye çalıştıysa da başaramadı. Sesinde öfke ve kuvvet, ona ait olmayan bir hiddet vardı. "Seni buna pişman edeceğim. Hepinizi. Yapacağınız son şey bu olacak. Yemin ediyorum."

"Yapın şu işi," dedim, bir an önce bitsin istiyordum. Marcus'un arkasından Apollo'yla göz göze geldim. Hücrenin hemen dışında duruyordu. Yapmakta olduğumuz şeyden tanrı bile tiksinmiş gibiydi.

Istırap içindeki Marcus önümüzde çömelip Alex'in çenesini yakaladı. İksir dolu bardağı kaldırırken eli titredi. Kaskatı olmuştu. "Kusura bakma Alexandria. Çok az kaldı."

Bir düğmeye basılmışçasına, titreyen kızdan tanıdığım, korktuğum o ses yükseldi. "Lütfen yapmayın bunu bana," diye

yalvarıyordu. Gözyaşları yanaklarımı sırılsıklam etmişti. "Lütfen Marcus, ne olur bana yapma bunu."

Marcus duraksadı. "Alex?"

Bana yaslı gövdesi titriyordu. "Uslu olacağım. Söz veriyorum. Ne derseniz yapacağım, yeter ki İksir içirmeyin bana."

Hızla bir nefes aldım. "Gözleri ne renk?"

"Altın rengi," diye homurdandı Marcus.

Alex'in incecik bileklerini tek elimle tuttum, Marcus'un elini vurup uzaklaştırdım ve kızın çenesini kavradım. "Aslında o değil, numara yapıyor. Yap şu işi. Tanrılar aşkına, ne duruyorsun!"

Alex bağırdı ve bir parçam sonsuza dek donup kaldı. Onun ağzını zorla açtım, tekrar çırpınmaya başlayınca çenesi morardı. İçimde bir enerji uğulduyor, her birkaç saniyede bir beni çarpıyordu. Marcus bardağı onun dudaklarına götürdü, İksir'in iç bayıltıcı tatlı aroması hücreyi doldurdu.

Bardaktakiler gırtlağından aşağı boşaldıktan sonra bile Alex hâlâ mücadele ediyordu. Haykırıyor, kalçalarını büküyor, başını ileri geri savuruyordu. Derken nefesinin ağırlaştığını, derinleştiğini hissettim.

Marcus geri çekilip bardağı bir kenara koydu. Az önce yeğenine yaptığı şeyi silip atabilecekmişçesine ellerini pantolonuna sürüp duruyordu. Fakat yaptığı şey ruhumda bir leke bırakmıştı.

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, çıkmayacaktı o leke.

Alex'in bedeni gevşedikçe, Marcus ile Apollo'nun da gevşediğini gördüm. Alex başını omzuma yaslayıp yan çevirdi, iç çekmeye benzer uzun, derin bir soluk aldı.

Ona baktığımda işaretleri tekrar gördüm. Karmaşık desenler teniyle iç içe geçiyor, yanaklarında, boynundan aşağısında kıvrılıp duruyordu. Mavi renkli işaretler tüm odayı safir rengine boğacak kadar parladı, sonra ağır ağır silindi. Alex hareketsiz kaldı.

"Bunu bitirmelisin," dedi Apollo.

Apollo'ya bugünlerde yine vurmam yakındı. Herhalde beni sağ bırakmazdı ama önünde sonunda yumruğu yiyecekti. Alex'i kollarımda döndürdüm, kucağıma yatırıp başını ellerimin arasına aldım. "Aç gözlerini Alexandria."

Kirpikleri solgun yanaklarında kırpıştı, nihayet aralandı. Şaşırıp nefesimi tuttum. Gözlerinin rengi karmakarışıktı, içine yer yer altın rengi serpiştirilmiş donuk bir kahverengiydi. Bağlantı kesilmişti ancak bana aval aval bakmakta olan Alex değildi. Seth de değildi. Bir yabancıydı bu, beni tanımayan genç ve korkmuş bir kızdı. Zorlama büyüsü için biçilmiş kaftan gibiydi.

İçimde yükselen öfkeyi dizginledim, gözlerimi gözlerinden ayırmadım. "Το όνομά σας είναι Alexandria."

Senin adın Alexandria.

Ağır ağır gözlerini kırpıştırdı.

Bir acı ciğerimi dağladı. "Το όνομά μου είναι Aiden..." Genzim yanıyordu, öksürecek gibi oldum. Gözlerim dolu dolu olmuş, Alex'in yüzü bulanıklaşmıştı. *Bunu yapamam. Bunu yapmaya mecburum.* Sözcükler ağzımdan patlarcasına döküldü. "Το όνομά μου είναι Aiden και είμαι ο Δάσκαλός σας."

Benim adım Aiden ve Efendin benim.

"Θα υπακούσει μου κάθε επιθυμία, την επιθυμία, και την εντολη σε θάνατο."

Ölene kadar *her dileğime, arzuma ve emrime itaat edeceksin.*

Ya da İksir tesirini yitirene kadar.

Sözcükleri içine çekti, biraz daha gevşedi, sonra sözcüklerle bir oldu. Alacalı gözlerinin daha da donuklaştığını gördüm. Ellerini bıraktım, kucağına düştü.

"Adın ne," diye sordum boğuk bir sesle.

Alex'ten gerçek hayatta hiç duymadığım yumuşacık bir sesle "Alexandria," diye tekrarladı.

"Peki ben kimim?"

"Aiden." Gülümseyince irkildim. "Benim Efendimsin."

Altıncı Bölüm

İlk yaptığımız şey ona bir şeyler yedirmek oldu ama bu hiç de kolay değildi. Alex'i üst kata çıkarıp masaya oturttum. Gözlerini, kucağına koyduğu ellerinden bir an olsun ayırmamıştı.

Kendisine hitap edilmedikçe konuşmuyordu, konuştuğunda da gözlerini yerden kaldırmıyordu. Önüne kahvaltılıklardan bir tabak hazırladım, bir kâseye de meyve koydum. Yanına da üzümlü soda açtım... en sevdiği şeyi.

Kılını bile kıpırdatmadı.

Kapının yanında durup başkalarının girmesini engelleyen Marcus'a öfkeyle baktım. Alex'i hücreden çıkarmamla Apollo'nun tabanları yağlaması bir olmuştu. Adi herif. "Acıkmışsındır Alex. Günlerdir ağzına tek lokma koymadın."

"Benim adım Alexandria," dedi yumuşacık bir fısıltıyla.

Gözlerimi birkaç kez kırpıştırdım, sonra tabağı ona doğru ittim. "Acıkmadın mı Alexandria?"

"Acıktım mı?"

O zaman jetonum düştü. Çoğu köle melez gibi o da *emir bek-*

liyordu. Her şey için emir alması lazımdı. Geriye yaslandım, parmaklarımı saçlarımda gezdirdim. "Lütfen ye Alexandria."

Bakışlarını kaldırdı. O acayip gözler bir an gözlerimle buluştu, sonra yemek tabağına döndü. İlkin ağır ağır yiyordu, ancak rahatlayınca -ya da yaptığı işte kendine güven duyunca- tabağını bitirdi, meyvelerin de çoğunu yedi. İki şişe sodanın ardından, gevşek bir saç tutamını çekiştirmeye başladı.

Marcus başını iki yana sallayıp odadan çıktı, bizi yalnız bıraktı. Alex için keşke daha uslu olsaydı dediği onca sefer için pişmanlık mı duyuyordu? İşin komik yanı, geçmişte söylediklerimin bir kulağından girip diğerinden çıkmasını, yapma dediğimi yapmasını içten içe sevmiştim.

Ayağa kalktım, o da kendiliğinden kalkınca şaşırdım. "Seni odana götüreyim. İstersen duş alabilirsin." Bakışlarını yine yere çevirince yanağımı içten ısırdım. Tekrar deneyecektim. "Önce temizlenecek sonra dinleneceksin."

"Peki." Bakışlarını kaldırdı, gözleri yüzümde gezindi. "Ben..."

"Ne var?" deyip bir adım yaklaştım.

Alex sandalyenin arkasına geçti. Sanki onu kendine kalkan yapmıştı. Başını iki yana salladı. Ona konuşması için zaman tanıdıysam da, dilini yutmuş gibiydi. Ona uzanmak, dokunmak, teselli etmek istiyordum ama içimden bir ses bunun onu daha da rahatsız edeceğini söylüyordu.

Onu odama götürdüm. Burası daha küçük bir odaya bağlanıyordu, iki odanın banyosu ortaktı. Bu odada kalırsa gözümü üstünden eksik etmeyecektim.

En azından, onu banyoya götürüp lavabonun kenarına iki havlu, bir de bornoz bırakırken aklımdan kendime böyle telkinde bulunuyordum. Bana yakın olmasını istemekle hiçbir alakası yoktu bunun.

Kimi kandırıyorsam.

İlk başta onu soymam gerekeceğini sandım, tanrılar aşkına, bunu yapıp da o şeyleri düşünmemem, hissetmemem mümkün değildi. Sonra süveterini tutup çıkarmaya başladı. Kendimi banyodan dışarı dar attım. Aziz Delphi'ymiş... tabii ya.

Kapıyı arkamdan kapatıp gözlerimi yumdum. Su açıldı, kalkıp odada yürüdüm, yatağın kenarına oturdum. Çok yorgundum, kemiklerim sızlıyordu. Belki de artık uyuyabilirdim, en azından normalden birkaç saat fazla.

İçimde çok ama çok ufak bir umut filizlendi. Alex etrafta geziniyor, kimseyi öldürmeye çalışmıyordu ve Seth'le aralarında bağ kalmamıştı. Kutlanmaya değer bir şey değil miydi bu? Hayır. Etrafta dolanan şey aslında Alex değildi. Alex istese de bu kadar yumuşak huylu olamazdı.

On beş dakika sonra kapı hafifçe aralandı. Çok daha temiz bir Alex başını dışarı uzattı. Bornozunun önünü tutuyordu, gözlerini aşağı çevirmişti. Yatak odasına girdi, huzursuzca ağırlığını bir ayağından diğerine verdi.

"Bitti."

Durdum, ona bakıp kaldım. Onu Akit'e geri getirdiğim, kir pasın altında neyin gizlendiğini ilk kez gördüğüm o güne geri dönmüştüm. Aynı çıldırtıcı hisler üstüme hücum etmiş, beni gafil avlamıştı.

Alex benim gözümde çok güzeldi, kusursuzdu.

Kirpikleri kalktı. Göz göze geldik ve yanaklarında tatlı bir kırmızılık belirdi. Bakışlarımı aralık dudaklarına kaydırdım, içimde farklı türden bir açlık hissi uyanmıştı. Kendime hâkim olamayıp yürüdüm, elimi ona uzattım.

Alex, eklemleri bembeyaz kesilecek şekilde yumruklarını sıkıp geriye kaçtı. Alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırıp emerken kafasının karışıklığı yüzünden okunuyordu. Bana

bakarken etrafına dalga dalga endişe yayılıyordu.

Hemen durup ellerimi indirdim. Ne yapıyordum ben yahu? O benden... Efendisinden korkuyordu. Küfrettim.

Gözleri koca koca açıldı, korkuyla yerinden sıçradı.

Kendimden hiç bu kadar nefret etmemiştim. Duygularıma söz geçirdim, onu biraz rahat bırakmaya karar verdim. "Sen bir yere kıpırdama. Ben sana giyecek bir şeyler bulup geleceğim."

"Evet Efendim..."

"Bana öyle deme." Sesim hiç istemediğim kadar sert çıkmıştı. Yumuşatmaya çalıştım. "Bana Aiden de. Tamam mı?"

Alex başını öne salladı.

Zorla onun yanından ayrıldım, kapıya yürüdüm, sonra dönüp arkama baktım. Kaşlarımı çattım. Hazırolda gibiydi; aynı noktada duruyordu. Elleri bornozunun önünde, gözleri yerdeydi. Ne yapıyordu bu böyle?

Sonra kafama dank etti. Ona *kıpırdama* demiştim. O da sözümü dinliyordu. "Alex..."

"Benim adım Alexandria."

"Peki," deyip içimi çektim, ona dikkatlice yaklaştım. Yanında olduğumu anladığından emin olunca kolunu tuttum. "Burada durmana gerek yok. İstediğini yapabilirsin Alex... şey, Alexandria. Uyu. İstersen televizyon izle." Onu yatağına götürürken köşedeki ince ekranlı televizyonu başımla işaret ettim. "Canın ne isterse yapabilirsin. Tamam mı?"

Alex oturdu, başıyla evetledi, sonra bana baktı. "Geri geleceksin, değil mi?"

"Elbette," deyip temin ettim onu. Odada etrafına bakınıyor, giderek daha da telaşlanıyordu. "Hemen döneceğim. Söz veriyorum."

Alex başını tekrar öne salladı "Peki, Efen..." Yüzünü buruşturdu. "Peki Aiden."

Ona kıyafet bulmam uzun sürmedi. Tüm eşyaları hâlâ yan odada duruyordu. Marcus durumu kontrol etmek için gelip bakmış, sonra aşağı inmişti. Şimdi de Deacon kapının önünde dolanıyordu.

Alex'in kıyafetlerini topladım, dönüp kardeşime baktım. "Hayrola?"

Kapının eşiğine yaslandı, kollarını göğsünde kavuşturdu. "Nasıl gitti bari?"

"Tahmin ettiğimiz gibi direndi ama işe yaradı." Bir koltuğun koluna oturup esnedim. "O... eskisi gibi değil."

"Yani artık Kötü Alex değil, öyle mi?"

Başımı iki yana salladım. "Değil... ama sadece geçici."

Deacon dudaklarını birbirine bastırdı. "Demek durum o kadar kötü, ha?"

"Kötü demedim ki."

Tek kaşını kaldırdı. "Seni tanıyorum Aiden. Uğradığın hayal kırıklığı -Alex'e karşı değil, kendine karşı- resmen o pis yüzünden akıyor."

Kaşlarımı çattım. "Ben miyim pis?"

"Hatta iğrençsin. Bence tıraş da ol, tabii kimseyle yatma şansı olmayan evsizler gibi gezmek istiyorsan kendin bilirsin."

Güldüm, ayağa kalktım. "Tamam, bunu aklımdan çıkarmam."

Kardeşimin yüzünde, eşine nadiren rastladığım içten bir gülümseme belirdiyse de, gözükmesiyle kaybolması bir oldu. "İyileşecek, değil mi? Yani birisi bağlantıyı kesmenin bir yolunu bulacak ve o da göz açıp kapayana kadar huysuz ama cani olmayan eski Alex'e dönüşecek. Öyle olmak zorunda."

İçim tekrar kararmıştı. Bir çatlak belirip kontrolümü parçaladı, etrafımdaki zayıflamış duvarı tuzla buz etti. "Tanrılar aşkına, umarım öyle olur Deacon. Yoksa ben..."

"Onsuz yaşayamaz mısın?"

Başımı kaçırdım, yanıt vermedim çünkü gereksizdi. "Hep o kadar meydanda mıydı?"

"Cidden mi soruyorsun bunu?" Deacon güldü. "Atlanta'dan dönüp de beni fırçaladığın günden beri senin ona, onun da sana karşı bir şeyler hissettiğini biliyordum. Bana sorarsan bir tek benim için barizdi çünkü seni iyi tanıyorum. Onun hem melez olması hem de tam sana göre olması ne kadar garip değil mi?"

Belli belirsiz gülümsedim. "Evet, öyle sanırım."

Bir süre durakladı, sonra "Diyelim ki hepimiz bu işten sağ salim çıktık, tanrılar dünyayı yerle bir etmedi, Alex de Aiden Takımı'na katıldı. Nasıl olacak da sonsuza dek bir yastıkta kocayacaksınız?"

"Kaçıp gidecektik. Planımız buydu. İşe yarayacaktı da. Apollo'nun bize borcu var."

"Hadi canım?" Üzülmemiş, şaşırmıştı. "Ne yani, Avcılık'tan vaz mı geçecektin? Kaçıp ölümlüler gibi mi yaşayacaktınız?"

Başımı öne sallayıp ona baktım. Kederden güçlükle nefes alıyordum. "Evet, buydu planımız. Sana söyleyecektim. Bir şeyler ayarlayacaktık ki sen de..."

"Bana, sana nasıl ulaşabileceğimi söyleyecektin, bundan eminim," dedi, sonra şaşkınca birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. "Vay be Aiden..."

"Ne oldu?"

"Sadece... vay canına, senin adına o kadar sevindim ki. Bence bu harika bir şey. Gerçek aşk bu, insanın uğruna her şeyi göze aldığı cinsten. Herkesin yüzüne 'canınız cehenneme' diye bağırtanından. İmrenilecek şey doğrusu."

Tek kaşımı kaldırdım. "Bana kalırsa şu an hayatımın imrenilecek hiçbir yanı yok. Düşünsene, Alex bile beni *Efendi*si sanıyor."

"Bak sen? Bu aslında bir hayli..."

"Sakın lafı oraya getirme."

"Tamam, tamam. Ama daha iyi olacak." Tanıdığım bakışlarını kaldırdı, göz göze geldik. "İyi idare ediyorsun Aiden. Senin... durumundaki çoğu kimsenin yapamayacağı kadar."

"Sağ ol." Güldüm, giyecekleri diğer elime aktardım. "Sen de öyle."

"Biliyorum." Deacon sırıttı. "Çünkü muhteşemim."

"Çok da alçakgönüllüsün." Önünde durdum, başımı hafifçe eğdim. "Ciddiyim, nasılsın?"

Omuz silkti. "Daha kötülerini de yaşamıştım, o yüzden sen beni merak etme. Zaten derdin sana yeter."

Deacon için kaygılanmamak doğama aykırıydı. Hayatımın son on yılını onun adına kaygılanarak geçirmiştim... belki de gereğinden fazla. Desteklemek yerine üstüne fazla düşüp boğmuştum onu.

Deacon başını geriye yatırdı. Bir anda on yedisinde değil de çok daha yaşlı görünmüştü bana. "Hadi, git de biraz dinlen... ama önce bir duş al." Gülümseyip ışıl ışıl dişlerini gösterdi. "Senin yerine nöbeti devraldık."

Başımı öne eğdim, tabiri caizse dizginleri ona verdim. Banyonun kapısında durdum, tekrar ona dönüp baktım. "Deacon?"

Saçının bir buklesini gözlerinin önünden çekti. "Efendim?"

"Seninle Luke'tan haberim var. Benim için sorun yok, yeter ki sen mutlu ol. Ona iyi davran, neyi kastettiğimi biliyorsun."

Resmen nutku tutulmuştu. Bir kez olsun ben erkek kardeşimi şaşırtmıştım, o beni değil.

Yatak odama gitmedim, Alex'in eşyalarını bir rafa bırakıp önce yıkandım. Aynada kendime uzun süre, eleştirel bir gözle bak-

tıktan sonra, gerçekten de... *pis* göründüğümü kabullendim. Bir tıraş bıçağı buldum, duştan çıkınca çarçabuk tıraş oldum. Rafın arkasında temiz bir pijama altı yoktu ama üstüme giyecek bir şey yoktu. Alex beni üstüm çıplak görürse aklını kaçırır diye korkarak banyonun kapısını araladım.

Sonra da öylece kalakaldım.

Alex yatak örtüsünün üstüne yan yatmış, dizlerini toplayıp kıvrılmıştı. Dua ediyormuşçasına ellerini çenesinin altına koymuştu. Gül pembesi dudakları aralıktı. Bornozunun altından görünen biçimli bacakları derhal dikkatimi çekmişti. Alex'in bacaklarına oldum olası bayılmıştım zaten.

Derin bir uykudaydı.

Kıyafetlerini yakındaki bir iskemleye bırakıp yanına gittim, adını söyledim. Bir şeyler mırıldandı, göğsümde bir şeylerin pır pır ettiğini –evet, gerçekten bir şeylerin *pır pır ettiğini*– hissettim. Özenle bacaklarının üstüne bir battaniye örttüm. Ya yorgun düşmüştü ya da İksir'in etkisiydi bu. Örtüyü iyice yukarı çekip her yanını kapattım.

Yataktan uzaklaştım, odadan çıkıp sessiz evde dolaştım. Alt katta, mahzenin hemen yanında dört adet briket duvardan ibaret küçücük bir oda vardı. Birisi tavanına kum torbası asmıştı.

İçimde biriken hüsran ve umutsuz öfke kabardı, bir saniye sonra çıplak yumruklarımı yıpranmış, sert deri torbaya indirdim. Deli gibi giriştim, savurduğum her yumruk elimi acıtsa da, acıyı bağrıma bastım.

Saatlerce torbayı yumruklayıp tekmeledim. Üstümden boşanan ter gözlerimi ve parmaklarımın paramparça olmuş eklemlerini yakıyordu. Fiziksel acının, içimde büyüyen ıstırabı azaltmakta hiç mi hiç etkisi yoktu.

Bir anda geçen yazı hatırladım. Annesine dair gerçeği öğrenen Alex'i de böyle yaparken bulmuştum. Dövüş maketinin

etrafında fır dönen vahşi ve güzel bir varlıktı. Dizginlenmemiş hisleri antrenman salonunda bir girdap halinde uzanmış, içimdeki karmakarışık duyguları uyandırmıştı. Varlığımı sezip de benimle göz göze geldiğinde, kulağa her ne kadar saçma da gelse, ben de onun hissettiklerini hissetmiştim.

Zar zor bir nefes aldım, durdum, dönüp kapıya doğru baktım. Neden onu orada, beni izlerken görmeyi beklediğimi hiçbir zaman anlayamayacaktım. Elbette kapının ağzı boştu.

Alex de boştu.

Yukarı çıktım, karanlık banyodan bir havlu alıp iyice temizlendim. Yatak odasına döndüm, duvara yaslı duran koca kanepeye baktım, sonra yatağın ucundan ince bir yorgan aldım. Vücudumdaki bütün hücreler ona yakın olmayı istiyordu ancak yanlıştı bu. Eğer yanımda uyanırsa üzüleceğinden, kafasının daha da karışacağından korkuyordum. Arzu ettiğim son şeydi bu. Yan yatıp Alex'i uyurken seyrettim, ta ki yorgunluk beni alıp götürene kadar.

Yedinci Bölüm

Alex neredeyse yirmi dört saat uyudu, artık telaşlanmaya başlamıştım ki, uyandı. Gecenin geç saatinde alt kata indik, buzdolabında ne var ne yok süpürdük. Hâlâ ürkekti, kendisine söylenmedikçe hiçbir şey yapmıyordu, ancak sabah olduğunda epey bir gevşemişti; öyle ki, çok sakin ve uyuşturulmuş bir Alex'le birlikte olmak gibiydi.

Mutfaktan camlı odaya geçip orada oturduk. Ben soru sormadıkça konuşmuyordu. Odadaki tüm bitki ve çiçekleri inceledikten sonra pencere kenarındaki koltuklardan birine oturdu, güvenli evi çevreleyen gür ağaçlara bakıp kaldı.

Yanına, koltuğun diğer ucuna oturdum. Ne ilginçtir ki sırf orada onunla olmak bile bana yetiyordu. Aklından ne geçtiğini öğrenmek istiyordum, ancak her soruşumda yanıt aynıydı.

"Hiç," diyordu bakışını cam duvarlardan ayırmadan.

Kalbime saplanan bir hançer gibiydi bu, ancak daha da beteri, ne zaman koridorda bir ayak sesi duysa ya da konuşma sesleri yaklaşsa Alex'in kilitlenip kalmasıydı. Bakışlarını o zaman ağaçlardan ayırıyor, kapalı kapıya dikiyordu. Kahverengi

kehribar rengi karışık gözlerine dehşet doluyordu. Bir ara Solos da odaya geldi, yakınlardaki bir kasabadan bir şey isteyip istemediğimizi sordu.

Alex, bir tek dayısının yanında tedirgin olmuyordu. Aralarında kalan bir aile bağı yüzünden miydi acaba? Öyle bile olsa, ona olan tepkisi bana karşı gösterdiğiyle aynıydı. Onu konuşturmaya çalışırken Marcus'un şansı benimkinden yaver gitmemişti. Bunun üzerine, onu ev halkının geri kalanından ayrı tutmanın daha iyi olacağına karar verdim.

Nihayet, beraber saatler geçirdikten sonra bana baktı. Fark etmemiş gibi yaptım, ancak beni süzdüğünün bilincindeydim.

Alex birdenbire, ancak eski haline göre yavaşça hareket edip ellerimi tuttu. "Ellerin..." dedi.

Bana dokununca şaşırıp kalmıştım, karşılık veremedim. Başparmaklarını elimde gezdirir, yara bere içindeki eklemlerime dokunmaktan kaçınırken öylece salak gibi durup oturdum.

"Yaralanmışsın," dedi bana. "Neden yaralandın?"

Ellerimi mümkün olduğunca nazik bir tavırla geri çektim. "Yaralanmadım. Meraklanacak bir şey yok."

Gözlerini kaldırdı, bakışlarını yüzümde gezdirdi. Sonra başını öne salladı, geriye yaslanıp somurtarak kendi ellerine baktı.

Yoruluvermişti, saat dokuz olmadan uyuklamaya başlamıştı. Onu üst kata götürmeden önce bir şeyler yedirmeyi başardım. Başını daha yastığa koymadan uyudu, ben de kanepeye uzandım. Aynısını ertesi gün de yaptık. Sanki başımızın üstünde devasa bir saat vardı da, ona yeni doz vereceğim güne doğru dakikaları geriye sayıyordu.

Sabahı yine camlı odada geçirdik, ancak onu kandırarak o odadan çıkarmayı başardım. Zira bir tek bitki daha görmeye katlanamayacak haldeydim. Kardeşim, Lea ve Luke salondan eksik olmuyordu ancak üst katta kitap dolu bir oturma odası

daha vardı. Atıştırsın diye bir paket cips ve bir de üzümlü soda alıp Alex'i oraya çıkardım.

Onun odada gezinmesini izledim; huzursuzluk belirtileri arıyordum. Bir çalışma masasının önünde durdu, eline bir kalem aldı, sonra bıraktı. Parmaklarını bir defterin üstünde gezdirdi, bir kitaplığın önünde durdu. Kaşlarını çattı, parmağını kitapların sırtında dolaştırdı.

"Bir şeyler okumak ister misin?" diye sordum.

Sesimi duyunca yerinden sıçradı, sonra itaatkâr bir tavırla başını öne eğdi.

Ona doğru yürüyecektim ki, son anda durdum. Beklenmedik bir hareketle karşılaşsa koşup gidecek gibiydi. "Sorun değil Alex. Bir şeyler okumak istiyorsan okuyabilirsin."

"Adım Alex değil," diye fısıldadı. "Alexandria."

Göğsümde, hemen kalbimin altında donuk bir sızı başladı. "Ama insanların sana Alex demesi hoşuna giderdi."

Başını iki yana salladı, kitaplardan uzaklaştı, gözlerini yerden kaldırmadan televizyonun yanına gitti. Boş ekranın önünde durdu. Küçük bir Athena heykelini elime aldım, sonra yerine bıraktım. Yanına gitmek, ona sarılmak istiyor ama nasıl tepki vereceğini bilemiyordum. Aramızdaki her şey yapmacıktı, garipti.

"Bir şeyler izlemek ister misin?"

Başını hemen kaldırdı ama bana bakmadı. İki yanındaki ellerini açıp kapadı. "İzleyebilir miyim?"

İzleyebilir miyim? Tanrılar aşkına, Alex kendine gelip de bunları duyunca balataları sıyıracaktı. "Canın ne istiyorsa yapabilirsin."

Dudaklarında küçük, çekingen bir tebessüm oynaştı, gözleri açıldı ve alacalı renklerdeki gözleri göründü. Ağır ağır nefesimi verdim fakat göğsümü sıkıştıran baskıyı hafifletmedi bile. Bakışlarını kaçırdı. "Acaba sen..."

Kapı açıldı, Apollo rahat adımlarla içeri girdi. "Demek buradasınız."

Alex, gafil avlanmış bir vahşi hayvan gibi TV'nin önünde kalakaldı. Sonra hızla koşup arkama saklandı. Orada büzüldü, gömleğimin arkasına yapıştı.

Apollo zınk diye durdu, sarı kaşlarını kaldırdı. "O demin senin arkana mı *saklandı*?"

Tanrıya buz gibi bir bakış fırlattım. "Alex eskisi gibi değil. Sen de biliyorsun bunu."

Tamamı beyaz gözlerini kırpıştırdı. "Biliyorum. Ama beklenmedik bir şey. Baksana şuna, küçücük bir nemften farkı kalmamış."

Apollo'nun ağzından "nemf" sözcüğünü duymak bardağı taşıran son damlaydı. "Ne istiyorsun?"

Apollo başını yana eğdi, alçak sesle konuştu. "Çok huysuzsun Aiden..."

Alex'in parmakları sırtıma gömülmüştü. Yana çekilip onu tümüyle arkama aldım. Apollo'nun gözleri normal olsa, iddiaya girerim onları devirirdi. Tanrıyı yok sayıp Alex'e gülümsedim. "Sen merak etme. Apollo sana zarar vermeyecek."

En azından öyle olmasını umuyordum.

Alex kirpiklerinin arasından bana baktı. Uyandığından beri ilk kez yüz ifadesinde güven görüyordum. Kalbimin dinlenmekte olduğu soğuk mağaraya bir anda bir sıcaklık dolmuştu. Daha önce hiçbir köle melezin Efendisi'ne böyle baktığını görmemiştim. Mutlaka bir anlamı olmalıydı bunun.

Apollo genzini temizledi. "Görüyorum ki bazı şeyler asla değişmiyor."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek bu şimdi?"

"Anlarsın ya, âşık âşık göz süzmeler falan. Hem de karşınızda –öhö– benim gibi bir tanrı dururken bile."

Gözlerimi devirdim, bu yorumu duymazdan gelecektim ancak Alex gömleğimi çekiştirdi. "Ne demek istiyor?" diye fısıldadı.

Nasıl yanıt verilirdi ki buna? Alex'i Seth'ten uzak tutan, bir sürü şeyi anımsamadığı gerçeğiydi fakat onunla ne kadar bilgi paylaşacağımdan emin değildim. Üstüne üstlük bana kalkıp bir soru sormuştu, azımsanacak şey değildi bu. "Sonra anlatırım," dedim.

Apollo kıs kıs güldü. "O konuşmayı ben de duymak isterim." Gözlerimi kıstım, bana bakıp sırıttı. Bazen varoluş amacının damarıma basmak olduğunu düşünüyordum. "Bir gelişme var, haberdar olmanız gerektiğini düşünüyorum."

Hayra alamet olduğunu hiç sanmıyordum. Yanıt verecektim ama Alex bir kez daha gömleğimi çekiştirdi. "Başım ağrıyor," diye fısıldadı.

"Sana birazdan bunun için bir şey vereceğim, tamam mı?"

Gözlerini yere çevirip başıyla onayladı.

Bunu hızlandırmak istiyordum. Bir yana kayıp Alex'e kendimi siper ettim. "Bunun acaba... diğeriyle ilgisi var mı?"

Seth'i kastettiğimi anlayan Apollo, başıyla evetledi. "Bağlantı kuramadığı için çok bozuluyormuş. Dionysus'un casusları onun da, Bakan'ın da giderek telaşlandığını söylediler."

"İddiaya girerim öyledir." Aralarındaki bağ koptuğunda Seth'in nasıl tepki vereceğini hiç kimse bilmiyordu. Alex'in arkamdan gizlice baktığını hissettim. Gözlerini fal taşı gibi açmış, Apollo'yu izliyordu. Apollo da ona sırıttı, bunun üzerine Alex çekingen bir tavırla gülümsedi. "Bir şey yapmış mı peki?" diye sordum.

"Hımm, eğer davalarına katılmayı reddeden iki Avcı'yı ortadan kaldırmak sayılırsa, evet."

"Tanrılar aşkına," diye mırıldandım, Alex arkamda hareket edince onun önüne geçtim.

Apollo başını yana uzatıp Alex'in tedirgin hareketlerini izledi. "Henüz Tennessee Akit'ine karşı harekete geçmediler ancak Avcı'larından elli kadarı onlardan ayrıldı ve anlaşılan New York'a gidiyorlar. O ise hâlâ Bakan'la birlikte."

"New York'a varırlarsa ne olacak peki?"

Yüzü düştü. "O Avcılar bir numara çevirmeye kalkarsa diye Olympus'tan yanımda bir şeyler getirdim."

Bir korku kapladı içimi. "Neymiş onlar?"

"Hephaestus'un en ilginç eserleri... yani Khalkotauroi."

Boğulacağımı sandım. Herhalde yanlış duymuştum. Khalkotauroi kendiliğinden hareket eden makinelerdi, ateş püskürten bronz boğalar... Ancak Jason ile Altın Post öyküsünde anlatıldığı gibi değildi. Her şeyden önce, sayıları sadece iki değil, yüzlerceydi ve iki ayaklarının üstünde yürüyorlardı. Tanrılara ait olan tüm yaratıklar gibi, onlar da tanrılar ölümlüler diyarını terk ederken toparlanıp paketlenmişti.

"Peki ya bir ölümlü onları görürse?"

Apollo tek kaşını kaldırdı. "Khalkotauroi nasıl saklanacağını bilir. Ancak New York... ya da diğer Akit'lerden biri kuşatılırsa neler olacağını kimse bilemez. Ölümlüler dünyası bazı efsanelerin gerçek olduğunu öğrenecek."

Buna verecek pek bir yanıt yoktu ve zihnimin işi başından öyle aşkındı ki bu yeniliklere zaman ayıramazdım. Apollo gitti ama gitmeden önce, kendisiyle konuşmak istemeyen, tedirgin Alex'le konuşmaya çalıştı. Onun bu hali Apollo'nun hoşuna gitmişti. Tüm dünya bir savaşın eşiğindeyken Apollo'nun gülebilmesi şaşırtmıştı beni.

Tamam, muhtemelen bu işi ilk yapışı değildi.

Apollo gidince Alex başını kaldırıp bana baktı. Yüzü sıkıntılıydı. "Başım... çok ağrıyor."

"Sana ilaç vereyim."

Aspirin bulmak için kalktım, o da peşimden geldi. Yanımdan asla uzaklaşmıyordu. İki hapı hiç sorgulamadan yutunca farkına vardım ki, böylesi bir güven yanlış ellerde kötüye kullanılabilirdi ve birçok meleze yapılan da buydu zaten. Bunun farkına varınca içimde iğrenç, mide bulandırıcı bir korku uyandı.

Aspirin işe yaramamış gibiydi. Alex adamakıllı kabuğuna çekildi, açtığım filmin büyük kısmını gözlerini sımsıkı kapatarak geçirdi. Zihnimin gerisinde kasvetli bir ses peydahlanmıştı ve Alex uyuyakaldıktan ve ben de onun tüy kadar hafif vücudunu yatağa taşıdıktan sonra bile kurtulamamıştım sesten. Başının ağrısı bir işaretti.

İksir'in etkisi geçiyordu. Yarın dördüncü gün olacaktı.

Ona bir doz daha verme düşüncesi içimi yiyip bitiriyordu. Divanda saatler boyu yatıp tavana baktım, karanlığın içinden uzanan incecik ay ışığı huzmelerini seyrettim. Ben dönüp durdukça yorgan da bacaklarıma dolandı. Tekrar yapabilecek miydim? Onu ta özüne kadar mahveden bir şey verebilecek, onun da gözlerinde o içten gelen güvenle içmesini seyredebilecek miydim?

Gözlerimi sımsıkı kapadım, kollarımı başımın altına koydum. Başka yolu yoktu. Apollo'nun bir çözüm bulması gerekliydi çünkü Alex bunu tek başına yapamıyordu. Nihayet uykuya yenik düştüysem de, çok sürmedi.

Bir süre sonra irkilerek uyandım. Oda zifiri karanlıktı ve o koca kanepe sanki küçülmüştü. Etrafımı... şeftali kokusu sarmıştı. Yumuşacık, sıcacık bir şey yanıma yapıştı, iyice sokuldu. Bir çift el, önceki gün bir yerlerden bulduğum eski tişörte sımsıkı yapıştı.

Gözlerimi derhal açtım.

Alex'in başının tepesini gördüm. Yanağını göğsüme dayayıp hafifçe içini çekti. Vücudumdaki adaleler toptan kasılıp kalmıştı. Rüya mı görüyordum yoksa? Herhalde nefes almayı falan

da bırakmıştım. Burada, divanda, benimle ne işi vardı?

"Alex?" Sesim boğuk çıkmıştı. "Ne yapıyorsun sen?"

Başını, kirpiklerinin arasından bakan kehribar kırıntılarını görebileceğim kadar kaldırdı. Alacalı gözleri gece görmek istediğim en son şeydi. "Başım ağrıyor."

Doğrulmaya çalıştım ama Alex kımıldandı, bacağını bacağımın üstüne attı. Sanki kıpırdamamı sözcükleri kullanmaksızın rica ediyordu benden.

"Şey..." Hayatımda birinin niyetini anlamaktan böylesine uzak olduğum, böyle kararsız kaldığım bir an daha olmamıştı. "Sana biraz daha aspirin vereyim mi?"

"Hayır." Başını yine göğsüme koydu, iyice yerleşti. "Şimdi daha iyi. Boş."

Yutkundum. Güçlükle. "Boş mu?"

"Hı hı," diye mırıldandı. Titriyordu. "Sana yakınken daha sessiz."

Kalbim tekledi. "Sessiz mi? Sesler mi duyuyorsun? Birisi mi konuşuyor seninle?"

"Bilmiyorum. Tıpkı şey gibi..." Esnedi, elini göğsüme koydu. "Sanki biri çok uzaklardan konuşuyor benimle. Acaba ben..."

Seth. İçimi kaplayan öfkenin sesime yansımaması için uğraştım. "Ne?"

"Deli miyim? Sesler duyuyorsam deli olduğum anlamına mı gelir?"

"Hiç alakası yok, *agapi*." Kolumu indirip uzandım, yorganı yukarı çekip onu örttüm. "Ses sana ne diyor peki?"

Başını iki yana salladı. "Bilmek istemiyorum. Bilmek zorunda değilim, değil mi?"

"Hayır." Onun adına içim sızlıyordu.

"Güzel," dedi. Gülümsemiş miydi acaba? "Seninle kalabilir miyim?"

"Daima." Tanrılar biliyor ya, başka yerde olmasını istemiyordum zaten.

Sustuk, soluğu ağır ve düzenli bir hal aldı. Demek ki başına giren ağrılar Seth'in onunla bağlantı kurma çabasının işaretiydi. Bu da Alex'e İksir verilmeden önce ansızın saplanan acıları açıklıyor, başından beri tüm şüphelerimi doğruluyordu. Bağlantı Alex'in canını yakıyordu. Şu anda bağlantı kesilmişti ancak yarın kesinlikle yeni bir doza ihtiyacı vardı.

Yepyeni bir öfke dalgasına kapıldıysam da, Alex'i korkutmak istemediğimden adalelerimin kasılmasına izin vermedim. Seth'in Alex'i önemsediğine, belki de kendince –öylesi nasıl oluyorsa- onu sevdiğine inanmıştım. Özellikle de Caleb'in ölümünden sonra Seth, Alex'i koruyup kollamıştı ve onun kendini korumak için bir safkanı öldürdüğünü hiç kimse öğrenmesin diye, karşısına çıkanın canını almaya hazırdı. Hepsi numara mıydı yani? Alex yaşayabilsin, Uyanabilsin ve onu tanrı katilimine dönüştürecek gücü verebilsin diye miydi?

Evet, o serseriye hiç güvenmemiştim. Özellikle de o buz gibi gözlerinde asla adını koyamadığım bir şey gördüğüm için. Bir süredir Alex'in gözleriydi o gözler. Her nedense Seth'in yanında alarm çanlarım çalmaya başlıyor, sinirim tepeme fırlıyordu. Belki sırf Alex'le ilgilendiği içindi ama yine de...

Onun Alex'in canını yakacağına hiç ihtimal vermemiştim.

O piç kurusunu elime bir geçireyim, ya gebertecektim ya da o uğurda ben ölecektim.

Fakat şu anda Alex yanımda yatıyordu ve Seth'e ayıracak zamanım yoktu. Çok dikkatlice sol kolumu indirdim, incecik beline sarıldım. Hafifçe inledi. Yanımda inanılmaz derecede ufak kalıyordu. Nasıl olmuş da bunun farkına daha önce varamamıştım? Belki de ona baktığımda tüm gördüğüm kuvvetiydi.

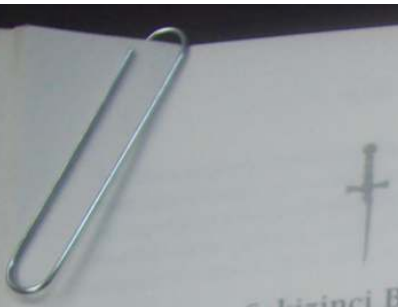
Ondan yatağına dönmesini isteyebilir ya da ikimizin de yatağa geçmesini önerebilirdim, fakat onu yerinden kıpırdatmayı ne istiyordum ne de yüreğim buna elveriyordu. Hele böyle yanımdayken, acısıyla tatlısıyla anılar uyandırıyorken. Ailemin evinde geçirdiğimiz günleri, Ohio'daki kısacık zamanımızı anımsadım.

Alex bir şeyler mırıldanıp başını geriye yatırdı, burnunun ucunu çeneme sürdü. İçim sımsıcak olmuştu, kendimi tutamayıp ben de başımı çevirdim. Dudaklarım alnına değdi.

"İyi geceler Aiden..."

Nabzım hızlandı, dudaklarımda içten bir tebessüm belirdi.

"İyi geceler *agapi*."

Sekizinci Bölüm

Alex ertesi sabah İksir'e de, zorlama büyüsüne de itiraz etmedi. Dört gün sonra yine aynı şey tekrarlandı. Her seferinde bu işlem ondan çok beni etkiliyordu. Alex ona ne verdiğimi anlamıyor, sadece bir şey içirdikten sonra onunla Yunanca konuştuğumu ve yorgun düştüğünü biliyordu.

Yalnız olduğumuzda, her geçen gün eski hali biraz daha ortaya çıkıyordu. Korktuğum gibi, hâlâ sivri dilinden eser yoktu. Onun ukalaca yanıtlarını özleyeceğimi söyleseler inanmazdım. Artık daha sık gülümsüyor, yanımdan ayrıldığı pek nadir olsa da bir gün Lea ile Luke geldiğinde çok da korkmamıştı. Çok değişmesi onları biraz şoke etse de, Alex'le araları iyiydi. Yanında fazla durmuyorlardı.

Sanırım İksir'in ne denli gerçek olduğunu, onlara neler yapabileceğini görmek korkutuyordu onları. Alex'i nasıl boş bir kabuğa çevirdiğini görüyorlardı. Bir seferinde Lea'yı ona uzun uzadıya bakarken yakaladım. Aklından geçenler barizdi. *Onun yerinde ben de olabilirdim.* Alex'in donuk, alacalı gözlerinde kendini görüyordu.

Üçüncü günün sonunda baş ağrıları yine başlamıştı. Ne zaman bana bakıp da çektiği ağrılardan söz edecek olsa o Seth'in kaburgalarını teker teker kırmak istiyordum.

Apollo'nun iyi haberlerle ortaya çıkmasını umarken bir tür rutin geliştirmiştik. Gündüzleri beraber geçiriyorduk, geceleri ne yapıp edip yattığım kanepeye geliyordu. Ne yalan söyleyeyim, benim için günün en güzel kısmıydı bu. Yatak ise hâlâ yasak bölgeydi. Bunda hem arzu ettiğim, hem de delicesine reddettiğim bir yakınlık vardı. Ancak Alex'in hali buyken, çizmeyi aşmak olurdu.

Alex satranç tahtasını çıkarıp sehpanın üstüne koydu, ben de onu izledim. Tanrılar şahidimdir, onu sırf izlemeye bile bayılıyordum. Kulağa acayip gelebilir ancak gözlerim resmen arıyordu onu. Üç dozun ardından bile zarafetini yitirmemişti.

"Oynayalım mı?" Sehpanın karşısında yere çöktü.

Ona satranç oynamasını öğretiyordum. Ben başımı olumlu anlamda sallayıp yere oturmak için kalkınca piyonlardan birini aldı, kendine en yakın sıraya yerleştirdi.

Satranç öğretme işi pek de iyi gitmiyordu.

O başka tarafa bakarken uzandım, piyonu alıp yerine fili koydum. Ellerini çenesinin altına koydu, kuralları tekrar anlatmamı dinledi. Ben sözümü bitirince ilk hamleyi o yaptı, piyonu bir kare ilerletti.

Başka bir zaman, belki de bundan bir ay önce Alex'le satranç oynamak nasıl olurdu diye düşündüm. Onun satranç gibi bir oyunu oynayacak kadar hareketsiz durması, sabretmesi olanaksızdı. Onu azıcık tanıyorsam, şimdiye bir satranç taşını kafama fırlatmıştı.

Alex başını hızla kaldırıp güldü. "Ne oldu?"

"Hiç," dedim ona.

Gülümseyerek yanıma doğru süründü, oturdu. Sonra uza-

nup bir piyonu alayım diye öne çıkardı. Tekrar güldüm. "Satrancı yanıma oturup da oynayamazsın, *agapi*."

Omuz silkti. "Yanında oturmak hoşuma gidiyor ama."

Benim de hoşuma gidiyordu. Piyonunu almak yerine, kendi piyonlarımdan birini ilerlettim.

"Gülüşün de hoşuma gidiyor." Bir parmağını dudağına götürdü, tahtayı incelerken kaşlarını çattı. "Galiba senden hoşlanıyorum."

Ağzımı açtım ama tek söz çıkmadı.

"Bazen... bundan daha fazlasını yapmam gerekiyormuş gibi hissediyorum," deyip bir kaleyi aldı. "Hayatımı kastediyorum."

Kaleyi yerine koydu, başını kaldırıp yüzümü araştırdı. "Seni de."

Bir şeyler söylemem gerektiğini biliyordum ama hangi birini söyleyecektim ki.

Daha da yakınıma geldi, başını omzuma dayadı. Bir süre geçti. "Bazı anılarım var. Rüyalara benziyorlar. Kimi çok güzel, kimisi ise karanlık ve kırmızı." Yanağını omzuma sürdü. "Her şeyin... bundan ibaret olmadığını biliyorum."

"Değil," diye fısıldadım, kirpiklerinin yanaklarına yayılmasını, dudaklarının aralanmasını seyrederek.

"Böylesi hoşuma gidiyor. Gece bana sarılman da. Bana iyi hissettiriyor... gerçek hissettiriyor." Durdu. Kirpikleri kalktı. "Sağ ol."

"Bir şey değil." Sesim de ağırlaşmıştı, duygularım da.

Alex başını kaldırdı, dudaklarını büzdü. "İçimden bir ses, bunu söylemeye pek de alışık olmadığını söylüyor."

Nefesim kesildi. Duygular göğsümü sıkıştırıyordu. "Haklısın."

"Hoşuna gitti mi peki?" Gözü tahtadaydı, parmakları yanlış taşların üstünde dolaşıyordu.

"Elbette gitti *agapi*." Kolumu omzuna attım, yaslanıp dudaklarımı önce şakağına sonra alnına dayadım. Gülümseyince yanakları gerildi, yüreğim sevinçle kabardı, göğsümü sıkıştıran duygu yumağı daha da büyüdü. Yüzümü dalgalı saçlarına gömüp kokusunu içime çektim.

Apollo, böylesi bir aşkın neler yaptırabileceğini anladığını söylemişti. Nihayet Paris'in neden ülkesini ve soyunu Helen uğruna gözden çıkardığını anlıyordum. Bu yaptığı bencilce olmasına bencilceydi ama anlıyordum onu. Alex'in güvenliğini sağlayabileceğimi bilsem, koca dünyayı yakıp kül etmekten bir an olsun çekinmezdim.

"Tak tak" diye seslendi Deacon.

Alex kaskatı kesildi.

Ondan uzaklaşıp başımı kaldırdım. Yüzünde hafif bir gülümsemeyle kapı ağzında duruyordu Deacon. Kolumu Alex'in omzundan çekip kalktım, dizlerimin zangırdadığını hissedince şaşırdım.

Alex'in gözleri benimle kardeşim arasında mekik dokudu, gözlerimden bir şey okumuş olacak ki rahatladı, tekrar satranç tahtasına döndü.

"Hayrola?" diye sordum.

Odaya girdi. "Neler yapıyorsunuz?"

Dudaklarım seğirdi. "Alex'le satranç oynuyoruz."

"Aman ne kadar ufuk açıcı." Deacon, Alex'in satranç taşlarını tahtada gelişi güzel oynatmasını izliyordu. "Luke, Olivia'yla haberleşmiş. Olivia annesiyleymiş, Laadan'la bir araya gelmişler. Buraya gelmek istiyorlar."

"Yanlarında Laadan varsa onlara güvenirim. Fakat önce Marcus'tan onay al."

"Marcus'u seviyorum." Alex ayağa kalktı, yanıma geldi.

Deacon tek kaşını kaldırdı. "Bu biraz acayip işte..."

"Deacon," diye ikaz ettim.

Alex bana güldü. Elinde bir vezir vardı. "Şah mat mı?"

Deacon kahkahayı patlattı. "Tanrılar aşkına, resmen Yağmur Adam gibi."

Bir anda gözüm döndü. Alex kaşlarını çattı. "Yağmur Adam' iyi bir şey mi?" diye sordu.

Salak kardeşime doğru bir adım atıp patladım. "Çabuk defol şuradan yoksa seni boğar gebertirim."

Gözleri koca koca açılan Deacon ellerini kaldırdı. "Aman, dur. Şaka yapıyordum yahu. Hem sen de kabul et, kafasına esen söylüyor işte."

Öfkeme yenik düştüm. Deacon kardeşimdi. Onu çok seviyordum ama kahretsin, patavatsızın tekiydi. Alçak bir sesle ona, "Bunun Alex'e ne kadar büyük bir hakaret olduğunun farkında mısın?" diye sordum.

Gözlerini kırpıştırdı, yüzü kıpkırmızı oldu. "Düşüncesizlik ettim..."

"Ha şunu bileydin."

"Kötü bir niyetim yoktu Aiden. Özür dilerim." Bakışları arkama takılınca kaşları çatıldı. "Gerçekten."

Derin bir nefes aldım, o cayır cayır öfkenin tenimden akıp gitmesine izin verdim. "Biliyorum. Ama bu yaptığın..." Lafın gerisini getirmeme gerek yoktu. Deacon biliyordu. "Sana öyle... çıkışmak istemedim. Marcus'a Laadan ile Olivia'yı söyle, tamam mı?"

Deacon daha konuşacak gibiydi ama bilgece davranıp başını öne salladı, odadan çıktı.

İçimi çekip arkama baktım. "Alex..."

Alex'in demin durduğu yer bomboştu. Kahretsin. Aptallık etmiştim. Onun önünde bağırıp çağırmak, Deacon'ın gırtlağını sıkma tehditleri savurmak hiç de akıllıca değildi. Hep unutuyordum ki karşımdaki Alex değildi.

Korkmuş bir genç kızdı.

Gözlerim odayı tarafı, elbise dolabında durdu. Kapısı aralıktı, incecik bir şerit halinde karanlık görünüyordu. Bunu yapmazdı...

Alex'in, benim güçlü, güzel ve azimli Alex'imin bir dolaba saklandığını düşünmek yüreğimi paralıyordu. Bir anlığına ne kıpırdayabildim ne nefes alabildim. Onu buna ben yapmıştım. Ona İksir vermiş, onu insanlar sesini azıcık yükseltse kaçacak delik arayan bir şeye dönüştürmüştüm. Bu da yetmezmiş gibi, Alex üzerindeki etkisi ve bizi bu kararı vermek zorunda bıraktığı yüzünden Seth'e demediğimi bırakmıyordum. Oysaki İksir'i kızın gırtlağından aşağı zorla döken bendim.

Asla affedilmeyecek bir şeydi bu.

İçimdeki keder ve hiddet karışımını bastırıp çift kapaklı dolaba gittim, kapağı ağır ağır açtım. Derin bir dolaptı. Üstteki raflara kat kat örtüler diziliydi. Bir askıya kıyafet torbaları asılıydı. Bakışlarımı indirdim. Bir torbanın arkasından beş küçük ayak parmağı bakıyordu.

Gözlerimi kapatıp içimden küfürleri bir bir sıraladım. Sonra kıyafet torbasını yana çektim. Alex ayağını hızla kaçırdı. Onun dolabın iyice dibine gittiğini duyabiliyordum. Eğildim, onu gözlerini koca koca açmış, dizlerini iyice göğsüne bastırmış bir şekilde, duvara yaslanırken buldum.

"Ah, Alex..."

Beni ihtiyatla süzdü. "Benim adım Alexandria."

İşte, onu İksir'in oluşturduğu kabuktan günler boyu çıkarma çabalarım böylece heba olmuştu.

"Tamam." Bağdaş kurup oturdum, parmaklarımı saçlarımda gezdirdim, ne yapacağımı kara kara düşündüm. Deacon küçükken kâbuslar görürdü. Dolaba saklanmazdı ama furiler gibi çığlıklar ata ata ağlardı. Ona kitap okurdum ben de. Fakat

bunun peki işe yarayacağını sanmıyordum. "İyi misin?"

Bir süre yanıt gelmedi. "Bağırış çağırışları sevmiyorum."

"Biliyorum. Çok üzgünüm." Öyleydim de. "Ama Deacon'a bir şey yapmam ben. O benim kardeşim."

Kafasının karıştığı yüzünden belliydi. "Onu boğacağını söyledin ama."

Deacon'ı asıl şimdi boğmak istiyordum. "Öyle söyledim ama ciddi değildim. Bazen, kızdığımızda, aslında doğru olmayan şeyler çıkıverir ağzımızdan."

Durup bunu düşündü. "Bağırdığında bir şey gördüm."

"Neymiş o?" Hafifçe yaklaştım, onu ürkütmemeye özen gösterdim. "Ne gördün?"

Ellerini açtı, onlara baktı. Fil hâlâ elindeydi, öyle sıkmıştı ki avucunda kıpkırmızı izi kalmıştı. "Kan... Ellerimde kan vardı ama yoktu da. Gerçekte yoktu yani."

Ne dediğini anlamamıştım ama o konuşurken yanına geldiğimin farkına varmamış gibiydi. Tam yanına oturdum, bacaklarımı sıkış tıkış dolabın içine uzattım. Omzum omzuna değdi, gözlerini bana çevirdi. Merak ve kararsızlık vardı bu gözlerde, ancak korku yoktu.

"Ellerinde hâlâ kan var mı?"

Alex başını iki yana salladı. "Bir şey daha duydum. Bir sesti," diye devam etti yumuşacık sesiyle. "Önemli bir şey dedi."

Mideme yumruk yemiş gibi oldum. Bu konuşmanın gidişatından, bunun beraberinde getireceklerinden hiç hoşnut değildim. Eğer bir şeyler hatırlamaya başlıyorsa yeni bir doz İksir'e ve zorlama büyüsüne ihtiyacı var demekti. Üstelik sonuncu dozu vereli daha ancak iki gün olmuştu. İçimi çektim. "Ne dedi peki?"

Parmaklarını satranç taşının kenarlarında gezdirdi. "Sevdiklerini öldüreceksin." Bana baktı. Gözlerindeki yaşlar ışıl ışıldı. "Öldürdüm mü?"

"Alex..." Bunun üstüne söylenecek hiçbir şey yoktu. Alt dudağı titremeye başladı, yüreğim bin parçaya bölündü. O anda karar vermiştim. "Hayır. Sen hiç kimseyi öldürmedin."

Gözlerini kırpıştırdı. Sesi fısıltıdan farksızdı. "Öldürmedim mi?"

"Hayır, *agapi mou*, öldürmedin."

Gözlerini elbisesinin koluyla silip göğüs geçirdi. Yüzeyin hemen altında acı ve şaşkınlık vardı. "Rüyamda öldürdüğümü gördüm. Defalarca hem de."

Kalbimin sıkıştığını hissetsem de ona gülümsedim. "Bunlar altı üstü rüya. Başka bir şey değil."

Bir süre geçti, sonra bana yaslandı, sokulup kolumun altına girdi. Kıvrıldı, başını göğsüme yasladı. Ben de kollarımı onun kollarına sardım. "Çok iyisin. Doğru olmayan şeyler söylesen de."

Başımı iki yana salladım, ona sarıldım. "Seni ilk görüşümü hiç anlatmış mıydım?"

Titredi. "Anlatmadın."

Gözlerimi yumdum, daha da yakına geldiğini hissettim. Kalın kazağını tutup sıktım. Çenemi başının üstüne koydum. "Ben on altı yaşımdaydım. Sen de her halde on dört."

"On dört yaşımı hatırlamıyorum."

"Sorun değil. Ben ikimizin yerine de hatırlıyorum." Sesim titremesin diye içimden ona kadar saydım. "Akşam olmuştu, bir arkadaşımla antrenman salonuna gidiyordum. Dersler hâlâ devam ediyordu. Bir sınıfın kapısından geçiyordum ki –kapı aralıktı– kahkahaları işittim. Normalde eğitimlerde pek duymaya alışık olmadığım bir şeydi. Durup ne olduğuna baktım."

Onu ilk defa orada görmüştüm. Gözden kaçırmak ne mümkündü zaten. Sınıftakilerin en küçüğüydü; tüm rakiplerinden daha kısa ve sıskaydı. Ancak dikkat çekmesinin nedeni bu değildi. Yüzünde muzip bir gülümseme vardı, matların üstün-

de sıçrayıp uzun boylu, sarışın bir oğlanın etrafında dönerken çevresine bulaşıcı bir enerji saçıyordu. Bütün sınıfın ve bir sal. kanın ilgisini çekmesi hiç şüphesiz Eğitmen'i kızdırmıştı. Ama onu bir kez görünce gözümü ayıramamıştım. Yıldırım çarpmıştı adeta.

"Bir arkadaşınla –Cal ile– çalışıyordun, birbirinizi yere yıkmaya uğraşıyordunuz. Avantaj sağlamaya çalışıyordu ama her seferinde onu yere seriyor, bir yandan kahkahalar atıyordun. İkiniz de gülüyordunuz. Ben de o yüzden durup bakmıştım."

"O zaman tanışıyor muyduk?" diye sordu uykulu bir halde.

"Hayır." Onu kendime çektim, sanki içime sokabilecek, onu orada güvende tutabilecektim. "Ama senin muhteşem olduğunu o anda anlamıştım."

Dokuzuncu Bölüm

Apollo, Alex'in dördüncü dozunun hemen ardından çıkageldi. Eli boştu. Avcılar New York'a varmamışlardı. Pennsylvania'da durup dağılmışlardı. Khalkotauroi peşlerindeydi. Seth ile Lucian hâlâ Nashville'in dışındaydılar. Anlaşılan orduları ikiye katlanmıştı.

Bu kadar çok Avcı'nın onların safına geçmesi beni hiç şaşırtmıyordu. Avcı'lara şu ana kadar bizim hiç vermediğimiz bir şey vaat edilmişti ve özgürlük uğruna ölmeyi göze almışlardı. Apollo'ya göre, büyük olasılıkla da öleceklerdi.

Gözleri capcanlı bir mavi olan Apollo, "Hades, Poseidon ve Demeter," diye parmaklarıyla teker teker saydı. "Hermes, Hera ve çok da hevesli olan Ares savaştan yana."

"Hera mı?" Çenemi sıvazladım. "En azından Zeus bizim safımızda."

Apollo gözlerini devirdi. "Çok bir şey ifade etmiyor. Sırf Hera'yı gıcık etmek için bizim tarafımızı tutuyordur. Ama Athena ile Artemis bizden yana. Yabana atılacak şey değil."

"Onlar bekleyip görme yanlısı mı peki? Bize zaman verecekler mi?"

Başını öne salladı. "Bir savaş daha çıksın istemiyorlar. Hele Titanlarla olandan sonra. O savaşta sayısız ölümlü yok olmuştu. Dünyanın şimdiki nüfusunu düşünürsen, kayıplar kat be kat fazla olacaktır."

Tek umudumuz Alex'in bir şekilde Seth'le bağlantısını koparıp onu yenmesiydi. Kanepede kıvrılmış, yanımda uyuyan kıza baktım. Geleceğimiz pek parlak görünmüyordu.

Apollo içini çekti. "Hiçbir şey bulamadık Aiden. Ne eski efsanelerde ne de parşömenlerde. Diğer altı tanrı biliyorsa da bir şey söylemiyor." Alex'e bakınca, normalde soğuk olan sesine bir şefkat geldi. Aynı anda da büyük bir korkuya kapılmama yol açan büyük bir keder. "Tüm kehanetleri gözden geçirdim. Hiçbir değişiklik yok. Biri yok edecek. Biri kurtaracak. Her nesilde sadece bir tanesi yaşayabilir."

Geriye yaslandı, başını iki yana salladı. "Kardeşlerimin savaşa girmesine izin veremem."

Elimi Alex'im omzuna koydum. "Ondan ümidi kestin mi yani?"

"Kendimi en kötüsüne hazırlıyorum." Apollo ayağa kalktı. "Bana vurmaya kalkışma Aiden ama bence sen de benim gibi yapsan iyi edersin."

Cildim yanıyordu. Gergin bir sesle ona, "Alex'e İksir vermemi sen istedin, benden çok şey istediğini söyledim ama yine de yaptım. Ondan vazgeçmemi söylemen kabul edilemez," dedim.

"Vazgeçmek değil." Çömeldi, yüzüme baktı. "Ona iyi bakılmasını sağlar, hatta seni ziyaret etmesine izin veririm. Persephone'ninki gibi bir çözüm bulabiliriz."

Hızla nefes aldım, bıraktığımda bir kükreme şeklinde çıktı ağzımdan. "Onu öldürmem için izin istiyorsun."

"Acı duymayacağını garanti ederim," deyip tekrar ayağa kalktı. Arkasını döndü. Hançer saplamama ramak kalmışken

bunu yapması cesaret istiyordu doğrusu. "Benim için de kolay değil. O benim için de değerli. Temelde, o benim çocuğum. Senin onu tanıdığın süreden çok daha uzun, yıllar boyunca ona göz kulak oldum." Bana döndü, elleri belindeydi. "Bu sadece senin kaybın olmayacak. Ancak içlerinden sadece biri sağ kalacak. Ve Seth konusunda hiçbir şey yapamam. Kimin soyundan geldiğini de bilmiyorum."

Yumruğumu sıkıp Apollo'yla Alex'in arasında durdum. "Defol buradan."

"Aiden..."

"Ciddiyim. Çık git buradan."

Gözleri parlayıp tamamen beyaza dönüştü. Ne gözbebeği vardı ne irisi. "Benimle böyle konuşmana göz yumuyorsam acını ve aşkını anladığım içindir, zira bunları ben de tattım. Hyacinth'i çiçeğe dönüştüren kardeşlerim değildi. Ben yaptım bunu. Onu diğer tanrıların gazabından korumanın tek yolu buydu. O yüzden aşkın ne yaptığını, böyle bir fedakârlığın ıstırabını iyi bilirim. Sakın yanılmayasın, yapmak zorunda kaldığım şeyden dolayı pişman değilim. Yine olsa yine yaparım."

Bacaklarımı iyice ayırıp aralarında iyice dikildim. Dövüşe öyle hazırdım ki, tadını alabiliyordum. "Sen de sakın yanılma Apollo. Ben aynı fedakârlığı yapmayacağım."

Artık evde bir dakika duramazdım. Sinirlerim iyice gerilmişti, vücudum kavgaya hazırdı. Kana susamıştım.

Temiz hava almalıydım.

Alex de. Uyandı uyanalı iğne üstündeydi, hiçbir yerde beş dakikadan fazla duramıyordu.

Onu, Uyanış'ından bu yana ilk defa dışarı çıkardım. Gözlerinin neşeyle parladığını, soğuk meltemin saçlarını yanaklarından uçuşturduğunu görmek içimde büyüyen karanlığı bir nebze azaltmıştı. Çalıların, yere düşmüş dalların arasından hoplaya zıplaya yürüyüşü bana eski Alex'i anımsatıyordu. Özellikle de ansızın durup ilerideki küçük ırmağı gördüğünde eski Alex gibiydi. Hızla döndü, beni kucakladı.

Bu ani sevgi gösterisi karşısında şaşırıp donakaldım, sonra kollarımı beline doladım, hafifçe geri çekildim. "Hayrola?"

Alex omuz silkti. "İçimden geldi."

Silkinip kurtulurken elini tuttum. "Hoşuma gitti."

Güldü. "Belki tekrar yaparım." Dönüp geriye baktı, coşku içindeydi. Beni çekerek yürüttü.

Elini bırakıp durdum. Tekrar dönüp baktı. Kaşları çatıktı. "Sen git," dedim ona.

"Emin misin?"

Başımı öne sallayıp yaşlı bir meşeye yaslandım. Bakışları yüzümde dolandı, aradığı her neyse buldu. Döndü, ağır ağır nehir yatağına yürüdü. Adımları çabuktu ama tedirgin değildi. Bütün gün hissettiği o tedirgin enerji er ya da geç büyüyecekti. İksir toleransı arttıkça, Seth ona ulaşmaya çalıştıkça müthiş bir acı duymaya başlayacaktı.

Ona daha fazla bir doz vermez, zorlama büyüsüyle de pekiştirmezsem aralarındaki bağ tekrar oluşacaktı.

Gözlerimi yumdum, başımı arkaya yasladım. Bir başka yolu olmalıydı. Bunu sonsuza dek yapamazdık. Önünde sonunda İksir'in etkisi kalıcı bir hal alacak, hep böyle kalacaktı. Azimli, tuttuğunu koparan Alex ile bu naif ve sulandırılmış Alexandria arasında sıkışacaktı. Ona bunu yapmak haksızlıktı. Bunun yanlışlığı ağzımda, genzimde kötü bir tat bırakıyordu. Midemde asit gibi yanıyor, ruhuma delik açıyordu.

Apollo... itiraf etmek istemese de vazgeçiyor, pes ediyor ve... Alex'i öldürmeye hazırlanıyordu.

Dişlerimi sıkıp gözlerimi açtım. Alex ağır ağır akan suyun kenarında, devrilmiş bir kütüğün üstüne oturmuştu. Elinde bir şey vardı... çiçek miydi acaba? Başını yan çevirmişti, duvaklarının kenarı iyice aşağı sarkmıştı. Kederi yüz ifadesine yansımıştı.

Kendimi ağaçtan itip kalktım, ancak Alex'in bir çiçek yaprağı alıp kütüğün üstüne koyduğunu görüp duydum. Sonra bir tane, bir tane daha. Böylece on civarı yaprakla yanında gevşek bir çember oluşturmuştu. İki yaprak daha koyup çemberi tamamladı, sonra çemberin içine de iki yaprak koydu.

Göğsüm sıkıştı, ansızın bir enerji tenimde gezinmeye başladı. Apollo'yu, daha da beteri, dost canlısı olmayan bir tanrıyı göreceğimden korkarak döndüm. Hızla nefesimi tuttum.

Kadını silueti dünyevi olmayan bir ışık sarmalamıştı. Işık ağır ağır söndü, boyu benimkinden uzun, incecik bir kadın karşımda duruyordu. Başının üstünde karmaşık bir örgü yığını halinde toplanmış kahverengi saçları zambaklarla süslenmişti. Şeffaf, beyaz bir elbise vücudunu sarıyor, insanın hayal gücüne pek iş bırakmıyordu. Bakışlarımı kaçırmam gerektiğini hissettim ama yapamadım. Neredeyse acı verecek kadar güzeldi... gerçek olamazdı.

Yüzünde hafif bir tebessüm belirdi. "Merhaba Aiden." Sesi bir senfoni gibiydi, önünde eğilmeye kalktım ama elini kaldırıp beni durdurdu. "Buna gerek yok. Erkek ve kız kardeşlerimin aksine, formalitelerden hiç hazzetmem."

Konuşabilir hale gelmem için biraz zaman gerekti. "Sen Moirae'den birisin... Kader Tanrıçalarındansın."

"Ben Clotho'yum."

Korku, göğsümün orta yerinde soğuk, sert bir yumru oluş-

turmuştu. Clotho, insan yaşamlarının ipliğini dokumakla yükümlüydü, ancak tanrıların da ne zaman kurtulup ne zaman ölebileceğine o karar verirdi. Dönüp Alex'e baktım. Acaba Clotho'nun güçleri tanrısal yaratıkları da kapsıyor muydu? Yana geçip Alex'in önünü kapattım."

Clotho'nun kahkahası yumuşacık ve melodikti. "Buraya ona zarar vermeye gelmedim. O amaçla gelmiş olsaydım bile, onun ipliğini kesemezdim. Ne ben kesebilirim ne de Atropos."

Bunu duyunca yüreğime soğuk sular serpildi. Tanrıçaya baktım. "Neden geldin peki?"

"Seni ve onu izliyordum." Kenara çekildi. Güneş ışığı ağaçların arasından süzülüyor, çıplak omzuna ve elbisesine vuruyordu. Elbisesinin kumaşı ışıldıyordu. "Onu böyle görmek sana acı veriyor, biliyorum. Onu çok seviyorsun."

Bir Kader tanrıçasına yalan söylemek için sebep göremedim. "Hayatta her şeyden çok. O olmadan..." Genzimi temizleyip bakışlarımı kaçırdım. Bunu düşünmek şöyle dursun, cümleyi bile tamamlayamıyordum.

"Devam etmek, bir parçan eksik olmak gibi, değil mi?" Ben ona tekrar bakınca, başını öne salladı. "İpliklerin iç içe geçmiş. Ama benim işim değil bu, anlıyor musun?"

Hiçbir halt anlamıyordum. Alex'in kâhinle konuştuğunda neden kafasının karıştığını şimdi anlamıştım. Ağzımı açacak gibi oldum, sonra sustum. Birden kafama dank etti. "Kaderinde Seth'le olmak vardı, değil mi?"

Bana baktı, gülücüğü soldu. "Öyleydi, ancak Kader'in onun için birçok planı var."

Kendime hâkim olamayıp "Ona ne olacak?" diye sordum. Bunu bir Kader tanrıçasına sormanın zayıf sosyal becerilerin bir belirtisi olduğunu düşünüyordum.

"Kendine ne olacağını merak etmiyor musun?"

Elbette merak ediyordum ama benim kaderim önemli değildi. Başımı iki yana salladım.

Kaşlarını kaldırdı. "Çoğu kimse kendi kaderini öğrenme fırsatını kaçırmaz. Bazı şeyleri biz bile bilmeyiz."

İçime hüsran çöktü, aşırı sıkı bir bağ gibi kemiklerime dolandı. Alex'e döndüm. Gözleri büyümüş, çiçek yapraklarının üstündeki elleri havada kalmış, bize bakıyordu.

"Sorun yok," diye seslendim ona.

Alex tam bir dakika boyunca kıpırdamadı, sonra kopardığı tüm yaprakları birer birer suya attı.

Clotho da Alex'i izliyordu. "Onun ve İlk'in iplikleri de birbirine sımsıkı dolanmış."

Yumruklarımı sıktım. "Bunu geri almanın bir yolu yok mu?"

Başını yana eğdi. "Hayır. Tıpkı sizinki gibi, bu da düzeltilemez. Kader kaderdir, ancak bir şey vardır ki, yaşam ipliklerini keserken değil, örerken bile hesaba katmayız."

Bir yanım bu yanıtı beklemiyordu ama "Nedir o?" diye sordum.

"Aşk. Bizler aşkı hesaba katmayız."

Ona baktım. "Ciddi misin?"

Güldü, meltem sesini alıp götürdü. "Aşk çok vahşi ve pervasız bir yaratıktır. Önceden planlanamaz, ipliği dokunamaz. Kontrol edilemez. Aşk, Kader'le birlikte var olabilir ya da Kader'in işini bozabilir. Kader'den daha kuvvetli bir şey varsa o da aşktır."

Söylenenleri ağır ağır sindirmeye çalışırken tanrıçaya bakakaldım. Tanrıça bu yüzden mi böyle beklenmedik bir ziyarette bulunmuştu?

Tanrıçanın beyaz gözleri elektrikle yanıyor, uğulduyordu. "Bağlantıyı nasıl keseceğini bilmek istiyor musun?"

Nefesim kesildi. "Evet."

Clotho'nun yüzü şefkatliydi. Bir adım attı, küçük elini gö

süme, kalbimin yukarısına koydu. "Aralarındaki bağı ne bir tanrı ne de bir insan koparabilir ama hâlâ umut var." Elini indirdi, geriledi, başını öne salladı. "Hâlâ yürek var Aiden. Aşk varsa, daima umut da vardır."

Clotho bulanıklaşıp kayboldu.

Sinirlerim açığa çıkmış gibi hissederek düşmüş dalların, devrilmiş ağaçların arasında gezindim. Alex'in yanına vardığımda nefesimi tutmakta olduğumu fark ettim.

İçimde bir şey şekilleniyor, bir araya geliyordu.

Alex bana döndü, alacalı gözleri benimkilerle buluştu. Kahverengiyle altın renginin karışımı üzücü olduğu kadar da güzeldi. Gözlerinin içine bakıyor, hep orada olan güveni, derinliklerine gömülü aşkı ve sadakati arıyordum. Hiçbir bağ, hiçbir bağlantı bunu asla söndüremezdi. Onun için yaptığım kolyeyi işte bu sebepten yok etmemişti.

Hâlâ umut vardı.

Clotho, aşkın Kader'den güçlü olduğunu söylemişti. Aradığımız yanıt bu muydu yoksa? Aşk... karşılıklı duyduğumuz sevgi?

Sonra Alex'in bana bir zamanlar söylediği bir şey aklıma geldi. *"Kendimi kaybetmeyeceğim çünkü... sana karşı hissettiklerim, kim olduğumu unutmama asla izin vermeyecek."*

Her nasılsa unutmuştum bunu. Alex'in kim olduğunu unuttuğuna inanmıştım, ancak aslında hiçbirimiz, özellikle de ben, o Uyandıktan sonra ümit beslememiştik. İnsanların kara günleri atlatmasını sağlayan türden bir ümidimiz yoktu. Doğru, bu da çoğu çiftin karşılaştığı güçlüklerden değildi.

Peki, ben ona ne demiştim o zaman? *"Kim olduğunu unutmana asla izin vermeyeceğim."*

Gözlerini aşağı çevirip avucunu açtı, geriye kalan yapraklar avucundan kurtuldu, yırtılmış incecik kâğıt parçaları gibi yere

düştü. "Burası çok güzel... çok da sessiz. Biraz daha kalamaz mıyız?"

Ellerimi yanaklarına koyup başını geri yatırdığımda ne yaptığımın farkında bile değildim. "Alex..."

Adını düzeltmek yerine, boş verdi. Gözleri gözlerimin içine bakıyordu. "Aiden?"

Ona gülümsedim... gülümsemelerim hep onaydı. "Aşka inanıyor musun?"

"Evet," dedi hiç tereddüt etmeden. "Ya sen?"

"Ben de." Ellerimi omuzlarına indirdim, ürperdi. "Aşka inanıyorum."

Gür kirpikleri tekrar yanaklarına yayıldı, dudakları bir gülücükle yukarı kıvrıldı. "Galiba âşığım ben."

Koca bir iblis ordusunun durduramadığı kalbimi bu üç sözcük durdurmuştu.

Dudağını ısırdı, yanakları hafifçe kızardı. "Şuramda hissediyorum," dedi, elini önce göğsüne, sonra karnına götürdü. "Bir de buramda. Sanki içimde yeterince hava ya da boşluk yok. Kendi tenimi yarıp fırlayacak ya da içinde boğulacak gibiyim. Neden böyle hissettiğimi bilmiyorum ama hep bu şekilde hissettim... ve bundan sonra da böyle olacak." Çenesini yukarı kaldırdı. Yüzü gül pembesiydi. "Sensin o. Seni... Seni seviyorum."

Kalbim küt küt atıyordu, sımsıkı sarılıp onu kendime çektim, ayaklarını yerden kestim. Kahkahası boğuk olmakla beraber neşeliydi. Yüzümü saçlarına gömdüm. "Seni seviyorum Alex. Daima seveceğim seni."

Onuncu Bölüm

Kararlılık içimde bir doğruluk ateşi gibi yanıyordu. Bir planım vardı –umudum vardı– ve yapmak üzere olduğum şeyi hiçbir şey durduramayacaktı.

Bitkin düşmüş Alex'i odasına bıraktıktan sonra Avcı üniformamı bir çırpıda giydim. Hançerlerimi üniformama bağlar, Alex'in tabiriyle "kıç tekmeleme" botlarımı ayağıma geçirirken içime bir haklılık hissi doldu.

İlah Adası'ndan ayrıldığımızdan beri giymemiştim üniformamı.

Doğruldum, aynadaki aksime baktım. Sinekkaydı tıraşımla, arkaya taranmış saçlarımla bambaşka biri gibi görünüyor, kendimi de öyle hissediyordum. Omuzlarıma çöken ağırlık, kararımı verdiğim anda kalkmıştı üstümden.

Banyodan çıktım, uğrayıp Alex'i kontrol ettim, alt kata inmeden şakağına bir buse kondurdum. Doğuya devam etmeden önce buraya uğramış bir grup Avcı'yı bir araya toplamam birkaç dakikamı aldı. Hepsini kapı dışarı ettim.

Solos hemen arkamda bitti. "Ne yapıyorsun Aiden?"

"Onların burada işi yok."

Son Avcı'nın arkasından kapıyı kapatıp geri çekilirken Solos da bana bakıyordu. "Olur da Seth burayı bulursa işimize yarayabilirler."

"Hayır, hiçbir işe yaramazlar. Seth burayı bulursa hiç kimse onu durduramaz." Diz çöktüm, Akit hançerlerimden birini çekip çıkardım. "Onu yalnızca Alex durdurabilir."

"Peki, Alex onu durdurabilecek halde mi?"

"Henüz değil."

Marcus arkamızdan hole geldi. "Neler oluyor?"

"Lea'yı, Luke'u ve kardeşimi topla. Konuşmamız gerekiyor."

Avucumu bıçakla kestim, ani acı yüzünden dişlerimin arasından hızla nefes aldım. Kan hemen birikti. Avucumu zemine dayadım, Lucian'ın evinde görmüş olduğum işareti çizmeye başladım.

Marcus irkildi. "Aiden, ne işareti bu?.."

"Sen onları getir." Yılan simgesini tamamladım. Bir an sonra koridoru parlak, bembeyaz bir ışık doldurdu. Duvarlar ışık saçıyor, burayı mühürlüyor ve Apollo'nun girişini yasaklıyordu. Ayağa kalktım, elime bir sargı doladım. "Açıklayacağım."

"Tanrılar aşkına, umarım bir açıklaması vardır."

Solos hâlâ gözünü dikmiş bakıyordu. "Aiden, Rambo kesildi."

Herkes salona toplandı. Lea ve Luke'tan etrafa gerginlik yayılıyordu. Bir tek kardeşim rahattı. Belki de bu halimi daha önce görmüştü ve kararımı verdim mi, beni hiçbir şeyin caydıramayacağını biliyordu.

Alex hariç hiçbir şey. Bu Alex'le ilgiliydi... Alex içindi.

Önlerinde durdum. "Alex'in bağlantıyı kesmesinin tek yolu, bunu kendisinin yapması. Bunu başka hiç kimse yapamaz, ne bir tanrı yapabilir ne de sihir. *Kendi* yapmak zorunda. Fırsat tanınırsa yapabileceğine inanıyorum."

"Ona fırsatı tanımamış mıydık?" diye sordu Solos.

"Yeteri kadar değil," dedim ona. İtiraz ederse onu pencereden dışarı fırlatmaya hazırdım. "Ama ona inanıyorum... Umudum var. İhtiyacımız olan şey de umut. Ona İksir vermeyeceğim."

Marcus bana uzun uzadıya baktı, sonra başını öne salladı. "Apollo buna ne diyecek peki?"

İşte bomba patlıyordu. "Apollo pes ediyor ve Alex'i kendi öldürmeye hazırlanıyor. İçlerinden sadece biri sağ kalabilir ve Apollo yalnızca Alex konusunda bir şey yapabiliyor."

Bunun ne anlama geldiğini sorgulamadılar ama bence sağlam bir fikir edinmişlerdi.

Lea gözlerini kıstı. "Yapamaz bunu."

"Yapar. Nedenini de anlıyorum." Bunları söylerken çenem sızlıyordu. "İnsanlığı korumak zorunda. Bu da onun işi. Ancak Alex'ten ümidi kesmeyeceğim. Aranızdan kesmiş olan varsa, hemen çıkıp gitmesini öneririm."

Hiç kimse kıpırdamadı ancak bekledim, onlara seçmeleri için bol bol zaman verdim. "Ne yaptığımı ve ne yapmayı tasarladığımı öğrenince Apollo'nun küplere bineceğinden zerre kadar kuşkum yok. O yüzden eğer burada kalırsanız..."

Söylenmemiş sözlerin etkisi odada asılı kalmıştı. Biliyorlardı. Hepsi yetmezmiş gibi bir de Apollo'nun gazabıyla yüzleşeceklerdi.

Luke, Deacon'a bakıp gülümsedi. "Ne yalan söyleyeyim, zaten gıcık oluyordum Apollo'ya."

"Ona ne şüphe," dedi Deacon omuz silkerek. "Sen Alex'e güveniyorsan ben de güveniyorum. Onu hepimizden iyi tanıyorsun sonuçta."

"Bu doğru." Marcus gülümsedi, sırtını kanepeye yasladı. "Ben de varım."

Solos içini çekti. "Delilik bu ama neden olmasın? Ben buraya Alex'i korumaya geldim. Köpek gibi uyutulsun diye teslim etmeye değil."

Lea'ya döndüm ve çok uzun bir zamandır ilk defa pişmiş kelle gibi sırıttığını gördüm. "Alex'in Seth'in kıçına tekmeyi bastığını görmek istiyorum. Bunu birinin yapması lazım. Seth'in yaşaması için Alex'in ölmesi çok saçma."

Rahatlayıp derin bir nefes aldım. "Bu işin iyice sarpa sarabileceğini biliyorsunuz, değil mi?"

Bir süre kimse kımıldamadı, derken Marcus öne çıktı, elini omzuma koydu. "Arkandayız Aiden. Senin de, Alex'in de."

Duymak istediğim de buydu işte. "Alex bunu yapabilir. Yapabileceğini biliyorum."

Onları orada bırakıp odama döndüm. Yatağa oturdum. Alex yatakta döndü, geldiğimin farkındaydı çünkü onu kollarıma alıp bağrıma bastığımda hiç itiraz etmedi. Kendimi hazırlamıştım ama Apollo'nun kastettiği şekilde değil.

Alex'e başka doz vermeyecektim ve İksir etkisini yitirince, mümkün olan en kötü şeyi yapacaktım. Onu hücresine tıkıp başında bekleyecektim.

Onunla mücadele edecektim.

Alex'le. Seth'le. Gerekirse bütün tanrılarla. Hiç kimse Alex'i alamayacaktı. Hiç kimse ondan yana umudunu yitirmeyecek, onun canını yakamayacaktı... Alex'in kendisi bile.

Apollo, sırf korumak için Hyacinth'i bir çiçeğe dönüştürmüştü. Ben ise Alex'e tekrar dizginleri verecek, onun adına karar almak yerine, kendini korumasını sağlayacaktım. İşte, tanrılarla aramızdaki fark da buydu.

Dudaklarımı indirip yanağına sürdüm ve orada bıraktım, ona sıkı, sımsıkı sarıldım. Tanrılar savaş mı istiyordu?

Alacaklardı o halde.

MELEZ SÖZLEŞMELERİ

Apollyon

Birinci Bölüm

Kavga etmek için yanıp tutuşuyordum. Adalelerim adeta haykırıyordu. Baş döndürücü, kehribar rengi bir güç, düşüncelerimi sarmalayıp örtmüştü. Apollyon'dum ben. Yalnızca dört elementi değil, beşinci ve en güçlü elementi, yani *akaşayı* kontrol edebiliyordum. Tanrı Katili'ne güç sağlıyordum. Onun gücünü katlayan şeydim, onun gizli kozuydum. Ben başlangıçtım, o ise son. Birlikte ise *her şeydik*.

Buna rağmen içeride volta atmaktan başka bir şey yapamıyordum. Kafese tıkılmış, gerek tavana, betona kazınmış işaretler, gerekse bir tanrının elinden çıkma parmaklıklar elimi kolumu bağlıyordu.

"Alex."

Elbette yalnız değilim. Yo, hiç yalnız kalabilir miydim? Kişisel cehennemim iki kişilik bir partiydi. Aslında üçlü de sayılabilirdi... belki de bir tür dörtlü. Göründüğünden de eğlenceliydi. Sesler... kafamın içinde o kadar çok ses vardı ki.

"Hatırladın mı?"

Başımı yana doğru eğdim, adalelerimin gerildiğini, kemik-

lerimin çıtırdadığını hissettim. Sonra aynı hareketi soluma doğru yaptım, parmaklarımı sürekli kıpırdatıyordum. Küçük parmak, orta parmak, işaret parmağı... tekrar tekrar.

"Beni duyduğunu biliyorum Alex."

Dönüp arkama baktım, gördüğüm şey karşısında yüzümü buruşturdum. Parmaklıkların diğer tarafında duran şu safkan Aiden St. Delphi'yle görülecek bir hesabım vardı. Geçit vermez bir kuvvet gibi dikilmişti karşıma ancak aramızda Hephaestus'un ya da Apollo'nun koruyucu tılsımları olmasa, benim için zerre kadar önemi yoktu.

Hayır. Hayır. Hayır.

Elim, boynumdaki kristal güle kendiliğinden gitti, gülün pürüzsüz ve narin kenarlarını yokladı. O her şeydi.

Şakaklarımın arasına feci bir acı saplanınca dişlerimi sıktım. Ona nefret dolu bir bakış fırlatıp yüzümü çıplak, beton duvara döndüm. "Bana İksir vermeye devam etmeliydin."

"Sana asla İksir vermemeliydim," diye karşı çıktı. "Sana ulaşmanın yolu bu değildi."

Buz gibi güldüm. "Aman bana şimdi ne güzel ulaşıyorsun."

Duraksadı. "Hâlâ içeride bir yerlerdesin, biliyorum Alex. O bağlantının altında sen hâlâ sensin. Sevdiğim kadınsın."

Ağzımı açtım, ancak hiçbir şey diyemedim... sadece ırmağın yanında durup Aiden'a aşkımı ilan edişimin hatırası, sonra da hedefinde Aiden'ın bulunduğu sonsuz bir düşünce ve eylem dizisi geldi. Yıllarca değilse bile aylarca bunları kafamda evirip çevirmiş, nihayet geçmişi, şimdiyi ve geleceğim olacak şeyi birbirinden ayırt edemez hale gelmiştim.

Düşüncelerimin gittiği yönü anlamış gibi, "Beni sevdiğini söyleyeli daha birkaç gün oldu," dedi.

"Birkaç gün önce bulut gibi uçuyor, dolaplarda köşe bucak saklanıyordum, hepsi sayende." Hızla döndüm, yüzünü buruş-

turduğunu görebildim. Güzel. "Bana İksir'i sen verdin."

Aiden hızla bir nefes aldı, ancak utançla ya da pişmanlıkla yüzünü kaçırmadı. Benimle göz göze geldi, varlığının her zerresiyle nefret ettiğini duyduğum gözlerimin içine baktı. "Ben verdim," dedi.

Ağır ağır, derin bir nefes aldım. "Önünde sonunda çıkacağım buradan, Aiden. O zaman geberteceğim seni, hem de ağır ağır."

"Biliyorum, biliyorum. Değer verdiğim herkesi de öldürecekmişsin. Bu lafları çok işittim." Parmaklıklara yaslandı. Bu sefer yüzü sinekkaydı tıraşlıydı. Baştan aşağı siyah Avcı üniforması giymişti. Ancak çarpıcı gözlerinin altında mor halkalar vardı.

"Buradan çıkarsan bana zarar vermeyeceğini biliyorum," dedi. "Buna inanıyorum."

"Aman ne üzücü."

"Neymiş o üzücü olan?"

"Senin kadar yakışıklı birinin inanılmaz derecede salak olması." Gözlerini kısınca güldüm. Gözleri gümüş rengi parladığı anda anladım ki damarına basmıştım. Bu aşağı yukarı üç saniyeliğine bana kendimi iyi hissettirdiyse de, hâlâ kahrolası bir kafeste olduğumun farkına vardım. Aiden'ı sinir etmek zamanın çabuk geçmesini sağlıyor, ama hiçbir şeyi değiştirmiyordu.

Başka şeyler yapmam lazımdı.

Beklemem, zaman doldurmam gerekiyordu. O alçak hışırtı sesi kafamın içindeydi. Hem de sürekli. Tek yapmam gereken bunu kullanmaktı ancak Aiden ne yaptığımı anlar anlamaz konuşmaya başlıyordu.

Yerdeki döşeğe oturdum, dizlerimi çenemin altına kadar çektim. Aiden'ın beni izlemesini izledim. Ne zaman Aiden'ın yanında olsam konuşmaya başlayıveren sesi de susturmaya çalıştım. Bu sesi ne anlıyordum ne de hoşlanıyordum ondan.

Aiden elini saçlarının arasında gezdirdi, sonra kendini itip

parmaklıklardan uzaklaştı. "Şu anda dışarıda neler oluyor, haberin var mı?"

Omuz silktim. Umurumda mı olmalıydı sanki? Benim için önemli olan tek şey buradan uzaklaşmak ve Seth'imle bağlarını kurmaktı. Sonra da, eğer hâlâ Catskills'te köleyse babamı serbest bırakacaktık. Seth'im söz vermişti bana.

"Poseidon'un İlah Adası'na ne yaptığını hatırlıyor musun?" Nasıl unutabilirdim ki? Poseidon oradaki koca Akit'i yer yüzünden silivermişti.

"Durum daha da kötüye gidiyor Alex. Olimpuslu On İki'nin yarısı Seth ile Lucian'a karşı savaş açmak istiyor," diye devam etti. "Eminim o da biliyordur bunu. Belki de *onun* istediği budur, ama sen de istiyor musun? Kaç masum canın söneceğini... kaçının *söndüğünü* biliyor musun? Gerek ölümlülerden gerekse melezlerden... Bunu bilip de vicdanın rahat yaşayabilecek misin?"

Şu anda *bir kafeste* olduğum dikkate alınırsa benimki de yaşamak sayılmazdı zaten.

"Çünkü vicdanının buna elvermeyeceğini, binlerce insanın, özellikle de o melezlerin ölümüne yol açtığını bilerek yaşayamayacağını biliyorum. Melezlere nasıl davranıldığını gördüğün için Avcı olmayı sorgulamaya başlamıştın. Eğer Seth amacına ulaşırsa hepsi ölecek." Sesi o kadar ikna ediciydi ki, sinir oluyordum. Sözcüklerinin ardındaki hırs da öyleydi. "Caleb... Hatırlıyor musun Caleb'den sonra kendini nasıl hissetmiştin..."

"Onun adını ağzına alma!"

Koyu renk kaşlarını kaldırdı. Yüzüne bir şok ifadesi yayıldı, sonra o kahrolası parmaklıklara doğru atıldı, iki eliyle yapıştı. "Evet Alex, Caleb ya! O öldüğünde kendini nasıl hissetmiştin anımsıyor musun? Kendine nasıl da kızmıştın, değil mi?"

"Kapa çeneni Aiden."

"Hatırlıyor musun? Öyle perişan olmuştun ki beş gün yatağın çıkamamıştın. Kalbin paramparça olmuştu onu kaybettiğinde. Kendine bunu yaptığını görse Caleb ne derdi sence? Onun ölümü yanlış zamanda yanlış yerde olmaktandı, peki ya bu? Binlerce Caleb ölecek ama hepsinin günahı senin boynuna *olacak*."

Alnımı dizlerime bastırdım, ellerimle kulaklarımı tıkadım. Ne var ki ne yükselip beni dalga misali döven duyguları ne de bir anda keskin bir sancıya dönüşen, şakaklarım arasındaki ağrıyı durdurmaya yaramıştı.

Aiden'ı da durdurmuyordu. "Ya annen, Alex?"

"Sus artık!" diye haykırdım.

"Onun istediği bu değildi!" Parmaklıklar sarsıldı, herhalde yumruklarıyla vurmuştu. Canı *acayip* yanmış olmalıydı. "Annen, seni tam da bundan korumak isterken öldü. Nasıl bir kenara kıvrılır da Seth'in sana bunu yapmasına..."

Tüm vücudum, aşırı gerilip de kopan bir lastik bant gibi boşalıverdi. "Kapa şu..."

Kulaklarımdaki uğultu kükredi, Aiden'ın ve diğer her şeyin sesini boğdu. Bir an içinde o, oradaydı, damarlarıma sıcacık, yoğun bal gibi sızıyordu.

Dinle beni. Sözcükler düşüncelerimin içindeydi, yumuşacık yaz havası gibi rahatlatıcıydı. *Dinle beni Alex. Bağlandığımız zaman neler yapacağımızı unutma. Melezleri ve babanı özgür bırakacağız.*

"Alex," diye öfkeyle bağırdı Aiden.

Tanrılar aşkına, bunun yapacak başka işi yok mu? Seth'in hırçınlıkla iç çekişi, bedenimi sarstı. Kendini kapat ona. Onun hiç önemi yok. Bizden başka hiçbir şeyin önemi yok.

Saçlarımı kavrayan parmaklarımı sıktım.

"Şimdi orada, değil mi?" Aiden'ın sesi hiddetten kalınlaşmıştı. Parmaklıklar yine sarsıldı. Böyle devam ederse ellerini pelteye çevirecekti. Tıpkı beynim gibi. "Ona kulak asma Alex."

Seth'in kahkahası buz kırıkları gibiydi. *Hücreye mi giriyor? Ona*

gümüşü göster Meleğim. Sonra kaç kurtul. Kimse önünde duramaz.

Kafa derime iğneler batarmış gibi olana kadar saçlarımı çektim.

"Alex, bak bana." Aiden'in sesindeki çaresiz öfke, benliğimin pek aşina olmadığım bir yanına ulaşmıştı. Gözlerim açıldı, onunkilere kilitlendi. Gümüş rengiydiler, mehtap gibi. Çok güzeldi gözleri. *"Birlikte, seninle Seth arasındaki bağı koparabiliriz."*

Bağı koparmak istemediğini söyle ona.

Bağlı olduğumuzda Seth'imin ne kadar çok şey görüp işittiğini bildiği beni hem şaşırtıyor... hem de ürpertiyordu. İçimde bir başkası yaşıyordu sanki.

"Alex," dedi Aiden. *"Onun yanına varsan bile, tıpkı bir iblis gibi seni emip bitirecek. Amacı bu olmayabilir, fakat yaptığı bu olacak."* Kalbim duracak gibi oldu. Bundan aylar önce... annem de beni uyarmıştı. Beni iblise dönüştürmek isteme sebeplerinden biri buydu. Yanlış mantıkla dolu, hastalıklı bir akıl yürütmeydi ama yine de...

Sana hiç öyle bir şey yapar mıyım Alex? Tek istediğim güvende olman, mutlu olman. Babanı serbest bırakmak istiyorsun, değil mi? Bunu birlikte yapabiliriz; ama sadece birlikteyken.

"Pes etmeyeceğim," dedi Aiden. O hasret kaldığım sessizlik birkaç kalp atımı süresince uzayıp gitti. "Duydun mu Seth? Hayatta öyle bir şey olmayacak."

Gıcık herif.

İkiniz de öylesiniz. Sonra yüksek sesle konuştum. "Ne uğruna pes etmeyeceksin, ha Aiden? Ortada bir şey yok ki."

Gözlerini kıstı. "Her şey var."

Bu sözler tuhafıma gitti. "Her şey" dediği, olanların ve asla olamayacakların hayaletiydi. Seth'le bağlantı kurduğum an her şey değişmişti. Sözlere dökmesi zordu. Hani bundan aylar önce, uykusuzluk çektiğim günlerde aramızdaki bağlantı zihnimi, vücudumu rahatlatıyordu ya? Bu onun yüz kat fazlasıydı.

Bu işin içinde *ben* diye bir şey yoktu. Sanki Uyanışımdan önce Seth diye bir şey olmamıştı. Bunu anlayabiliyordum artık. Yakınımdayken çok bocalamış, yaşadıklarıma kendini kaptırmamak için var gücüyle uğraşmıştı. Artık bizden ibarettik. İki farklı bedeni işgal eden tek bir varlık olmuştuk. İkiye bölünmüş tek bir ruh. Solaris ve İlk...

Gözlerimin ardında korkunç bir acı patladı.

Sakın. Fısıltısı damarlarımda dolaştı. *Sakın onları aklına getirme.*

Kaşlarımı çattım.

Ardından Seth çene çalmaya devam etti. Aiden da öyle. Bununla beraber, hücreme girecek kadar aptal değildi. Bitap halde ve duvarlardaki tılsımlar yüzünden eli kolu bağlanmış olsam bile onu alt edebileceğimden adım gibi emindim. O ikisi beyin hücrelerimi teker teker boğazlarken dakikalar, belki de saatler akıp gitti.

Hepsi bitince, çuval gibi serildim döşeğe. Feci bir zonklama başlamıştı kafamda. Aiden çıkmıştı çünkü birisi –dayım mı yoksa?– mahzenin kapısını açmıştı. Bu da genelde bir şeyler döndüğü anlamına geliyordu. Yan yattım, ağır ağır bacaklarımı uzattım.

Oh be, deyip içini çekti Seth.

Parmaklarımı açtım. Eklemlerim sızlıyordu. Çok sürmez, yine gelir.

Çok zamana ihtiyacımız yok, Meleğim. Tek gereken, nerede olduğunu bulmamız. Sonra birlikte olacağız.

Dudaklarım küçük bir tebessümle kıvrıldı. Eğer kendimi yeterince verirsem, sürekli mevcut olan ve uğuldayan o kordonun diğer ucunda Seth'imi hissedebiliyordum. Bazen gizleniyordu benden, ama şimdi değil.

Neye benzediğini gözümün önüne getirdim. Altın rengi teni, hafifçe kalkık kaşları zihnimde canlandı. Çenesinin sert hatları insanı dokunmaya davet ediyordu, dolgun dudakların-

da kendini beğenmiş bir gülüş vardı. Tanrılar aşkına, yüzü dünyevi olmayan bir biçimde güzeldi. Akit binasını süsleyen mermer heykeller kadar soğuk ve sertti.

Ancak... İlah Adası'nda artık hiç heykel kalmamıştı. Adadan geriye bir şey kalmamıştı. Poseidon taş üstünde taş bırakmamış, hepsini okyanusun içine çekmişti. Binaları, heykelleri, kumsalı, insanları... hepsi gitmişti.

Zihnimdeki Seth görüntüsü bir anda kayboldu.

Mideme bir sancı saplandı. Aiden bir derece haklıydı. Bu durum beni rahatsız ediyor, kendimi çaresiz hissettiriyordu; oysaki çaresiz değildim.

Apollyon'dum ben.

Ne kadar yakışıklı olduğunu düşünmeye devam et. Çok hoşuma gitti.

Bazı şeyler asla değişmiyordu. Seth'imin egosu her zamanki kadar büyüktü.

Fakat Seth'imin görüntüsü yine önümde belirmişti. Saçları şakaklarında kıvırcıklaşmaya başlıyordu ve altın rengiydi. Bana Adonis tablolarını anımsatıyordu. Fakat Adonis sarışın değildi. Önceki Apollyon'ların bilgileri sayesinde biliyordum ki kumraldı o.

Neredesin? diye sordum.

Kuzeye gidiyorum Meleğim. Sen de mi kuzeydesin?

İçimi çektim. *Neredeyim hiç bilmiyorum ki. Etraf ağaçlık. Bir de ırmak var.*

Pek faydalı olmadı. Bir süre sustu, elini yanağımda hissettim, çenemin kavisinde. Ürperdim. *Seni çok özledim Meleğim. Benden gizlendiğin haftalarda aklımı kaçıracaktım neredeyse.*

Yanıt vermedim. Ben Seth'imi özlememiştim oysa. İksir'in etkisi altındayken onun varlığından bile habersizdim.

Seth güldü. *Öz saygıma harika şeyler yapıyorsun doğrusu. Ben de özledim,* demen gerekiyordu.

Yuvarlanıp sırt üstü yattım, bacağımdaki tutukluğu gidermeye çalıştım. *Gücümü sana nasıl aktaracağım?*

Bir süre yanıt gelmedi. Kaygılanmaya başlamıştım. *Canın acımayacak,* diye fısıldadı sesi. *Daha önce rünler ortaya çıktığında birbirimize dokunduğumuz zamanki gibi. Çok hoşuna gitmişti.*

Gitmişti.

Öyle abartılacak bir şey yok. Birkaç sözcük söylenecek, sonra gücünü alacağım. *Seni emip bitirmeyeceğim Alex. Öyle bir şeyi asla yapmam.*

Ona inanıyordum, o yüzden rahatladım. *Plan nedir Seth?*

Planı biliyorsun.

Olimpus On İkilisi'ni, onlar bizi ortadan kaldırmanın bir yolunu bulmadan önce yok etmek istiyordu. Efsanelere göre bir Apollyon'a ancak bir diğer Apollyon zarar verebilirdi ancak buna inanıp da rahatlamak istemiyorduk. Bu inanıştaki eksiklikler ya da daha az bilinen mitler, tüm Apollyonların araştırıp durduğu şeylerdi. Tanrılar ortadan kalktı mı, biz hüküm sürecektik. Ya da Lucian sürecekti. Orasını bilmiyordum, umurumda da değildi hani. Tek arzum, Seth'imin yanı başında olmaktı. Feci bir ayrılık kaygısı vakasına dönüşmüştüm.

Hayır, birlikte olmamızı sağlayacak planları sormuştum.

Seth'in onayı, yazın güneşe çıkmışım gibi beni sarmaladı. Karnı tıka basa doymuş bir köpek yavrusu gibi sıcağın tadını çıkardım. *Er ya da geç bir zaaflarını yakalayacaksın. Hep öyle olur. Özellikle de St. Delphi. Onun zaafı da sensin.*

Döşekte kıpır kıpır oldum. *Evet, öyleyim.*

Kaçma fırsatını yakaladığın anda değerlendir. Sakın bundan çekinme Meleğim. Apollyon'sun sen. Bir kez serbest kaldın mı, seni durduramazlar. Buna inan. Nerede olduğunu öğrendiğin anda yanında olacağım.

Seth'ime güveniyordum.

O hoş ve baş döndürücü sis yine ortaya çıkmış, üstüme çök-müştü. Yakın zamanda Apollo'yu ya da diğer tanrıları gördün mü?

Hayır. Iksir'in tesirinden kurtulduğumdan beri görmemiş-tim ve bu çok tuhaftı. Daha Uyandığım andan itibaren bana yapışık gibi gezen Apollo'yu ne görmüştüm ne de yakınlarda olduğunu hissetmiştim. Ne onu ne de bir başka tanrıyı.

Gözlerimi açıp parmaklıklara baktım. Acaba Hephaestus'un gelip tekrar sağlamlaştırması gerekecek miydi? Tanrılar biliyor ya, öyle olmasını nasıl da istiyordum. Parmaklıklar zayıflıyorsa tılsımlar da zayıflıyor demekti. O zaman dışarı çıkabilirdim.

Seth tüylerimi diken diken eden bir şey söyleyince dikkati-mi tekrar ona verdim. Nereye kayboldun sen?

Ona parmaklıkları ve düşüncelerimi gösterdim. Şüpheliy-di. Hephaestus'un eserlerinin gücünü yitirdiği nadir görülürdü ama umutluydum... bir an için. Bu... bu bağ gerçekten birlikte olmak gibi değildi. Seth'im içimde olmasına içimdeydi, ama aslında burada değildi. Yapayalnızdım... bir hücrede.

Beni asla serbest bırakmayacak. Aiden sana kavuşmama izin vermeyecek. Gözlerime yaşlar doluşmuş, dibi görünmeyen bir umutsuzluk çukuru açılıvermişti. Babamı hiç göremeyeceğim.

Hayır, göreceksin. Aiden ne yaparsa yapsın, sana ulaşacağım. Tanrılar bizden sadece bir tane olabileceğini söylüyor ama yanılıyor-lar. Önce tuhaf bir gerilme, ardından da rahatlama hissi içimi doldurdu. *Sen benimsin Alex... Hep öyleydin, hep de öyle olacaksın. Bunun için yaratıldık biz.*

Bir yanım buna karşılık verdi. Aiden yakınlardayken ka-famda duyduğum sesin sahibi olan diğer yanım ise Seth kar-şısında sinmiş, köşe bucak saklanmıştı ve boynumdaki kristal gülü elleyince birden irkildi.

İkinci Bölüm

Bir süre sonra –gece miydi, gündüz müydü, ne kadar uyumuştum bilemiyordum– ama yalnız kalmıştım. Ne iskemleye oturmuş beni seyreden Aiden vardı ne de kehribar kordonun diğer ucunda Seth. Harika bir şeydi.

Zihnim azıcık berraklaşmıştı.

Ayağa kalkıp parmaklıklara doğru yürüdüm. Normal görü-nüyordu –gümüşe çalan titanyum– ama asıl sorun, parmaklık-ları çevreleyen incecik örme zincir ağdı.

Hephaestus'un zinciri berbat bir şeydi.

Derin bir nefes alıp çubukları tuttum, sıktım. Parmaklıklar boyunca mavi bir ışık yükseldi, tavanda birikti, oradaki işare-tin üstünde simli bir toz gibi asılı kaldı.

"Kahretsin," diye mırıldanıp geri çekildim.

*Akaşa*yı çağırmayı denedim. İçimde en ufak bir kıpırtı bile olmadı. Elimi kaldırıp daha küçük bir şey denedim. En azın-dan benim için küçük bir şey.

Ateşe seslendim.

Veeeeeeeeeeee.... Hiçbir şey olmadı.

Uyandığımda bendinden taşıp damarlarımı dolduran güç o kadar fazlaydı ki, ayaklarım yerden kesilmişti, tavanı yalayabilirdim. Neden iblislerin eter peşinde koştuğunu anlıyordum. Bense sadece şöyle bir tatmıştım. Apollo beni kahrolası bir tarı şimşeğiyle çarpıp da gözümü bir sonraki hafta açtığımdan beri o hissi duymuyordum.

Pislik herif.

İcabına bakılacaklar listemde onun da adı vardı.

Banyoya girip temizlendim. Duştan çıkıp temiz bir şeyler giydikten sonra tekrar parmaklıkları test ettim. Parlak mavi ışık hoştu aslında. En azından bakacak bir şey çıkmıştı.

İçimi çektim, kafamı duvara vurmaya hazırlanıyordum. Kordonun diğer ucunda Seth'imi aradım ama yoktu. Ona sesleneblirdim, o da yanıt verirdi, ama hiç şüphem yok ki beni serbest bıraktırmanın bir yolunu aramakla meşguldü. Yapacak bir şey olmadığından, parmaklıkları test etmeye geri döndüm.

Bana saatler gibi gelen bir süre sonra, mahzenin kapısı açıldı. Sesler geliyordu. Biri Aiden'ın sesiydi, diğeriyse...

"Luke?" diye seslendim.

Aiden sert bir sesle "Çık hemen," dedi.

Kapı kapandı, ağır ayak sesleri basamaklardan aşağı indi. Tanrılar tanığımdır, gırtlağımdan yükselen ses hayvansı bir hırıltıydı.

Aiden elindeki plastik tabakta pastırmalı yumurtayla görüş alanıma girdi. Tek kaşını kaldırmıştı. "Senin yanına melezleri yaklaştırır mıyım hiç?"

"Umut fakirin ekmeği." Melezler zorlama büyüsüne karşı dayanıksızdı ve benim zorlama büyülerim de insanı kamyon gibi çarpıyordu artık.

Tabağı parmaklıkların arasından uzattı. Geçen sefer açlık grevine girmek işe yaramamıştı. Açlıktan ölecek hale gelmiş, o yüzden İksir'e karşı koyamamıştım. Yiyecekler artık en iyi dostumdu.

Tabağa uzandım.

Aiden'ın boştaki eli yılan gibi atılıp kolumu kaptı. Eli o kadar büyüktü ki, bileğimi rahatça avucuna alıyordu. Hiçbir şey söylemediyse de, fırtına bulutu rengi gözleri benden bir şey yapmamı istiyordu. Neydi bu peki? Birlikteliğimizi mi anımsayacaktım? Düşüncelerimi nasıl esir aldığını mı? Onun yanında olmak için duyduğum hasreti mi? İblislerin saldırıp ailesini katlettiği geceyi nasıl anlattığını mı? Kollarında olmanın, onun tarafından sevilmenin neye benzediğini mi?

Bunları en ince ayrıntısına kadar hatırlıyordum zaten.

Fakat o olaylara, anılara ait hisler yoktu. Tümüyle kopup gitmişlerdi. Geçmişimin gelip geçici hevesleriyle birlikte... Aiden geçmişimde kalmıştı.

Hayır. Hayır. Hayır. O cılız ses başlamıştı yine. *Aiden senin geleceğindi.* Nedendir bilmem, o kahrolası kâhini hatırladım... Piperi Nine'yi. *Aşk ile ihtiyaç arasındaki farkı bil*, demişti bana. Oysa fark mark yoktu. Onun yerine beni bu parmaklıkları nasıl aşacağım konusunda eğitseydi ya.

Aiden beni bıraktı. Şu beton duvarlar kadar sertti bakışları. Geriledi, ben de yemeğimi alıp döşeğe gittim. Çok şaşırtıcıydı, ancak yemeğimi sessizce yememe izin vermişti.

Sonrasında ise durum farklıydı.

Bugün Aiden, beraber ilk antrenmanımızı ve çenemi bir türlü kapamadığım için bana ne kadar sinir olduğunu anlatmak istiyordu. Sesini taklit ettiğim kısma gelince, gülmeye başladım. *Gerilmiş*, benimle nasıl başa çıkacağını bilememişti o zamanlar.

Dudaklarımın seğirmesiyle gözlerini koca koca açması bir oldu. "Bana, tıpkı bir baba gibi konuştuğumu söylemiştin."

Söylemiştim.

"Ben kuralları sayarken, uyuşturucu alışkanlığımdan da vazgeçmem gerekecek, demiştin." Aiden güldü.

Dudaklarım neredeyse aynı şekilde karşılık verecekti. Hiç hoşuma gitmemişti bu. Konuyu değiştirme zamanı geldi de geçiyordu. "Bunları konuşmak istemiyorum."

Aiden katlanır metal iskemleye sırtını yasladı. Çok rahatsız bir iskemleye benziyordu. "Sen nelerden bahsetmek istersin peki Alex?"

"Apollo nerelerde? Uzaktan akrabammış ya, ihmal edildiğimi hissediyorum."

Kollarını kavuşturdu. "Apollo artık gelmeyecek."

Bak bu ilginçti işte. Kulaklarım bir anda dikildi. "Nedenmiş o?"

Bakışları hiç değişmedi. "Koşa koşa Seth'e yetiştiresin diye anlatacağımı mı sanıyorsun?"

Çıplak ayağımı soğuk taş zemine basıp doğruldum. "Tek kelime bile etmem."

Aiden bana boş boş baktı. "İstersen bana deli de. Ama sana inanmıyorum."

Parmaklıklara yaklaşıp yüz ifadesine dikkatlice baktım. Ben yaklaştıkça o yavan ifadesini yitirdi. Azıdişleriyle bir şey öğütürmüşçesine çenesini sıktı. Dudakları bir çizgiye dönüştü, gözleri daha bir dikkatli bakmaya başladı. Parmaklığa dokunduğumda parlayan ışık zayıftı. Her nasılsa kaçma teşebbüsüyle öylesine dokunmam arasındaki farkı anlıyordu. Akıllı zincirler.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Aiden.

"Eğer beni şimdi salıverirsen, yemin ediyorum, sana da, sevdiklerinin kılına da zarar gelmeyecek."

Bir an hiçbir şey demedi. "Ama ben seni düşünüyorum Alex."

Başımı yana eğdim. "Bana bir şey olmayacak."

"Hayır. Güvende değilsin." Gözlerine hüzün doldu, gür kirpikleri hemen aşağı indi.

Midem ikaz etmek istercesine şöyle bir kıpırdandı. İksir etkisindeyken edindiğim bilgi kırıntılarını bir araya topladım ve bana söylemediği bir şeyler olduğunu anladım.

"Ne biliyorsun Aiden?"

"Eğer burayı hâlâ Seth'e bağlı bir halde terk edersen... öleceksin." Son kısmı güçlükle söylemişti.

"Güldüm. Yalan söylüyorsun. Hiçbir şey bana..." Mitler ve efsaneler Alex. Hiç mi aklım yoktu benim? *Daima* bir denetim ve denge söz konusuydu. Apollyon'un yaradılış amacı da buydu zaten. "Ne biliyorsun?"

Kirpikleri aralandı, insanın tüylerini diken diken eden gümüş rengi gözleri açığa çıktı. "Fark etmez. Tek bilmen gereken, doğruyu söylediğim."

İtiraz edecek oldum, sonra caydım. Aiden beni huzursuz etmek istiyordu, hepsi buydu. Thanatos ve Mezhep asırlar boyu uğraşıp Apollyon'ların yumuşak karnını bulamamışken bir safkanın bunu başarması olanaksızdı. Mezhep bunu yapmış olamazdı...

Olabilir miydi yoksa?

Ama önemi yoktu. Seth'im ve Avcıları sistematik bir şekilde onların kökünü kazımıştı.

Bakışlarımı kaldırdım, Aiden'ı bana bakarken buldum. İçimdeki açıklanamaz dil çıkarma isteğimi güçlükle zapt ettim.

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

Omuz silktim. "Sorma desem de soracaksın zaten."

"Orası doğru." Keyifsizce güldü. "Hatırlıyor musun, Konsey toplantısından önce Lucian'laydın. Seni evine zorla götürdü, değil mi?"

"Evet," dedim ağır ağır. Daha şimdiden huzurum kaçmıştı. "Bu sana kendini nasıl hissettirdi?"

Parmaklıkları daha bir sıkı kavradım. "Nesin sen? Şimdi de psikolog mu kesildin başıma?"

"Soruya yanıt ver."

Gözlerimi yumup parmaklıklara yaslandım. Yalan söyleyebilirdim ama bir yararı yoktu. "Nefret ettim. Lucian'ı bıfıtek bıçağıyla öldürmeye kalkıştım." Belli ki planladığım gibi gitmemişti. "Ama o zamanlar anlamıyordum. Artık anlıyorum. Hiçbir şeyden korkmama gerek yok."

Sessizlik oldu, derken Aiden tam önümde bitti, parmaklıkların arasından alnını alnıma değdirdi. Koca elleri benimkileri avucuna aldı, konuştuğunda nefesi çok tatlıydı. Sebebini bilmiyorum ama geri çekilmedim. Ona bu kadar yakın olmak öyle yanlış geliyordu ki.

"Hiçbir şey değişmedi," dedi sessizce.

"Ben değiştim."

Aiden içini çekti. "Sen de değişmedin."

Gözlerimi açtım. "Bundan hiç sıkılmayacak mısın? Er ya da geç sıkılır insan."

"Asla," dedi.

"Çünkü sana ne dersem diyeyim benden ümidi kesmeyeceksin, öyle mi?"

"Aynen."

"Acayip inatçısın."

Aiden hafifçe tebessüm etti. "Eskiden ben de aynısını senin için derdim."

Kaşlarımı çattım. "Artık diyemiyor musun?"

"Bazen ne diyeceğimi bile bilmiyorum." Parmaklıkların arasından uzanıp parmak uçlarını elmacık kemiğimde gezdirdi. Bir an sonra avucunu yanağıma yasladı. İrkildim ama elini

çekmedi. "Kimi zaman oluyor, yaptığım her şeyden şüphe ediyorum."

Kendisiyle göz göze gelebileyim diye başımı geriye yatırdı. "Ama şu an yaptığımın doğru olduğuna dair içimde zerre kadar kuşku yok."

Dilimin ucuna bir sürü ağır laf geldi, ancak içimdeki o cılız ses tekrar başlamıştı. *Senin için her şeyimi veririm...*

Boğazım düğümlendi. Ansızın hücre küçülmüştü sanki. Mahzen üstüme üstüme geliyor, Aiden'la aramdaki kısacık mesafe beni boğuyordu. Son bir çırpınışla kordona ulaşmaya çalıştım...

"Sakın yapma," diye fısıldadı Aiden. "Ne yapmak üzere olduğunu biliyorum. Yapma."

Hızla geri çekildim, aramızdaki teması bozdum. "Ne yaptığımı nereden biliyorsun sen?"

Eli hâlâ havadaydı, yanağımı okşamaya devam ediyordu sanki. "Biliyorum işte."

Biraz hüsran biraz da şaşkınlık yüzünden öfkeye kapıldım. "Amma da özelmişsin."

Aiden başını iki yana sallayıp elini indirdi. Ayaklarımı yere vura vura döşeğe gidip kendimi çuval gibi yere bırakmamı izledi. Ona buz gibi bir bakış fırlattım, aklıma gelen her tür kötülüğün başına gelmesini diledim. Söylediğimde onun canını yakabilecek, kontrolünü yitirmesine yol açacak, onu paramparça edecek şeyler biliyordum. Seth'imin bana fısıldadığı, ona yapmak istediğimi söylediğim şeyler. Evet, bunları kusabilir ve Aiden'ı *mahvedebilirdim*. Ne var ki ağzımı açtığımda o incitici, yakıcı, kırıcı sözlerin hepsi boğazımdaki yumruya takılıp kaldı.

Burada otururken kendimi rahat hissetmiyordum, sanki vücudumun bir parçası değildim. Yalnızca Seth'le bağlantı kurduğumda rahatlıyordum. O olmayınca tenimi parçalayıp

üstümden atmak ya da kan çıkarana kadar tırmalamak istiyordum.

Bir şeylere vurmak istiyordum. Hem de sertçe.

Hafifçe bir nefes aldım, sonra tavandaki işarete odaklandım. İç içe geçmiş iki ay çizilmişti. Ayla ilişkili bir sürü tanrı olduğundan simgenin neyi temsil ettiğini ya da gücümü nasıl elimden alabildiğini bilemiyordum.

"Nedir bu?" diye sordum tavanı işaret ederek.

Bir yanım Aiden'in yanıt vermesini beklemiyordu, ama verdi. "Phoebe'nin simgesi."

"Phoebe mi? *Charmed* dizisindeki Phoebe değildir herhalde?"

Burnundan soludu.

Vay be, ağır toplara başvurmuşlardı. Gözümü kısıp işaretlere bakarken kendimi özel hissettim. Mavimsi kırmızı bir rengi vardı. "Demek bir Titan, ha..."

"Evet."

"Şu da Titan kanı, değil mi?" Başımı Aiden'a doğru eğdim. "Tavandakinin nasıl Titan kanı olabileceğini de bir zahmet açıklar mısın? Olimpuslular kavanoz kavanoz kan mı saklıyor?"

Kuru bir kahkaha attı. "Olimpuslular Titanları devirdiklerinde birçoğunu Tartarus'a hapsettiler. Phoebe onlar arasında değildi. Hem çocuklarına da düşkündür."

Kimlerin onun soyundan geldiğini hatırlamak için beynimi zorladıysam da çabam meyve vermedi. "Kimmiş o?"

"Leto," diye yanıtladı Aiden. "O da Apollo ve Artemis'i doğurdu."

Homurdandım. "Öyle ya. Neden olmasın? Yani Apollo gidip anneannesinden biraz kan mı istemiş? Aman ne güzel. Fakat nasıl işe yaradığını anlayamıyorum." Etrafımı işaret ettim. "Nasıl oluyor da güçlerimi etkisiz kılıyor?"

"Titan kanı çok kudretlidir. Sen de biliyorsun ki Titan kanına batırılmış hançerler bir Apollyon'u öldürebilir." Ona sen *kime anlatıyorsun* dercesine baktım, gergin bir tebessümle karşılık verdi. "Bunu kendi soyundan olanların kanıyla karıştırınca, eh işte, kendine zarar vermeni engelliyor."

"Ya da size zarar vermemi," diye atıldım.

Aiden omuz silkti.

Öfke damarlarımda zehir misali geziniyordu; dışarı atmanın bir yolu olmadığından, aklımı kaçırmama ramak kalmıştı. Önce bacaklarımı esnettim, sonra kollarımı. Hayalimde, koşup Aiden'in dizine tekmeyi indirdiğimi canlandırdım.

Parmaklığın diğer tarafından içini çektiğini duydum.

Bazen zihin okuma becerisi var mı diye merak ediyordum.

Aiden o kadar sessizce, "Bundan nefret ediyorum," dedi ki, doğru duyup duymadığımdan emin olamadım. Bana arkasını döndü. "Seth'in tek yaptığı seni kandırmak –sana yalan söylemek– buna rağmen ona güvenmenden *nefret* ediyorum. Bu bağlantının her şeyden önce gelmesinden nefret ediyorum."

İtiraz edecektim ama gerçekten de Seth'im bana *yalan* söylemişti. Muhtemelen, ikinci Apollyon olduğumu öğrendiği andan itibaren numara yapıyordu bana. Hiç kuşkusuz Lucian da.

Omurgamdan yukarı sinsice bir huzursuzluk yayıldı, ardında soğuk bir ürperti bıraktı.

"Artık... artık fark etmez," dedim.

Aiden hızla dönüverdi. "Ne fark etmez?"

Bakışlarımı kaçırmadım. "Seth'in yalan söylemiş olması. Bir şeyi değiştirmez. Çünkü onun istediği her şeyi ben de istiyorum. Eğer ben..."

"Kes sesini," diye gürledi Aiden.

Afallayıp kalmıştım, küçük dilimi yutacaktım neredeyse. Aiden bana hayatında bir kez olsun *kes sesini* dememişti. Vay be. Birçok sebepten ötürü hiç de hoşuma gitmemişti.

Aiden'ın gözleri öfkeli bir gümüş rengiyle parlıyordu. "Sen Seth'in istediğini istemiyorsun çünkü bu işin içinde sen diye bir şey yok. Sadece o var."

Şok dalgası içimde dalgalandı, verebileceğim tüm yanıtları da alıp götürdü. *Ben yoktu.* Sadece biz vardı. İçimdeki o sinir bozucu, cılız ses öfkeyle kükredi, sonra kendini sağa sola vurmaya başladı.

Ben diye bir şey yoktu.

Üçüncü Bölüm

Seth'im gökkuşağının diğer ucundan lütfedip de kendini gösterdiğinde ben huysuzluğumun zirvesindeydim, o da... şey, epey bir heyecanlıydı. Bağlantımız aracılığıyla söylediği bazı... şeyler pek doğru değildi.

Dikkat dağıtıcı mıydı? Evet.

İçinde bulunduğum ruh haliyle kabul edilir miydi? Hayır.

Buradan çıkmak istiyorum, dedim ona, zihnimden savmak için. *Artık şurama kadar geldi. Aiden... o...*

Seth'in hoşnutsuzluğu kafatasımda dönüp duran usturalar gibiydi. *Ne olmuş ona?*

Seth'ime ne diyebilirdim ki? Aiden'ın beni düşüncelere sevk etiğini mi? *Aiden'ın çenesi hiç durmuyor.*

Kahkahası ensemi gıdıkladı. *Hem de nasıl. Çok uzun sürmeyecek Meleğim. Lucian bize büyük bir iyilik yaptı.*

Kiminle birlikte? Ayın Beyaz Cüppelisi kulübüyle mi?

Hoş bir kahkaha daha içimde yankılandı. *Diyelim ki bana sonsuz bir yem ve avantaj sağladı.*

Göz devirmenin zihinsel versiyonunu yaptım. *Anladıysam ne olayım.*

Bir anlık duraklama oldu. Seth'in ne istediğini kordon sayesinde hissedebiliyordum. Dalga geçme havasındaydı, ancak bu konuşma hafife alınmayacak kadar ciddiydi. Nihayet yanıt verdi. *Bize karşı gelen safkanlar sonunda bir işe yaradı.*

Nasıl oldu o iş?

Hatırlıyor musun? Telly, iblislerin mantıklı davranıp Akit'lere karşı organize bir saldırıya geçmesinin olanaksız olduğunu düşünüyordu.

Evet... Marcus da onların bize tek başına saldırmadığına inanıyordu.

Ben de öyle düşünüyordum. Seth'im Konsey üyelerini ortadan kaldırmadan öncesinde Lucian'ın düzenlediği acil Konsey toplantısında, iblis saldırılarının altında her nasılsa Lucian'ın olduğunu düşünmüştüm ama elle tutulur bir kanıtım yoktu. Dahası, muhtemelen bu kanının altında Lucian'a karşı nefretim vardı.

Eh, Telly aslında kısmen haklıydı. Eğer doğru motivasyon kaynağına sahip değillerse –diyelim ki sonsuz bir eter kaynağı– ellerine hangi safkanı geçirirlerse onunla besleniyorlar.

Tekrar bir sessizlik oldu, sonra hissettiklerinin, arzuladıklarının şiddeti bağlantının içinde adeta kükredi. Bir an için onu gerçekten hissedebildiğimi sandım ve bu duygu üstüme çöktü, düşüncelerimi boğup beni bağlantının hazzıyla doldurdu.

Alex. Beni azarlayan sesi kendinden memnundu. *Beni dinlemiyor musun sen?*

Evet. İblisler... eter... falan filan...

Tamam. O zaman sana bir soru sorayım Meleğim. Gerçekten tüm o saldırıları iblislerin kendi başına yaptığına inanıyor musun?

Seth'imin yarattığı o tatlı sis, ensemden aşağı esen soğuk rüzgârla dağılır gibi oldu. *Ne? Ne demek istiyorsun sen?*

Catskills'teki saldırıyı, aklı başında iblisler bile kotaramazdı. Sence de yardım almış olmaları gerekmiyor muydu?

Nabzım hızlanırken bir an düşünemedim. Haklı mı çıkmıştım yani? Genzimde yakıcı bir tat hissettim.

Üzülme Meleğim. Tüm bunların olabilmesi için Lucian'ın kargaşaya ihtiyacı vardı.

Catskills'deki saldırıyı düşündüm, kızılca kıyamet koparken Lucian'ın nerede olduğunu hatırlamaya çalıştım. Safkanların geri kalanıyla birlikte balo salonundadır diye düşünmüş ancak onu orada görmemiştim. Tek bildiğim, Seth'imin onunla haberleştiğiydi...

Hayatını yitiren onca melez köle, Muhafız, Avcı... hepsi de masumdu...

Bir anda irkildim, Seth'le bağlantım az daha kopacaktı.

Sence iblisler Catskills'e nasıl girdi Meleğim? Oradaki güvenlik önlemlerini sen de gördün. Peki ya balo salonuna? İki giriş vardı, ikisi de korunuyordu. Fakat kapılardan birini Lucian'ın muhafızları koruyordu.

Bu saldırıların ardında Lucian'ın olduğundan şüphelenmek ayrı bir şeydi –o heriften her türlü pisliği beklerdim– ama ya Seth'im? Buna rıza gösteriyor olamazdı. Sayısız masumun ölümünde payı olduğunu kabullenmek korkunç bir şeydi. Seth'imin istediğini ben de istiyordum ama iblisler... onlar daima düşmanımızdı ve öyle de kalacaktı.

Savaşta düşmanlar da dost olabilir, Meleğim.

Tanrılar aşkına. Benliğimin krater büyüklüğünde, kocaman bir yanı, Seth'imin söylediklerini sindiremiyordu. Beni aşağı çeken hislerine karşı mücadele ettim, tıpkı boğuluyormuşçasına yüzeye çıktım, sonra güçlükle hava aldım.

O kadar çok masum vardı ki, diye itiraz ettim. Vahşetin kan donduran görüntüleri birbiri ardına gözümde canlanmıştı. Holde yatan, gırtlakları yarılıp açılmış köleler, iç organları ortaya saçıldıktan sonra camlardan fırlatılan Muhafızlar ve Avcılar.

Onları boş ver, Meleğim. Bizden başkası önemli değil, önemli olan tek şey bizim istediğimiz.

Fakat o insanlar da önemliydi. Biz de ölebilirdik orada, Seth. Babam da ölebilirdi.

Ama ölmedi. Sana bir şey olmasına asla izin vermezdim. Ver-medim de.

Baskın sırasında birbirimizden ayrılmıştık ve yanlış anım-samıyorsam ezilip gümeme ramak kalmıştı. Furilerle tek başı-ma kapıştığımı da hesaba katmak lazımdı. Tüm bunlara rağ-men hayatımı nasıl kurtarmıştı, orasını pek aklım almamıştı.

Bunun olması gerekiyor Meleğim. İblisler sana ulaşmama yardım edecek. İstemiyor musun bunu? Birlikte olmamızı?

Evet ama...

O zaman güven bana. İsteklerimiz aynı, Meleğim.

Aiden'ın sözleri kafamda yankılanınca feci halde huzursuz oldum. *Seth? Sen... beni bir şeyleri istemeye zorlamıyorsundur, değil mi? Yani, beni etkilemiyorsun, değil mi?*

Hemen yanıt vermedi, bunun üzerine kalbim duracak gibi oldu. *İstesem bunu yapabilirdim Meleğim. Sen de biliyorsun. Ama yapmıyorum. Aynı şeyleri istiyoruz, o kadar.*

Dudağımı ısırdım. Aynı şeyleri istiyorduk, doğru, ama ib-lisler hariç... Bu düşünceleri durdurdum. Sanki iki güçlü kol omuzlarıma bastırıyordu, sırt üstü uzanmıştım. Sonra tekrar Seth'in hissettiklerinde boğuldum.

Aiden yemekle döndü ve yalnız değildi, dayım Marcus'u da getirmişti. Adam bana artık iyi davranıyordu. Ne kadar da iro-nikti. Uslu bir tutsak gibi yemeğimi yedim, suyumu içtim.

Hakaret kabilinden tek bir şey bile bağırmadım.

Bir ödülü hak ettiğimi düşünüyordum, açık hava izni falan fena olmazdı hani. Ama bu kadarı da fazlasını istemek olur-du. Ama ödül vermek yerine, Marcus diğerlerinin ne yaptığına bakmaya gitti. Kapı kapanır kapanmaz Aiden sırtını parmak-lıklara yaslayıp oturdu.

Çok, ama çok cesurdu... ya da süzme salaktı... arada kalmış-tım. Yatak örtüsünü ilmeğe dönüştürüp o daha tepki vereme-den boynuna geçirebilirdim.

Bunun yerine, oturdum; sırtım neredeyse onun sırtına yas-lıydı. Zincirli ağın mavi parıltısı daha zayıftı. Sessizlik uzadık-ça uzuyordu ve ne tuhaftır ki rahatlatıcıydı. Dakikalar geçtikçe, sırtımdaki kasılmış adaleler gevşedi. Bir de baktım ki, ben de sırtımı parmaklıklara ve... Aiden'ın sırtına vermişim.

Seth'le yaptığım konuşma ağzımda buruk bir tat, midemde ise kramplar bırakmıştı. Acaba o yüzden mi yatak örtüsü ve Aiden'ın boynunu içeren ölümcül planlarımı hayata geçiremi-yordum? Fırsatı kaçırmıştım sanırım.

Başımı öne eğip içimi çektim. Seth'imin istediğini ben de istiyordum, fakat iblisler? Ellerimi, kıvırdığım dizlerime sürüp tekrar içimi çektim. Bu sefer daha yüksek sesle, tıpkı alıngan bir çocuk gibi.

Aiden başını çevirdi. "Ne var Alex?"

"Hiç," diye homurdandım.

"Bir şey var." Arkasına iyice yaslanıp başını çubuklardan bi-rine dayadı. "Sesinin tonundan anladım."

Duvara bakıp surat astım. "Ne varmış tonunda?"

" 'Söyleyeceğim bir şey var ama söylememeliyim' der gibi." Sesi alttan alta keyifliydi. "Çok iyi biliyorum bu tonu."

Tüh... kahretsin. Bakışlarımı ellerime çevirdim. Ellerim idare ederdi galiba. Fakat tırnaklarım kısacık ve kırıktı. Bir Avcı'nın elleriydi bunlar... iblis öldüren bir Avcı'nın. Kazağımın kolunu sıvadım. Sağ kolum soluk, beyaza çalan ısırık izleriyle kaplıydı. İki kolumdaki ve boynumdaki hilal biçimli bu izleri

saklamak için atmadığım takla kalmıyordu. Çok çirkinlerdi, iblislerin eline düşüşümün acı bir hatırasıydı.

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, Catskills'de boğazlanmış melezlerin yüzlerini aklımdan çıkaramıyordum... Ya da hançer, hem de... bir iblisin sapladığı hançer göğsüne gömüldüğü zaman Caleb'in yüzündeki bakışı.

Eğer bir şey demezsem, Caleb öyle... kötü hissedecekti ki, *hayal kırıklığına uğramak* bunu tarife yetmezdi.

Ancak Seth'im de küplere binecekti. Anılarımda sinsice gezinmeye başlayacaktı. Oysa ben onunla mutlu olmak istiyordum. İstediğim şey...

İblislerle *işbirliği* yapmamaktı. Böylesi, iblislerin elinde ölen herkese –anneme, Caleb'a ve o günahsız kölelere– ve yara izlerime karşı haksızlık demekti.

Seth'im... bunu anlamaya mecburdu. Anlayacaktı da, zira seviyordu beni.

Kararımı verdim, derin bir nefes aldım. "Şunu peşin peşin söyleyeyim. Bunları anlatmamın seninle hiçbir ilgisi yok, tamam mı?"

Acı acı güldü. "Aklımın ucundan bile geçmez."

Yüzümü buruşturdum. "Anlatıyorum, çünkü bundan rahatsızım. İçimde bir şey... el vermiyor. Anlatmadan yapamayacağım."

"Nedir o, Alex?"

Gözlerimi yumarak derin derin nefes aldım. "Hatırlıyor musun, Marcus iblis saldırılarının, özellikle de Catskills'dekinin ardında başka bir şeyler olduğunu düşünüyordu."

"Evet."

"Ben taşın altından Lucian'ın çıkacağını düşünmüştüm, özellikle de onun Konsey toplantısında olduğu için. İnsanları alaşağı etmek ve dizginleri eline geçirmek için kaos yaratma

peşindeydi." Bir parmağımı, dirseğimin etli kısmındaki iblis damgasının üstünde gezdirdim. "Neyse, anlaşıldı ki iblis saldırılarını Lucian ve... Seth tezgâhlamış."

Sırtıma değen Aiden'ın sırtı kaskatı kesildi. Yanıt vermedi. O kadar uzun süre sessiz kaldı ki, dönüp baktım. "Aiden?"

"Kaçını?" Sesi boğuktu.

"Galiba hepsini," dedim. Suçluluk duygusu için için yiyordu beni. Seth'ime ihanet etmiştim ama daha fazla susamazdım. "İblisleri kontrol etmenin yolunu bulmuşlar."

Başını öne eğdi, geniş omuzlarını oynattı. "Nasıl?"

Dizlerimin üstünde doğrulup parmaklıklara sarıldım, cılız bir nabız gibi atan mavi ışığı görmezden geldim. "Onlar... safkanları yem olarak kullanıyor. Onlara karşı olanları... şey, yani bize demek istedim, bize karşı olanları."

Aiden öyle hızlı döndü ki, parmaklıkları bırakıp geri kaçtım. Gözleri gümüş rengi yanıyordu. "Safkanları nerede tuttuklarını biliyor musun?"

Başımı iki yana salladım

Kirpikleri aşağı indi. "Neden böyle bir şey yaptıklarını biliyor musun peki?"

Sesindeki tiksintinin nedeni ortadaydı. Ellerimi kalçalarıma sürdüm. *Neden* yapıyorlardı bunu? Kargaşa yaratmak istedikleri su götürmezdi. İblisler önüne gelene saldırırken Konsey'in dikkati dağılmıştı. Tanrılar da safkanların iblis ordularını kontrol altına alamadığından şüphelenip furileri yollamıştı. İblisler şimdi de benim kaçmam için karışıklık yaratacaktı. Bunu nasıl yapacaklarını aklım almıyordu gerçi. Hoş, mavi ışığın giderek zayıflaması bir anlama geliyorsa, kaçmam için buna bile gerek kalmayacaktı.

"Hayır, bilmiyorum."

Göz göze geldik, bakışlarımız kilitlendi. "Bunu neden bana

söyledin? Seth'in hoşuna gitmeyeceğinden eminim."

Bakışlarımı kaçırdım. "Söyledim sana. Doğru bir şey değil bu. O safkanlar..."

"Masum mu?"

"Evet. Caleb da... bir iblis tarafından katledildi. Annemi dö... nüştürenler de iblislerdi." Aldığım nefes içimde gezindi. Ayağa kalktım. "Seth'in istediklerini ben de istiyorum ama bunu da görmezden gelemem. Anlayışla karşılayacaktır."

Aiden başını geriye yatırdı. "Öyle mi? Bu bilgiyi başkalarına aktaracağımı biliyorsun. Seth'in planları bozulacak."

Kollarımı kendime doladım. "Anlayışla karşılayacaktır."

Yüz ifadesine hüzün hakim oldu, gözlerini aşağı indirdi. "Teşekkür ederim."

Her nedense bir anda gözümü öfke bürüdü, ona esip gürlemek istedim. "Teşekkürün senin olsun. Hayatta en son istediğim şey."

"Teşekkür ederim." Akıcı bir hareketle kalktı. "Farkında olmadığın şeyler için de."

Aklım karışmıştı, ona dik dik baktım. "Anlamadım."

Aiden'ın gülümsemesi gergindi, bana ne zaman baksa yüzünden eksik olmayan, kendimi gittiği her yere keder götüren biçare bir varlık gibi hissetmemi sağlayan hüzünden nasibini almıştı. Ne var ki o hüznün gerisinde çelikten farksız bir azim vardı.

"Ne?" dedim yanıt vermeyince.

"İhtiyacım olan umudu verdin bana."

Seth'im çenemin düşüklüğüne kızmamıştı. Bunu ondan saklamama bile gerek kalmadı. Bağlantı kurar kurmaz, yaptığımı

ona söyledim. Bekliyormuş gibiydi. İşte bunu hiç anlamamıştım, ama öyle ya da böyle, bu meseleye girmek istemiyordu.

Bana çocukluğunu anlatırken farklı bir Seth'e dönüşmüştü... onun nadiren gördüğüm yüzüydü bu. Laf annesine gelince, kordondan savunmasızlık akmaya başladı, annesinden söz etmek onu rahatsız ediyordu sanki.

Adı neydi? diye sordum.

Callista.

Hoşmuş.

Çok güzeldi. Uzun boyluydu, sarışındı, bir tanrıça kadar zarifti. Bir ara dalıp gider gibi oldu. Geçmiş zamanda konuşmasından, annesinin öldüğü sonucuna varmıştım. Fakat asla şefkatli değildi Meleğim. Soğuktu, mesafeliydi, en kötüsü de bana ne zaman bakacak olsa gözlerinde daima nefret olmasıydı.

Şüphelerim doğrulanınca irkildim. Onu teselli etmek istedim. Eminim senden nefret etmiyordu. O...

Benden nefret ediyordu. Sert yanıtıyla bir anda başımdan aşağı kaynar sular dökülmüş gibi oldu. Ona sürekli utancını anımsatıyordum. Yasak meyvenin tadına bakmış, sonra buna pişman olmuştu. Safkanlarla melezlerin birlikte olması yasaktı. Bunu daha yeni öğrenmiştim; zira erkek bir melezle safkan dişinin çocuğu Apollyon oluyordu.

Tekrar konuştuğunda, sesi kaz tüyü battaniye gibi yumuşacıktı. Senin annenle uzaktan yakından ilgisi yoktu Meleğim. Büyük bir aşk falan söz konusu değildi. Dediğine göre, bana bakmasının tek nedeni, doğumumdan sonra bir tanrının ziyaretiymiş. Hayatında gördüğü en yakışıklı erkekmiş, en azından o öyle demişti. Bu tanrı ona, beni ne pahasına olursa olsun korumasını, günün birinde büyük bir güce dönüşeceğimi söylemiş.

O konuştukça, Uyandığımda Seth'in geçmişinden parçalar gördüğümü hatırladım. Seth, altın rengi teni, sapsarı buk-

leleriyle küçücük bir çocuktu. Bir nehir kenarında oynuyor ya da rahatsız görünen mobilyalarla tıka basa dolu koca bir odada kamburunu çıkarmış oyuncaklarıyla ilgileniyordu. Hep yalnızdı. Kâbus görüp ağlayarak uyandığında hiç kimse onu rahatlatmaya gelmiyordu. Gördüğü tek kişi, kayıtsızlıkta annesinden aşağı kalır yanı olmayan bir dadıydı. Babasıyla hiç karşılaşmamıştı Seth. Hâlâ adını bile bilmiyordu.

Onun adına kalbim sızlıyordu.

Derken, sekiz yaşında, Akit'e girip girmeyeceğinin belirlenmesi için Konsey'in önüne çıkarılmıştı. Deneyimi benimkine hiç benzemiyordu. Ne dürtme olmuştu ne çimdikleme. Benim aksime, hiç Bakan da tekmelememişti. Ona şöyle bir bakmış ve neye dönüşeceğini anlamış gibiydiler.

Sebebi, gözleriydi.

Hiçbir çocuğun sahip olamayacağı bir bilgeliği barındıran koyu sarı, kehribar rengi gözler... Bir Apollyon'un gözleri.

İngiltere'deki Akit'e gönderilince hayat onun için iyileşmişti, oradan da Nashville Akit'ine gelmişti. Bunca yıl birbirimizin dibinde olup da hiç karşılaşmamamız şaşılacak şeydi doğrusu.

Ne var ki, bu işte bir acayiplik vardı. Uyandığım zaman, benden önceki tüm Apolllyon'ların ömürleri boyunca keşfettiği her şeyi öğrenmiştim. Bir bilgisayara bağlanıp açılmasını beklemek gibiydi. Hiçbiri Apollyon gözleriyle doğmamıştı. Gözleri, onlar Uyandıktan *sonra* altın rengine dönüşmüştü.

Seth'im başından beri farklıydı.

Ancak şu anda, göğsündeki sızı yiyip bitiriyordu onu. Konuyu annesinden uzaklaştırma umuduyla *Nerede doğmuştun?* diye sordum ona. *Bana hiç söylemedin.*

O güldü, ben gülümsedim. Mutlu Seth daha iyi bir Seth demekti. *Buna inanmayacaksın, ama bildiğin gibi, Kader, insanlara yaptığı cilvelerle nam salmıştır.*

Ah, bilmez miydim.

Ben Andros adasında doğdum.

Omurgamda bir ürperti gezindi. *Ne kadar da... ironik.* Benim atalarımın da o adadan geldiğini tahmin etmek için dâhi olmaya gerek yoktu çünkü birçoğu doğdukları yerin ismini almıştı. Bazı durumlardaysa adaların ismi, kurucu ailelerinden geliyordu.

Öyle ya da böyle, durum ironikti işte. Sonra bir şey midemi bulandırdı. Andros dediğin hepi topu 380 kilometrekarelik bir adaydı. *Sence akraba mıyız?*

Ne? Seth kahkahayı patlattı. *Yok canım.*

Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Çünkü Luke ile Leia gibi çıkarsak şuraya kusarım.

Benim ailemin seninkiyle hiçbir bağı yok. Hem senin soyun Apollo'ya uzanıyor.

Peki ya seninki? Yanıt vermedi, sadece her yanından küstahlık akan bir sessizlik oldu. *Neden gizliyorsun benden?*

Seth içini çekti. *Bir araya geldiğimizde söyleyeceğim. Sana her şeyi göstereceğim Meleğim. Tüm soruların yanıt bulacak.*

Dördüncü Bölüm

Ertesi gün, öğle yemeğim getirildikten sonra hücremi tek başıma arşınladım. Üst katta bir şeyler dönüyordu. Kapılar açılıp hızla kapatılıyor, yere hızla vuran ayak sesleri duyuluyor, sevinç dolu bağırışlar geliyordu.

Merakım kabarmıştı; parmaklıklara yaklaşıp daha fazlasını duymak için başımı iyice uzattım. Kimin neden söz ettiği anlaşılmıyordu ancak birileri gelmişti. Gelen bir tanrı değildi. Öyle olsa bilirdim. Kudretliydi tanrıların özü; *içimde* hissedebiliyordum.

Parmaklıklara dokunup tepkiyi ölçtüm. Mavi ışıltı *gerçekten* azalıyordu. Al bakalım Seth. Yoksa bu, tepemdeki işaretin de yenilenmezse solup gideceği anlamına mı geliyordu? Tanrılar aşkına, öyle olmasını umuyordum. Kordonu yokladım. Ona bu yenilikler-den söz etmek istiyordum. Seth oradaydı ancak pek konuşkan değildi. Yanında Lucian vardı, en azından o kadarını anlayabildim. Her ne tartışıyorlarsa bana kapalı kapılar ardındaydı.

Lucian'ın varlığına karşılık içimde bir antipati oluştu. Elbette bunun üstesinden gelmem gerekecekti fakat kolay olmayacaktı. Asla üvey babamın hayranlarından olamazdım.

Bağlantıyı kestim, Aiden ne yapıyor diye merak ettim. Genellikle günün büyük kısmını o katlanır iskemlede otururak, bana bakıp kara kara düşünerek geçiriyordu.

İhtiyacım olan umudu verdin bana.

Neyin umudu peki? Bir yastıkta kocayacağımız umudu mu?

Kendimi küçük, beyaz banyoda buldum. Lavabonun yukarısındaki dandik plastik aynaya bakıyordum. Ayna resmen çimentoyla duvara yapıştırılmıştı. Hafif plastikten olduğu için de silaha dönüştürmem mümkün değildi.

Lavaboya yaslandım, yüzümü de neredeyse aynaya dayadım. Ayna ucuz ve kalitesiz olduğundan görüntüm çarpılmıştı fakat ben gözlerime bakıyordum.

Uyanan bütün Apollon'ların olduğu gibi, benimkiler de kehribar rengiydi. Gözlerimi böyle görmek biraz tuhaftı, ama bir yandan da doğru geliyordu. Sanki kaderimde yazılı olan şeye dönüşmüştüm. İşin aslı, öyle de olmuştu ya.

Başımı iki yana çevirdim. Seth'im beni tüm Apollyonluğumu kuşanmış halde karşısında gördüğünde –gerçekten gördüğünde– neler hissedecekti acaba? Gözlerimden nefret eden Aiden'in aksine, sevinecekti...

Ansızın feci bir his mızrak gibi delip geçiverdi göğsümü. *Tanrılar aşkına...* Başım döndü, lavaboya sımsıkı tutundum. Fiziksel bir acı değildi bu; daha çok, dünya ayağımın altından çekilmiş gibi olmuştu. Ya da çok ama çok kötü haberler aldığımdaki gibi.

Tamir edilmesi olanaksız biçimde tuzla buz olan bir kalbin verdiği histi bu.

İçime tiz bir nefes aldım. Hiçbir anlamı yoktu bu duygunun. Kalbim falan kırılmamıştı ki? Tek parçaydı ve Seth'ime aitti. O da beni seviyordu. Bana hiç söylememişti bunu ama seviyor olmalıydı. Birbirimiz için yaratılmıştık ve bir araya geldik mi,

kusursuz olacaktık. Hem Olimpus'u *hem de* ölümlü dünyayı yönetecektik.

"Tanrı olacağız," diye fısıldadım.

"Yapma be Alex. Egon nasıl balon gibi şişmiş, ben bile hayretler içindeyim. Tanrılar aşkına, etten kemikten olsaydım kusana tekmeyi çoktan yemiştin."

Banyonun orta yerinde Caleb'ı görmeyi bekleyerek fırıldak gibi döndüm; zira bu *onun* sesiydi. Fakat kimse yoktu. Kalbim ağzımda, usulca hücreye baktım. Orası da boştu.

"Caleb?"

Yanıt gelmedi.

Caleb'in sanki buradaymışçasına görünmesi için kendimi zorlayarak hücreye ağır ağır girdim. Sessizlik uzayıp gidiyordu ve tam aklımı kaçırdığımı kabullenmek üzereydim ki, bir sıcaklık geçti içimden.

Caleb demin... yürüyüp *içimden* mi geçmişti?

"Şey..."

Arkamdan keyifli bir kıkırdama geldi. Bir anda döndüm ve... öylece bakakaldım.

Caleb orada durmuş, canımı yakacak kadar tanıdık gelen koyu kumral kaşlarını kaldırmıştı. Üstünde tunik tarzı gömleği ve beyaz keten pantolonu vardı. Bu hem Caleb'dı hem de... değildi.

Ona baktığımda, arkasındaki parmaklıkları görebiliyordum. Ürkütücüydü. "Caleb?"

Eğilip kendine baktı. "Evet, ta kendisi, gözlerinizi okşamak üzere gölge formunda."

"Gerçekten burada mısın, yoksa ben mi keçileri kaçırdım?"

Rengi çekilmiş dudaklarında ağır ağır hoş bir gülümseme belirdi. "Buradayım. Olabildiğim kadar."

Bir nefes alayım dedim, boğazımda kaldı. "Sana dokunabilir miyim?" Bacaklarım kesik hareketlerle beni ileri götürüyordu. Zarif Apollyon'dan eser kalmamıştı. "Sarılabilir miyim sana?"

Yüzü düştü. "Hayır, Alex, sarılamazsın. Dosdoğru içimden geçersin." Sırıttı. "Gerçi ilk seferinde pek hoşuna gitmişti."

Ona dokunmama ramak kala durdum. "Tanrılar aşkına, sana sarılmayı o kadar çok istiyorum ki."

"Biliyorum." Yüzündeki gülücük silindi. "Ama çok zamanımız yok."

Hiç olmamıştı ki zaten. Topuklarımın üstünde geriye doğru sallandım, güldüm. "Pes edeyim diye geldin, değil mi?"

"Yo, hayır, sana pes ettirmeye falan gelmedim."

Gülümsemem soldu. "Niye? Anlamıyorum. Buradan çıkmam lazım. Seth'im..."

"Ben son bir çaba olarak buradayım Alex." Bana dokunacakmış gibi uzandı, ama durdu. "Beni yollayan Apollo."

Kollarımı kavuşturup somurttum. "Onun bunla ne ilgisi var?"

"Sana ulaşacağımı umuyor Alex."

"Beni tanrı şimşeğiyle çarptığını biliyor muydun?"

Caleb yüzünü ekşitti. "Evet, duydum. Yeraltı Dünyası'ndaki herkes bir şekilde işitti, ama kendin kaşındın Alex." Ağzımı açacak olduysam da susturdu beni. "Apollo buraya gelebilse kendi gelecekti."

"Niye gelemiyormuş peki?" Öfkeme söz geçirmeye çalışarak arkamı döndüm, ama deveye hendek atlatmaktan farkı yoktu, hiçbir işe yaramıyordu. "Benden korkuyor, değil mi? Korkacak tabii. Apollo'yu kara listeme aldım."

"Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu senin? Bir tanrı *senden* mi korkacak?" Duyduğu onu afallatmış gibiydi. "Apollo burada değil çünkü hayatının aşkı Aiden onun buraya girişini yasakladı."

Hızla döndüm, gözlerimi kıstım. "O benim hayatımın aşkı falan değil."

Caleb başını iki yana salladı. "Hep öyleydi Alex. Sen de onun için öylesin."

Ağzıma kötü bir tat gelmiş gibi yüzümü ekşittim. "O yüzden mi geldin ta öte dünyadan? Hayatımın aşkından söz etmek için mi?"

"Hayatının aşkı Aiden, Apollo'nun bu eve girmesini yasakladı çünkü Apollo'nun sana zarar vereceğinden korkuyor." Evet, Caleb nasıl şoke olduğumu görmüştü. "Apollo, nemflerinden birini Yeraltı'na yolladı, sana yardım etmem için beni Hades'in burnunun dibinden çekip kaçırdı. İkisi de –Aiden ile Apollo– seni kurtarmak için olmayacak işlere kalkışıyor."

"Ama... beni hiç kimsenin kurtarmasına ihtiyacım yok."

"Aynen öyle!" Caleb kollarını havaya kaldırdı. "Ben de öyle dedim!"

Ne demek istediğini anlayamıyordum. "O zaman neden kaçmama yardım etmiyorsun? Gölgeye dönüşüp anahtarların durduğu yere gidebilirsin. Eminim Aiden'in üzerindedir."

Gözlerini devirdi, gözleri bir anlığına kayboldu. Amanın. "Sadece sen kurtarabilirsin kendini. Sadece sen. Bu konuda bir an önce bir şeyler yapman gerekiyor."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Caleb, en iyi arkadaşım –en iyi ölü arkadaşım– buradaydı ve onu görmeyeli çok olmuştu, oysa şimdiden ağız dalaşına başlamıştık. Onunla kavga etmek istemiyordum.

"Sen ne yapıyorsun Alex? Aklın başında değil. Bunların hiçbiri senin istediğin şeyler değil."

Derin bir nefes aldım. "Artık öyle."

Caleb alçak bir sesle homurdandı. Gırtlağıma sarılmak istiyor gibiydi. "Yaptığın şey seni ve Seth'i öldürtecek. Evet, doğru... yenilmez değilsiniz. İkiniz de! Olimpus'ta savaş çanları çalıyor, Dünya'da taş taş üstünde kalmayacak. Bunun sorumlusu olmak mı istersin?"

Yumruklarımı sıkıp ona öfkeyle baktım. "Bir şeylerin değişmesini istiyoruz Caleb! Senin herkesten iyi anlaman gerekir bunu! Birlikte, Seth'le ben köleleri –babamı– serbest bırakabiliriz! Konsey'i devirebiliriz. Üstelik..."

Çılgınca bir kahkaha attı. Bunun anlamı, beni köşeye sıkıştırmak üzere olduğuydu. "Tüm Konsey'leri ortadan kaldırmayı başardığınızda öyle mi olacak sanıyorsunuz? Lucian tüm melezleri bırakacak, her şey güllük gülistanlık olacak, öyle mi?"

Ağzımı açtım fakat söze devam etti. "Hadi, diyelim ki bu söylediğin deli saçması değil ve hepimiz can ciğer kuzu sarmasısı olacağız. Tanrılar buna asla izin vermez. Sırf seni durdurmak için ölümlüler dünyasına görünmeyi riske alıyorlar. Masumların kanı dökülecek. Öleceksin."

Kalbim tekledi. "Yani elim kolum bağlı durayım mı?"

"Hayır. Bilmiyor musun? Savaş sanatının en üst noktası, hasmını dövüşmeden dize getirmektir."

"Bunu kim uydurduysa geri zekâlının tekiymiş. Savaşı kazanmak için düşmanının etini kemiğinden sıyırman ve yok etmen gerekir."

Gözlerini kıstı. "Sen harbiden salaksın."

Dudaklarım seğirdi. "Kapa çeneni."

Caleb süzülerek bana yaklaştı. "Alex, Seth'le arandaki bağı koparmalısın. Koparınca her şeyi anlayacaksın."

"Hayır." Geriledim, ellerimi kalçalarıma sürttüm. "Bana Seth'ten vazgeçmememi söyleyen sendin. Şimdi ne oldu da değiştin?"

"Ondan ümidi kesmeni istemiyorum," dedi; sesi yakarış dolu ve öfkeliydi. "Onun için hâlâ bir umut var, ancak ona ger-

çekten erişebilirsen. Bunu da Seth'in fan kulübünün bir numaralı üyesiyken yapamazsın."

Bunun üzerine güldüm. "Sen... buralardayken o görev sana aitti. Ona düpedüz hayran olmuştun."

"Hâlâ da öyleyim. Harika biri ama şu an güç sarhoşu. Uyuşturucu bağımlısı gibi. Daha da doğrusu, bir keşle alkoliği bir araya getir, onun gibi. Kontrolden çıktı. Tanrılar aşkına, iblislerle işbirliği yapıyor yahu! Buradan çıkıp da onunla bağlantı kurarsan ne olacak sanıyorsun? Gücünü ona mı aktaracaksın? Her şey sona erecek Alex. İstemese bile seni emip kurutacak."

Nefesimi tuttum. "Seth asla öyle şey yapmaz."

"Bunu istemeyecek Alex. Ama yine de yapacak. Yaptığında Tanrı Katili'ne dönüşecek ve kimsenin sana ihtiyacı kalmayacak." Başını iki yana üzgünce salladı. "O da tabii ona ulaşabilirsen. Apollo seni durduracaktır. Seni durdurmak için bütün tanrılar aşağı inecek."

Başımı iki yana salladım. İnanmayı reddediyordum. Seth'im asla gücümü emip bitirmezdi. Nasıl benim ona ihtiyacım varsa, onun da bana vardı. Birlikte durdurulmamız olanaksızdı. Her şeyi değiştirebilirdik. Apollyon'a dönüşürsem, Caleb'i ve annemi kaybettiğim gibi kimseyi kaybetmem gerekmezdi.

Başımı olumsuz anlamda salladım.

"Alex," diye dil döktü yumuşacık bir sesle.

"Hayır. Hayır! Artık o kadar güçlüyüm ki sevdiğim hiç kimse ölmeyecek!"

"Alex..."

Zayıflık belirtisi aptal gözyaşları gözlerimi yakıyordu. "Saldırıya uğradığımızda Apollyon olsaydım kurtarabilirdim seni!"

Vücudu titreşti. "Hayır Alex, kurtaramazdın."

"Sakın öyle deme. *Sakın* bir daha öyle deme." Göğsüm iyiden iyiye sıkışmıştı. Caleb biraz soldu. "Neler oluyor?"

"Gitmem lazım." Caleb çok üzgün görünüyordu. "Bağlantıyı kes Alex. İkinizi de kurtarmanın tek yolu bu."

Başımı iki yana o denli hızlı salladım ki saçlarım yanaklarıma yapıştı. Ben daha tek laf edemeden titreşti, kayboldu. Orada dakikalarca, belki de saatlerce durdum, onun olduğu noktaya gözümü diktim, söylediklerileyle ve gözyaşlarımla mücadele ettim. Söylediklerine inanmıyor... inanamıyordum.

Caleb bir türlü anlamıyordu. Benim aksime o kimseyi kaybetmemişti. O Yeraltı'nda *Mario Go Kart* oynayadursun, ben onu ve annemi yitirmenin ıstırabına ve öfkesine boğazıma kadar gömülmüştüm. Babamın da kahrolası bir köle olduğu gerçeğiyle yüzleşmeye çalışıyordum.

Anlamıyordu Caleb!

Seth'imle bağlantımı koparmamak bizi kurtarmanın tek yoluydu. Seth'imin ve benim işim bittiğinde artık acı diye bir şey olmayacaktı.

Beşinci Bölüm

Caleb gittikten sonra, onun başarısız olduğuna dair çok sağlam bir izlenim edinmiştim; dilerim cezalandırılmazdı. Apollo'nun ona bir şey yapacağını sanmıyordum, ama bu işler belli olmazdı.

Caleb'ın ziyareti beni altüst etmişti. İçimde biriken o gergin enerjiden kurtulmanın bir yolu olmadığından hücremde volta attım. Bir yanım ortalığı kırıp dökmek, diğeriyse oturup bebek gibi ağlamak istiyordu. Caleb'ı görmek bir lütuftu, ama kedi köpek gibi didişmekten başka bir şey de yapmamıştık. Mideme oturan taşlar beni gitgide aşağı, ta diplere çekiyordu.

Aiden elinde bir paket yiyecekle çıkıp geldiğinde az daha hepsini kafasına fırlatacaktım, ama kurt gibi de acıkmıştım. Dahası... içimde ona Caleb'den söz etmek için garip bir istek duyuyordum.

Ağzım ne idüğü belirsiz etle, süngere dönmüş ekmekle dolu halde ona "Yukarıda kim var?" diye sordum.

Yanıt vermedi.

Gözlerimi devirip burgerimi bitirdim. Kâğıt torbayı eşeleyip ekstra büyük boy patates kızartmasını çıkardım. Burada ne kadar az egzersiz yaptığım düşünülürse herhalde kaçarken yuvarlana yuvarlana gidecektim. "Birinin geldiğini biliyorum."

Bir avuç patatesi ağzıma tıktım, sonra bir avuç daha. Parmaklarım yağ ve tuzla kaplanmıştı. Enfesti. "Konuşmayacak mısın? Öylece durup sapık gibi bakacak mısın bana?"

Aiden hafifçe güldü. "Daha önce de sapık demiştin bana."

"Evet, çünkü *harbiden* öylesin." Neredeyse dibi gözükmüş patates kutusuna baktım. Patatese doyamıyordum.

"Aslına bakarsan, adadan sıvışmaman için göz kulak oluyordum sana."

Hatırlıyordum. Zarak'ın ev partisi verdiği geceydi, her şeyin daha basit göründüğü zamanlardı. Zarak... Kim bilir ne olmuştu ona. Poseidon öfke nöbeti geçirdiğinde onun adada olduğunu sanmıyordum ama emin de değildim.

Patatesi bitirdim, parmaklarımdaki tuzu yalayarak başımı kaldırdım.

Aiden'ın gümüş gözleri çakmak çakmaktı. Karnımda sıcacık bir kıpırtı oldu. Diğer parmağımı da dudaklarıma götürdüm ve...

Kutsal bebek iblisler adına, ne yapıyordum ben? Hemen bir peçete kapıp parmaklarımı öfkeyle temizledim. Karşımda oturan Aiden etrafa resmen ısı yayıyordu.

Nihayet tekrar Aiden'a baktığımda feci soğukkanlı bir hava takınmıştı. Vurdumduymazlığın şahıydı. Hatta bana bakıp bir kaşını bile kaldırdı. Aman ne güzel. Beni tufaya düşürmüştü ama artık üst kattakilerin kimler olduğunu biliyordum... Laadan ile Olivia. Ben İksir'in etkisindeyken Deacon'ın Aiden'a onların geleceğini söylediğini hatırlıyordum. Sonra da Aiden sesini yükseltti diye dolaba saklanmıştım.

Gerçekten *bir dolaba* saklanmıştım.

"Seni çok keyifli gördüm," diye yorumda bulundu Aiden. Bir yandan da tavuklu sandviçini açıyordu.

Vay canına, kim burgerin mayonezini sıyırır, üstteki ekmeği alır da geri kalanını öyle yer? Aiden tabii, başka kim olacak?

"Aklıma nasıl satranç oynamayı öğrendiğim ve dolaplara gizlendiğim geldi de, ondan."

Sadece iki ısırık almıştı ama geri kalanını kâğıt torbanın içine attı. Çenesinde bir kas seğirdi. "Seni o halde görmekten nefret etmiştim Alex. Seni böyle görmekten nefret ettiğim gibi. Eğer bu kararı verdiğim için kendimden nefret etmemi istiyorsan, zaten ediyorum."

Bu yüzden zil takıp oynamam falan gerekiyordu ama omuzlarım düşmüş, söylememem gereken sözcükler dilimin ucuna dizilmişti. Ben de hiçbir şey söylemedim. Günün hangi vaktiydi ki? Bana, onu sessizlik içinde geçirdik. Aiden gittiğinde Seth'le bağlantı kurmadım. Caleb'in sürpriz ziyareti ve Aiden'la aramda yaşanandan sonra, bunu kaldıramayacak haldeydim.

Bir süre sonra, belki de bir iki saat geçince kapının çarçabuk açılıp kapandığını işittim. Gelen, merdiveni daima çarpışmaya hazırlanan bir savaşçı edasıyla inen Aiden olamazdı çünkü kapı aşırı hızlı ve sessizce kapatılmıştı.

Nefesimi tutup döşekten kalkıverdim.

İki adet ince ve kot pantolonlu bacak görüş alanıma girdi. Ardından, kotun önüne tıkıştırılmış bol bir beyaz gömlek. Diz boyu çizmeler ziyaretçimin kimliğini hemen ele veriyordu. *Muhteşem* çizmelerdi bunlar.

Olivia.

Fırsatı gökte ararken yerde bulmuştum.

Basamakları inip durdu. Sımsıkı buklelerini arkada toplamıştı. Olivia'nın beti benzi solmuş bile olsa, karamel renkli teni çok güzeldi. Şu an bir iblis ordusuna bakar gibiydi.

"Alex," diye fısıldayıp yutkundu.

Merdivenden geri kaçmasın diye ağır ağır yaklaştım parmaklıklara. Gözlerimi adamakıllı gördüğünü anında fark ettim, çünkü geri sıçrayıp en alttaki basamağa çarptı.

"Sakın gitme," dedim parmaklıkları kavrayıp. Mavi ışık hafifçe titreşti. "Lütfen, kaçıp gitme."

Tekrar yutkundu, önce hızla arkasına baktı, sonra bakışları tekrar beni buldu. "Tanrılar aşkına, doğruymuş. Gözlerin..."

Alaycı bir tavırla güldüm. "Alışmak biraz zaman alıyor."

"Hiç şüphem yok." Derin bir nefes alıp yakınıma geldi. "Aiden... burada olduğumu öğrenirse beni öldürür. Ama seni kendi gözlerimle görmek zorundaydım. O... diğerleri diyor ki... tehlikeli olduğun için burada kalman gerekiyormuş."

İlk defa bir başkasının düşüncesizliği ekmeğime yağ sürüyordu. "Tehlikeli falan değilim ben."

"Dediklerine göre onları, Deacon'ın göğüs kafesinden kendine taç yapmakla tehdit etmişsin."

Eyvahlar olsun... "Hiçbir şey yapmadım ben."

İnanmamış gibiydi.

"Beni bilirsin işte. Gözüm döndü mü ağzıma geleni söylerim."

Dudakları seğirdi. "Evet, hep öylesindir. Alex..." Bakışları parmaklıklara kaydı. "Kahretsin..."

İhtiyatlı davranmalıydım, ama kaybedecek zamanım da yoktu. Aiden'ın Olivia'nın burada olduğunu anlayıp tüm keyfimi kaçırmasına daha ne kadar vardı acaba? Bu işi halletmenin en kolay, en hızlı yolu zorlama büyüsüydü, ancak... benliğimin aptal, hem de çok aptal bir yanı onunla... arkadaşımla konuşmak istiyordu.

Üstelik ona söyleme fırsatı bulamadığım bir şey vardı, önemli bir şey.

Olivia ağır ağır hücreye yaklaştı. "Alex... berbat görünüyorsun."

Kaşlarımı çattım. "Öyle mi gerçekten?"

"Hiç uyumuyor musun sen?" Bakışları üstümde gezindi. "Kilo vermişsin."

Kilo almadığımı duyduğuma sevinmiştim doğrusu. Omuz silktim. "Sen muhteşem görünüyorsun."

Elini yanağına götürdü. "Kendimi hiç öyle hissetmiyorum ama. Dışarıda olan bitenleri aklın almaz. Herkes deliye dönmüş durumda, çünkü..."

"Bizim yüzümüzden."

"Siz mi?"

"Seth ile ben." Alnımı parmaklıklara yasladım. "New York'a gittiniz, değil mi?"

Olivia başını iki yana salladı. "Öyle diye yola çıktık ama orası berbat halde. Kimseyi içeri almıyorlar. Akit kilitliydi ama duyduğuma göre içeride sürekli kavga varmış."

Lucian sayesinde İksir orada etkisini yitirmişti ve babam... babam oradaydı.

"Tanrılar aşkına, Akit'lerin etrafını kuşatmış şeyler var." Olivia titredi, kollarını incecik beline sardı.

Merakım kabarmıştı. "Neymiş o şeyler?"

"Bilmiyorum. Yarı insan yarı boğa makineler. New York'a giderken onlarla karşılaştık. Annem yola devam etti fakat beni orada istemedi. Laadan'la beni buraya yolladı."

Puslu anılarım uyanmıştı, Apollo'yla Aiden bu varlıklardan söz ediyordu. Acaba Seth'imin onlardan haberi var mıydı? Büyük olasılıkla. Parmaklıkları bıraktım, karmakarışık olmuş saçlarımı çekiştirdim. Saçlarım göğsümün ortasına kadar iniyordu ve muhtemelen kesilmeleri lazımdı. Olivia etraftayken elimde olmadan kendimi onunla kıyaslıyordum.

"Alex, her şey sarpa sarıyor. Sen..."

"Caleb'ı gördüm."

Ağzı bir karış açık kalan Olivia, her ne diyecek idiyse unutmuştu. "Ne?"

"Caleb'ı şeyden... ölümünden bu yana iki kez gördüm." Bunu söylemeye mecburdum, yapmam gerekeni sonra yapacaktım. Seth'im olsa buna zaaf derdi ve öyleydi de, çünkü kıymetli zamanımı harcıyordum. Fakat Olivia'nın bilmesi lazımdı. Olivia'ya söyleyeceğime dair Caleb'a söz vermiştim ve firar ettikten sonra onu bir daha görüp göremeyeceğimden emin değildim. "Ben daha Akit'teyken Mezhep bana saldırdı. Üyelerinden biri öldürdü beni. Yeraltı'na gittim..."

"Sen öldün mü?"

Olivia tiz bir çığlık atınca yüzümü buruşturdum. "Evet, ölüydüm ama artık değilim. Uzun hikâye. Ama Caleb'ı gördüm."

Elini göğsüne götürdü. "Benimle dalga mı geçiyorsun sen? Eğer öyle yapıyorsan, tanrılar şahidim olsun Alex, canını fena *yakarım* senin."

Bana dokunamayacağı dikkate alınırsa fena tehdit değildi, ama gülümsedim. "Caleb'ın keyfi yerinde. Gerçekten çok iyi. Zamanının çoğunu Wii oynayarak geçiriyormuş, çok da iyi görünüyordu. Hiç öyle..." Genzim yanmaya başladı. "Acayip iyiydi."

Loş ışıkta gözleri ıslak ıslak parlıyordu. "Gerçekten gördün mü onu?"

Başımı öne salladım. "Sana bir şey söylememi istedi. Olan biten yüzünden fırsat bulamadım."

"Eh, olacak o kadar." Kahkahasını zor tuttu. "Sana... ne dedi?"

Olivia'nın manikürsüz gezdiği görülmemişti ama ojesi eski ve dökülmüştü. Gözlerimi ellerinden ayırmadım. "Ne anlama geldiğini bilmiyorum fakat sana, kendisinin Los Angeles'ı seçe-

ceğini söylememi istedi."

Olivia ansızın bir nefes aldı. Sessizlik o kadar uzun sürdü ki, kendimi tutamayıp baktım ama bakmaz olaydım.

Olivia'nın gözyaşları, dudaklarına bastırdığı parmaklarının arasından sicim gibi akıyordu. Onun bu haline yanıt olarak içimi duygular kapladı, genzim tıkandı, dudağımı ısırdım. Los Angeles önemli bir şeyi ifade ediyordu herhalde. Keşke parmaklıkların diğer tarafında olsaydım. Kaçmak için değil, onu bağrıma basmak için. Fakat parmaklıkların bu tarafında olmam gerekiyordu ve kaçmaya da mecburdum. Başka zamanım kalmamıştı artık.

"Olivia," dedim. Sesim, kendi kulaklarıma bile farklı geldi... Daha yumuşak, şarkı gibi. Güçle uğulduyordu.

Olivia kaskatı kesildi, sonra ellerini aşağı indirdi, gözümün içine baktı. Gür kirpiklerinden gözyaşı damlaları sallanıyordu ancak gözlerindeki parlaklığın sebebi bu değil, Uyanışımla birlikte doğal bir parçam olan zorlama becerimin etkisiydi. Bir yanım yaptığım şeyden ölesiye nefret ediyordu. Olivia dostumdu benim. Onun üstünde zorlama büyüsü kullanmak doğru değildi, ama başka yolum da yoktu. Seth'ime ulaşmak zorundaydım. Olivia er ya da geç anlayacaktı beni.

"Anahtarların yerini biliyor musun Olivia?"

Başını ağır ağır öne salladı.

"Güzel. Çok güzel." Parmaklıkların arasından uzanıp ona, bana yaklaşmasını işaret ettim. Soğuk elini elime koydu, hafifçe sıktım. "Nerede anahtarlar?"

"Aiden'da." Tane tane konuşuyordu.

Kahretsin. Hiç iyi değildi bu. "Peki, Aiden nerede?"

"Dayınla Laadan'in yanında." Dudaklarından hafif bir ah sesi kaçtı.

Kahretsin. Anahtarları alması mümkün değildi. Bakışlarım kafes kapısına kayınca kafamda bir ışık yandı. Elini bıraktım, parlayan ışığı seyrettim. Zayıftı, tavandaki Titan işaretine kadar uzanmıyordu.

"Olivia, bana yardım eder misin?" Sesime mümkün olduğunca fazla güç yüklemiştim. Gözleri büyüyüverdi. "Bana yardım edeceksin, değil mi?"

"Evet."

"Harika." Hızla kapıya koşarken gülümsedim. En zayıf noktа kilidin olduğu yerdi. İkimiz birden aynı anda uğraşırsak kapıyı açabilirdik. "Kapıyı var gücünle kendine doğru çekmeni istiyorum Olivia."

Büyülenmiş gibi kapıya yürüdü, ellerini kapının koluna koydu.

"Tüm gücünü kullan," diye kibarca ısrar ettim. "Çek. Sertçe çek."

Öyle de yaptı. Melezler akıl almaz derecede kuvvetliydi. Metal metale sürtündü, parmaklıklar sarsıldı. Olivia bel hizasından büküldü, topuklarından güç aldı. Geri çekildim, keşke ayakkabılarım olsaydı diye hayıflandım çünkü bu feci can yakacaktı.

"Çekmeye devam et," diye buyurdum, ardından derin bir nefes aldım.

Biraz uzaklaştım, sonra hızla dönerek topuğumu kilidin etrafındaki parmaklıklara indirdim. Ayağım feci acıdı, mavi ışık parlayıp hızla söndü. Kapıyla çubuklar arasında iki parmak boşluk açılmıştı.

"Bütün gücünle asıl Olivia."

Ikınarak kapıyı çekti.

Caleb bu yüzden beni hiç rahat bırakmayacaktı.

Geri çekildim, kapıya tekrar vurdum. Açıklık daha da büyüdü. Hissizleşen ayağımla bir tekme daha attım. Metal inleyip pes

etti. O şiddetle Olivia yere serildi ve kapı... ardına kadar açıldı.

Zaman yitirmeden hemen hücreden dışarı fırladım. Bilinmeyen bir savunmanın beni yere indirmesini bekliyordum ama kendimi parmaklıkların diğer tarafında buldum.

Zafer dansı yapıp bağırmam gerekirdi, fakat eğilip Olivia'nın yüzünü avuçlarımın arasına aldım. Gözlerime bakıyordu, bütünüyle kontrolüm altındaydı. "Buradan bir yere gitme, tamam mı? Birisi gelip seni bulana kadar burada kal."

Olivia başıyla onayladı.

Gidiyordum, ama sonra durdum. "Olanlar için beni suçlayacaksın. Kendini suçlamayacaksın."

Uykulu bir sesle "Tamam," diye hafifçe yanıt verdi.

Onu bırakıp merdivene yöneldim. Dönüp arkama bakarken ağzıma kötü bir tat geldi. Olivia yerdeydi, gözleri az önce durduğum yere takılıp kalmıştı.

"Teşekkürler," dedim, hoş, fark etmezdi ya. Beni duymuyor, anlamıyordu. Birisi buraya gelene kadar öylece duracak, sonrasında rüyadan uyanmış gibi olacaktı.

Onu tekrar görecektim. Seth'imle bir şeyleri değiştirdikten sonra onu görmeye gelecek, özür dileyecektim.

Bu düşünceyle içimi rahatlatıp daracık basamaklardan çıktım, kapıya varınca durakladım. Diğer taraftan hiç ses gelmiyordu. Bir saniye durdum, Seth'le aramdaki bağı yokladım. Orada değildi, gelsin diye bekleyecek zamanım da yoktu. Dışarı çıkıp nerede olduğumu anlar anlamaz ona ulaşacaktım.

Kapıyı hafifçe aralayıp koridora baktım. Boştu. Koridor dardı, duvarlarda tablolar asılıydı. İleride çatallanıyordu. Sağdan, küçük bir pencereden güneş ışığı geliyor, beni çağırıyordu. Kapıdan çıktım, usulca arkamdan kapatıp etrafımı kolaçan ettim. En son yukarı çıktığımda İksir etkisindeydim –aslında tek çıkışımdı bu- ve bu koridorun bir mutfağa ve oturma odasına

açıldığını belli belirsiz anımsıyordum. Mutfaktan camlı odaya, oradan da dışarı çıkılıyordu. İçime tuhaf bir his doldu, kendimi Aiden'la camlı odada gördüm.

Bu görüntüyü kafamdan kovup koridora süzüldüm. Keşke birileri etrafta hançer falan bırakmış olsa diye düşünüyordum. Ama şansım yaver gitmemişti. Sonradan düşündüm de, Olivia'ya nerede olduğumuzu sormam gerekirdi. Gözlerimi devirdim. Tanrılar aşkına, bazen salaklık ediyordum ama kendimi buradan kaçmaya öyle kaptırmıştım ki.

Kapalı kapılardan birine yaklaşırken Deacon'la Luke'un güldüklerini duyar gibi oldum. Dudağımı ısırdım, üst kata giden merdiven sahanlığının etrafını döndüm ve...

Kapı açıldı, Lea'yla burun buruna geldim. Kahretsin.

Şaşırıp kalan Lea gözlerini kırpıştırıp bir adım geriledi, duvara tosladı.

"Sakın..."

Tiz perdeden attığı savaş narası sözümü kesti, sonra Lea bana bir yumruk savurdu. Gerçekten bana vurmaya kalkmıştı. Tanrılar aşkına. Zorlama büyüsü yapmaya zaman olmadığından, hamlesini acımasız bir şamarla savuşturdum, fırıldak gibi döndü. Duvara yaslanıp homurdandı. Daha dengesini bulamadan çelmeyi takıp ayaklarını yerden kestim. Deacon'ın şaşalamış yüzü de tam o anda kapının ağzında göründü.

"Olamaz," dedi Deacon. O geri geri kaçarken Luke dışarı fırladı.

Luke beni yakalamaya çalıştıysa da, ben daha hızlıydım. "Alex, sakın aptalca bir şey..."

Koridorun sonundaki kapı şiddetle savruldu, hızla duvara çarptı. Siyah pantolonlu bacakları gördüm. Avcı. Bir an düşünmeden kolumu kaldırdım, en yakınımdaki kişi hava elementinden yana nasibini aldı.

Gözleri fal taşı gibi büyümüş olan Luke, sersemlemiş bir halde geriye uçtu, korumak için Deacon'ın önüne dikilmiş olan Lea'ya çarptı. Birkaç homurtu, acı dolu bir çığlık geldi ve biri bağırarak adımı söyledi.

Hızla dönüp mutfağa fırladım. Çıplak ayaklarımı şap şap yere vurarak masanın etrafını döndüm, camlı odaya girdim. Birkaç saniye içinde kapıya ulaştım, kolunu çekiştirdim, sonra kilitli olduğunu fark ettim. İçimden küfürleri bir bir sayıp kilidi açtım, kapıyı ardına kadar açtım.

Aiden savrularak mutfağa daldı. "Alex! Hayır!"

İş işten geçmişti artık. Dışarıdaydım. Özgürdüm.

Altıncı Bölüm

Güneş ışığı tenime vurduğu anda sendeledim. Doğal ışığın sıcaklığını hissetmeyeli yıllar geçmişti sanki. Duyularım canlanmıştı. Ayağımın altındaki çimenler soğuk ve ıslaktı. Küçük, toprak bir araba yolunun karşısına hızla fırladım, bir Hummer'ın etrafında döndüm, ahşap evi çevreleyen sık ağaçların arasına daldım. Hızdan, kalın ve boylu karaağaçlar bulanıklaşmıştı.

Kollarımı, bacaklarımı piston gibi hareket ettirerek koşmaya devam ettim. Saçım arkamda flama gibi dalgalanıyordu. Nerede olduğuma ilişkin bir ipucu görmeye çalışarak gözümü dört açtım, koştum. Hiçbir şey yoktu.

Birden paniğe kapıldım. Devrilmiş bir ağacın üstünden sıçradım, ayaklarım sivri çam iğnelerinde kaydı. Ağaçtan başka hiçbir şey yokken Seth'ime yerimi nasıl tarif edecektim ki...

"Alex! Dur!"

Nefesim kesildi, geri bakmaya korktum.

Oydu bu... Aiden.

"Kahretsin," deyip hızımı artırdım.

İleride bir ırmak vardı... o ırmaktı bu. Hatırlıyordum. Apollyonların binlerce yıllık birikimi ve becerileri içime doluştu. Bu beceriyi kullanmak çok kolaydı, eskittiğin kot pantolonu giymek gibiydi. Uyanmaya hazırlık aşamasında geçtiğim o rezalet eğitimi anımsayınca sinirim bozuluyordu. Elbette Seth'im böyle olacağını biliyordu. Serseri.

Bir kolumu uzatıp suyu çağırdım, bana itaat etmesini emrettim.

Su çalkalandı, sonra bir huzme halinde havaya fışkırdı, tavanüzerimde kavis çizdi. Su duvarı gelmeye devam etti. Birkaç saniye içinde sığ ırmağın tüm suyu çekilmişti. Su dönerek girdap halini aldı, sonra hızla arkamdaki toprağa çarptı. Boğuk bir küfür geldi. Biraz zaman kazanmış olmalıydım.

Suyun yatağından koştum. Ayaklarım ve kot pantolonum balçık içinde kalmıştı. Alçak dallar saçlarımı çekiştiriyor, tutam tutam yoluyor, gömleğimi yırtıyordu. Kumaşı parça parça olmuştu ama koşmaya devam ediyordum. Ormanın içlerine yönelip evden... ve *ondan* uzaklaştıkça, güneş ışığı yoğun dalların arasından yer yer görünür oldu.

Bir anda bağlantı canlandı. *Alex?*

Dışarıdayım. Bir kayanın üstüne basıp küçük bir oluğun üstünden atladım, çömelmiş vaziyette yere indim. Fırlayıp tüm gücümle koştum. *Neredeyim bilmiyorum ama dışardayım. Seth, ben...*

Aiden'ı duyabiliyordum. Çok yakındaydı ve hızla geliyordu, eterden daha kuvvetli bir şeyden güç alıyordu ve biliyordum ki, eğer su duvarı onu durdurmamış olsa, tüm hızıma rağmen onu geride bırakamazdım. Onunla dövüşmek zorunda kalacaktım. Fakat yalnız olmayacaktım. Seth'im buradaydı.

Frenleyip durdum, sonra döndüm. Temiz dağ havasını ciğerlerime çekerken rüzgâr saçımı geriye savurdu. Aiden küçük oluğun üstünden atladı, çevik bir çömelişle diğer tarafa indi.

Yüzüne yapışmış dalgalı, koyu renk saçlarından sular sızıyordu ve siyah gömleği, göğsünün ve karnının sert adalelerine yapışmıştı. Sırılsıklam olmuş ince kumaşın altında, omuzları dikti.

Gözlerimiz buluştu.

Zarif bir şekilde doğruldu, iki elini açtı.

"Bunu yapmasan iyi edersin," diye uyardım onu. "Dön, git."

Aiden yaklaştı. "Seni bırakmayacağım. Asla bırakmam."

Göğsümde, oraya ait olmayan kelebekler uçuştu. Bir adım geriledim, parmaklarımdan yayılan ısıyı hissettim.

Seth'imin sesi, bağımızın içinde uğulduyordu ve ne yapmamı istediğini biliyor, neden bunu yapmak zorunda olduğumu anlıyordum.

Sığ bir nefes alıp başımı dik tuttum. "O zaman cenazene hoş geldin."

"Öyle olsun."

Aiden'ın üstüne atıldım.

Buna hazırlıklıydı. Hızla sola çekilip saldırımı savuşturdu. Çok hızlı, çok da tecrübeliydi. Biliyordum bunu; zira beni o yetiştirmişti ama ondan daha iyiydim. Başka bir şeydim ben.

Şimşek hızıyla hareket edip eğildim, bacaklarına altıan vurdum. Aiden sıçradı, ben de yerimden fırladığım gibi yumruğumu midesine gömdüm. Bir adım geri sendeledi, ancak çabucak dengesini sağladı. Bir sonraki yumruğumu çeldi. Üçüncü yumruğum çenesine inince başı geriye savruldu.

Güneş ışığı, baldırına bağlı hançerlerden yansıyordu. Üzerlerine atladım.

Aiden son saniyede sola dönünce parmaklarım hançerlerden birinin kabzasına yapıştı. Bileğimi sımsıkı tutup büktü, ciyaklayıp hançeri bıraktım. Beklenmedik acı patlamasıyla başımı hızla kaldırdım ve kurşun grisi gözlerinde yansımasını gördüm. Nedendir bilmem ama... canımı yakmasını bekleme-

miştim. Galiba... ne düşüneceğimi bilmiyordum.

Düşüncelerimi okumuşçasına beni geri itti, "Bunu yapmak istemiyorum," dedi.

Hiddet içimi kasıp kavuruyordu. "Benim canımı *yakamazsın*."

Ben saldırınca Aiden hızla yana çekildi. Döndüm, attığım döner tekme böbreklerine isabet etti. Bir tekme daha atmak için hazırlandım fakat Aiden bacağımı tutup beni geriye itti. Yere düştüm, başımı geriye atıp hemen ayağa fırladım.

Enerji dolup taşıyordu içimden. Akaşa yüzeyin hemen altında kaynıyor, çağrılmayı bekliyor, hatta talep ediyordu.

Aiden'in üstüne fırladım ve birbirimize girdik... hem de harbiden. Daha çok ben vuruyordum çünkü Aiden saldırmaktan çok kendini savunuyordu. Fakat morluklar birbiri ardına ekleniyordu.

Birlikte yaptığımız antrenmanların anısı canlanmıştı. Bunun ikimize de bir faydası var mıydı bilmiyorum çünkü yapacağımız hareketleri önceden kestirebiliyor, dolayısıyla avantaj sağlayamıyorduk. Eğilip bir hamle yaptığımda boşa çıkarıyordu. Beni boyunduruğa almaya çalıştığında, o daha kilit pozisyonuna geçemeden kaçıyordum. Birbirimize darbe üstüne darbe indiriyorduk. İçten içe, elementleri çağırabileceğimi biliyor ama çağırmıyordum. Belki de bunca zaman bir kafese tıkılmanın sonucunda biriken öfkedendi, kavganın fizikselliğine ihtiyaç duyuyordum. Belki de başka bir şeydi.

Aiden'ın dudağından kan akıyordu. Çenesinde kıpkırmızı bir iz kalmıştı. Gömleği yırtılmış, sımsıkı karın kasları açığa çıkmıştı fakat hiçbir yavaşlama belirtisi sergilemiyordu.

Hüsran içinde kendimi itip ağaçtan uzaklaştım, biraz arayı açıp döndüm, fakat hatamın farkına çok geç varmıştım. Ben daha dönerken Aiden öne çıktı, beni belimden yakaladığı gibi etrafımda döndürdü. Antrenmanlarda onu hiç bu şekilde atlatamazdım. Bunu düşünmem gerekirdi.

Ağırlığımı öne verdim, ikimiz birden diz üstü düştük. Ağzıma kan tadı geldi ama Aiden bana hiç vurmamıştı. Bir kez bile. Ancak benim kafam onun yüzüyle birkaç kez buluşmuştu.

"Pes et," diye homurdandım başımı geriye atarak.

Beni daha sıkı sarmaladı. "Senden vazgeçmeyeceğimi şimdiye kadar anlaman gerekirdi. O kadar da aptal değilsin."

"Aynısını senin için diyemem ama." Kalçalarımı yaydım, gücümü topladım. "Kazanamazsın."

Nefesi yanağımda gezindi. "İddiaya var mısın?"

Dişlerimi sıktım. "Beni ele geçiremeyeceksin. Ben..."

"Sen onun değilsin Alex. Kendinden başka kimsenin malı değilsin!"

O kadar yanılıyordu ki. Seth'ime aittim ben. Onun için, yalnızca onun için yaratılmıştım ve Aiden aramıza giriyordu.

Öne doğru sallandım, aramıza yeterince mesafe koyunca ayaklarımı sertçe yere basıp boyunduruğundan kurtuldum. Kolumu geriye savurdum, yumruğum tam yanağına geldi. Darbenin şiddetiyle eklemlerim sızladı.

Aiden tek dizinin üstüne çöktü, ağız dolusu kan tükürdü. "*Tanrılar.*"

Döndüm, ayak tabanlarıma batan sivri çakılları önemsemeden koşmaya başladım.

Bir buçuk metre kadar ilerlemiştim ki Aiden arkamdan yakaladı.

Beni çekip göğsüne mıhladı. "Ne o? Bu kadar erken mi kalkıyorsun? Daha eğlenmeye yeni başlamıştık."

"Senden nefret ediyorum!" Deli gibi çırpındım, yere basıp güç almaya çalıştım. Ben debelendikçe ortalık toz duman içinde kalmıştı, ağa yakalanmış hayvandan farksızdım. Antrenmanla geçen saatler unutulmuştu. "Nefret ediyorum senden!"

"İstediğin kadar et, hiçbir şey değişmez." Ayağa kalkıp beni

geri geri sürüklemeye başladı. Beni ta ahşap eve, kafese kadar sürükleyeceğini anlamıştım. "Kendine bunu yapmana izin vermeyeceğim."

Kıvrandım, kendimi bir o yana bir diğerine fırlattım, ancak göz açıp kapayana dek öbek öbek ağaçların olduğu yere gelmiştik bile. "Durduramazsın beni! Bunu yapamazsın!"

"Kafan bir türlü almıyor Alex. Dışarıya çıkamazsın."

Dirseğimi böğrüne yapıştırdım.

İnlediyse de beni bırakmadı. "Gözünün yaşına bakmaz, öldürürler seni. Anlamıyor musun?"

"Umurumda değil!" Bağırmaktan sesim kısılmıştı artık. "Gitmem gerekiyor. Onunla olmaya mecburum."

Aiden hızla bir nefes aldı, bir an için kavrayışı gevşedi.

Var gücümü kullanıp bacaklarımı topladım, bu çabam bizi devirdi. Yere önce Aiden düştü ve ben daha kurtulamadan yuvarlanıp sırtıma bastırdı, beni zorla yere yapıştırdı. Ağzıma burnuma çimen ve çamur doldu.

"Kes şunu!" dedi öfkeyle kulağıma. "Bir işe yaramayacak Alex. Ölmek belki senin umurunda değil ama ben seni önemsiyorum."

"Çok da umurumdaydı! Seth'ten başka hiçbir şeyin önemi yok. Onunla olamayacaksam öleyim daha iyi."

"Şu ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu senin?" Elleriyle omuzlarıma bastırdı. "Onsuz olacağına ölürmüş. Nasıl bir zayıflık bu, biliyor musun? Benim bildiğim Alex asla böyle bir şey hissetmezdi!"

Bu lafı ta içime işledi ve içimdeki *bir şey* kırılıverdi. Öfkelenmiştim; ellerimi koyu renk toprağa koydum ve yerin sarsıldığını hissettim. Aşağıdan büyük bir uğultu geldi, sonra yer altımızda yükseldi, dalgalı bir deniz gibi kabardı. Birbirimizden uzağa uçtuk. Ben hızla bir ağaca çarptım, ellerimin ve dizlerimin üstüne düştüm.

Bir şimşek çaktı, bir anlığına beni kör etti. Hava bulutlandı, güneşin önüne geçti, etraf kararadı. Sonra gök delindi ve bardaktan boşanırcasına bir sağanak üstümüze yağdı.

Sebebi ben miydim, başka bir şey mi, bilemiyorum. Düşünemeyecek haldeydim. Karmakarışık duygular koca bir çile gibi midemin orta yerine yerleşmiş, sonra baş döndüren bir hızla çözülmeye başlamıştı. Öfke. Hüsran. Korku. Hepsi birden üstüme saldırdı.

Hava altımdan kırbaç gibi geçti, yerden yükseldim. Statik elektrik etrafı sardı, kıvılcımlar uçuştu. Dünya kehribar renginin tonlarına bürünmüştü. Bu ben değildim artık. Artık hiçbir şey değildim.

Aiden yalnızca birkaç adım uzakta, gümüş rengi gözlerini benimkilere dikmiş bakıyordu. Çarpıcı yüz hatlarında korkuyla huşu karışımı bir ifade vardı.

Seth'in dediği gibi, bir tanrıydım beni. Tanrıydık bizler.

Hadi yap şu işi. Seth'in fısıltısı kanıma işledi. *Zamanı geldi artık.*

Ayaklarım yere değdi, bir adım öne çıktım. Bir adım daha, sonra bir adım daha. Aiden ise hiç kıpırdamadı. Bekliyordu. Bunun son olduğu gözlerinden okunuyordu. Kazanamayacaktı, kazanamazdı ve biliyordu. Bunu kabullenmişti Aiden.

Ona yaklaştığım sırada yağmur kesildi, bulutlar aralandı. Güneş, adımlarımı takip etmeye başladı.

"Alex." Aiden'ın sesi üzgündü.

Saldıran bir kobra yılanı gibi vurup bacaklarını yerden kestim. Göz açıp kapayana kadar sırt üstü yere devrildi. Ata biner gibi üstüne çıktım, ellerimi omuzlarına koydum. Apollyon işaretleri canlı bir mavi renkte parıldayıp tenimde dolaştı.

Eğilip dudaklarımı dudaklarına yaklaştırdım. Dökülen sözcükler hem benimdi... hem de değildi. "Gün olur her şey

sona erer St. Delphi. Şimdi de senin sonun geldi." Dudaklarını dudaklarının köşesine bastırdığımda irkildi. "Zayıfsın, çünkü seviyorsun."

Aiden gözlerini kırpmadan bana baktı. "Sevmek zaaf değildir. Aşktan güçlü şey yoktur."

Gülümsedim. Salak.

Akaşa yüzeye çıktı. Tenim cayır cayır yanıyordu. *Tutuşmuştum.* Sağ kolumda parlak mavi bir ışık belirdi, döne döne parmaklarıma kadar ulaştı. Şiddetlenen ışık, yok edici olduğu kadar da yoğun ve güzeldi.

Güneş ışığı üstümüze düştü, kolumu geriye attım. Akaşa sağ elimi kaplıyordu. Salıverdiğimde, yoluna çıkan her şeyin canını alacaktı. Bu güzellikte ölüm gizliydi ve Aiden canını kurtarmak için hiçbir şey yapmıyordu.

Gözlerini gözlerimden ayırmadan ağır ağır elini kaldırdı. Yıllar yılı antrenmandan ve dövüşten nasırlaşmış parmak uçları şefkatle yanağımı okşadı. "Seni seviyorum Alex. Hep de seveceğim."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. Kalbim bir an duracak gibi oldu. Ölmesine saniyeler kala bana bunu nasıl söyleyebildiğini, bana nasıl bu kadar... sevgiyle dokunabildiğini aklım almıyordu doğrusu.

Şu işi bitir Alex, sonrasında beraber olabiliriz. Melezleri ve babanı özgürlüklerine kavuşturacağız. Dünyayı değiştireceğiz. Sen ve ben, Meleğim. Sonsuza dek birlikte olacağız.

Bakışım ikimizin arasına kaydı. Gül kolye ucu tişörtümün sökülmüş yakasından dışarı sarkmıştı. Bir ışık huzmesi gonca gülün koyu kırmızı, kristal kenarlarına çarptı... gerçek bir savaşçının elinden çıkma, öyle zarif bir şeydi ki.

Hava akciğerlerimi terk etti, kolum titremeye başladı.

Bu işte beraberiz Alex, sonuna kadar. Bu sözcükler Seth'in de-

gildi ama son *gelip çatmıştı*. Gözlerim asit yağmuruna maruz kalmış gibi yanıyordu oysa gökyüzü pırıl pırıldı. Özgürlüğüme kavuşmama saniyeler vardı... ancak kafamın içinden o kadar çok hatıra geçmeye başlamıştı ki.

Gözümü gülden alamıyordum.

Aiden'ı ilk defa Caleb'la antrenman yaparken görüşüm, sonra ateş duvarının içinden geçip beni... hayatımı kurtarması. Sabrının, desteğinin, hatta sebep olduğum hayal kırıklığının anıları.

Seth bana seslendi ama sinek kovar gibi elimin tersiyle ittim. Önemliydi bu anılar. Benim için bir şey –hatta her şeyi– ifade ediyorlardı, değil mi? Daha önce hatıralarla hiçbir duyguyu ilişkilendirememiştim; oysa şimdi duyguya boğulmuş haldeydiler. Duygulara odaklandım, Gatlinburg'ün ardından Aiden'ın bana nasıl şefkat gösterdiğini, annemin... *annemin* ardından bana nasıl destek olduğunu hatırladım. Bana ilk kez sarılışını... öpüşünü. Aiden'ın gözlerinde hiçbir önyargı görmemiştim, bana, dengi gibi davranmıştı.

Daima Aiden'ın dengi olmuştum.

Hızla bir nefes aldım. Üstüme önce hayvanat bahçesindeki günün anıları çullandı, ardından da Sevgililer Günü. Paylaştığımız aşk. Bir anlamı olmalıydı.

Nefes alamıyordum.

Senin için her şeyden vaz geçerim.

Seth bana tekrar seslendi, ne var ki çözülüyordum. Darmadağın oluyordum. Her şey dökülüp gidiyordu. Şu an olduğum şey, eskiden olduğum şeyin parçalarını itip uzaklaştırıyordu. Geçmişim ve şu anım, geleceğimle bir arada var olamıyordu.

İkiye bölünmüştüm.

Seth artık haykırıyordu, sesi kafamın içinde gürlüyordu ve ondan kaçış yoktu. Her yerimdeydi, her düşüncemde, her hüc-

remde... Beni çekiyordu. Ancak soluk alamıyordum, içimdeydi, *o* yine içimdeydi, doğru dürüst düşünmemi engelliyordu. Kafamın içine yine sesler doluşmuştu. Bazıları benimdi bu seslerin, birçoğu ise farklıydı... *düşünemez* haldeydim.

Seth'in bana öğrettiği zihinsel kalkanlardan medet umdum. Bir an durmaya, başımı önüme alıp düşünmek için bir saniye de olsa sessizliğe ihtiyacım vardı. *Onun* nasıl olup da kendini savunmadığını, beni nasıl sevebildiğini anlamalıydım.

Seth öfkesinden kuduracak haldeydi. Biri eline geçirdiği buz kıracağını kafama saplamaya başlamış gibi, korkunç acılar saplanıyordu kafatasıma. Biliyordum ki Seth nefret ediyordu bundan; ama *zamana* ihtiyacım vardı. Bana ulaşmak için feryat etmesine rağmen, o duvarları düşledim. Duvarlar çingene pembesi ve göz kamaştırıcıydı, yükselip gidiyor, üst üste ekleniyorlardı. Onları kalınlaştırdım, titanyumla kapladım, üstlerine dikenli, iki yanına da elektrikli tel çektim; hepsinin de ardında tanrıların gücü vardı. Parlak mavi bir ışıkla kaplıydı duvarlar.

İçimdeki kordon koptu, kırbaç gibi şakladı ve gitti.

Pes bir uğultu haricinde sessizlik hâkimdi, artık tek başıma ve yapmış olduğum her şeyle baş başaydım.

Başımı geriye atıp haykırdım.

Ruhumun derinliklerinden özgür kalan çığlık uzadıkça uzuyordu. Durduramıyordum. Neye dönüştüğümü... neler yaptığımı aklım almıyordu. Sustum, ama tek nedeni boğazımın mahvolmasıydı.

Aiden'ın üstünden kalktım, ona bakamıyordum çünkü ben... yaptıklarım... Vücudum yaprak gibi titreyerek çamurlu zeminde emekledim, bir ağacın yanında kıvrılıp tortop oldum. Yüzümü dizlerimin arasına gömüp nefes almaya uğraştım fakat göğsüm sancıyor, basınç giderek artıyordu.

"Alex?" diye seslendi Aiden. Sesi boğuk ve çatallıydı.

Ondan kaçtım, gitmesini istedim. Beni yalnız bırakmalı, ardına bile bakmadan kaçıp gitmeliydi.

Güçlü ellerin omuzlarıma, oradan da aşağı, kollarıma indiğini, bileklerimi nazikçe kavradığını hissettim. Ellerimi çekip uzaklaştırdı, ona bakacak yüzüm olmasa da, gözlerim aralandı.

Sanki aylar süren ayrılığın ardından ilk kez görüyordum Aiden'ı. Olanca berraklığıyla önümdeydi. Geniş elmacıkkemiklerinin kavisi, belli belirsiz gamzeleri, köşeli çenesi... asırlar evvel zihnime kazıdığım özelliklerdi bunlar. Koyu renk, dalgalı saçları doğuştan esmer teninin üstüne dökülüyordu... teni morluklarla, kızıl lekelerle kaplıydı. Ona verdiğim hasardandı bu ama beni her daim mahvetmiş olan o erkeksi güzellik hâlâ oradaydı.

Aiden titredi, sonra yanaklarımı avuçlarına aldı. Gümüş gözleri, gözlerimi araştırdı. Hafif bir ıslaklık vardı gözlerinde. Gözyaşlarına benziyordu ama Aiden asla ağlamazdı ki. "Alex... Ah, tanrılar aşkına, Alex, burada mısın?"

Gözyaşlarına boğuldum.

Yedinci Bölüm

Ağlamam öyle çabuk kesilecek gibi değildi. İnsanı utandıran, tüm vücudunu sarsan hıçkırıklarla ağlıyordum. İnsanın görmesini, düşünmesini, hatta düşünmesini önleyen hıçkırıklarla.

Ben ağlarken Aiden bana sarılıyordu, kollarının tuhaf ve ayağımı yere bastıran bir etkisi vardı. Eski Yunanca sözler fısıldıyordu. Birkaç kez *agapi mou* dediğini işittim, söylediği diğer şeyler de en az benim hıçkıra hıçkıra ağlarken söylemeye çalıştıklarım kadar anlamlıydı. Kendi gözyaşlarımda boğuluyor olmasaydım ne dediğini anlayabileceğimi biliyordum ama şu anda İngilizceyi bile anlayamayacak haldeydim.

Aiden'ın gömleğini sırılsıklam etmiştim.

Hâlâ ağaca yaslı duruyor, beni göğsüne bastırıyor, saçlarımı okşuyor, yanağını başımın tepesine dayıyordu. İleri geri sallanıyorduk. Buna ikimizin de ihtiyacı vardı sanırım.

Bir ara ayak sesleri ve konuşmalar duyuldu ve Aiden'ın kollarında kaskatı kesildim. Kimin geldiğini bilmiyorum ama Aiden başını iki yana salladı, sonra ayak sesleri uzaklaştı.

Tanrılar aşkına, sonsuz gibi gelen bir sürenin ardından düşünebiliyordum, hem de gerçekten. Fakat içimdeki ıstırap her düşünceme gölge düşürüyordu. Banyoda hissettiğim, mızrak gibi delip geçen o acıyı... artık anlıyordum. Bunca zamandır ruhum ve yüreğim bana sesleniyor, ulaşmaya çalışıyordu. Acı artık her yerdeydi, beni dört bir yanımdan sıkıştırıyordu.

Uyanışımdan bu yana söylediğim ve yaptığım şeylerden kaçışım yoktu. Seth'le bağlantı kurduğum andan itibaren, en büyük korkumun yaşayan, nefes alan haline dönüşmüş, üstelik farkında bile olmamıştım. Seth ile arzusu, benden geriye hiçbir şey bırakmamıştı. Oysa kendimi bundan daha güçlü sanırdım.

Tanrılar aşkına, Aiden'a söylemiş olduğum şeyler beni dehşete düşürüyor, midemi bulandırıyordu. Hele Seth'in bana yapmak istediğini söylediği ve ona bağlıyken ondan yapmasını istediğim şeyler... Şimdi yerin dibine girmek, yıllar boyu yıkanıp arınmak istiyor, bunları yapsam bile kendimi eskisi gibi hissedemeyeceğimden korkuyordum.

Aiden'ın bana nasıl hâlâ sarılabildiğini aklım almıyordu. Deacon'ı en aşağı yirmi kez ölümle tehdit ettiğimi tüm açıklığıyla hatırlıyordum. Davranışlarım, Aiden'ın ağza bile alınmayacak o şeyi yapmasına, bana İksir vermesine yol açmıştı. Bunun, onun benliğinin bir parçasını öldürdüğünü biliyordum.

En ince ayrıntısına varana kadar hatırlıyordum. *Seth'im ha?* İğrenç. Beynimi deterjanla ova ova yıkamalıydım. Aiden'la dövüşürken bağıra bağıra söylediğim şeylere ne buyrulurdu peki? *Aiden'la* dövüşmüştüm yahu. Beynimi yıkamakla geçecek miydi? Bence yıkanacaklar listesine beynimi ve ruhumu da eklemek gerekirdi.

"Şşş," diye mırıldandı Aiden, sırtımı okşayarak. "Her şey yolunda. Hepsi geçti, *agapi mou*. Artık buradasın, ben de yanındayım."

Sızlayan ellerimle gömleğinin yırtık yakasına yapıştım.

"Çok özür dilerim. Çok üzgünüm Aiden. Gerçekten."

"Dur." Geriye çekildi ama başımı göğsünden ayırmadan üstüne geldim. "Alex."

Başımı iki yana salladım, yine bir hıçkırıkla nefesim kesildi.

"Bak bana."

Gözyaşlarım şırıl şırıl akıyordu. Yanaklarımı dikkatlice avuçlarının arasına aldı, başımı kaldırdı. Gözlerimi sımsıkı kapatmak istedim, ama onu görmeye ihtiyacım da vardı, tüm görebildiğim bulanık suratı olsa da.

"Nasıl oluyor da bana bakabiliyorsun hâlâ?" diye sordum. "Bana dokunmaya nasıl dayanıyorsun?"

Kaşları çatıldı, bir anda ciddileşti. "Neden dokunamayacakmışım Alex? Olanlardan seni sorumlu tutmuyorum. Yaptıklarının, söylediklerinin sorumlusu sen değildin. Bunu biliyorum. Hep de farkındaydım."

"Ama *bendim*."

"Hayır." Sesi kararlı, gözleri saf gümüştendi. "Senin kabuğundu o Alex. Sen de gerilerde bir yerdeydin ama bunları yapan sen değildin. Benim sevdiğim Alex değildi. Fakat artık buradasın ya, gerisini boş ver. Başka hiçbir şeyin önemi yok."

Bana körü körüne inancı, kabullenişi ve bağışlayıcılığı yüzünden tekrar hüngür hüngür ağlamaya başladım. O kadar çok ağladım ki, gözümde yaş bitecek sandım. Nihayet ağlamam kesildiğinde, başımı göğsünden kaldıramadım.

Aiden dudaklarını başımın tepesine bastırıp "Hazır mısın?" diye sorduğunda güneş batmaya başlamıştı, hava soğuyordu.

Hayır, demek istiyordum çünkü herkesle yüzleşebileceğimi hiç sanmıyordum. Kötü Alex'e dönüşmekle kalmamış, aynı zamanda uyuşuk, dolaplarda saklanan Alex olmuştum.

Ama derin bir nefes aldım, kendimi hiç fena hissetmedim, hatta iyi gelmişti. "Tamam."

"Tamam," diye tekrarladı, sonra kalktı, beni göğsüne sıkıca bastırmaya devam etti. Yanağım omzuna yaslıydı.

Aiden bir adım atmıştı ki, belkemiğimden aşağı doğaüstü bir enerji akıverdi... tanrısal bir enerji. Apollyon işaretleri bir kükremeyle hayata döndü, tenimin üstünde gezindi. Aiden başını göğe kaldırıp dönerken, beni saran kolları kaskatı kesilmişti. Tanrılar lüzum görürlerse varlıklarını gizleyebiliyorlardı, Apollo aylar boyu böyle yapmıştı, ancak güç dolu bu dalgayı ikimiz de hissetmiştik.

"Hiç hayra alamet değil," dedim Aiden'ın kollarında huzursuzca kıpırdanarak.

Beni ayaklarımın üstüne bıraktı, elleri belimdeydi. Fırtınalı gözlerine baktığımda onun aklından da aynı şeyin geçtiğini anladım.

Daha ağzını açamadan tiz bir çığlık üstümüzdeki dalları titretti. Etrafımızdaki hava durgunlaştı, sonra çırpılan kanatların sesi, ciğerlerimdeki havanın acı verici bir şekilde kaçıp gitmesine yol açtı.

Aiden beni arkasına aldı... *beni* resmen kendi arkasına doğru iteklemişti. "Hemen koş, eve git, Alex. Tılsımlar onları engeller."

Ne? Gidip onu orada tek başına mı bırakacaktım yani? Aklını peynir ekmekle yemişti herhalde. Yüreğim ağzımda, başımı iki yana salladım. "Hayır. Olamaz..."

Başka bir çığlıkla kanım buz kesti. Sonra ağaçların arasından gelen müthiş bir uluma, saçlarımı geriye savurdu.

Üzerine "Alex" yazılmış ısıya duyarlı füzeler gibi gökten yere indi furiler. İkisi de dizinin üstüne çökmüş, inerken ortalığı toza dumana katmış, etrafa çakıl sıçratmıştı.

İki furi de çok güzeldi. Tenleri soluk ve ışıltılıydı, upuzun sarı bukleleri ta aşağılara kadar sarkıyordu. Aynı anda doğrul-

dular, bedenleri yılansı hareketlerle kıvrılıyordu. Birisi öne çıktı, çıplak ayakları toprağa iyice gömüldü.

Gök gürültüsü havayı yardı ve kör edici bir ışık patlaması oldu. Kolumu kaldırıp geriye sendeledim, Aiden'a uzandım. Telaşla parmaklarımı onun kalın koluna doladım.

Işık dindiğinde furilerin arasında bir tanrı duruyordu. Kalbim o saniye atmayı bırakmış gibiydi. Onu daha önce de görmüştüm. Ah, tanrılar aşkına, görmez olaydım.

Bal rengi saçları omuzlarına değiyor, meydan okuyan köşeli çenesini, meleksi, saf ve hatta... huzurlu yüz hatlarını çevreliyordu.

Thanatos.

Tümüyle beyaz gözlerinden elektrik sıçrıyordu. "Seni öldüremeyebilirim Apollyon ama İlk'e erişmeni önleyeceğimden kuşkun olmasın."

"Dur!" diye bağırdı Aiden, bir elini hançerinin kabzasına atmıştı. "O, bağı..."

Furiler öne fırladı, parlak tenleri döküldü ve denizde gereğinden fazla zaman geçirmiş cesetleri andıran korkunç gri benizleri ortaya çıktı. Işıltılı, uzun saçları kuruyup büzüştü, acımasız dişleriyle havayı ısıran iskelet suratlı yılanlara dönüştü. Pençeleri belirdi... eti, kemiği kâğıt gibi kesebilen pençeler.

Dosdoğru üstümüze saldırdılar.

Aiden kendini yana atarken bana doğru döndü. "Alex!" Hançerlerden birini fırlattı.

Havaya sıçradım, ilk Furi ustura keskinliğindeki pençeleriyle Aiden'ın gırtlağını hedef almıştı ki bıçağı yakaladım. Aiden etrafında döndü, orak ağızlı bıçağını hızla savurdu. Tek bir akıcı ve şık hareketle bıçağın keskin ağzını aşağı indirip furinin kolunu kopardı.

Furi kanlı, güdük kolunu tutup geriye doğru büküldü, bebek ağlamasıyla sırtlan bağırışı arası bir ses çıkardı.

Kahretsin.

Aiden'ın yanına koşup beşlik çakacak zamanım yoktu, ikinci furi saçımı yakalamaya çalışınca dönüp kendimi yere attım. Furi tam üstümden geçerken de yukarı fırlayıp bıçağı içine çöktüğü karnına iyice gömdüm.

Çarpık yüzü, yüzümden birkaç santim ötede olan furi ağzını açtı, dizi dizi tırtıklı dişlerini gösterip kahkaha attı.

Öğürmemek için kendimi zor tuttum. "Tanrılar aşkına, ağzının kokusu çifte gibi tepiyor insanı," dedim. Bıçağı çekip kurtarınca içimi bulandıran bir şapırtı çıktı. "Ciddiyim."

Başını yana eğip gözlerini kırpıştırdı. "Çifte mi?"

"Evet." Döndüm, sol ayağımla karnına bir tekme indirdim. Furi geriye uçup bir ağaca çarptı. "Gördün mü? Buna çifte derler işte."

Diğer furi sağlam koluyla Aiden'a saldırıyor, tehlikeli oraktan sakınırken bir yandan da onu geriletiyordu. Aiden bir an bana baktı ve bunun bedelini ödedi.

Furi kıkır kıkır gülerek orağı Aiden'ın elinden düşürdü. "Ne kadar da tatlısın safkan..."

Tanrıyı ve diğer furiyi unuttum, Aiden'dan başkasını gözüm görmeden koştum, bacaklarımın acısını hissetmemeye çalıştım.

Aiden, furinin savurduğu kolunun altına girip arkasından çıktı ancak yaratık hızla dönüp kolunun geniş kısmıyla Aiden'ın göğsüne vurdu.

Darbenin etkisiyle Aiden sersemleyip dizinin üstüne düştü.

Orak ağızlı bıçağı yerden kapıp Aiden'a seslendim ve silahı ona fırlatarak az önceki kıyağının karşılığını vermiş oldum. Aiden bıçağı havada kapıp yuvarlandı, furinin elinden kıl payı kurtuldu. Furi uçup Aiden'ın üstünde takla attı, sonra elini

uzatıp onu saçlarından yakaladı. Başını geriye yatırdı.

"Yo!" Kalbim durmuştu... dünyam durmuştu.

Tenimin altında akaşa aktı, işaretlerim parlamaya başladı. Her biri beşinci elementin gücüyle yanıyor, karıncalanıyordu.

İçimde bir şey koptu; etrafı önce daha karanlık, sonra daha aydınlık görmeye başladım. Güm güm çarpan kalbimden ve kafamın içindeki uğultudan başka bir şey duyduğum yoktu.

Kolumu öne attım, açık avucumdan yoğun bir mavi ışık fırlayıp kavis çizdi. Sürtüğün kafasına nişan almış ama tuttu-ramamıştım; enerji oku furinin kanadını koparıp onu fırıldak gibi çevirdi.

Kıyamet koptu.

Thanatos hiddetle bağırdı. Furi göğe fırladıysa da tek kanatla uçamayıp döne döne geri düştü. Aiden da yana kaçıldı ama yeteri kadar hızlı değildi. Kavgamız beni bitkin düşürdüğü gibi onu da yormuştu. Furi, Aiden'ın üstüne döndü, bir kol, bacak, bıçak ve ölümcül keskinlikte pençe yığını halinde yuvarlandılar.

Göz ucuyla baktığımda, vadiden birilerinin geldiğini gördüm... Ellerinde orak taşıyan Solos ve Marcus'tu bunlar. *Marcus mu? Neler oluyor böyle...?*

Önümde güreşen figürlere doğru atıldım.

Thanatos hızla dönüp kolunu uzattı. Fiziksel bir temas gerçekleşmemişti ama Solos gülle yemiş gibi uçup gitti. Melez Avcı bir ağaca toslayıp yüksek sesle inledi, dizlerinin üstüne düştü.

Tanrı o ucube gözlerini dayıma dikip elini kaldırdı. "Orada kal safkan, yoksa ölümün erken olacak."

Sivri pençeli, nefesi berbat kokan bir şey saçımı yakalayıp var gücüyle asıldı. Yere çarptım, ciğerlerimdeki hava boşaldı. Debelenip dizlerimin üstünde doğruldum ve bir saniye sonra furinin çıplak ayaklı tekmesi çeneme inip başımı geriye savurdu.

Ağzıma madeni bir tat doldu. Istırap omurgamdan aşağı ya-

yılıp sinirlerimi kasıp kavururken bıçak da elimden fırladı gitti.

Dizginlenmemiş, katıksız bir panik içinde kaldım.

Etrafımda, dövüş sesleri yükselmişti. Homurtular, acı dolu çığlıklar geliyordu. Beni iyice benzeten furi geri çekildi, parmaklarını açtı. Ona öylece bakıp kaldım, hissizleşmiştim, gözümü bile kırpamıyordum ve ölüm...

Ölüm mü? O anda bende şafak attı. Beni öldüremezlerdi. Doğruya doğru, canımı feci yakabilirlerdi ama beni öldüremezlerdi. Hayır. Apollyon'dum ben. Yalnızca dört elementi değil, beşinci ve en güçlü elementi, yani *akaşayı* kontrol edebiliyordum. Tanrı Katili'ne güç sağlıyordum. Onun gücünü katlayan şeydim, onun gizli kozuydum. Ben başlangıçtım, o ise son. Birlikte ise... birlikte diye bir şey yoktu.

Sadece ben vardım.

Furinin gözünün içine bakıp gülümsedim.

Duraksadı.

Ayağa fırladım. "Avucunu yalarsın," dedim.

Furinin ağzı bir karış açık kalmıştı. Hava elementini çağırıp salıverdim. Kasırga kuvvetinde bir rüzgâr furiye çarptı, bir ipi varmış da Zeus o ipi çekmiş gibi geriye fırlayıp ağaçların arasında kayboldu.

"Birinin işi tamam," dedim dönerek. "Sıradaki kim...?"

Thanatos, Marcus'u yere vurdu, Solos'un saldırısını boşa çıkardı, sonra bir nanosaniye içinde beni gözüne kestirdi. Acayip havalıydı.

Thanatos'un elinden beyaz bir ışın fırladı. Yolundan kaçabilecek kadar hızlı hareket eden hiçbir şey olamayacağını düşünüyordum. İddiaya varım Seth bile kaçamazdı.

Işın, göğsümün hemen altına çarptı, bacaklarımı yerden kesti. Kavurucu bir acı tenimi paramparça etti, suratım yere yapıştı. Çarptığımı hissetmemiştim bile. Adalelerimin kilitle-

nip kalmasına yol açan acı haricinde hiçbir şey duyamıyordum.

Tanrı şimşekleri berbattı.

Aiden adımı bağırdı, sonra adımın tekrar söylendiğini işittim ama bu seferki kafamın içindeydi. Gürültülü ve çok öfkeliydi... Seth'in sesine benziyordu.

Durup dururken yer, seğiren vücudumun altında kabardı. Açıklığa altın rengi bir ışık vurdu. Vücudumun ısındığını hissettim. Başımı bin bir çabayla kaldırdım.

Önümde deri pantolonlu bir çift bacak duruyordu.

"Bu kadarı yeter Thanatos." Apollo'nun sesi sakindi sakin olmasına, ama hedefi olmak istemeyeceğim tarzda, ölümcül bir sakinlikti bu.

"A-aman n-ne iyi e-ettin de geldin," dedim soluk soluğa.

"Kapa çeneni Alex." Apollo yürüdü. Bir ışık huzmesi takip ediyordu adımlarını.

Thanatos geri adım atmadı. "Mademki onu öldüremiyoruz, o zaman etkisiz hale getirmeliyiz. Bırak da şu işin icabına bakayım Apollo. Savaşı önlemek için bir şeyler yapmalıyız."

"O bağlantıyı kopardı, seni salak."

Diğer tanrı öfkeyle burnundan soludu. "Çok da önemliydi. Zaman geçsin, yine bağlanacak."

"Önemli!" diye gürledi Apollo. "İlk'e bağlı değilse onun saçının teline dokunmayacağız! Sen..." Apollo giderek yaklaşan tıslama sesi karşısında kükredi. "Furilerini geri çağır yoksa kız kardeşlerinin yanını boylarlar. Sana yemin ediyorum."

"Yapmamız..."

Başımı kaldıramayacak kadar zayıf düşmüştüm, alnımı yere dayadım. Ama Apollo'nun sabrının taştığını anlamak için bakmam gerekmiyordu. Rüzgâr esti, yer yerinden oynadı. İki tanrı büyük bir gürültüyle çarpıştı.

Gözlerimi yumdum, bu raundu Apollo'nun kazanması için

dua ettim zira daha fazla dövüşmem mümkün değildi. Buna olanak yoktu.

Birinin bedeni hızla yere çarptı, ardından hızla patırtılar geldi. Hava elektrikle çatırdadı, sonra sessizlik, ah o güzel sessizlik oldu.

Güçlü eller kollarımdan tutup beni özenle sırtüstü çevirdi. Onun gümüş rengi gözlerine baktım. "Alex?"

"Bir şeyim yok. Sadece sinirlerim bozuldu biraz. Sen?"

Aiden da perişan durumdaydı. Ağzının köşesinden kan akıyordu. Çenesi morarmış, gömleğinin önü yırtılmıştı ama sağ ve salimdi.

Beni tepeden tırnağa inceledi, sonra yerden kaldırdı, ayaklarımın üstüne bırakmaya kalkışmadı bile. Beni göğsüne iyice bastırdı, döndü, ben de durumu görebildim.

Solos ile Marcus, elinde Akit hançeri tutan Apollo'nun yanında duruyorlardı. Bıçağın ağzından damlayan kanı görünce kilitlenip kaldım.

Apollo gözlerini indirip bıçağa baktı, sonra omuz silkti. "Atlatacak."

Bu sefer Apollo'ya bakıp kaldım.

"Ama sanırım bunun için hesap vermem gerekecek." Apollo, her yanı yara bere içindeki Solos'a hançeri verdi. "Birkaç gün sürebilir..."

Apollo yürüyüp önümüzde durdu. Aiden beni yere indirdi, tanrıyla arama girdi. Tanrı pis pis sırıttı. "Bağı kopardığını biliyorum. Seni tekrar aramızda gördüğüme çok sevindim Alex."

"Tabii," diye soludum.

Dikkatini Aiden'a verdi. "Ben dönene kadar evdeki tılsımları kaldırma. O sırada, savaşa hazırlanın."

Savaş mı? Az önce yediğimiz halt neydi o zaman?

Aiden başıyla onayladı.

Tanrı bir nefes aldı, ellerini açıp kapattı. "Sen haklıydın. Ben yanılmışım."

"Biliyorum," dedi Aiden. Kafam karışmıştı, başımı kaldırıp baktım.

Apollo diğerlerine dönüp başıyla selam verdi. Vücudu solmaya başladı. "Dur bir saniye," diye seslendim. Ona soracak yığınla soru vardı kafamda, fakat tek yaptığı geriye bakıp gülümsemek oldu.

Sekizinci Bölüm

Eve dönüşümüzün büyük kısmını anımsamıyorum. Bir ara kurtulup kendim yürümeye başladım ama o kadar düşe kalka, o kadar yavaş yürüyordum ki Aiden sonunda homurdanıp durmayı kesti, beni tekrar kucağına aldı.

Ondan sonra itiraz etmedim. Kendim yürürken ayak bağı oluyordum.

Döndüğümüzde ev sessizdi. Marcus ile Solos seke seke bir yerlere gittiler; hiç şüphem yok ki yaralarını saracaklardı. Her nasılsa ev sakinlerinin geri kalanı, mantık ve akıl dünyasına dönüşümü kutlamak için uygun bir zaman olmadığını biliyor gibiydi. Aiden beni üst kata taşıdı, dar koridorda yürüdük, ben İksir'in etkisindeyken yattığı odaya taşıdı. O mutluluk veren içkinin tesirindeyken bile Aiden'ın varlığını aradığımı, kanepede ona sokulduğumu hatırlıyordum. Kalbim birden hızlandı.

Aiden yatağa yaklaştı ama onu durdurdum. "Duş," dedim kısık sesle. "Duşa girmem lazım."

"Evet haklısın... ikimizin de." Döndü, banyoya yöneldi. Beni

orada yere bıraktı. Dengemi sağlayamayınca kaygılı gözlerle baktı bana. "İyi misin sen?"

"Evet, yorgunum o kadar." Dediğim doğruydu da. Her yanım mosmordu ama hepsi buydu. Bir ölüm tanrısı ve iki furiyle ölüm maçından henüz döndüğümüz düşünülürse şanslıydım da. "Ya sen...?"

"Bir şeyim yok." Bir an durdu, sonra yanağıma bir öpücük konduruverdi. "Hemen geleceğim."

"Tamam." Ayaklarımın üstünde, zombi gibiydim.

Yüzüme bakarken, ferahladığı her halinden belli oluyordu. Lavaboya tutundum. "Bütün sıcak suyu harcama, tamam mı?" dedi.

Bunun üzerine güldüm. O gider gitmez ağır ağır duşa yürüdüm, musluğu çevirdim. Paramparça olmuş kıyafetlerimi çıkarmak sancılı bir deneyimdi. Her adalem sızlıyordu. Soyunmam birkaç dakikamı aldı. Suyun altına girdiğimde içerisi buhar dolmuştu.

Muhtemelen Aiden herkesi bir araya toplayıp artık sosyopat olmadığıma ikna ederken ben de burada bir haftalık sıcak su harcayacaktım.

Suyun altında ürperdim, ellerimi yüzüme bastırdım. Titriyordu ellerim. Ben titriyordum. Elimi boynumdaki kolyeye götürdüm, parmaklarımı güle götürdüm. Bağlantıyı kırmak için şu kadarcık bir şey yetmişti.

Fakat bunu yapan gülün kendisi değil, temsil ettiği şeydi –Aiden'ın bana olan aşkı ve ona karşı hislerim– doğal ve saftı, zorlama bir duygu değildi. Bunun farkına varmak Seth'le aramdaki bağı koparmıştı.

Kristali dudaklarıma götürüp gülü öptüm.

Bağlantı kopmuştu kopmasına, ama Seth hâlâ oradaydı... kordonun diğer ucunda, midemin içinde geziniyordu. Tanrılar aşkına, o kadar öfkeliydi ki, gözünü kan bürümüştü fakat bağlantının sona ermesinden bir saniye önce, şok yaşamıştı. Ardından, Thanatos beni tanrı şimşeğiyle çarptığında, beynime tek yön bileti almış bir sapık gibi Seth yine oradaydı.

Seth, aramızdaki bağı koparabileceğime inanmamıştı. Koparamasaydım işin sonu nerede biterdi acaba?

Seni öldürmeye gelecekler. Thanatos beni öldürecek kapasitede olmasa da, benim ya da beni savunmaya kalkanların canını yakmakta hiçbir mahsur görmemişti. İnsanlar benim yüzümden ölebilirdi bugün.

Hızla bir nefes aldım.

Peki, Aiden neden Apollo'nun eve girmesini yasaklamıştı? Aralarındaki aşka ne olmuştu böyle?

Tanrılar aşkına, soracak çok sorum vardı ama şu anda bunu yapamayacak kadar çok yorgundum. Durup kendimi toparlamam lazımdı. Duştan çıktıktan sonra yatmam lazımdı.

Su vücudumun, en az içim kadar yaralı tenimin üstünden akıyor, saçlarımı sırtıma yapıştırıyordu. Gözlerimi yumup başımı kaldırdım, duş başlığının işini yapmasına, kirpiklerime ölümcül bir kavrayışla tutunmuş gözyaşlarını silmesine, zihnimi boşaltmasına izin verdim.

Sorularımı sormak, Seth'in acılar çekerek ölmesini planlamak ve babamı bulmak için zamanım olacaktı. Ama şu anda, yapamazdım bunu. Şu andan, şu dakikadan ötesini düşünemezdim çünkü yaralarım henüz kaşınmayacak kadar tazeydi.

Banyo kapısının kapandığını duydum, ben de gözlerimi sımsıkı kapadım. Fakat kalp atışlarım daha insanoğlunun görmediği yerlere gitmişti bile. Kollarımı gövdeme sarıp nefesimi tuttum.

Arkamda belli belirsiz bir hareket oldu. Bir ten benimkine değdi. Hafiften ürperdim. Zorlamayla olmayacak, taklit edile-

meyecek, sonsuz bir kıvılcım vardı aramızda. Seth'le bağlantı kurduğumda nasıl olmuştu da unutabilmiştim bunu? Kalbim ağırlaştı birden.

Aiden gür saçlarımı diğer omzuma attı, dudaklarını boynumla omzumun arasına dokundurdu. Elleri ıslak kollarımdan aşağı kaydı, dirseklerimi tuttu, sonra bileklerime indi. Ağır ağır, kibarca kollarımı yana indirdi.

Dudağımı ısırdım. Dizlerim titremeye başladı. Ne var ki Aiden oradaydı. Her zaman olduğu gibi, ayakta duramadığımda bana destek oluyor, bırakmasını istediğim zamanı bilip beni bırakıyordu. Sadece sığınaktan ibaret değildi benim için. Aiden benim diğer yarımdı, dengimdi. Üstelik o acayip Apollyon bağlantısına da ihtiyaç duymuyordu.

Aiden hâlâ bir heykel kadar kıpırtısız, her zamanki kadar sabırlı, adalelerimin birer birer gevşemesini bekledi. Sonra ellerini belime indirdi, beni kendine çevirdi. Bir kalp atışı sonra parmaklarını çeneme koyup başımı arkaya yatırdı.

Gözlerimi araladım, kirpiklerimdeki ıslaklığı gidermek için gözlerimi kırpıştırdım, aldığım nefes boğazımdan geçmedi. Çenesinde hafif, mora çalan çürükler vardı. Burnunun kemerinde de bir kesik. Hiç şüphesiz benim açtığım yaralardı bunlar.

"Çok özür dilerim Aiden." Sesim çatladı. "Ne kadar özür dilesem az. Biliyorum, ama o kadar..."

Başını eğdi, dudakları dudaklarıma süründü, kelimelerimi susturdu. Dudaklarım dudaklarına açıldı, tıpkı yüreğim gibi, geriye kalan her şey gibi. Tatlı ve şefkatli öpücüğü, üstümdeki pişmanlığı ve suçluluk duygusunu bir nebze hafifletmişti. Tenim

–içim– yara gibiydi, ağrıyordu ama dokunuşu iyileştiriyordu yıpranan yerleri. Aynısı Aiden için de geçerliydi herhalde. Tanrılar aşkına, söylediğim, yaptığım şeyler dikkate alınırsa muhtemelen onun için daha bile kötüydü. Güvende olayım diye yapmak zorunda kaldıklarını, yaptığı fedakârlığı düşündüm.

Öpüşmemiz ateşlendi, iç organlarımı alıp tepetaklak edercesine hoş bir karmaşaya dönüştürdü. Sanki ilk kez öpüşüyorduk. Farklı hisler tenimin üstünde yarışıyor, kalbim adeta şarkı söylüyordu ve midemdeki o çözülme hissi, akaşayı kullanmaktan daha güzeldi; daha güçlüydü, daha çok bağımlılık yaratıyordu. Hiç öpemeyeceğinden korkmuşçasına öpüyordu beni, o haftaları silip atmak istercesine.

Elimi kollarının üst kısmına koydum. Beni kaldırırken pazıları gerildi, ben de bacaklarımı gövdesine doladım. Aramızdaki tek şey arzu değildi. Çok daha fazlası vardı: bağışlama, kabul, rahatlama ve en önemlisi, aşk.

Gücünü ihtiyaçtan alan, şehirleri ve koca koca uygarlıkları yıkan türden değil, onları sil baştan inşa eden türden bir aşk olduğunu biliyordum bunun.

Bir kolu belime sarılıydı, diğer eli ıslak saçlarıma dolanıp kalmıştı. Öpüşmeye ara vermedik çünkü doğru olan, önem ifade eden tek şeydi bu. Kalbim aşırı hızlı çarpıyordu ama mükemmeldi. Hiç dönemeyeceğinizi düşündükten sonra yuvanıza kavuşmak gibiydi.

Yatağa nasıl vardık ya da duşta akan suyu kapattık mı, orasını bilemiyorum. Ama birlikteydik, vücutlarımız kaygandı, sırılsıklam saçlarımız içinde düğüm olduğumuz yatak örtülerini ıslatıyordu. Sonra biz de düğüm olduk, kollarımız, bacaklarımız birbirine dolandı. Elleri her yerdeydi, vücudumu kaplayan her bir yara izine saygı gösterisinde bulunuyordu sanki. Dudakları da ellerini takip ediyordu ve karnının sert adaleleriyle,

bana yaşattığı duyguyla tekrar tanıştım.

Başımı kaldırıp kendi bedenime baktığımda Apollyon işaretlerinin hafifçe parlayarak tenimde gezindiğini gördüm. Önce nadir simgelerden birini oluşturuyorlardı, sonra bir diğerini.

"Ne oldu?" Aiden yüzümü avuçlarının arasına aldı, gözlerimi kendine çevirdi. "Çok mu hızlı gidiyoruz? Belki de..."

"Hayır, yok öyle bir şey... sadece Apollyon işaretleri. Kendilerince bir şeyler yapıyorlar."

"Endişelenmem gerekiyor mu?"

Kendimi, zehirli olduğunu göz alıcı renklerle ifade eden zehirli yılanlar gibi hissederek utangaç bir edayla güldüm. "Galiba seni sevdiler."

Aiden'in eli yanağımdan aşağı, boynuma, oradan da göğsümün hemen aşağısına indi. İşaretler onun eline doğru gitti, sanki ona çekiliyorlardı. Belki de öyleydi gerçekten. İşaretlerin nasıl çalıştığını hâlâ bilmiyordum. Yanıt büyük olasılıkla binlerce yılı kapsayan anılarda gizliydi ama o da samanlıkta iğne aramaktan farksızdı.

"Onları gördüm," dedi. Sesi boğuk ve derin, gözleriyse sıvı gümüş göller gibiydi. "Uyandığında ve İksir'i içtiğinde." Eliyle kalçamı okşarken kaşları çatıldı. "Çok güzeldiler."

"Gerçekten mi?" Bana baktığında kendimi güzel hissediyordum, her yerim dövmeli olsa bile.

"Evet. Hayatımda gördüğüm en güzel şeydi."

Tepemde dururken uzun, acı verici bir an geçti. Gözleri gözlerime kilitlenmişti, kopmaya hazır bir ip gibi gergindi gövdesi. Koptuğunda ise dudakları dudaklarımı buldu, ikimizin de genzinden beni kavuran bir ses yükseldi. Vücutlarımız buluştu, bir süre ne o kıpırdadı ne ben. Ardından hareket ettiğimizde sesimiz karanlık odada birer fısıltıydı.

Bir süre sonra yüz yüze dönüp yattık. Eli küçük elimi sa-

rıyordu. Vücutlarımız birbirine sımsıkı yapışmıştı. Haftaların bitkinliği beni de pençesine almıştı, Aiden'ı da. Dövüş ve diğer şeyler bizi tükenişin kıyısına getirmişti. Uykuya ilk yenik düşen ben oldum. Bunu biliyordum çünkü Aiden'ın bakışlarını yüzümde hissedebiliyordum ve ben kayıp gitmeden birkaç saniye önce dudaklarını alnımda hissettim.

"Eiste pánta mou..." diye fısıldadığını duydum onun.

Her şeyimsin benim.

Dokuzuncu Bölüm

Hayatım ne kadar çığırından çıkarsa çıksın, değişmeyen bir şey vardı. Saçlarım küçük bir dağ sıçanı yavrusu yuva yapmış, sonra arkadaşlarını çağırmış da topluca cümbüş yapmışlar gibi görünüyordu. İşte, ıslak saçla yatmanın sonu budur.

Kalın bir örgü yaptım, derin bir nefes aldım.

İtiraf etmem gerekir ki daha iyi göründüğüm günler de olmuştu. En azından suratım için söyleyebilirdim bunu. Zararın çoğunu kendime vermiştim. Aiden dövüştüğümüz onca süre boyunca bana elini bile kaldırmamış, kendini savunmakla yetinmişti. Fakat Thanatos ve furilerle karşı karşıya geldikten sonra ayakta kaldığımız için ikimiz de şanslıydık.

Yansımam suratını ekşitti.

Ben yataktan sürünerek çıkana kadar Aiden çoktan gitmişti. Örtünün altından hiç çıkmamak, onun kendine has deniz ve yanmış yaprak kokusunu içime çekmek, yastığını göğsüme bastırmak istiyordum. O dönene kadar beklemek istiyordum; böylece ona sarılabilecek, dün geceyi tekrarlayabilecektim.

Fakat gerçeklik bizim için ne duruyor ne de bekliyordu. Yapılması gereken çok şey vardı, herkesle de yüzleşmek zorundaydım. Derin bir nefes alıp aynadan uzaklaştım. Saatler boyu kendi yüzüme bakmanın hiçbir şeye faydası yoktu.

Aiden'ın anne babasının evinde kaldığım zaman yanımda getirdiğim elbise dolu çantayı buldum. Aiden, İlah Adası'ndan ayrıldığımız sırada bunu yanına almayı akıl etmişti. İçinde benim paketlemediğim ya da daha önce farkına varmadığım şeyler vardı, içlerinden biri de bir Avcı üniformasıydı. Gülümsedim. Ayağıma pantolonumu geçirdim, bana ne kadar bol geldiğini görünce şaşırdım. Olivia'nınkilerin yanında sözü bile edilmeyecek botlarımı giydim, kapıya yürüdüm, birden yüzüm düştü. Olivia. Tanrılar aşkına, ona zorlama büyüsü yapmıştım. Hâlâ mahzende değildir diye umuyordum.

Sessiz koridora çıktım, yanağımdaki kaşınan morluğu ovalıyordum bir yandan. Hangi ayda olduğumuzdan habersizdim. Dün biz dışarıdayken hava soğuktu ama dondurucu da değildi. Kahretsin, nerede olduğumu bile bilmiyordum.

Saç örgümü orta yerinden tuttum, oynaya oynaya merdiven den indim. Aşağıda, kahverengi saçlarını küçük bir atkuyruğuyla toplamış, uzun boylu bir Avcı gördüm. Solos'tu bu. Yanlış hatırlamıyorsam onu bedensel zarar vermekle tehdit etmemiştim... en azından yüzüne karşı.

Beni görünce döndü. "Vay vay vay, kimler gelmiş."

Yanaklarım kıpkırmızı oldu, ne diyeceğimi bilemeden sahanlıkta öylece durdum.

Solos güldü, gülünce de yanağındaki derin yara izi kırıştı. "Korkma ufaklık, ısırmam seni."

Birden sıcaklamıştım. Başımı dik tuttum. Tanrılar aşkına, neyim vardı böyle? "Duyduğuma sevindim. Çünkü ısırana ısırıkla karşılık veririm."

"Ben de öyle duydum." Mavi gözleri ışıl ışıldı. Şimdi farklı bir sebepten ötürü al al olmuştum. "Eminim acıkmışsındır. Neredeyse tüm gün uyudun. Herkes mutfakta."

Yiyecekleri düşününce karnım guruldadı, sonra bir kramp saplandı. "Keskin çatal bıçak yok mu yani?"

Solos içten, gür bir kahkaha patlattı. "Hayır, bu gece yemeği dışarıdan ısmarladık, o yüzden şanslısın."

Cesaretimi toplayıp onun peşinden koridorda ilerledim. Önce mutfağa girdi, ben de köşeden usulca kafamı uzattım. Deacon ile Luke bir yanda oturuyorlardı, önlerinde karton paketlerde Çin yemeği vardı. Laadan yanlarındaydı. Marcus, Lea ve Olivia ise masanın karşı ucundaydı. Aiden'ın nerede olduğunu bilemiyordum.

"Misafirimiz var," diye duyurdu Solos. Sonra enfes görünen hamur köftelerinden birini alıp ağzına tıktı.

Herkes dönüp baktı. Herkes yemeyi kesti, gözünü üzerime dikti.

Saç örgümü bıraktım, gruba ne yapacağımı bilemeden, şaşkınca el salladım. "Selam."

Luke, çubuklarını şehriyesinin içine bıraktı. Yüzünün yan tarafında, saç çizgisine doğru azalarak giden berbat bir morluk vardı.

"Onu ben mi yaptım?" diye sorup mutfağa girdim. "Şu morluğu."

"Evet," dedi ağır ağır. "Beni, bana dokunmadan duvara çarptığında oldu."

Yüzümü ekşittim. "Bunun için gerçekten özür dilerim."

"Yo, hiç kafana takma." Deacon iskemlesini geriye yatırıp iki ayağının üstünde sallanırken gülümsedi. "Bir şeyciği yok onun."

"Egom yaralandı ama." Aiden'ın erkek kardeşine pis pis baktı. "Bana dokunmadı bile."

Deacon omuz silkti. "O Apollyon yahu. Ne olacaktı."

Bir iskemle ayağı zeminde gıcırdayınca başımı hızla sesin geldiği yere çevirdim. Marcus masanın etrafını döndü, önümde durdu. Onu yüzüne karşı epey bir tehdit etmiştim ama dün, Solos gibi o da mücadeleye katılmıştı.

Kendimi rezil hissediyordum.

Marcus ellerini omuzlarıma koydu. Belli belirsiz titriyordu elleri. "Alexandria..."

Dayım bana takma adımla hitap etmeyi daima reddetmişti, ben de Akit'teki görevinden dolayı ona hep Dekan demiştim ama artık... işler farklıydı. "Marcus?"

Uzun, gergin bir an yaşandı, sonra atılıp beni hızla göğsüne bastırdı. Bu sefer kollarımın iki yanda olduğu, acayip, zayıf bir sarılma değildi. Ben de onu aynı şekilde sımsıkı bağrıma bastım, gözüme yaşların doluştuğunu hissettim.

Marcus'la ben... çok uzun yol kat etmiştik.

Geri çekildiğinde şaşkınlıktan küçük dilimi yutacaktım. Zümrüt rengi gözleri normalde buz gibi olurdu, oysa öyle değildi artık. Annemin gözlerine bakmak gibiydi.

Hızla bir nefes aldı. "Döndüğüne sevindim."

Ben de başımı öne sallayıp güçlükle yutkundum. "Döndüğüme sevindim," dedim.

"O konuda hepimiz hemfikiriz." Luke bir çörek aldı. "Mahzende kafese kapatılmış psikozlu bir Apollyon olmasından daha korkunç bir şey yok."

"Hah," dedim.

Luke bana göz kırptı, sonra çöreği fırlattı. Havada yakaladım. Her tarafa şekerler saçıldı.

Ben çöreği dişlerken, "Ya da ne zaman kaçıp ortalığı toz duman edecek diye beklemekten," diye ekledi Deacon. Masada göz gezdirdi. "Ya da söz meclisten dışarı, birisi ne zaman bizi

dinlemekten vazgeçip merhaba diyecek diye beklemekten."

Ayağa kalkarken Olivia'nın yanakları al al olmuştu. Ağzımdaki lokmayı bitirmemi bekleyerek yavaş yavaş yanıma geldi. Özür dilemeye başladım. "Gerçekten çok üzgünüm..."

Yumruğu mideme geçiriverdi. Hem de çok sert. İki büklüm olup kaldım, soluk alamıyordum. "Tanrılar aşkına."

Solos ile Marcus hemen atıldı ama onlara doğru elimi salladım. "Tamam, bir şeyim yok, hak ettim bunu."

Sonra birden jetonum düştü; beni değil, Olivia'yı korumak için harekete geçmişlerdi. Anlaşılan o ki yanımda hiç kimse yüzde yüz rahat hissetmiyordu kendini. Dünyanın en güçlü silahını elimde tutarken ve daha bir gün öncesine kadar bu silahı üzerlerinde kullanmaya can atarken, onları suçlayamazdım herhalde.

"Hem de nasıl hak ettin!" Olivia'nın sesi titriyordu. "Marcus aşağı inip de beni orada bok gibi otururken bulunca kendimi ne kadar berbat hissettim, haberin var mı senin? Kaçmana yardım ettim be!"

Bana bir tane daha patlatacak sanıp geri çekildim.

Olivia sıkı buklelerini eliyle düzeltti. "Ama sana vurdum ya, şimdi daha iyiyim." Sonra sıçrayıp beni kucakladı.

Orada kıpırdamadan durup sırtını sıvazladım, bir yandan da içimden, umarım fikir değiştirip belkemiğimi kırmaz, diye geçiriyordum. "Çok üzgünüm, cidden."

"Biliyorum." Geri çekildi, gülümsüyordu. Gözleri dolmuştu.

Sırada Laadan vardı. Kuzgun saçlı güzel her zamanki kadar zarifti. Vücudunu sımsıkı saran, balıkçı yakalı kırmızı bir kazak ve beyaz pantolon giymişti. Sımsıcak kucakladı beni. Bahar gülleri gibi kokuyordu. Geri çekildiğinde onu bırakmak istemedim.

"Daha sonra konuşacağız, söz veriyorum," dediğinde babamı kastettiğini anladım. Elimi tuttu, beni Olivia'nın yanındaki

boş iskemleye oturttu. "Otur. Bir şeyler ye.

Masaya baktım, bir plastik tabak elden ele dolaşıyor, herkes de üzerine bir şeyler koyuyordu. Henüz ağzını açıp da bana tek kelime etmemiş olan Lea bile tabağıma birkaç karides koydu. Tabak önüme geldiğinde ağzımın suları akıyordu fakat önce bir şey söylemem gerekliydi.

"Her şey için çok üzgünüm millet." Bakışlarımı tabağıma indirdim, sonra kendimi zorlayıp kaldırdım. "Ortalığa dehşet saçtığımı biliyorum ve keşke... keşke hiçbiriniz bunları yaşamasaydınız diyorum."

Marcus yerine oturdu. "Kendinde olmadığını biliyoruz Alexandria. Bunun farkındayız."

Yanında Lea genzini temizledi. "Açık sözlü olacağım. Ben o kaçık Apollyon halini İksir'li haline yeğlerim." Bana baktı, gür kirpikleri ametist rengi gözlerini örtüyordu. "Aiden'ın arkasına saklandığını görmek çok acayipti."

"Çok farklıydın," diye ona katıldı Luke, sonra da titredi. "Vay be, İksir'in hiç şakası yokmuş."

Deacon, "Dolaba saklanmıştın," diye bilgilendirdi beni.

İksir'in tesirinde geçirdiğim zamana dair tüm taşlar yerine otururken, moralsiz bir şekilde tabağımdaki erişteleri dürtükledim. "Eminim izlerken çok eğlenmişsinizdir."

"Ben hiç eğlenceli bulmadım," diye eklendi yeni bir ses.

Başımı hızla kaldırdım, kalbim bir takla attı. Aiden mutfak eşiğinin hemen içinde duruyordu, her zamanki gibi Avcı kıyafetleri üstündeydi. Masaya yaklaştı, esmer pilav kutusunu aldı. Mutfak tezgâhına yaslandı. Dişlerini sıkmıştı, gözleri çakmak çakmaktı.

Göz göze geldik. Elindeki kutuyla tabağımı işaret etti. "Ye. Yemen lazım."

Elimden düştüğünü yeni fark ettiğim çatalı aldım, herkes dikkatini tabağına verdi. Çatalıma erişte sararken Aiden'a kaçamak bir bakış attım. İzliyordu, gözü daima üzerimdeydi.

Deacon bana bir çift çubuk uzattı. "Çatalla yenmez bu."

Ona bön bön baktım. "Çubukla yemeyi biliyormuş gibi mi duruyorum?"

Sırıttı. "Numaracı seni."

"Salak," diye karşılık verdim.

Gözlerini devirdi. "O kadar zor değil. Dur da göstereyim sana."

Deacon'ın doğaçlama çubuk kullanma dersi ve beceriksizliğim masadaki tuhaf gerginliği bir anda alıp götürmüştü. Aiden nihayet kardeşinden beni rahat bırakmasını isteyince gülüm, pes ettim.

Yemeğime gömülüp kulağımı masadaki sohbete kabarttım. Havadan sudan konuşuyorlardı, herhalde ciddi ve gerekli konulara girmeden önce yemeğimi bitirmemi bekliyorlardı.

Önüme ne konduysa yedim, Aiden'ın masanın etrafında dolaşırken çaktırmadan tabağıma boca ettiği pilavı da bitirdim, sonra bol şekerli çöreklerin tadını çıkardım.

Tıka basa doyunca iskemlede geriye yaslanıp içimi çektim. "Bu iyi geldi işte."

Olivia eliyle göbeğime pat pat vurdu. "İhtiyacın vardı doğrusu... Bir iki de Big Mac yesen fena olmazdı hani."

Gözlerim parladı. "Hımm, Big Mac mi dedin? Ne olur birisi bana yakınlarda McDonald's var desin. Harbiden, burası neresi?"

Herkes gözünü benden kaçırdı, kimsenin ağzını bıçak açmadı.

"Ne? Ne?" Ayağa kalkıp etrafıma bakındım. Sonra birden kafama dank etti. "Bana güvenmiyorsunuz, değil mi?"

Gözümün içine bakmaya ilk cüret eden Lea'ydı. "Tamam, keyfimize limon sıkan ben olayım bari. Hâlâ Seth'e bağlı olmadığın ne malum?"

"Bağlı değil," dedi Aiden, masadaki boş kartonları topluyor, elindeki siyah çöp poşetine dolduruyordu. "İnan bana, artık ona bağlı değil."

Deacon alay edercesine burnundan soludu.

Ona dövecekmiş gibi baktım.

Lea iskemlesine geri yaslandı, kollarını kavuşturdu. "Senin sözün dışında elle tutulur bir kanıtımız var mı peki?"

Aiden bana baktı, hemen bakışlarımı kaçırdım. Lea'nın bu türden bir kanıt duymak isteyeceğini hiç sanmıyordum. "Seth'le bağlantıda değilim. Size yemin ederim."

"Yeminler bağlayıcı değildir, pekâlâ numara yapıyor da olabilirsin," diye yanıtı yapıştırdı.

"Lea, canım, numara yapmaya ihtiyacı yok ki," deyip şefkatle gülümsedi Laadan. "İlk'e bağlı olsaydı zaten burada oturuyor olmazdı."

"Ağabeyim de arkamızdan masayı topluyor olmazdı, değil mi?" Deacon'ın omuzları düşmüştü, Aiden'ın ölmesine saniyeler kaldığını daha şimdi kavramış gibiydi. Deacon hayret içinde başını iki yana sallarken yer yarılsa da içine girsem diye düşündüm. "Tanrılar aşkına, o zaman hizmetçi falan tutmamız gerekirdi."

Aiden, yanından geçerken Deacon'ın kafasının arkasına bir şaplak indirdi. "Beni çok seviyorsun, biliyorum."

Kardeşi kafasını geriye eğip sırıttı.

Bir nefes aldım, sonra ayağa kalkıp iskemlemin arkasını tuttum. "Ona bağlı değilim, kalkanları aşamayacağından da gayet eminim. Fakat biliyorum ki o orada. Hissedebiliyorum onu."

Aiden donakaldı, dönüp bana baktı.

Eyvahlar olsun, bunu hemen açıklasam iyi olacaktı. "Demek istediğim, onu hissedebiliyorum ama o bana erişemiyor. Sadece arkada bir vızıltı gibi. Eskiden de öyleydi. Bana ulaşamıyor, bundan gayet eminim."

"Gayet eminsin demek?" diye sordu Marcus, yutkunup duruyordu.

Başımı öne salladım, bir nefes daha aldım. "Bakın, acayip bir şeyler olmayacağının garantisini veremem. Seth'in neler yapabileceğini tümüyle bilmiyoruz ama bu kalkanları aşması için çok uğraşması gerekecek."

"Her şey yoluna girecek," dedi Aiden. Çöp torbasını bağlarken kollarındaki kaslar kabarmıştı. "Engelleri aşamayacak."

Zoraki güldüm, biliyordum ki Aiden inanıyordu buna. "Aşarsa da anında haberiniz olacak. Kimseyi kandıracak kadar sabırlı olduğumu sanmıyorum zaten."

Luke kısa bir kahkaha attı. "Bilmez miyim."

"O zaman sohbetimizi daha rahat bir yere taşıyalım." Marcus ayağa kalktı, şarapla dolu olduğunu tahmin ettiğim kadehini aldı. Hasretle kristal kadehe baktım. "Eminim hepimizin bir sürü sorusu vardır."

Grup Marcus'un peşine takıldıysa da, ben geride kaldım. Boş meşrubat kutularını toplayıp Aiden'ın temiz torba yerleştirmekte olduğu çöp tenekesinin yanına geldim.

"Temizlik mi yapıyorsun?" diye sordu torbayı tenekeye yerleştirip. "Hiç beklemiyordum doğrusu."

"Yepyeni bir kızım ben," deyip kutuları çöpe attım. "İyi misin?"

Aiden parmağını kotumun kemer halkasına geçirip beni lavaboya çekti. Sonra kollarımı sıvadı, musluğu açıp eline sabunu aldı.

Gözlerimi devirdiysem de, elimi ılık suyun altına soktum. "Aiden?"

"Ne var? Yapış yapış ellerinle her şeye dokunmanı istemiyorum. Her yerde küçük küçük parmak izleri bırakacaksın."

Ellerimin onun koca ellerinde kaybolmasını izlerken, ne sorduğumu unutmuştum. El yıkamanın... bu kadar dikkat dağıtıcı olduğunu kim bilebilirdi? "Olay yeri inceleme ekibi gelecek diye mi endişeleniyorsun?"

"Orası belli olmaz."

Bitirmesine izin verdim. Çünkü obsesif kompulsif bozukluğunu düzeltmek bana düşmezdi. Sonra ellerimi kuruladım. "Onu kastetmemiştim. İyi misin gerçekten?"

"Ya sen?"

Tertemiz ellerimi yumruk yaptım. "Evet, ben iyiyim. Şimdi soruma yanıt ver."

Başını hafifçe yana eğdi. "Seth'i hissedebiliyorum derken neyi kastettin?"

O yüzden mi birden gerilmişti yani? "Hani evde televizyon açıktır ama sesi kısıktır, yine de hissedebileceğin tuhaf bir frekans olur ya?" Başını öne sallayınca gülümsedim. "İşte aynen öyle. Varlığını biliyorum ama ulaşamıyor bana."

Bir an durakladı. "Hiç başın ağrıdı mı?"

Anlamamıştım, başımı iki yana salladım. "Yok. Niye sordun?"

"Hiç," deyip güldü. "İyiyim Alex. Hayatta en son kaygılanman gereken kişiyim ben."

"Ama kaygılanıyorum işte." Dert edecek o kadar çok şey vardı ki. Buzdolabına döndüm, uzanıp bir şişe su aldım. Şişeyi çekerken arkada başka bir şişe göründü ama farklıydı.

Su şişesi boşaltılmış, içine masmavi bir sıvı konmuştu.

Aiden öyle bir soludu ki, soğuk bir rüzgâr esmiş gibi oldu. "Alex..."

Onu duymazdan gelip su şişesini elimden bıraktım, diğer

şişeye uzandım. Titreyen ellerimle tuttum plastik şişeyi. İçinde ne olduğunu biliyordum. Şişede zararsızca çalkalanan şeyin, sahip olduğum her şeyi birkaç saniyede elimden alabilecek iç bayıcı, tatlı bir kokusu olduğunu da biliyordum.

Aiden sessizce küfretti.

Ona dönüp şişeyi uzattım. "İksir bu, değil mi?"

Ellerini sıkıp yumruk yaptı. "Evet."

Su şişesine baktım. Hayatta iki şeyden korkum vardı. Biri kendimi Seth'e kaptırmaktı, diğeriyse İksir. İkisi de başıma gelmişti ve bir şekilde o tavşan deliklerinden çıkmayı başarmıştım. Fakat İksir avucumun içinde dururken, korkunun genzimde biriken ekşi tadını hissetmemem mümkün değildi.

Elinde bomba tutmak gibiydi... zihnimi çürütmek için tasarlanmış bir bomba.

Aiden şişeyi elimden kapıp almak istiyormuş gibiydi, ona hafifçe gülümsedim. "Saklayacak mıyız?"

"Ne?" Etrafına gerginlik yayıyordu, sadece o değil, bir şey daha. Tiksinme mi? İksir etkisi altında geçirdiğim süreye ilişkin bölük pörçük anılarım hiç de hoş değildi.

"Ya tekrar gerekirse?" diye sordum boğazım düğümlendiği halde. "O yüzden... saklamıyor muydunuz?"

"Hayır, oraya koymuştum, sonra da unutmuşum." Şişeyi elimden aldı. Kesik kesik hareketlerle lavaboya götürdü, kapağını açtı.

"Aiden?"

Tek kelime etmeden İksir'in kalanını boca etti. Havaya tatlı bir koku doldu. Sonra suyu açınca gitti. Bir hata yapmamıştır diye umuyordum.

Elimi, koluna koydum.

Bana yaklaşırken adaleleri kasıldı, sonra parmak uçlarını çeneme koydu. Daha bir şey yapamadan birisi arkamızdan

genzini temizledi. Döndüm, kapının ağzında Solos'u gördüm. "İyi misiniz diye bakmaya gelmiştim," dedi tek kaşını kaldırıp.

Kendimi hem suçlu hem de mahcup hissettim. "Onu öldürüp cesedini buzdolabına tıkacak halim yok ya."

"Duyduğuma sevindim," diye mırıldandı Aiden.

"Olmaz olmaz dememeli." Solos döndü. "Elinizi çabuk tutun çocuklar, insanlar telaşlanıyor."

İçimi çektim. "Tanrılar adına, Apollo'yu özledim. Hiç değilse o, seni öldürmek istediğimi düşünmüyordu."

"Şey, işin orası biraz..."

Yavaş yavaş Aiden'a döndüm, onun Apollo'ya giriş yasağı koyduğunu anımsamıştım. "Ne yaptın? Onu buradan kovdun, değil mi? Nasıl? Neden peki?"

Kaşlarını kaldırdı. "Beni buna neyin ittiğini bilmesen daha iyi."

Kollarımı göğsümde kavuşturup bekledim.

Aiden başını yana eğdi, dişlerini sıktı. "Apollo birçok konuda dürüst davranmadı, örneğin bir Apollyon'un nasıl öldürülebileceği konusunda."

Lafın gidişinden hiç hoşlanmamıştım.

"Apollo seni öldürebilir, Alex. İksir'i kesersem ve sen tekrar Seth'e bağlanırsan öldürecekti de. Seth'ten sorumlu olan her kimse, o da Seth'i öldürebilir ancak görünen o ki, onlarla işbirliği yapıyor." Durdu, kaşlarını çattı. "Ben de Apollo'yu evden kovdum."

Midem ağzıma gelmişti. Evet, belki de bu açıklamayı yediklerimi sindirdikten sonra dinlesem daha iyi olacaktı.

Onuncu Bölüm

Aiden eteğindeki taşları döktükten sonra büyük oturma odasına geçtik. Rüyada gibiydim. Apollo beni öldürebilir miydi yani? Dahası, öldürmek mi istemişti? O zaman niye ortaya çıkıp Thanatos'la güreşe tutuşmuştu peki? Tanrılar aşkına, bu işte niye mantık arıyorsam. Apollo tanrının tekiydi. Ne yaptığını kim bilebilirdi?

Deacon'ın yanına oturdum, Apollo meselesini şimdilik bir yana bırakmaya karar verdim. "Tamam, ufak ufak başlasak olur mu? Bugün günlerden ne?"

Marcus çalışma masasına yaslandı. O zaman kot pantolonlu olduğunu fark ettim, onu hiç bu kadar günlük giysiler içinde görmemiştim. "Bugün 5 Nisan."

Birkaç kez gözlerimi kırpıştırıp geriye yaslandım. Bir ay... Resmen koca bir ayı heba etmiştim. Tanrılar aşkına, evin dışındaki dünyada neler oluyordu acaba? Genzimi temizledim. "Peki, neredeyim? Eğer kendinizi daha iyi hissedecekseniz, hangi eyalette olduğumuzu söyleyin, yeter."

"Apple River," dedi Aiden, büyük pencereden dışarıyı gözleyerek.

Kollarımı kavuşturunca canım biraz acıdı. "Öyle isim mi olur yahu, uydurdun herhalde."

Aiden'ın dudaklarında küçük bir tebessüm belirdi. "Gerçek. Şu an Illinois'desin."

"Illinois mi?" Zihnim Apple River diye bir yerin gerçek olup olamayacağına takılıp kalmıştı.

Deacon, başını Luke'a doğru eğerek, "En az adı kadar boş ve sıkıcı bir yer," dedi. "Gerçekten de ormanın göbeğindeyiz. Bir kez dışarı çıktım. Korkunç bir yer. Oduncular falan vardı, gerisini sen düşün."

Solos alınmıştı. "Burası babamın av kulübesi –nicelerinden biri– ve korkunç falan da değil."

Başımı ağır ağır öne salladım. "Tamam. Peki ya tanrılar? İçlerinden kaçı öfkeden kudurmuş halde şu an?"

"Hepsi." Marcus güldü, kadehindeki şarabı döndürdü. Yüzündeki gülümseme hemen düştü. "Hepsi, Alexandria."

"Öyle çok tanrı görmedik, ama parmaklıkları sağlamlaştırmaya Hephaestus geldi," dedi Lea, gözlerini tırnaklarından ayırmadan. "Biraz ürkütücüydü."

Herhalde o geldiğinde ben kendimden geçmiş haldeydim. "Apollo'nun beni tanrı şimşeğiyle çarptığına inanamıyorum."

Marcus, "Asıl ben Aiden'ın ona yumruğu patlattığına inanamıyorum," deyip, kadehini kafasına dikti.

"Nee?" Çenem yeri süpürüyordu herhalde. "Şaka yapıyorsun."

Gülümsemesi, yanağındaki gamze görünene kadar yayıldı. "Yumrukladım, evet."

"Bunca zamandır bana kimseye vurmamam için nutuk çekip durdun, sonra gidip bir tanrıya mı vurdun?" Duyduklarıma inanamıyordum.

Tebessümü koca bir gülücüğe dönüştü. "Şartlar tamamen farklıydı ama."

Ya. Tamam. Başımı iki yana sallayıp devam ettim. "Peki, Akit'teki tarzda başka... saldırılar oldu mu?"

Laadan bana hayretler içinde bakakalmıştı. "O... sana söylemedi mi?"

Herhalde "o" derken Seth'i kastediyordu. "Emin değilim. Birçok şeyden uzak tuttu beni."

"İblislerle çalıştıklarını söyledi ama," dedi, ben de başımı öne salladım. Marcus'a bakıp içini çekti. "Çok şeyler oldu, tatlım. Üstelik de pek azı iyi."

Kendimi en kötüsüne hazırlayıp parmaklarımı kristal güle sardım. "Anlatın bana."

"Anlatmamıza gerek yok." Lea ince, uzun bir uzaktan kumanda cihazı alıp döndü, duvardaki televizyona doğrulttu. "Göstersek yeter."

Lea ulusal haber kanallarından birini açtı. Tam şu anda bir şey olduğunu sanmıyordum ancak anlaşılan o kadar çok şey olup bitmişti ki, haberlerde bunlardan başkası gösterilmiyordu.

Yıkılmış binalar, devrilmiş arabalar ekrandan sel gibi aktı. Los Angeles'tı burası. Üç gün önce, 7.0 büyüklüğünde bir deprem felaketi gerçekleşmişti. Bir gün sonra bir başka deprem Hint Okyanusu'nu vurmuş, yol açtığı yıkıcı tsunami ise koca bir adayı yeryüzünden silmişti.

Bu kadarla da bitmiyordu.

Bir türlü kontrol altına alınamayan orman yangınları ülkenin orta batı kısmını ve yer yer Güney Dakota'yı –üniversite civarını– küle çeviriyordu. Bunda Hephaestus'un otomatonlarının bir parmağı olduğunu düşündüm çünkü ağızlarından ateş topu falan püskürtüyorlardı. Ortadoğu'da çatışmalar oluyordu. Bir sürü ülke savaşın eşiğindeydi.

Ekranın altından geçen bir yazıda, son dakika haberleri veriliyordu. St. Helens dağının altında sismik aktivite başlamıştı.

Bir volkanik patlama olacağı korkusuyla insanlar civar kasabaları boşaltıyordu.

Kutsal bebek iblisler...

Spiker, bir kıyamet günü fanatiğiyle röportaj yapıyordu.

Geriye yaslandım, olanları sindirmeye çalıştım. Yaşananlar ödümü koparmıştı. Hepsi Seth ve benim yüzümdendi, sayısız masum yaşam kaybedilmişti, bir o kadarı da pamuk ipliğine bağlıydı. Yediklerimi yere çıkarmam an meselesiydi.

Lea televizyonu kapattı.

"Hepsinden tanrılar mı sorumlu?" diye sordum.

Laadan başını evet anlamında salladı.

Vay be, tanrıların harbiden gözü dönmüştü.

"Bu kadar da değil," dedi usulca. Bunun üzerine genzimden çılgınca bir kahkaha yükseldi. Dahası olabilir miydi? "Lucian'ın... ordusu o kadar çok Avcı'yı öldürdü ki. Birçok safkan ise sırra kadem bastı. Akit'lere ulaşabilenler dayanıyor fakat hiç kimse güvende değil. Ölümlüler arasında da vahşi hayvan saldırısına benzer vakalar var, ama bunların da iblislerin işi olduğunu düşünüyoruz. Görünen o ki tanrıları kışkırtmaya çalışıyorlar."

Bir ara Aiden kanepenin arkasına gelmişti. Elleri, yastığın arkasındaydı. Varlığı ferahlatıyordu beni ancak ölesiye korkmuştum. Apollo önüme çıkıp çırılçıplak dans etse bile oralı olmazdım. Seth bunların hiçbirinden söz etmemişti ama ben hapisken Aiden beni bunlardan haberdar etmeye çalışmıştı.

Beni hiç ilgilendirmediğini söylemiştim ona.

Ayağa kalkmak istedim ama bacaklarım buna yanaşmadı.

"Yenir yutulur gibi değil, değil mi?" dedi Luke, siyah botlarına bakarak. "Bir ayda dünyanın çivisi yerinden çıktı."

"Hâlâ çok geç değil. Tanrılar bizden neyi istediklerini gösteriyor." Lea, birkaç ay önce suratına elma fırlattığım kız olamayacak kadar olgun konuşuyordu. "Seth'in ölmesini istiyorlar."

İstediklerinin tam da bu olmadığını biliyordum. İstedikleri, ikimizden birinin ölmesiydi ve tercihen bunun biz kucaklama mesafesine gelmeden önce gerçekleşmesiydi. İşe yarar bir şey bulmak için kafamı tarumar ettim. Uyandıktan sonra Apollyon'ların tarihine ilişkin ne var ne yok öğrenmiştim ama hiçbiri para etmiyordu. Bir tek Solaris'in geçmişi ilginçti...

"İşin zor yanı Seth'i öldürmek değil." Solos, çenesindeki üç günlük sakalı kaşıdı. "Sorun, yanına yaklaşabilmek. Dionysus, Lucian'ın büyük kısmı melezlerden oluşan birçok Avcı'sı ve Muhafız'ı olduğunu söylemişti."

Dionysus mu? O da nereden çıkmıştı yahu? Ayyaşlar tanrısı falan değil miydi o?

"Eğer çok yakınına gidersek... Eğer Alex ona çok yaklaşırsa, o zaman..." Marcus sözün gerisini getiremedi.

O zaman Seth gücümü alacak, muhtemelen beni emip bitirecekti çünkü istediği an durabileceğinden hiç emin değildim. Bağlı olduğumuz sıralar ne söylediği önemli değildi, onun verdiği sözlere –reklam amaçlı sözlerine– güvenemezdim, çünkü bana kalırsa Seth aslında ne yaptığını bilmiyordu.

Doğruldum çünkü oturmaya daha fazla dayanamıyordum. Pencerenin yanına gittim, kolyemi parmaklarımın arasında döndürürken gölgeler içindeki manzaraya baktım. Gece bastırmıştı ve keskinleşmiş gözlerime rağmen ağaçlar karanlık ve meşumdu. Soluk ve yabancı gelen yansımam bana bakıyordu. İşte bendim bu, Alex, hafifçe yuvarlak yanaklı, koca dudaklı. O ucube kehribar rengi gözlerim dışında aynı görünüyordum.

Fakat farklı hissediyordum kendimi.

Daha önce orada olmayan bir durgunluk vardı içimde. Ne anlama geldiğini ise henüz bilmiyordum.

"Ne yapacağız peki?" diye sordu Luke. "Alex'i sonsuza dek saklayacak mıyız?"

Acı acı güldüm. Hiçbir işe yaramazdı bu.

"Birisi Nintendo DS ya da Wii getirirse ben razıyım," diye şaka yaptı Deacon, ne var ki gülen olmadı. "Olmasa da olur..."

Bir an sessizlik oldu, sonra Lea, "Tanrılar aşkına, ne olur hâlâ Seth'in öldürülmesine karşı olduğunu söyleme bana," dedi.

"Şimdi o meseleye girmenin hiç zamanı değil," dedi Marcus.

"Ne?" Lea'nın ayağa kalktığını duydum. Öfkesi odaya yayılıyordu. "Alex, özellikle de sana yaptığı onca şeyden sonra daha iyi anlamışsındır."

Aiden nihayet "Lea," diye parlayıp konuşmaya dâhil oldu.

"Bana 'Lea' falan deme. Seth'in ölmesi lazım, onu öldürebilecek tek kişi de Alex!"

Kolyeyi bırakıp onlara döndüm. "Biliyorum... Seth'in icabına bakılması lazım. Orasını anlıyorum."

Aiden dâhil herkes bana bakıp kalmıştı. Aiden konuşmaya yeltendiyse de, vazgeçip ağzını kapattı. İşin doğrusu, şu noktada herhangi bir şeyi öldürme fikrinden iğreniyordum, ne var ki karşıma bir iblis çıkarsa öldürmeyeceğim anlamına gelmezdi elbette. Tamam, Seth birçok konuda tam bir piç kurusu gibi davranmıştı ama ta derinlerde, kabul görmeyi bekleyen sevgisiz kalmış küçücük bir çocuktan başka şey değildi. Ha evet, bir de büyük akaşa bağımlılığı vardı ama neticede o da bir kurbandı. Canını ağır ağır almaktan haz duyacağım biri varsa o da Lucian'dı. Evet, vicdanım bunu kaldırırdı işte.

Fakat Lucian'a ulaşmak kolay değildi.

"Alex," dedi Marcus hafifçe.

Derin bir nefes aldım, söylenmesi gereken sözleri bir araya getiremiyordum. "Ne yapacağız?" Aiden'a, sonra da Solos'a baktım. Buradaki deneyimli Avcı'lar onlardı. Bize savaş stratejisi gerekiyordu, bu da en güçlü yanım değildi çünkü ben daha çok

"karşına çıkana bodoslama dal, sonra da iki seksen yere yapış" tarzı bir savaşçıydım. "Seth'le Lucian'ı durdurmamız lazım ama elimizi kolumuzu sallayarak karşılarına çıkamayız. Haberleri olmadan yaklaşmalıyız ve bizim... benim, gücümü Seth'e aktarmadan onunla nasıl dövüşeceğimi bilmem gerekiyor."

Aiden bunu duyduğuna pek sevinmemiş gibiydi ama Solos'a dönüp başıyla onayladı. "Apollo geri gelmesinin birkaç günü bulabileceğini söyledi ama gelene kadar tılsımları kaldırmamamızı istedi. Tılsımlar tanrıların bizi bulmasını önlüyor ve şu anda da onları bizi bulmaktan alıkoyan tek şey."

"Thanatos beni nasıl buldu o zaman?" diye merakla sordum.

"Dışarıya, tılsımların etki alanının dışına çıktın," dedi Aiden. "Umarım döndüğünde Apollo daha fazlasını söyleyebilir."

"Ne yani, o zamana kadar burada elimiz kolumuz bağlı oturacak mıyız?" Lea geriye yaslanıp çöktü, kollarını kavuşturdu. Yüzünde hırçın bir ifade vardı.

"Elimiz kolumuz bağlı oturmayacağız," dedi Solos ona bakarak. "Yapmamız gereken, yaklaşan... şey için antrenman yapıp hazırlanmak. Apollo'nun bizden arzusu bu."

Çünkü gerçekten bir şey geliyordu ve adı da savaştı.

"Umarım Apollo tanrıları biraz ara vermeye ikna edebilir," dedi Aiden dişlerini sıka sıka. "Zira şu anda tanrıların safımızda olmasına ihtiyacımız var."

"Anlaştık," dedi odanın yarısı.

Göğsümde bir umut filizlendi. "Sence, Deli Olmayanlar Takımı'na geri döndüğümü fark ederlerse hazırlamakta oldukları bu zombi kıyametinden vazgeçerler mi?"

Hiç kimse umutlu görünmüyordu ama Aiden bana gülümsedi, ben de bunu kendimi iyi hissedeyim diye yaptığını anladım çünkü duymak istediğim buydu. Odanın diğer ucuna koşup üstüne atlamamak için kendimi zor tuttum.

Öncelikler, Alex, öncelikler...

Herkes en kısa zamanda eğitime başlamaya kararlıydı. Haklı da vardı. Dövüş, bisiklete binmeye benzemiyordu. Kaslar zayıflıyor, refleksler yavaşlıyordu. Ne yalan söyleyeyim, başka çıkar yolumuz da yoktu zaten. Tek dileğim ortaya başka bir tanrının çıkıp gazabını üstümüze yağdırmamasıydı.

Kanepenin kenarına oturup yine gülle oynamaya başladım. Biliyorum ki herkes Seth'in benimle paylaştığı planları duymak istiyordu. Ama hayal kırıklığına uğrayacaklardı. "Seth bana iblisler hariç hiçbir konuda bir şey söylemedi. Onu da hemen Aiden'a yetiştireceğimi biliyordu. Çok umursamıyordu sanki. Başka bir şey de demedi zaten. Onun... bizim yaptığımız planlar daha çok babamı özgür kılmakla ilgiliydi."

Laadan'in gözleri ıslandı, onunla yakın zamanda konuşmayı umuyordum. Soracağım o kadar çok şey vardı ki.

Solos memnuniyetsizliğini gizlemeye çalışmadı bile. "Hiç faydası olmadı."

"Onun suçu değil," diye atıldı Aiden hemen.

Avcı, çarpık bir gülümsemeyle ona baktı. "Sakin ol, âşık çocuk."

Hemen Aiden'ın âşığım olmadığını söylemek için ağzımı açtım. Tepkim düşünülmeden yapılmış, doğamdan gelen bir şeydi. Zorla ağzıma hâkim olup sustum. Odadaki herkes Aiden'la beraber olduğumu biliyordu zaten. Hatta dünyadaki herkes, Seth'in Konsey'i havaya uçurmasından önce Lucian'ın yaptığı ve Aiden'ı İki Numaralı Halk Düşmanı ilan eden konuşma sayesinde tahmin ediyor olmalıydı.

Bununla birlikte, bu kadar ortada olması biraz tuhaftı. Gerçi tuhaf derken kötü anlamda tuhaf değildi fakat alışmam yine de biraz zaman alacaktı. Aiden'ın küçük pis sırrı değildim.

Asla da öyle olmamıştım.

Deacon güldü. "Bir sonraki yumruğu senin yiyeceğine iddi-

aya girerim. Hatta üstüne para bile koyarım."

"Kendini de listeye eklemelisin o zaman." Aiden yüzde yetmiş ciddi görünüyordu.

"Ben de buna para yatırırım işte," diye lafa karıştı Luke.

Dizlerimi kavrayıp öne atıldım. "Aklıma bir şey geldi! Önemli bir şey değil ama Seth kuzeye gittiğini söylemişti. Muhtemelen Catskills'e gidiyor."

"Bu işe yarar işte." Marcus, nasıl boşaldığını anlayamamış gibi hayretle kadehine baktı. "Oraya erişemeyecek. Khalkotauroi oranın etrafını çevirmiş durumda."

Olivia titredi. "Seth'i durdurabileceklerini düşünüyor musun gerçekten?"

"Onu yavaşlatacaklar." Marcus kendini itip masadan kalktı, kapıya yöneldi. "Bir şeyler içmek isteyen var mı?"

"Paylaşıyor musun?" Deacon'ın kulakları dikilmişti.

Ne ilginçtir ki Aiden onu uyarmadı. Belki de reşit olmayanların biraz şarap içmesi şu anda en büyük sorunumuz değildi. Grubumuz dağıldı, bir kısmı şarap için Marcus'un peşine düştü. Onlar gittikten sonra farkına vardım ki Akit'in Dekanı küçüklere alkol dağıtıyordu.

Burası harbiden alternatif evren falan olmalıydı.

Bir iki dakika sonra Aiden'la baş başa kalmıştık. Yanıma oturdu, uzun uzun iç geçirdi. "İyi misin?"

Yirmi dört saat içinde bu soruyu daha kaç defa soracağını merak ederek ona döndüm. "İyiyim, gerçekten."

"Burada kal, kafanı da bir şeye takma Alex. Sadece bu gecelik, tamam mı?"

Dudak bükesim geldi. "Bunu tek başına yapmamalısın."

"Yalnız değilim." Güldü. "Solos da yanımda olacak."

"Daha önce yanında değildi ama. Herkes yemek yerken öyle yapıyordun değil mi? Civarı kolaçan ediyor, üstümüze çullana-

cak iblis olmadığından emin oluyorsun."

"Buralarda iblis falan olduğunu hiç sanmıyorum."

Ama hâlâ devriyeye çıkıyordu çünkü Avcılar böyle yapardı. Onun bu yaşamı... bizim için terk etmeye nasıl da istekli olduğunu düşündüm. İddiaya girerim ki Apple River gibi bir yerde yaşasak bile her gece arka bahçeyi kolaçan ederdi. Bunu düşününce gülümsedim.

"Gülüşünü özlemişim," dedi ayağa kalkarak.

Ona baktım, elini tutup yanımda kalmasını istemek geçti içimden. "Seni bekleyeceğim."

"Biliyorum."

Bana anlam veremediğim bir bakış fırlatıp gitti, yalnız kaldım... kafamın gerisindeki o alçak sesli uğultu dışında. Duymazdan gelmeye çalıştım çünkü yığınla potansiyel problemin temsilcisiydi. O kahrolası vızıltı, Seth'in orada olduğu anlamına geliyordu ve benimle bağlantı kurma bakımından ne ifade ettiğini bilemiyordum.

Pencereye baktım, bir nefes aldım ama boğazımdan geçmedi. Ya Seth bana erişebilirse? Onun arzularına karşı koyabilecek miydim? Hadi koydum diyelim, onunla mantıklı şekilde konuşabilecek miydim? Yoksa tekrar ve bu sefer geri dönüşü olmamak üzere kaybedecek miydim kendimi? Bir ağrı saplandı göğsüme.

Bunları düşünürken keçileri kaçırmamak elde değildi. O yüzden uzaktan kumandayı aldım, TV'yi açtım. Haberlerde hâlâ Los Angeles'taki korkunç deprem ve Kuzeydoğu Pasifik'te gelişen olaylar anlatılıyordu.

Tanrıların yol açtığı yıkımı izlerken tek bir şeyi biliyordum ve bu da açıklayamadığım, aslında hiç olmaması gereken bir şekilde acı veriyordu bana. Seth ölmeliydi ama bunu nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu... fırsatını bulduğumda bunu yapıp yapamayacağımı da bilmiyordum.

On Birinci Bölüm

Bütün geceyi o TV'nin karşısında yorgun ama gözüme uyku girmeden geçirdim. Aiden sabahın üçünde, kanepenin yanındaki koltukta sızdı. Beni uzun süre yalnız bırakmaktan hoşlanmadığını düşünüyordum. Tekrar Kötü Alex'e dönüşmemden mi korkuyordu yoksa yanımda olmaya mı ihtiyaç duyuyordu, orasını bilemiyorum. Öyle ya da böyle, hafif hafif horlaması rahatlatıyordu beni. Galiba haberlere duyduğum hastalıklı ilginin geçmesini bekliyordu ama geçmiyordu.

Her muhabirin haberlere ekleyecek bir şeyi vardı. Dünyanın dört bir yanından yeni fotoğraflar ulaşıyordu. Los Angeles'ta ölümlüler sokaklara dökülüp isyan çıkarmış, ortalığı yağmalıyordu. Ortadoğu'da ise sokaklarda dizleri üstüne kapanıp dua ediyorlardı.

Eklemlerim ağarana kadar uzaktan kumandayı sıkıp kendimi o ölümlülerin yerine koymaya çalıştım... hem de gerçekten. Hiç

bilmedikleri, kendilerini aşan bir şeyin ortasında kalıvermişlerdi ve sahip oldukları her şey ellerinden her an alınabilirdi.

Onlarla daha önce farkına varmadığım kadar çok ortak noktam olduğunu anladım.

Gerçekten de dünyanın sonu gelmiş gibiydi. Hiçbir ölümlü bu afetler dizisini açıklayamıyor ve kısıtlı bilgisiyle aralarında bir bağ kuramıyordu.

Meydana gelenleri anlatmak için korkunç demek eksik kalırdı ve yıkımın tek sebebi Seth ile bendim. Seth, Konsey'e saldırmış olmasa belki de işler bu raddeye hiç gelmeyecekti. Belki de tanrılar hayatımızı sürelim diye bizi rahat bırakacaktı.

Belki de öyle ya da böyle, bizi ortadan kaldırmanın bir yolunu bulacaklardı.

Bilmiyordum, bilsem de bir şeyi değiştirmezdi. Şu anda buradaydık ve işler sarpa sarmıştı. Tüm Apollyon'ların bilgisi kafamın içinde uçuşsa da, iş bu meseleyi düzeltmeye geldiğinde hiçbiri para etmiyordu.

Laadan kapının ağzında belirdi. Bugün kumaş pantolon ve beyaz bir kazak giymişti. Dışarıda kıyamet kopuyordu ama kadının saçı mükemmel bir şekilde yapılmıştı. İnsanda huşu uyandırıyordu doğrusu.

Aiden'a bakıp gülümsedi. "Beraber bir kahve içelim mi?"

Kafeini nasıl reddedebilirdim? Başımla evetledim, odadan çıkacaktım ki Aiden'ın yattığı yere dönüp birkaç saat önce üstüne örttüğüm yorganı düzelttim. Çok bitap düşmüş olmalıydı çünkü uyanmamıştı bile, halbuki genelde uyanırdı.

Laadan'in arkasından mutfağa gidip onun çabucak kahvelerimizi hazırlamasını seyrettim. Dumanı tüten fincanlarımız elimizde, rahatça konuşabileceğimiz camlı odaya gittik. Pencerenin kenarına ilişip bacaklarımızı karşılıklı uzattık. Nihayet babamla ilgili konuşacaktık ve ağzından ne çıkacağını kesin-

likle bilmiyordum.

Çok aptalca gelebilir, zayıflık gibi de görünebilirdi ama biraz korkuyordum da. Mideme sancılar saplanıyordu. Babam hakkında hiçbir şey bilmiyordum, bir melez olduğunu ve yaşadığını öğreneli birkaç ay olmuştu. "Öncelikle Konsey'de sana olanlar için özür dilerim. Ben..."

"Özür dilemene gerek yok. Senin suçun değildi." Değildi de. Telly'nin Muhafız'larından biri, muhtemelen öldürdüğüm, ona zorlama büyüsü yapmış ve Laadan'in tanrıların tecavüz ilacı diyebileceğimiz bir içkiyi bana içirmesini sağlamıştı...

"Sana yapmaya çalıştıkları şey dehşet vericiydi." Gözlerine yaşlar doluşmuş, kristal misali parlıyordu. "Keşke... keşke bilseydim. O kadar üzgünüm ki..."

"Ciddiyim Laadan, özür dilemene gerek yok. Öyle bir şeyi asla bile isteye yapmayacağını biliyorum. Kimin yaptığını hatırlamadığını da. Sorun değil." Tanrılar biliyor ya, o geceden söz etmek istemiyordum. Aklıma, öldürdüğüm Muhafız'ı getirmesinin yanı sıra, eğer midemdeki her şeyi kusmuş olmasaydım Seth'le ben... az daha mercimeği fırına verecektik ve özellikle de şimdi olan biten her şeyden sonra, bunun etkisinden kurtulamazdım.

Midem bulanırken kahvemi küçük hasır sehpaya koydum. "Babam hakkında bilgi istiyorum."

Laadan'de dikkate değer bir değişiklik meydana geldi. Gözlerine farklı bir pırıltı geldi. Kahvesinden bir yudum daha aldı, işaret parmağıyla fincana hafif hafif vurdu. Beklenti beni öldürecekti.

"Baban... inanılmaz bir adam, Alex. Her şeyden önce bunu bilmelisin."

Nefesim kesilmişti. "Biliyorum." Biliyordum çünkü kuralları çiğneyip annemi sevebilmek için öyle olması gerekirdi. "İksir babamda işe yaramadı, değil mi?"

Laadan esefle güldü. "Baban, yani Alexander tıpkı senin gibi, çok iradeliydi. İksir onu da etkiledi ancak zorlama büyüsüne asla tümüyle yenik düşmedi. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama en başından beri direndi."

Ellerimi birbirine kenetledim. "Galiba onu bir kez merdivenlerde, sonra da sonlara doğru, saldırı sırasında gördüm. Dövüşüyordu..."

"Gerçekten de gördüğün oydu." Bakışları arkamızdaki pencereye kaydı. Sabahın ilk ışıkları buz tutmuş camı delip geçiyordu. "Annenle ondan sana söz ettiğim gece o da kütüphanedeydi."

Nutkum tutulmuştu. Orada birisinin olduğunu anlamıştım. "Kitaplar devrilmişti... babam mıydı?"

Başıyla onayladı.

Farkında olmadan o adamın –yani babamın– yanından kaç kez geçmiştim acaba? İçimde bir hüsran kasırgası patlak verdi. "Peki... kızı olduğumu biliyor mu?"

"Evet, biliyor." Boştaki eliyle uzandı, yüzümü, iyileşmeye yüz tutmuş bir morluğun yakınını hafifçe okşadı. "Seni nerede olsa tanır. Hık demiş annenin burnundan düşmüşsün."

Kederin verdiği acı kuvvetlenince geri çekildim. "O zaman neden benimle konuşmadı?"

Laadan başını öne eğip bakışlarını kaçırdı.

"Onunla konuşmaya çalıştım Laadan. Merdiven boşluğunda. Ama o bana... öylece baktı. Hem neden kütüphanede yanıma gelmedi? Kim olduğunu söyleyemezdi, orasını anlıyorum ama neden..." Boğazım düğümlenmişti. "Benimle iki çift laf etse olmaz mıydı?"

Laadan başını hızla bana çevirdi. "Yapma, tatlım. Seninle konuşmayı her şeyden çok istiyordu ama bu o kadar kolay değil."

"Bana kolay geliyor. Ağzını açıyor, konuşuyorsun." Yerimde

oturmak için kendimi zorluyordum. Acaba yaptığım çılgınlıklar kulağına gitmiş miydi? Tanrılar biliyor ya, otoriteyle aramdaki sorunları duymayan kalmamıştı. Eğitimli bir Avcı olarak benden utanmış mıydı? Daha da beteri, bir baba olarak? "Anlamıyorum."

Bir nefes aldı. "Sen oradayken hep yakınındaydı ama farkında değildin. Senin civarında görülmesi çok tehlikeliydi. İşin doğrusu, onun olduğu şey, annenin olduğu şey ve senin olduğun şey, aşırı risk demekti. Zaten üzerinde bir sürü göz vardı."

Seth'le birlikte kulak misafiri olduğumuz konuşmayı hatırladım. Burada zaten bir tane var. İçimde bir öfke kıvılcımı çaktı ve hemen bir yangına dönüştü. Marcus... Marcus biliyordu ve artık her şey ortaya çıktığına göre, onunla konuşacaklarım olacaktı.

"Sana o gece kütüphanede dediklerim var ya? Olacağın şeyden değil, olduğun şeyden dolayı senden gurur duyacağı?" Elimi nazikçe kavradı. "Doğruydu. Geçen yaz Akit'e geldiğin günden beri, senin nasıl olduğunu sürekli ona anlattım. Annen... ona olanları bilmiyordu, Alexander da öyle olmasını istedi. Bir bakıma ölümle başa çıkmak gerçekle başa çıkmaktan daha kolaydı."

Ansızın yaşlar doluşunca gözlerimi kırpıştırdım, elimi çekip kurtarmak istedim ancak Laadan'in insanı sakinleştiren doğası her zaman olduğu gibi basiretimi bağlamıştı.

"İşler hiç bilmediğin kadar karmaşık Alex. Baban seninle istese de konuşamazdı."

Başımı iki yana salladım. Anlamaya çalıştıysam da beceremedim. Bana kalırsa bir baba, kızıyla bir kez olsun konuşmak için elinden geleni yapardı.

Laadan ellerimi sıktı, sonra bıraktı. "Efendi'ler babanın farklı olduğundan hep şüphelendiler ve diğer köleleri de etkilediğini düşündüler. Ona çok acımasızca davrandılar. Baban seninle konuşamıyor Alex, çünkü dilini kestiler onun."

Söylediği karşısında afallamıştım. Yanlış duymuş olmalıydım. Başka seçenek yoktu. "Hayır. Onu yemek salonunda bir başka köleyle konuşurken gördüm."

Laadan üzgünce iki yana salladı başını. "En fazla, ona bir şeyler söyleyen bir köle görmüşsündür."

Kendimi zorlayıp, o içkiyi içtikten sonraki sabahı etraflıca hatırlamaya çalıştım, gözümün önüne babamı ve daha genç olan diğer köleyi getirdim. Ortam gergindi ve çoğu zaman babamın sırtı bana dönüktü. Diğer kölenin tepkilerine bakarak babamın da onunla konuştuğunu düşünmüştüm.

Onu konuşurken görmemiştim.

Ayağa öyle bir fırladım ki Laadan küçük bir çığlık attı. Ben bile bu kadar hızlı hareket ettiğime şaşırmıştım. Apollyon işaretleri tenimde belirdi ve farklı yönlere akarken beni gıdıkladı. Laadan işaretleri göremiyordu ancak içgüdüleri ona geri kaçılmasını söylemişti.

"Dilini mi kesmişler?" Tenimin üstünde dalgalar halinde yayıldı güç.

"Evet."

İşte buydu. Konsey'i ve bu dünya üzerinde ne kadar Efendi varsa hepsini ortadan kaldıracaktım. Kötü ve tehlikeli düşüncelerdi bunlar, ama tanrılar aşkına, böyle bir şeyi nasıl yapabilmişlerdi?

"Neden bu kadar şaşırdım ki?" dedim yüksek sesle, sonra bir kaçık gibi kahkaha attım. "Neden şaşırdım buna Laadan?"

Yanıt gelmedi.

Arkamı döndüm, hiddetimi dizginlemeye çalıştım. Daha şimdiden, ahşap evin duvarına vuran dalların sesini duyabiliyordum. Bende bu şans varken depreme falan da yol açabilir-

dim. Elementleri kontrol etmek kolaydı, ama Uyanışım sırasında, duygularımın da elementleri etkilediğini, onları şiddetli ve önceden kestirilemez hale getirdiğini öğrenmiştim.

Tıpkı damarlarımda dolaşan eter, yani tanrıların özü gibi.

Toplumumuz hiçbir zaman melezlerin gözünün yaşına bakmamıştı. Safkanlar daima üstünlük taslamıştı ve kimi safkanların kapalı kapılarının ardında bazı şeyler her gün gerçekleşiyordu... hakkında hiç kimsenin konuşmadığı ama beynime kan sıçratan şeyler. Tıpkı tüm diğer melezler gibi ben de tüm hayatım boyunca edilgen bir rol üstlenmiştim. Bunları kabul etmem gerektiğini, çünkü ben ya da diğer melezler için başka hiçbir seçenek olmadığını öğrenerek büyümüştüm. Ölümlüler dünyasında yaşadıktan sonra bile, kürkçü dükkânına geri dönünce köleleri gördüğümde hiç tepki vermemiştim.

Buna sadece bir kez müdahale etmiş, o yüzden de çeneme bir yumruk yemiştim. Fakat bir Efendi'nin bir kadın köleyi dövmesini engellemek, o melezlerin yaşadıklarının yanında önemsizdi.

Aslında bu, Irk Kastı'nı kabul etmekle bitmiyordu. Kanıksamıştım çünkü beni etkilemiyordu.

İşte, affedilmez olan da buydu.

Uzaklaşıp ellerimi uyluklarımda gezdirdim. Aldığım nefes genzimi yakıyordu. Bu olay benden, Avcı olmakla ilgili sorunlarımdan, türümden başkaları köleyken hayatıma devam etmekten daha ötesindeydi. Babamın da ötesindeydi. Irk Kastı'ydı.

"Bu değişmeli," dedim.

"Ben de katılıyorum ama..."

Fakat tam da şu anda, hiçbir şey gelmezdi elimden. İster inanın ister inanmayın, daha büyük sorunlarımız vardı. Bizler ölürsek, Irk Kastı'nın ya da melezlerin uğradığı zulmün bir anlamı kalmayacaktı.

Laadan'e baktığımda –en azından benim için– çok önemli bir şeyin farkına vardım. Eski Alex muhtemelen bir hışımla fırlar, bir Efendi'nin bacaklarının arasına tekmeyi basardı. Bir yanım bunu yapmak istiyordu ama yeni Alex, adeta gökten zembille inen bu yeni kız, kadın ya da her neyse, bazı savaşların önceden planlanması gerektiğini biliyordu.

Yeni Alex bekliyordu.

Kendi kendimi öyle şaşırtmıştım ki, nutkum tutulmuştu.

Hiç fark etmediğim kadar açıkgözlü olan Laadan gülümsedi, yanındaki koltuğu işaret etti. "Büyüyorsun."

"Öyle mi?" Böyle saçmalıklar için geç kalmış gibiydim. Oturdum, o başını öne sallayınca içimi çektim ve on yaş daha küçük biri gibi konuştum. "Öyleyse büyümek berbat bir şey."

"Çocukların bencilliği naifliktendir."

Kaşlarımı kaldırdım, huzursuzdum. Sanki daha sorumlu, daha olgun birine dönüşmüştüm de bir yanım bundan hiç hoşlanmamıştı. Üstümden o havayı atıp lafı tekrar babama getirdim. "Onunla sık haberleşiyor musun?"

"Olabildiğince. İletişimimiz bazen tek taraflı, ama yazı yazabiliyor. Senin mektubunu aldığını biliyorum, ne var ki olan onca şeyin arasında ne yanıt verdiğini ya da yanıt vermeye fırsat bulup bulamadığını bilmiyorum."

Kesik kesik hareketlerle başımı öne salladım. "Şu anda nerede, biliyor musun?"

Süveterinin kenarındaki dantelle oynadı. "Alexander, New York Akiti'nde."

"Hâlâ orada mı?" Laadan onaylayınca, oradan fırlayıp New York'a nasıl gideceğimi düşünmek istedim fakat mantığım devreye girdi. Ona ulaşmam neredeyse olanaksızdı. Hem de Seth dışarıda bizi ararken. Kapıyı açıp dışarı fırlamak düpedüz aptallıktı.

"İksir etkisini yitirince köleler arasında büyük kargaşa çıktı. Onun gibi zorlama büyülerine karşı koyan birkaç kişi var. Kendi uyanışlarını yaşayanların bir lidere ihtiyacı vardı, o da baban. Orası, en son gerçekleşen saldırının ve İlk'in yaptıklarının ardından çok karışık."

Ona burada ihtiyacım olduğunu haykırmak istiyordum. Ben daha önemli değil miydim? Nice zaman önce yitirdiği kızı? Kaşlarımı çattım. Eh, o naif bencilliğin hâlâ kısmen var olduğunu görmek güzeldi.

"Hâlâ annemi seviyor mu?" diye sordum ona göz ucuyla bakıp. İfadesi temkinliydi. "Sanırım bir parçası onu hep sevecek."

Pat diye "Onu seviyor musun?" dedim.

Laadan yutkundu, uzun bir sessizlik oldu. O boşlukta, mutfakta birinin dolandığını duydum.

Sırıtmaya başladım. "Hoşlanıyorsun ondan."

Dudaklarını büzüp başka yana baktı.

Onu dirseğimle dürttüm. "Ondan çok hoşlanıyorsun hem de."

Kendini toparladı. "Baban..."

"Hayatının aşkı mı yoksa?"

"Alexandria," diye çıkıştı bana, ancak sesi öfkeden yoksundu.

Soğuk cama sırtımı yaslayıp güldüm. Boktan Üveybabam burnunu sokana kadar ebeveynlerimin harika bir yasak aşk ilişkisinde olduğunu biliyordum. O kahrolası Irk Kastı olmasaydı hâlâ birlikte olacaklardı. Tanrılar aşkına, o kadar çok şey değişecekti ki. Yani annem... hâlâ yaşıyor olacaktı çünkü iddiaya girerim babam da Aiden gibiydi. Onun saçının teline zarar gelmesine izin vermezdi.

Laadan'in dudağının köşesi yukarı kıvrıldı. "Babana ne de çok benziyorsun. İnadın, azmin aynen o." Bakışları kapalı kapıya kaydı. Taze kahve kokusu geliyordu. "Tıpkı baban gibi sen de bir safkanı sevmeye cesaret ettin."

Ağzım açık kalmıştı. Tuşe. "Şey, ben biraz hazırlıksız yakalandım."

Sırıttığını sandım ama yanılmıştım herhalde çünkü onun gibi bir hanımefendiye yakışacak şey değildi bu.

Her nedense sırtımdan büyük yük kalkmıştı ve iki saniyeden kısa bir sürede, intikam hırsıyla yanıp tutuşan ama daha olgun Alex'ten küçücük bir kıza dönüşmüştüm. "Onu seviyorum. Hem de çok. Hatta... gereğinden fazla."

Elime hafifçe vurdu. "Birini asla gereğinden fazla sevemezsin."

Hiç emin değildim.

"O da seni aynı derecede seviyor. Daha en başından anlamıştım."

"Öyle mi?"

"Benim tanıdığım Aiden, seni bulmak için Atlanta'ya gitmeden önce, melezleri hep dengi gibi görür, öyle davranırdı ama bir meleze yardım etmek için de Avcılık görevini bir kenara bırakmazdı."

Küçükken gözlerinin önünde anne babasına neler yapıldığını biliyor, Laadan'in neden böyle düşündüğünü anlayabiliyordum. Avcı olup ailesinin intikamını almak onun için her şeydi.

"Sonra New York'ta nasıl senin etrafından ayrılmadığını gördüm." Yüzünde yine acı bir gülümseme belirmişti. "Sana bakışından, sana gözünü bile kırpmadan bakışından belliydi. Muhtemelen ikiniz de farkına varmadan önce, onun tüm dünyası olmuştun bile."

"Tüm bunları bana bakışından mı çıkardın?" Kuşkucu görünebilirdim ama, ah, o küçük kız içimde haykırıyor, hoplayıp zıplıyordu.

Laadan güldü. Sesi rüzgâr çanlarını getiriyordu akla. "Seni, açlığını doyurabilecek tek şeyin hasretini çeken bir adam gibi izliyordu."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı, vücudum kızarıp kırmızının bin bir tonuna büründü. "Vay be..."

Bu kadarı dayanılacak gibi değildi. Nasıl olmuştu da daha fazla insan farkına varamamıştı? Sonra kafama dank etti. Laadan elbette anlayacaktı zira o da babama aynı gözle bakıyordu... ve muhtemelen babamın anneme öyle baktığını da görmüştü.

Bir an onun adına çok üzüldüm.

Yanına sokulup kollarımı narin omuzlarına attım. İlk başta acayipti çünkü kucaklaşma konusunda benden beceriksizi yoktu. "Teşekkür ederim."

Gözlerine yine yaşlar doluştu. "Baban hakkında konuşmak benim için zevktir. İstersen sana anlatabileceğim bir sürü öykü var. Onları hiç gizlemeden anlatmak... keyifli olacak."

"Çok isterim," diye fısıldadım.

Laadan yanağını çeneme yasladı ve o anda bana annemi o kadar hatırlattı ki, gözyaşlarıma söz geçiremez oldum. Fakat dilimin ucuna gelen şeyi sormaya mecburdum.

"Sence onu tekrar görebilecek miyim?"

Beni daha bir sıkı sardı. "Göreceksin. İkiniz de bunu başaracak kadar azimlisiniz. Hiç şüphem yok."

Gözlerimi kapatıp Laadan'in söylediklerine sımsıkı sarıldım. İnanmak istiyordum –ihtiyacım vardı buna– fakat şüphe, ekşi kokulu duman tutamları gibiydi. Babamla arama giren çok şey vardı... yıllar süren kurallar ve gizemler, yarı insan yarı makine yaratıklardan bir ordu ve en önemlisi, Seth.

On İkinci Bölüm

Birkaç saat sonra, ahşap evin yanındaki tılsımlarla korunmuş açıklıkta üstüm başım çamura bulanmış, iliklerime kadar donmuş halde duruyordum. Her yanımdan iniltiler, güm diye yere düşme sesleri normalde çıt çıkmayan ormanda yankılanıyordu.

Kir pas içindeki ellerime bakıp içimi çektim. Çok kirlenmiştim. Belki daha sonra o duş keyfini tekrarlayabilirdim. Bakışlarım Aiden'ın çevik siluetini buldu. Luke'la dövüşüyordu. Bir başka deyişle, Luke'un kıçını tekmeleyip duruyordu.

Menüde duş muş yoktu anlaşılan.

Oyuncağı elinden alınmış çocuk gibiydim. Antrenman yaparken Aiden'la eşleşeceğimi, eskisi gibi olacağımızı ama birbirimize daha çok dokunacağımızı zannetmiştim ben. Düpedüz ters köşeye yatmıştım.

Solos yüksek sesle oflayıp pufladı. "O ellerine daha ne kadar bakacaksın yahu? Ağaç oldum burada."

Yo, hiç öyle şey olur mu? Daha adımımızı dışarı atmamızla birlikte Aiden, Luke ve Olivia'yla eşleşmişti, Lea ise Marcus'la.

Deacon ile Laadan ise evde kalmışlardı, yemek yapıyorlardı sözde.

İçten içe tam ağlak olup çıkmıştım.

Öne yürüdüm, buz kesmiş kotum tenime sürününce yüzümü ekşittim. "Bana kalırsa Apollo'nun aklından geçen antrenman böyle bir şey değildi."

Solos gevşek bir saç tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı. "En son ne zaman antrenman yaptın?"

İşin doğrusu, hatırlamıyordum bile. "Daha iki gün önce dövüştüm ya."

"Kırk yılın başında bir dövüşmek sayılmaz." Kırık dallar botlu ayaklarının altında çatırdadı. "Kaslarımızı her gün kullanmamız gerekir."

Luke'un kıçının üstüne oturduğunu gördüm. "Bence onların senin yardımına daha çok ihtiyacı var. Ben akaşayla çalışsam daha iyi olur. Seth'in benden yıllarca fazla deneyimi var."

"Onunla da çalışacaksın ama şimdi değil." Solos, eski eğitmenlerimden *bazıları* kadar sabırlı değildi. Romvi'den aşağı kalır yanı yoktu.

Gözlerimi kısıp elimi kaldırdım. "Hava elementini kullanıp..."

Luke'un şiddetli tekmesini tek eliyle durduran Aiden, "Alex," diye bağırdı bana. Fırtına bulutu gözlerini üstüme dikti, Luke'u hafifçe geriye itti. "Bana kalırsa da Apollo antrenman yap derken çeneni kastetmemişti."

Dilimin ucuna bir sürü yakışıksız laf geldiyse de hepsini yutup ona ters ters baktım.

"Solos sana yardım etmeye çalışıyor." Aiden toprağa sapına kadar gömülü bir titanyum hançeri çekip aldı. "Sen de hiç değilse, sana yardım etmeye çalışanların burnundan getirmeyebilirsin."

Göz göze geldik. Sözlerini çok da öfkeli söylememişti ama bana kızdığı belliydi ve bundan nefret ediyordum çünkü yaptığım arsızlıktı. Neyim olduğunu bilemiyordum. Laadan'la konuşmamızdan bu yana moralim yerleri süpürüyordu. Uykusuzluktan mıydı acaba?

Aiden'ın sitemi canımı yakmıştı, ben de mecburen Solos'a döndüm. Üstüne sıçramış çamur, kanın gövdeyi götürdüğü bir cinayet mahallindeki pıhtılar gibi duruyordu. Bu dünyada hiç kimse beni, yapmam gereken işe Aiden'dan daha çabuk döndüremezdi.

Bir yanım nefret ediyordu bundan, diğer yanım ise bu yüzden saygı duyuyor, teşekkür ediyordu ona.

Yanaklarım cayır cayır yanıyordu. Pozisyonumu aldım, Solos üstüme fırladı. Yumruk yumruğa birbirimize girdik. O eğildi, ben dönerek tekme attım. Çoğu zaman üstüme çamur ve kopmuş çimenleri savurarak iki seksen yere uzanıyordu. Adalelerim biraz hamlamış olabilirdi ama hızlıydım... hem de hiç olmadığım kadar. Önceki gün Aiden'la dövüşürken aslında ne yaptığımın, dövüşün mekaniklerinin farkında değildim. Ama şimdi, kendimi resmen Süper Kadın gibi hissediyordum.

Solos burnundan soluyarak yerden kalktı. Birbirimizi silahsız bırakma çalışmasına başladık. Normalde zayıf olduğum noktalardan biriydi bu.

Solos'un uzattığı kolunun altına hızla daldım, dirseklerini yakalayıp geri çektim, bir ayağımı sırtına dayarken ellerimi de bileklerine indirdim. Bıçakları bıraktı, ben de tuttum.

Bıçakları yüzüne doğru sallayıp sırıttım. "Ben bu işte bir numarayım."

Kaşlarını çatıp bana döndü. "Hareketin ne olduğunu anlamadım bile."

Hançeri sağ elimde döndürdüm. "Adına 'muhteşem olmak' deniyor. İşe yarıyor."

"Hızla beceri arasında fark vardır." Diğer elimdeki hançeri kaptı. "Her zaman hızlı olamazsın."

"Ama elementler benden yana," diye anımsattım ona.

"Bak orada haklısın." Yarasını kırıştırmadan, çarpık çarpık güldü. Böyle güldüğünde yakışıklı oluyordu. Aslında ne yalan söyleyeyim, yara izine rağmen yakışıklıydı... korsanlara benziyordu. "Bir yanlışım varsa düzelt, ama elementleri kullanmak seni yormuyor mu?"

"Ben de öyle duydum." Olivia bir ağaç kökünе oturdu, sonra uzun bacaklarını ağır ağır esnetti. "Seth bir defasında öyle demişti."

Elimdeki tek hançeri Solos'a doğrulttum. "Elementleri kullanmak bizi yorabiliyor ama akaşa kadar değil. O yüzden Seth sürekli akaşa kullanmıyor. Onu... bizi hemen tüketiyor galiba."

Aiden parmaklarını kenetleyim gerindi, sırtını iyice geriye büktü. Bakışlarım onun bu hareketini tutkulu biçimde takip etti. Yaptığı her şey akıcı, her şey zarifti. "İşte o yüzden, sırf bu becerilere bel bağlamamayı öğrenmelisin."

Aiden'ı tanıdım tanıyalı, ateş elementini bir elin parmakları kadar bile kullanmamıştı. Her safkanın belli bir elemente yatkınlığı vardı, Apollyon ise tüm elementleri birden kontrol edebilirdi. Aiden'ın asıl sevdiği göğüs göğse dövüştü.

Ya da titanyum titanyuma.

Lea koca bir meşeye yaslanmıştı, saçları karman çormandı. Marcus ise antrenmanda kullandıkları hançerleri yerden topluyordu. Dayım bıçakları profesyonel gibi tutuyordu elinde. Bazen, onun eskiden bir Avcı olarak yetiştirildiğini unutuyordum.

Küçük molamız sona ermişti. Bulutlu Nisan göğünün altında, güneş batıda batmaya başlayana kadar çalıştık. Ancak o saatte eve döndük. Anlaşılan akaşayla pratik yapmak yarına kalmıştı. Pişmiş et kokusu ağzımın sularını akıtıyordu. O denli

acıkmıştım ki, koca bir iblisi önüme koysalar yiyebilirdim. Fakat duş her şeyden önce gelirdi.

Tıpkı tahmin ettiğim gibi, bu konuda kendi başıma kalmıştım.

Hepimiz mutfak masasına oturup yemeğe giriştik. Birisi Laadan'e yemek için teşekkür edince Deacon kalp krizi geçirecek gibi oldu.

"Eti kim sosladı? Kim marine edip başında nöbet tuttu?" Luke'un hançeri tuttuğu gibi o da çatalı öyle tutarken sarı kaşlarını indirdi. "İşte, *ta kendisi*."

"Elinden yemek geldiğini bilmiyordum," dedim şaşırıp.

Duştan yeni çıkmış olan Aiden, kardeşinin yanındaki iskemleye oturdu. Koyu renk saçları ıslak ve geriye taranmıştı, geniş elmacıkkemikleri iyice açığa çıkmıştı. Kardeşinin omzuna hafifçe vurdu. "Deacon müthiş bir aşçıdır."

"Hımm." Olivia tabağında patates kovalarken sırıttı. "İnsan her gün yeni bir şey öğreniyor, değil mi?"

Deacon, gururlu gülücüğünü gizlemeye zahmet bile etmeden Luke'a baktı. "Sürprizlerle doluyum."

Tek kaşımı kaldırdıysam da, bir şey demek yerine leziz bir et parçasını ağzıma tıktım. Kısacık bir süre için, herkesle birlikte masada oturmak sıcacık ve hoş bir duyguydu.

Herkes birbirine hikâyeler anlatırken Aiden'ın ağzını pek bıçak açmıyordu. Arada bir güldüğü oluyordu fakat hâlâ şen şakrak kalabalıktan uzaktı. Birkaç defa göz göze geldik. Kül rengi gözleri her nedense çalkantılıydı. Bakışlarını kaçırdıysa da, pişmanlıkla keder karışımını hemen fark etmiştim.

Yemekten sonra karınlar doyunca herkes evin bir köşesine dağıldı. Lea, Laadan'in getirdiği kitaplardan birini alıp ortadan kayboldu. Olivia ile oğlanlar salonu mesken tutup iskambil oynamaya koyuldular. Solos ile Marcus, Aiden'ı da alıp devriye gezmeye gitti. Saat geç oluyordu, ben de onlar geri gelene kadar

ayakta kalmaya niyetliydim ama sonunda pes edip gruba iyi geceler diledim, ayaklarımı sürüye sürüye üst kata çıktım.

Aiden'ın odasının kapısının önünde durdum. Birden kararsız kalmıştım, nerede yatmalıydım acaba? Ortak banyo aracılığıyla buna bağlanan bir oda daha vardı, sözde benimdi, ama hiç orada yattığımı anımsamıyordum. Orada mı yatmam gerekirdi? Aiden'ın odasına yerleşmekle çizgiyi mi aşıyordum?

Huzursuzca kıpırdanıp alt dudağımı ısırdım. Tanrılar aşkına, bu iş bu denli karmaşık olmamalıydı. *Hadi Alex, aptallık ediyorsun.* Kendimi gerçekten de aptal gibi hissediyordum.

Odamın yolunu tutunca, yatarken giyilecekler konusunda ciddi bir sıkıntım olduğumu fark ettim. Banyodan diğer odaya geçtiğimde, Aiden'ın uzun tişörtlerinden bazılarının, katlanıp kendi kıyafetlerinden ayrı bir yere konmuş olduğunu gördüm. Kasten öyle yapılmıştı sanki.

Kalçalarıma kadar inen ince bir pamuklu tişörtü giydim. Sözde benim olan o soğuk, el değmemiş odaya hiç gidesim yoktu. Örtünün altına iyice girdim, yatağı sarmalayan o toprak kokusunu ciğerlerime doldurdum.

Çok geçmeden uykuya kaptırdım kendimi. Muhtemelen bir iki dakika geçmiş, ferahlık veren bir pusun içinde yüzmeye başlamıştım, fakat bir şey gözlerimi açmaya zorladı beni. Gözlerimi açtığımda, bana bakan bir çift kehribar göz gördüm.

On Üçüncü Bölüm

Seth.

Tanrılar aşkına, *Seth*'le bakışıyordum. Buradaydı. Olanaksızdı bu, ancak burada, yanımdaydı.

Olduğum yere sinerken kalbim karmakarışık bir ritimle çırpınıyordu. Ansızın ortaya çıkışı karşısında öyle korkmuş, öyle de ürkmüştüm ki, nefes alamıyordum.

Kolları etrafımda bir kafes gibiydi. Kıpırdamayı göze alamıyordum çünkü benimkine çok yakındı teni; dudakları bir parmak mesafedeydi ancak. Kehribar rengi gözleri koyu kumral, gür kaşlarının altında parıltılar saçıyordu. Apollyon işaretleri hızla boynundan yukarı tırmanmış, capcanlı mavi bir dalga halinde altın rengi tenine, yanaklarına yayılmıştı. Benim işaretlerim de onun yakınlığına aynı şekilde karşılık verdi, tenim karıncalandı. Kordon şaklayarak hayat buldu.

Seth'in varlığının kuvveti her yerdeydi, bedenimi ve düşüncelerimi istila ediyordu. Ne var ki, nihayet nefes aldığımda burnuma yanlış bir koku geldi. Bir nebze deniz tuzu içeren, topraksı bir kokuydu bu. *Aiden.*

Seth kibirle gülümsedi, ağzını kulağıma yaklaştırdı. "Sana dememiş miydim Alex? Nerede olsa bulurum seni."

Ağzımı açtıysam da boğazıma düğümlenen dehşet, feryadımı boğdu. Yana doğru döndüm ve irkilerek uyandım... uyanmıştım.

Yüreğim ağzımda doğruldum, yatak odası ağır ağır netleşti. Bakışlarımı odada deli gibi gezdirdim, tüm gölgeleri Seth'e ait bir iz var mı diye taradım. Kepenklerin arasından küçücük bir ay ışığı dilimi sızıyor, yere yayılıyor, parmaklarıyla antika komodini okşuyordu. Banyo kapısının altında sarı bir çizgi parlıyordu. İşaretlerimin karıncalanması haricinde Seth'ten hiçbir iz yoktu.

Sadece rüyaydı... bir kâbus. Altı üstü o kadar. Fakat içimde ortalığı birbirine katan adrenalin hiç aynı fikirde değildi.

Banyonun kapısı açıldı, eşikte Aiden gözüktü. Arkasındaki ışığın hafif aydınlığında gölgeli kontrastlardan oluşuyordu. Üstü çıplaktı, kalçalarından aşağı düşen gevşek bir pijama altı giymişti sadece.

Bunun ne kalbime *ne de* nefes problemime faydası vardı.

Arkasındaki ışık söndü.

"Alex?" Sessizce yatağa yaklaşıp bana doğru eğildi. "Seni uyandırdım mı yoksa?"

İki yana salladım başımı.

Kafasını hafifçe yana eğdi, koyu renk saçları alnına döküldü. "İyi misin sen?"

"Evet," dedim bet bir sesle. Aptalca bir rüyaya abartılı tepki verdiğim için kendime kızıyordum.

Aiden uzandı, yanağıma değmesine ramak kala durdu. Geri çekildi, sırt üstü yattı. Kolunu uzatıp beni yanına çağırdı. Yanına uzandım, başımı omzuna yasladım. Elim göğsünde, gök gibi gürleyen yüreğinin üstündeydi. Teni sıcacıktı, içime su serpiyordu.

Sessiz geçen kısa bir sürenin ardından, kalbinin atışları yavaşladı. Kalbinin neden bu denli hızlı çarptığını bilmiyordum. Ona yanaştım, vücudumu vücuduna uydurdum, belime sarıldı. Çenesinin başımın tepesine değdiğini hissettim, sonra dudaklarını alnıma bastırdı.

Gözlerimi sımsıkı kapattım. Ona rüyamı anlatmak istiyordum fakat yerine başka bir şey döküldü ağzımdan. "Babamın dilini kesmişler Aiden. Konuşamıyor. Bunu ona, *onlar* yaptı."

Bir an soluğu kesildi.

"Neden yapmışlar ki öyle bir şeyi?" diye sordum. Sesim, akıl almayacak kadar cılız ve kırılgan geliyordu bana.

"Bilmiyorum." Elini kaldırdı, kürek kemiklerimin arasına koydu, beni rahatlatan daireler çizdi. "Bu kadar korkunç bir şeyin gerekçesi olmaz." Bir an sustu. "Çok üzüldüm Alex."

Başımı öne salladım, gözlerimi kapadım. Irk Kastı konusunda harekete geçmeliydik, Aiden'ın da buna katılacağını biliyordum ama sabahın ikisinde bu denli politik bir konu tartışmak yakışıksız görünüyordu.

Gerinip dudaklarımı Aiden'ın dudaklarına yasladım, ancak öpücük hedeflediğim gibi ateşli ve şehvetli değil, gayet namuslu çıkmıştı. Bununla birlikte kolunun gerildiğini hissettim ve incecik bir ürperti bedeninde dolaştı. Sanki aramızdaki çekime karşı koymaya çalışıyordu.

Kafam karışmıştı. Onu baştan çıkarmaktan vazgeçtim, bir işe yaramıyordu zaten. Geriye yaslandım. Küt küt atıyordu kalbim. Neden öpücüğüme karşılık vermemişti ki? Solos'la antrenmanda şımarıklık yaptım diye kızgın mıydı bana hâlâ? Öyleyse, tüh, telafi etmek için bir şey gelmezdi elimden. Başka sebepten miydi yoksa? Gri gözlerinde bir an görünen pişmanlık ve hüzün gibi miydi?

Odaya bir kez daha çöken sessizliğin içinde Aiden, "Seni seviyorum," dedi bana.

Sesindeki duygusallığı hissetmemek olanaksızdı. Nefesimi tuttum. Baştan çıkarma çabalarım sonuçsuz kalsa da, onun iki küçük sözcüğü söylediğini duymak her şeye değerdi. "Ben de seni seviyorum."

Çok geçmemişti ki, Aiden'ın göğsünün düzenle inip kalkması yavaşladı. Kucağından ayrılmadım, bana saatler boyu gibi gelen bir süre boyunca yatağın karşısındaki boş duvarın karanlığına gözümü dikip baktım. Sonra usulca kollarından kurtulup yataktan aşağı indim.

Ne uyuyabiliyordum ne de öylece durabiliyordum. Karanlıkta bir eşofman altı bulup ayağıma geçirdim, paçalarını iyice kıvırdım. Kapıdan çıkıp alt kata inerken çıplak ayaklarım ahşap parkenin üstünde neredeyse hiç ses çıkarmıyordu.

Ev mezar kadar sessiz ve soğuktu. Kollarımı göğsümde kavuşturup mutfakta dolandım. Hoş, aç ya da susuz da değildim hani. Huzursuzdum, uykum iyice dağılmıştı, cin gibiydim ve ne yapacağımı bilmiyordum. Ben de seraya gittim.

Burası daha da soğuktu ama ne ilginçtir ki, dört bir yanım sadece bitkilerle, pencereler ise dışarıda giderek koyulaşan karanlıkla çevriliyken huzur bulmuştum.

Pencere kenarına oturdum, bacaklarımı göğsüme doğru çektim, pencerelerin birinden dışarı baktım. Zihnimde bin bir tilki birbirini kovalıyordu... babamı, tekrar antrenman yapmayı, Irk Kastı'nı, Aiden'ı ve ansızın bana karşı koymasını, bu duvarların dışında olan her şey ve...

Kâbustan farksız ziyareti yüzünden Seth'i düşünüyordum.

Karnıma keskin bir acı saplandı. Gördüğüm şey bir kâbus olmalıydı. Seth'in Kötü Adam rolüne soyunduğu düşünülürse, anlaşılır bir şeydi bu. Başka bir şey olamazdı, o yüzden de tasalanmayı bırakmalıydım. Fakat kafamın arka kısmındaki o pes uğultu... hâlâ oradaydı ve ne yaparsam yapayım, ne kadar

güçlü olursam olayım hep ona bağlı kalacağımın simgesiydi. Ve de bana hâlâ erişebileceğinin.

Kaygıdan kaynaklanan acı geri dönmüş, göğsüme yayılmıştı. Gözlerimi sımsıkı kapattım. Ağzımda korkunun ekşi tadı vardı. Acaba o kâbus, Seth'in bana ulaşma çabası olabilir miydi?

Zihinsel kalkanlarımı gözden geçirdim. Jackson derste ağzımı burnumu dağıttıktan sonra dilimi dişlerimin üstünde gezdirmeme benziyordu, kalkanı evirip çeviriyor, bir eksiği, gediği olup olmadığına bakıyordum. Kalkan sağlamdı ama endişem kaybolmamıştı.

Uyanış'ın ardından Seth'e bağlandığımda, onun düşüncelerini kendi düşüncelerim kadar net duyabilmiştim.

Biraz geriye yaslandım, kollarım ağrıyana kadar sıktım bacaklarımı.

Seth bu gece burada olmaktan hoşlanmış gibiydi, bana doğru eğilmiş, fısıldayarak ikaz ediyordu. Gatlinburg'da olup bitenleri gördüğüm kâbuslarım –ki her şeyi tüm açıklığıyla görüyordum– bile bu kadar gerçek değildi.

Ayak sesleri camlı odaya yaklaştı. Başımı hızla kaldırdım. "Marcus."

Hâlâ akşam yemeğindeki kıyafeti üstündeydi. Kot pantolonu ve terzi elinden çıkma bir flanel gömleği vardı. Hiç yatmadığının işaretiydi. "Geç saate kalmışsın?" dedi kapının ağzına yaslanıp.

Hafifçe omuz silktim, kollarımı bacaklarımdan ayırmadım. "Uykum yok."

"Tüm gece uyurgezer gibiydin. Herhalde bir gün daha uyur diye düşündüm."

Ona gerçeği söyleyemezdim, o yüzden bir şey demedim.

Marcus kapı ağzında durakladı, sonra güçlü ve kararlı adımlarla yürüdü. Bezgin bakışlarla, yanıma, Laadan'la konuş-

tuğumuzda onun oturduğu yere oturmasını izledim. Gergin ve huzursuz birkaç dakika geçti. Marcus'la bir hayli yol almıştık, ancak aramızdaki o tuhaflığı geride bırakmak için daha nice dağlar aşmalıydık.

Ellerini kucağına koyup içini çekti. "İyi misin, Alexandria?"

Aşırı resmiydi... "Evet, dediğim gibi, uyuyamadım o kadar. Ya sen?"

"Dışarıda devriye geziyordum, Solos'la şimdi görev değişimi yaptık." Beni göz ucuyla uzun uzadıya süzdü. "Benim de gözüme uyku girmedi."

Tekrar pencereye döndüm. "Nöbet tutmanız gerekli mi gerçekten?"

"Özellikle Aiden'la Solos alışkanlıktan yapıyor. Ama daha tuhaf şeyler de olmuştur."

Dürüst yanıt vermesine şaşırmıştım. Ona baktım. Apollyon görüşü sayesinde, karanlıkta bile yüz hatlarını görebiliyordum. İfadesinin bir şeyleri gizlemediğini fark edince bir kez daha şaşırdım. "Tanrılar şu an üstümüze gazap yağdırmıyor olabilir ama her an her şey mümkündür," dedi. "O yüzden gözümüzü dört açıyor... bekliyoruz."

Uzunca bir süre ağzımı açmadım. "Nefret ediyorum bundan."

"Neden?" Sesi merak vardı.

Uyluklarıma dayadığım ellerimi yumruk yaptım. "İnsanların beni korumak için hayatlarını göz göre göre tehlikeye atmasından. Nefret ediyorum."

Marcus bana doğru döndü, sonra başının arkasını pencereye yasladı. "Sakın üstüne alınma Alexandria, ama tek koruduğumuz sen değilsin. Lea ile Deacon var, Olivia ile Luke var. İçlerinden üçü bir derece eğitimli, ancak ne tanrılarla ne de bir iblis ordusuyla başa çıkabilirler. Buralarda iblis saldırısı pek muhtemel olmasa da..."

Daha tuhaf şeyler de olmuştu. Başımla onayladım.

Çapcanlı gözleri ağır ağır kapandı. "Her şey seninle alakalı değil."

İtiraz etmek için ağzımı açtım. Her şeyi benim için yaptıklarını düşünmüyordum, ama... Herkesin benim için kendini otobüsün önüne falan atacağını sanmakla aslında öyle yapmıştım. Utançtan yanaklarım al al oldu.

"Öyle... demek istememiştim." Derin bir nefes aldım. "Şey, öyle demiş bulundum ama onları da koruduğunuzu biliyorum. Bu da... güzel bir şey."

Omuzları gevşedi. "Ben de öyle demek istememiştim."

Güldüm, gülünce sesime şaşırdım. Zoraki ya da alaycı değil, sadece neşeli çıkmıştı. "Hayır, öyle demek istedin. Anlıyorum. Bir süredir kendimi her şeyin üstünde görüyordum."

Tek kaşını kaldırdı.

Tekrar gülecek gibi olmuştum fakat kendime söz geçirdim, yanağımı dizlerime yasladım. "Ben biraz... zorluk çıkardım. Çoğunu da bile bile yaptım."

"Biliyorum," demekle yetindi.

"Harbiden mi?"

Marcus başıyla evetledi. "Sen de her çocuk gibisin..."

"Çocuk değilim ben."

Dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı. "Sen de kendini ait hissedebileceği bir yer arayan her çocuk gibiydin. Özellikle de siz melezler için bu zordur. Birçoğunuz mutsuz yuvalardan gelirsiniz, kiminiz ise hiç yuva görmemiştir. İçinde yetiştiğiniz ortam şiddetli ve saldırgandır. Öyle çok melez gördüm ki..." Başını ağır ağır iki yana salladı. "Ama sen hep farklıydın."

Boş boş bakarak sordum. "Nedenmiş o?"

"Her şeyden önce, benim yeğenimsin."

"Vay be." Gözlerimi kırpıştırdım, bacaklarımı saran kolları-

mı biraz gevşettim. "Apollyon olduğumu bilmen ilk sırada değilmiş, şaşırdım doğrusu."

Marcus gözlerini açtı, bana baktı. "Hiçbir zaman da ilk, ikinci ya da üçüncü sırada olmadı. Yeğenimsin benim. Kız kardeşimin kızısın. Ona öyle çok benziyorsun ki..." Burnundan soludu, dişlerini sıktı. "Akit'e geldiğinde hık demiş burnundan düşmüş gibiydin, öyle ki... şimdi bile ne zaman sana bakacak olsam onu görüyorum."

Göğsümde bir şey... bir şey çözülüverdi. Marcus bana karşı hiç bu kadar açık olmamıştı. Marcus'un benimle annem hakkında konuşması ihtimalinin salonda bir iblisle vals yapmamdan daha düşük olduğunu sanırdım, ama olmuştu işte.

İblisler aşkına, o dağları tırmanmaya başlamıştık anlaşılan.

Bölük pörçük bir nefes aldım. "Annemi çok severdin."

"Rachelle benim küçük kız kardeşimdi, onu... çok severdim gerçekten." Gözlerini tekrar kapadı. "Rachelle yaşam doluydu... etrafa hayat saçardı. Onunla zıt kutuplar gibiydik. O insanları kendine çekerdi, ben ise iterdim."

Dudaklarım hafifçe yukarı kıvrıldı.

"Muhtemelen, beni rahatlatabilen tek insan oydu." Birden doğruldu, ellerini dizlerinin üstüne koydu. "Sen daha ufacıktın, seni evime getirirdi. Uslu durursan, ki bu çok ender olurdu, seni dondurma yemeye götürürdü." Dalgınca gülümsedi. "O zaman küçücük bir şeydin, ama tanrılar şahidimdir, seni ilk gördüğüm anda onun aynısı olacağını anlamıştım. Gözlerin dışında..."

Tüm anılarımı araştırdım ama küçüklüğümde, dayıma ait hiçbir şey bulamadım. Sadece biraz daha büyüdüğümde yaptığım ziyaretleri anımsıyordum ki onlar da genelde soğuk ve samimiyetsizdi. Marcus'un geri kalan safkanlardan hiçbir farkı yoktu.

"Hep babanın bir ölümlü olduğunu söylerdi, ancak o Avcı senin de, onun da peşinden hiç ayrılmazdı."

"Ne?" Hızla kaldırdım başımı.

Göremediğim bir şeylere odaklanmıştı. "Daha çok küçüktün Alexandria, babanı hatırlayamayacak yaştaydın."

Marcus'un babamdan söz ettiğini duyunca sanki dünya dönmeyi bırakmıştı.

"Daha bebektin. Annen yanında Alexander olmadan kapının önüne adımını bile atmazdı, hele sen de yanındaysan. Şimdi eskiyi düşününce her şey bariz görünüyor ama Muhafızlar, Avcılar hiç eksik olmazdı. Dahası, Akit'e birlikte gitmişlerdi, iki sınıf altımdaydılar. Sadece arkadaş olduklarını sanıyordum. Galiba bunu içten içe hep biliyor, ama görmezden gelemiyordum. Sana ne zaman baksam, kız kardeşimin çöküşünü görüyordum."

Gözlerim büyümüştü. "Tüh."

"Evet," deyip içini çekti. "Korkunç ama melezlerle safkanlar karışınca ortaya ne çıktığını en iyi sen bilirsin. Kendini bu duruma soktuğu ve bir de çocuk yaptığı için kız kardeşime çok kızmıştım." Marcus durdu, dalgınlaştı. "Hıncımı senden çıkardım. Yaptığım yanlıştı."

Domuzlar kanatlanmış, uçakların yanında uçuyordu. Zil takıp oynamak, az önce itiraf ettiği şeyi yüzüne vurmak ve maskaralık yapmak yerine, dikkatimi başka bir şeye verdim. Bazen olgunluğumla kendimi şaşırtıyordum.

"Babamı... şahsen tanır mıydın?"

Dudakları ipince oldu. "Daha politik bir yol izlemeye karar vermeden önce, babanla antrenman yapardım. Çok iyi bir Avcı'ydı. Tıpkı senin gibi."

Şaşkınlıktan nutkum tutulmuştu. Bir zamanlar böyle bir şey duymak beni sevindirirdi, oysa şimdi gururumu okşayan

şey bana yapılmış bu iltifat değil, *babamın* çok iyi bir Avcı olmasıydı.

"Galiba annen, biriyle eşleştirilmemek için dua ediyordu. Ben eşleştirilmedim. Laadan de öyle. Fakat annen Lucian'la eşleştirildi. Alexander'ı daha yeni tanıdın... ah, bir de üniformanın altındaki adamı bilseydin."

Yine ne diyeceğimi bilemez haldeydim.

"Geri çekilip, sevdiği kadının bir başkasıyla evlenmesine göz yummaktan başka hiçbir şey gelmiyordu elinden. Çocuğunun bir başkasının elinde büyümesini de sineye çekmek zorundaydı." Marcus genzini temizledi. "Eminim ki Alexander, Lucian'ın sana iyi davranmadığının farkındaydı ama yine eli kolu bağlıydı. Hareket geçerse hem seni hem de anneni tehlikeye atmış olurdu. Çaresizdi."

Kaslarım aynı anda hem kasılıyor hem gevşiyordu. "Peki sonra ne oldu? Nasıl oldu da köle yapıldı?"

Marcus bana döndü. "Sen üç yaşındayken Alexander sırra kadem bastı. Görülmedik şey değildi. Bize, bir iblisin elinde öldüğü söylendi."

Kaşlarımı çatıp başımı iki yana salladım. "Nerede olduğunu nasıl bilemezsiniz? Catskills'te, Telly'nin avucunun içindeydi."

"Onu ilk defa, senin Akit'e dönüşünden bir yıl önce gördüm." Sözlerindeki dürüstlük şamar gibi inmişti bana. "Onu öldü biliyordum; erkek bir melezle safkan bir kadının çocuğunun Apollyon olduğundan habersizdim. Rachelle seni kaçırmadan önce bana geldiğinde bile meseleyi tümüyle kavrayamamıştım. Catskills'te Alexander'ı görünce uyandım ama iş işten geçmişti artık."

"Ona yardım edebilirdin?"

"Nasıl edecektim? Ne yapabilirdim? Babanın bir melez olduğu anlaşılırsa neler olurdu, bir fikrin var mı senin? Safkanlarla melezler daha önce de birlikte oldular ve yakalandılar. Çocuklarının yaşamasına izin verilmedi."

Tiksinti içinde yutkundum. "Berbat bir şey."

"Al benden de o kadar." Elini uzattı, parmaklarını yakınlardaki bir saksı bitkisinin yapraklarında gezdirdi. "Baban beni tanımamış gibiydi. Numara yaptığını ancak kısa bir süre önce, Laadan'den öğrendim."

İşte, o zaman kalın, ahmak kafama dank ediverdi. Telly ile Marcus arasında geçen, kulak misafiri olduğum konuşmayı hatırladım. Marcus öfkeden köpürmüştü, Telly'nin gırtlağına sarılacak gibiydi. "Telly beni ona teslim etmeni istedi, değil mi? Hatta karşılığında sana Konsey üyeliği önerdi."

Marcus birden dönüp bana baktı.

Sırıttım ona. "Sizi konuşurken duydum."

Bana bir an ters ters baktı, sonra başını iki yana salladı. "Önerdi, evet."

"Sen de reddettin onu."

"Evet." Bakışları, *başka ne yapabilirdim* der gibiydi.

Vay be. Bunca şeyin ardından artık taşlar yerine oturmuştu. Dayıma annemi hatırlatıyordum, o da kız kardeşini özlediği için ben etraftayken huzursuz oluyordu. Hem Marcus çok da dost canlısı biri sayılmazdı. Babamı da her şey geçtikten sonra öğrenmişti. Buna inanıyordum. *Dahası*, beni Telly'ye teslim etmemişti. Seth'in Konsey'e saldırmasından sonra ve hastalandığımda beni nasıl kucağında taşıdığını anımsıyordum.

Tıpkı Aiden gibi, benden yana umut kesmediğini.

Marcus... bana değer veriyordu. Bu da çok önemliydi. Şu anda erişemediğim babam dışında, Marcus benim ailemden, benim kanımdan son kişiydi.

"Sağ ol," dedim ona. Kucaklaşmayı seven bir adam değildi ama kendime hâkim olamadım, fırlayıp ona sarıldım. Ama

hızlı bir kucaklaşmaydı, adamı delirtmek istemiyordum.

Sonuna kadar açılmış gözlerle bana bakarken, yerime oturdum. Galiba *delirtmiştim*.

"Neden teşekkür ediyorsun bana?" diye sordu.

Omuz silktim.

"Tuhaf bir kızsın sen."

Güldüm, pencere kenarındaki mindere sırtımı yasladım. "Eminim annem de öyleydi."

"Aynen öyleydi."

"Bana babamdan söz eder misin? Yorgun falan değilsen tabii."

"Sana birkaç öykü anlatabilirim." Benim gibi oturdu. "Yorgun da değilim. Hiç değilim hem de." Gülümsemesi çekingence ama içtendi. Onu hiç böyle gülerken görmemiştim.

Dudaklarım aynı şekilde karşılık verdi. "Çok sevinirim."

Ancak şafak söktükten, güneş doğduktan, çamurlu karanlığı kovduktan sonra düşündüm de, Marcus'la aramdaki buzların eridiğini bilse annem kim bilir ne kadar mutlu olurdu.

Elimde değildi ama mutlu olduğuna inanıyordum onun. Belki de bize bakıp gülümsüyordu şu an. Tıpkı pencerelerden içeri süzülen, sırtımızı ısıtan güneş gibi.

On Dördüncü Bölüm

Takip eden üç gün içinde, küçük grubumuz bir tür düzen oturtmuştu. Dünya biraz sakinleşmişti. Yeni bir doğal afet olmamıştı, St. Helens Dağı da sessizdi. Apollo hâlâ ortalıkta yoktu ve kuş uçmaz kervan geçmez yerdeki ahşap ev, tanrısız alana dönüşmüştü. Hiç de şikâyetim yoktu ama içlerinden birinin gökten zembille iner gibi, hiç beklediğimiz bir yerde, muhtemelen Deacon'ın yatağında falan ortaya çıkacağından korkuyordum. Tanrısal bir müdahale olmasa da, saatli bombanın geri sayımını beklemekten farksızdı. Hepimiz bekliyorduk.

Her gün antrenmanla, yine antrenmanla ve daha fazla antrenmanla geçiyordu. Bazı kısımları Akit'tekinden daha bile beterdi çünkü akaşa kullanma zamanım gelip çattı mı, *herkes* işini gücünü bırakıp tepeme üşüşüyordu.

Marcus ile Solos etrafta buldukları büyük taşları yan yana dizmişlerdi. Bana düşen de onları çakıl taşına çevirmekti. Çeviriyordum da, ama yakından. Yakından derken, birkaç adım mesafeden. Hedefimden ne kadar uzaklaşırsam atışlarım da o denli isabetsizleşiyordu.

Aiden'ın bol termal içliğinin altında kan ter içinde homurdanarak, akaşayı göğüs kafesimin hemen altında beklediği yerden çekip çıkardım. Beşinci element çatırtıyla parmak eklemlerine yayılırken, tanrıların gücü işareti karıncalandı.

Ağaçların örtüsü altında dövüşen Aiden ile Olivia, bırakıp izlemeye koyuldu.

Elemente yoğunlaşınca duyularımın keskinleştiğini hissettim. Akaşayı kullanmak dünyaya doğrudan bağlı olmak gibiydi. İnsanı koşturup ağaçları kucaklatacak türden bir bağdı söz konusu olan. Ayaklarımın altında çimenlerin ve toprağın titreşimini, rüzgârın alçak iniltisinin taşıdığı düzinelerce itiri ve tenimi hayaletimsi parmaklarıyla okşayarak süzülen havayı *hissedebiliyordum.*

Elimi hızla uzatırken akaşa sağ kolumda çatırdadı. Avucumdan bir şimşek fırladı, uçup üç metre ilerideki kayanın sağ tarafına çarptı. Bir çat sesiyle beraber kaya tuzla buz oldu.

Luke hemen yoldan kaçıldıysa da üstüne başına taş parçaları sıçradı. İki büklüm oldu, az daha yeri öpecekti.

"Amanın." Yüzümü ekşittim. "Özür dilerim."

Ensesini ovuşturarak elini salladı, sonra gülmemek için kendini zor tutan Deacon'ın yanına topallaya topallaya gitti. "Gülme be," diye homurdandı.

"Burnunun dibine girersen olacağı budur," diye karşılık verdi Deacon.

İçimi çekip Solos'a baktım. "Tam bir karavanacıyım."

Solos başıyla evetledi. "Biraz yana çarptı."

"Biraz mı?" Kaşlarımı kaldırdım.

"Hedefi vurdun ya, bence bu kadarı yeter."

Aiden'a baktığımda, dikkatini karşılıklı dövüşen Lea ile Olivia'ya verdiğini gördüm. Kızların ikisi de muhteşem dövüşçülerdi ve aynı seviyedeydiler. Aiden da tam Eğitmen havasına girmiş, o gür ve ilginç bir şekilde müzikal sesiyle emirler yağdırıyordu. Bu bire bir ilgiyi özlediğimi fark ettim.

Kahretsin, ihmal ediliyordum.

Son üç gündür şu kadarı kesindi: Aiden'da bir tuhaflık vardı. Benden uzak duruyor değildi. Her gece yatakta yanıma yatıyor, bana sımsıkı sarılıyor, bağrına basıyordu. Daha fazlasını istediğini hissediyordum ama işi orada bırakıyordu. Kılını bile kıpırdatmıyordu, sebebini ise hiç bilemiyordum. Ona sokulup yatışımın mutlu zamanların hasretinin kanıtı olduğundan yüzde yüz emindim.

Son kayaya bakarken dudağımı ısırıp omuzlarımı esnettim. Tanrılara şükürler olsun, tekrar bir Seth kâbusu gelmemişti başıma. İçimden bir ses, bunun Aiden'dan önce uyumamamla ilgili olduğunu söylüyordu. Belki de sırf onun yanımda olduğunu bilmenin faydası dokunuyordu. Fakat Aiden geç saatlere kadar ayakta durduğundan benim de uykuya dalıp gitmem birkaç saat sürüyor, sonra o kargalar kahvaltısını etmeden kalkınca ben de kalkıyordum. Her gün akaşa kullandığımdan iblis kurbanları gibi tükeniyordum.

Fakat yorgunluğu bir kenara attım. Bir seferinde Marcus'un da dediği gibi, birçok şey olabilirdim ama aptal değildim. Apollo'nun neden akaşayla çalışmamı istediğini biliyordum. Seth'le dövüşe hazırlıyordu beni. Her şeyin sonunu getirecek o güç aktarımı gerçekleşmesin diye, elimden geleni ardıma koymayacaktım.

Seth'le dövüşe hazırlanmanın şöyle bir güçlüğü vardı. Onun tek yapması gereken bana dokunup bir iki Yunanca sözcük fısıldamaksa, onunla nasıl savaşabilirdim?

Evet, hapı yutmuştuk.

Bakışlarım etrafımda gezinirken, panik de çekiç gibi dövüyordu göğsümü. Bir şeyler yolunda gitmezse, ki gidecek gibi

görünmüyordu, hepsinin başı dertteydi. Lea'nın akıbeti tıpkı kız kardeşininki gibi olabilirdi. Olivia'nın sonu Caleb'inki gibi, Luke ve Solos'unkiler ise Lucian ile ordusunun canına kıydığı tüm diğer Avcılar gibi olabilirdi. Marcus, annemle aynı kaderi paylaşabilirdi.

Aiden'a baktım.

Deacon ayağa kalkmış, ağabeyinin yanına gelmişti. Güneş ışığının altında sapsarı bukleleri soluk platin rengiydi. İki kardeş de aynı çarpıcı göz rengini paylaşıyordu fakat benzerlik bu noktada sona eriyordu. Yan yana durduklarında yin ile yangdan, geceyle gündüzden farksızdılar.

Deacon'ın avucunda bir şey vardı ve başını kaldırınca dudaklarına, ışıl ışıl gri gözlerine samimi bir gülüş hâkim oldu. Deacon her ne dediyse Aiden ona gülüyordu.

Sonları anne babalarınınki gibi olabilirdi.

Paniğin yerini alan korku yüzünden tenim kaskatıydı. Şakaklarımı ovaladım, kendimi düzgün aralıklarla nefes almaya zorladım. Hiç kimse ölmeyecekti. Artık hiç ölüm olmayacaktı. *Herkes* yeteri kadar çekmişti zaten.

Fakat işin içinde bir de Kader vardı. Kader söz konusuysa geçmişi telafi etmek diye bir şey yoktu. Kader geçmiş deneyimleri saymıyor ya da hiç umursamıyordu.

Bunu bilince soğuk ve nemli çimenlerin üstüne çökmek, öfkeli, tombiş bir bebek gibi ağlamak istiyordum.

"Alex?" Solos'un yumuşak sesi beni daldığım kara düşüncelerden kurtardı.

Başımı öne sallayıp son kayaya odaklandım. Akaşa kullanmanın hiç sevmediğim yanı, kafamın içindeki uğultunun en çok o zaman artmasıydı; en güçlü elementi kullanmak bir şekilde, Seth'le aramdaki bağı etkiliyor gibiydi. Geçmişteki Apollyon'lardan hiçbiri bunu düşünmemiş ya da tartışmamış-

tı, o yüzden fikrimin doğru olup olmadığını bilemiyordum.

Akaşayı çağırdım, sonra salıverdim. Mavi şimşek akıl almaz derecede yoğundu, kuvveti yok ediciydi. Önce bir sessizlik, ardından yüksek bir çat sesi daha oldu. Bu sefer akaşa kayanın tam ortasına isabet etmiş, patlatmak yerine bir toz kümesine çevirmişti onu.

Solos toza ve altındaki kavrulmuş toprağa bakarak alçak sesli bir ıslık çaldı. "Aman bana hatırlat da karşına çıkmayayım."

Gerilerken güldüm, akaşanın uğultusunun dinmesine izin verdim. Eğilip yerden su şişemi aldım. Kenardan, Olivia'nın savurduğu döner tekmeyle Lea'yı bir iki metre geriye sendelettiğini gördüm.

Aiden alkışladı. "Mükemmeldi, Olivia." Sonra Lea'ya döndü. "Duraksadın. Duraksamasaydın engellerdin o tekmeyi."

Lea başıyla onayladı, ayağa kalkıp üstündeki tozu toprağı temizledi. Hemen pozisyonunu aldı, tekrar birbirlerine girdiler.

Şakağıma sinir bozucu, alçak bir ağrı girmiş, sağ gözüm seğirmeye başlamıştı. Şişeyi yine yere atıp Solos'a döndüm. Parçalayacak kaya kalmayınca, elementlerle çalışayım diye beni Marcus'a teslim etti.

Ana gruptan biraz uzakta, ellerini kaldırdı. Şiddetli bir rüzgâr çıktı. Ağaç dalları sarsıldı, rüzgâr bana yönelirken ufacık taze yapraklar havada girdaba kapılmış gibi döndü.

Ellerimi kaldırdım ve Uyanmadan önce yapamadığım bir şeyi yaptım, hava elementini kendi hava saldırımla karşıladım. Marcus'un rüzgârı, benimkinin kudreti karşısında cılız kalıp söndü. Bir zamanlar en büyük düşmanım olan hava elementinin şimdi karşımda önemsiz bir engel olması ne kadar şaşırtıcıydı.

Günün geri kalanında Deacon ile Laadan de bize katıldı. Laadan hava elementiyle çalışıyor, Deacon ise küçük ateşler ya-

kıp onları kontrol etmeye çabalıyordu. İkisini de dövüşürken hayal edemiyordum fakat bu noktada sanırım herkes birer savaşçıya dönüşmüştü.

Aiden gözlerini kısmış, çenesini sıkarak kardeşini izliyordu. Bu gidişle ağzında diş kalmayacak diye düşündüm. Sonunda melezleri bıraktı, Deacon'ın üst üste dizilmiş dalları tutuşturduğu yere geldi.

"Ne yapıyorsun sen?" diye çıkıştı ona.

Deacon buklelerinin altından baktı. "Kundakçılık."

Aiden onun sözlerindeki espriyi duymazdan geldi. "Aklından geçeni biliyorum."

"Hadi canım? Öyleyse çok utandım."

Aiden baston yutmuş gibiydi. "Niyetin kamp ateşi yakmak değilse zamanını boşa harcıyorsun."

"İyi de..."

"Bunu yapmana gerek yok." Aiden elini yanan kuru dalların üstünden geçirdi, alevler söndü. "Senin bu işe bulaşmanı istemiyorum."

Deacon dimdik durdu. Boyu Aiden'ın omzuna geliyordu ancak. "Beni durduramazsın Aiden."

Ah, söylenecek en son şeyi demişti.

"İddiaya var mısın?" diye gürledi Aiden. Başını eğdi, erkek kardeşiyle göz hizasına geldi.

Gözü pek Deacon geri adım atmadıysa da, sesini alçalttı. "Herkes önemli bir şeyler yaparken arkama yaslanıp iskambil mi oynamamı bekliyorsun?"

"Aslına bakarsan evet."

Deacon keyifsizce güldü. "Yardım edebilirim."

"Eğitimli değilsin." Yumruklarını sıktı. "Lafı ağzından alayım, sen herkes değilsin."

"Tamam, eğitimsiz olduğumu ben de biliyorum ama işe

yaramaz da değilim Aiden. Gerçekten bir faydam dokunabilir." Daha önce bir benzerini görmediğim, karşılıklı ters bakma yarışına girmiş gibiydiler. Özellikle de vurdumduymaz Deacon'dan hiç ummamıştım bunu. "Sevdiğim insanlar, senin gibi insanlar hayatlarını riske atmaya hazırlanırken bir köşeye çekilip herkesi izlememi istemen adil değil."

Aiden itiraza yeltendi ancak kardeşi sözünü sürdürdü. "Aşırı korumacı tavrının altında iyilik yattığını biliyorum ağabey, ama beni ne sonsuza dek koruyabilirsin ne de bebek bakıcılığı yapabilirsin. Zaman kaybı, çünkü karışmamı istemesen de işe yaramayacak. Beni durduramazsın." Deacon derin bir nefes aldı. "Yardım etmem lazım Aiden."

Deacon'ın söylediği bir şey, Aiden'ın en yakası açılmamış küfürleri ardı arkasına sıralamasına yol açtı. Apışıp kalmıştım. Aiden'ın sövdüğü ya da soğukkanlılığını yitirdiği pek görülmüş şey değildi. Ama şu an tanrılar biliyor ya, pimi çekilmiş el bombasından farksızdı.

İki elini beline dayayıp bir adım geriledi. Deacon'ı sürüye sürüye eve götürecek, oraya kilitleyecek diye korkuyordum. Başını hızla öne sallamakla yetindi bunun yerine. "Peki. İstediğin... sana gereken buysa, öyle olsun."

Şaşkınlıktan küçük dilimi yutmuştum. Deacon da öyle. Aiden tek kelime etmeden melezlerin yanına döndü.

Deacon'la göz göze geldik, omuz silkti.

Aiden'ın pes etmesi beni afallatmıştı. Deacon'a yalnızca parti düşkünü küçük kardeş gözüyle bakmamasına da sevinmiştim biraz. Marcus'un peşinden grubun yanına yürüdüm. Günün geri kalanını antrenmanla geçirdik. Hatta bir noktada hava elementini melezler üzerinde kullandım, onlar da yarattığım engeli zorla aşmaya çalıştılar. Nefret ediyordum bundan, çünkü hava elementi beni yerime mıhlamak için kullanıldı-

gından kendimi çok çaresiz hissettiğimi anımsıyordum. Fakat hava elementini kullananlar çok yaygındı. Bu da demek oluyordu ki, iblislerin yarısından fazlası havayı kontrol ediyordu. Onlarla mücadele sırasında bu denli çok melez kaybetmemizin başlıca nedeniydi bu.

Yani bununla başa çıkmayı öğrenmeliydik.

Safkanlar arasında ateşe ve toprağa söz geçirebilenlerin sayısı azdı. Tanıdıklarım arasında sadece Aiden'la Deacon ateşi kullanabiliyordu. Toprak elementini kullanan tek bir safkan bile tanımıyordum fakat bir seferinde, New York Akiti'nde nasıl yapıldığını görmüştüm. Su elementi ise, kullanacak olan kişi suya yakınsa ya da yağmur yağıyorsa faydalıydı. Suyu kullananlar genelde şanslarına en uyduruk elementin düştüğünden yakınırdı ancak bunun doğru olmadığını biliyordum. *Her şeyden*, hatta su borularından bile su çekebiliyorlardı.

Lea'yla eşleşmiştim. Daha yakın zamana kadar, onu yere yıkmaktan acayip bir haz duyardım fakat artık... köprünün altından çok sular geçmişti.

Birkaç saniye bakıştık, sonra başını öne salladı.

Ağır ağır, isteksizce ellerimi kaldırdım, havayı çekip önüme topladım. Parmaklarımın hemen arkasında acımasız bir rüzgâr biçimlendi, sonra parmaklarımın arasından akıp gitti. Tıpkı akaşada olduğu gibi isabetli fırlatamıyordum, yine de Lea'nın göğsünün hemen altına çarptı, onu sırt üstü deviriverdi.

İlerledim, elementi onu yerde tutmak için kullanırken kollarım titriyordu. Onun yerde çaresizce çırpınıp debelenmesine bakıp da kendimi aynı pozisyonda hayal etmemek mümkün değildi.

Aiden, Lea'nın arkasında çömelmiş, kendine özgü o yumuşak tarzıyla komut veriyordu fakat kızın elinden gelen tek şey bacaklarını kendine çekmekti, o kadar.

Tüm vücudu titriyordu, dudakları aralanmış, dişleri ortaya çıkmıştı. Oturur hale gelmek için çabalıyordu. Ben de kalkmasını istiyordum çünkü havanın üstünlüğünü o haldeyken yenmek daha kolaydı. Fakat element omuzlarından aşağı bastırıyordu onu.

Hava, dalgalar halinde onu yere bastırıyordu. Lea başını geriye atıp haykırdı, bir elini kaldırıp parmaklarıyla görünmez bir düşmanı pençeledi.

"Hadi Lea. Gövdendeki kasları kullan," dedi Aiden, betondan farksız gözleriyle bana buz gibi bir bakış fırlatıp. "Yarıp geç şunu..."

Bundan hiç ama hiç hoşlanmıyordum. Tüm bedenim zangır zangır titriyordu.

Lea tekrar feryat edip elleriyle kısa çimenleri kavradı. Parmaklarını yere sapladı, toprağı deldi. Kendini itip otururken yerden toprak öbekleri kopmuştu. Gülmeye başladım ama Lea gücünü topladığı gibi üstüme atıldı.

Elementi yardı, çarpma anında belime sarıldı. Sarmaş dolaş yere düştük. Kafamın arkası hızla yere vurdu. Gözlerimin önünde yıldızlar uçuştu. Ciğerlerimdeki hava acıyla fırlayıp gitti.

Alkışlar sağır ediciydi. "Kız kavgası!" diye bağıran da Deacon'dı sanırım.

Ardından sessizlik çöktü. Hiç kimse hareket etmiyordu. Galiba herkes Apollyon'un feci bir şamarla karşılık vermesini falan bekliyordu.

Gözlerimi birkaç kez kırpıştırıp "Vay be," diye homurdandım. Lea'nın bakır rengi saçlarının arasından gökyüzü masmaviydi.

Lea kollarını kullanıp üstümden kalktı, bana bakıp güldü. "Ödeştik sayalım." Yana yuvarlanıp ayağa fırladı. Hâlâ sırıtıyordu. "Çok eğlenceliydi."

Pestil gibi yere serili kaldım. Sağ şakağımdaki zonklama şimdi kafatasımın arkasına yayılmıştı. Muhtemelen Lea beni yere çarpınca içeride bir şeyler olmuştu... önemli bir şey değildir diye umuyordum.

Görüş alanıma güçlü, esmer bir el girdi. "Kalkacak mısın?"

Aiden'ın elini tuttum, beni ayağa kaldırmasına izin verdim, sızlayan omuzlarımdaki toprak parçalarını temizledi. Şöyle bir düşününce, aslında ağrımayan hiçbir yerim yoktu. Dolgun dudaklarında küçük bir tebessüm dolaştı. Göz göze geldik. Herkes etrafımızda olduğu halde, o anda sadece ikimiz vardık.

Aiden bana doğru eğildi, boynumun kavsine vuran nefesi sıcacıktı. Tenime incecik bir ürperti yayıldı, sağ şakağımdaki zonklama dinmeye yüz tuttu. Derin derin nefes aldım, kendimi onun o erkeksi, topraksı kokusuyla sarmaladım. Etrafımızda hiç kimse kalmamıştı.

"Ne yaptığını biliyorum," diye fısıldadı.

Gözlerimi kısıp geriye çekildim. Ondan duymayı beklediğim aşk meşk sözcükleri değildi bunlar. "Ne dedin?"

Tek kaşını kaldırdı, sonra döndü, Lea'nın etrafında toplanmış, onu tebrik eden gruba doğru bir çalımla yürüdü. Ellerimi belime koyup başımı iki yana salladım. Bilmesine imkân yoktu. Hem de hiç.

On Beşinci Bölüm

O gece ilerleyen saatlerde avcı kesilmiştim, avım da Aiden'dı. Antrenmanın hemen ardından *yok olmuştu*. Akşam yemeğinden sonra yine *yoktu* ve üstünden saatler geçmişti. Gece yarısını birkaç dakika geçiyordu ve nöbet tutmadığını da biliyordum. Devriye sırası Solos'taydı çünkü. Aiden'ın benden uzak durduğuna dair içimi kemiren o şüphenin eksiksiz bir paranoyaya dönüşmesine ramak kalmıştı.

Alt katta volta atıyor, üstümdeki gergin enerjiden ve yavaş yavaş tutmaya başlayan baş ağrısından kurtulmanın çaresini arıyordum. Şu anda sadece gözlerimin arkasında hafif bir zonklama halindeydi ama içimden bir ses, başımı çatlatan bir ağrıya dönüşeceğini söylüyordu bunun.

Önümde uzun bir gece daha vardı, düşüncelerim de bu geceyi daha beter etmekten başka işe yaramıyordu. Bunun şu anda kafamı takmam gereken meselelerden biri olmadığını biliyordum. Ne var ki durup dururken aramıza dikilen bu duvardan da nefret ediyordum. Acayip bir duvardı dahası...

Akıllılar dünyasına dönüşümden sonraki ilk akşam yeme-

ginde, mutfakta elime aldığım İksir şişesine Aiden'ın nasıl baktığı geldi aklıma. İksir'i görmek, bu işteki payını mı hatırlatmıştı ona? Bana İksir verdiği için... vicdan yükü altında eziliyor olamazdı, değil mi? Eminim dünyadaki herkes bunun gerekli olduğunda hemfikirdi.

"Keyifsiz görünüyorsun." Lea'nın sesi düşüncelerimi bir anda dağıttı.

İçinde kanepeden ve bir çalışma masasından başka hiçbir şey olmayan küçük çalışma odasının dışında duruyordum. Duvara kitaplıklar diziliydi ama rafların çoğunda kitap namına bir şey yoktu. İçerideki tek ışık, kanepenin arkasındaki ufacık lambadan geliyordu.

"Keyifsiz değilim." Aklım karışıktı, hüsrana uğramıştım, paranoya belirtileri gösteriyordum, bitkindim ve... tamam, itiraf ediyorum, biraz da keyifsizdim.

Başıboş bir saç tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı. Bir an sessizlik oldu, ardından "Ne yaptığını biliyorum," dedi Lea.

Birkaç saatlik zaman zarfında bu lafı ikinci defa işitiyordum ve dürüst olmam gerekirse, ikisinin de bilmesi olanaksızdı. Bilebilirler miydi yoksa? Alnıma yazılı değildi ya.

Lea'ya aval aval baktım. "Neyi kastettiğini hiç anlamadım."

Gösteri yaparcasına kitabını ağır ağır kapattı, bir kenara koydu. Oflayıp puflamamak için kendimi zor tutarak odaya girdim, çalışma masasına yaklaştım. Kollarımı göğsümde kavuşturdum, "Ne olmuş?" diye sordum.

Can düşmanım gözünü kırpmadan bakıyordu bana. Yıllardır ona yaptığım hiçbir şeyi karşılıksız bırakmamıştı. Kimi bakımlardan birbirimize çok benziyorduk. Sürekli birbirinin gırtlağına sarılan iki alfa dişisiydik.

Fakat hepsi bu değildi.

Rahatsız edici bir iç görüyle, upuzun bir süre önce, daha çocukken neden düşman olduğumuzu hatırladım. Ben daha küçükken, annem beni zorla Akit'ten almadan, Lea'yla nefretimiz başlamadan önce, aslında aramız iyiydi. Ta ki günün birinde ben ona korkunç bir şey diyene kadar.

On yaşındayken bile Lea safkan üvey annesini ve aynı babadan olma kız kardeşini çok severdi. Hatta o kadar severdi ki, biz diğer melezler bu işin içinde bir iş olduğunu düşünürdük. Çoğu safkan, melez çocuklarını ihmal ederdi; hele ki bu melezlerin annesi ya da babası kendisi değilse. Bizim dünyamızda üvey anne baba demek, üvey canavar demekti. Ancak Lea'nın dünyasında, safkan üvey annesi onu el üstünde tutuyordu. Her pazartesi, hafta sonunu üvey annesiyle geçirmiş olan Lea, onunla beraber yaptıkları muhteşem şeyleri anlata anlata bitiremezdi... alışveriş, sinemaya gitmek, dondurma almak. Biz ise üvey canavarlarımızla bunun binde birini bile yapamazdık. Annem evde yoksa Lucian beni odama kilitlerdi.

Doğal olarak bir kıskançlık söz konusuydu.

Üvey annesini sevdiği için onunla alay eder dururduk. Lea'ya aldığı elbiseyi üstüne kızılcık şerbeti dökerek mahvetmiştik. Lea'nın yanından eksik etmediği fotoğraf albümünü saklamıştık. Elbisesi pembe çizgili ve puantiyeydi. Albüm ise onun ve safkan kız kardeşi Dawn'ın fotoğraflarıyla doluydu. Bir seferinde, ders kitaplarından birinin arasında Lea'nın üvey annesinin ona yazdığı bir kart bulmuştum.

O ağlarken, kahkahalar atarak gözlerinin önünde paramparça etmiştim kartı.

Derken bir gün, pistte koşu yaparken Lea durmuş, ziyarete gelmiş safkan bir Konsey üyesine bakmıştı. Yüzünde hiçbirimizin anlamadığı bir parıltı vardı. Saygı ve hayranlık karışımıydı adeta. Ancak böyle bir şey olamazdı, zira biz melezler, safkanlar gibi olmak için sol kolumuzu feda etmekten sakın-

mazdık ama onlara, hayranlığımızı belli edecek şekilde de bakamazdık.

Dersten sonra Lea'yı arkadaşlarıyla avluda otururken bulmuştum. Caleb ve birkaç kişiyle birlikte çemberlerini yarıp ortaya dikilmiş, ardından bir melezin bir diğerine söyleyebileceği en ağır, en kötü lafı etmiştim.

"Sen melezden çok safkansın."

Bir defasında Seth'in bana söylediği laf da buydu.

Şimdi düşünüyorum da, bunu söyledikten sonra Lea'nın suratına tükürmüş de olabilirim.

O günden sonra Lea benden ölesiye nefret etmeye başlamıştı. Ne yalan söyleyeyim, bu aklımdan nasıl çıkıp gitmiş, onu da bilmiyorum. Muhtemelen, küçüklükten beri süregelen kininin başladığını unutmayı tercih etmiştim. Lea'nın bana karşı düşmanlığını hep onun genel gıcıklığının bir ürünü olarak görmüştüm, halbuki aslında düpedüz zorbalık eden bendim.

Özür dilemek için çok geç gibi görünüyordu. Lea'yı biraz olsun tanıyorsam zaten bir şeyi değiştirmeyecekti de. Hoş, bir şeyin değişmesini de beklemiyordum.

Lea düşüncelerimin nereye gittiğini anlamış gibi başını hafifçe yana eğmiş, bana bakıyordu şu anda. Gergince gülümsedi. "Dövüşürken hava elementini gevşettin."

Ağzım hayretten bir karış açık kalmıştı, ancak Lea devam etti.

"Gevşetmesen kurtulamazdım. Basıncın azaldığını hissettim. O anda senin yaptığını fark etmediysem de sonradan anladım," dedi. Sanki düşünerek bu sonuca varmasının ne kadar akıllıca olduğunu kanıtlamak istiyordu. "Anlamadığım şey, bunu neden yaptığın. Beni dosdoğru yere yapıştırabilirdin. Tanrılar biliyor ya, daha önce yapmadığın şey de değildi. Şimdi ne değişti?"

Kollarımı açıp çalışma masasının kenarına tutundum. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Lea'nın hakkı vardı. Hava elementini *bilerek* gevşetmiştim ve beni yakaladığı tek konu da bu değildi. Bundan birkaç ay önce o element üzerinde hâkimiyetim olsa, onu sırf eğlencesine ormanda oradan oraya vurur, belki yüzüne bir elma daha fırlatırdım. Her şey mümkündü.

Saçlarımı çekiştirdim, kalın örgümü omzumdan geriye attım. Lea yanıt beklerken, yanaklarımın kızardığını hissettim.

Ametist rengi gözlerini kıstı.

İçimi çekip gözlerimi devirdim, saçımı tekrar geriye attım. "Tamam. Beni yakaladın. Elementi gevşettim çünkü yere öylece yapışıp kalmanın ve çaresizliğin ne kadar berbat olduğunu biliyorum. Seth aynısını bana yaptığında *nefret etmiştim* bundan."

Teninin hiç eksik olmayan bronzluğuna rağmen beti benzi soldu. "O... sana öyle mi yapmıştı?"

Lafı düpedüz nereye götürdüğünü duymazdan gelip, "Antrenman sırasında," diye ekledim. "Bunu bir başkasına yapamam. Karşımdaki burnu büyük, köşele suratlı, marsık gibi biri *olsa bile*."

Lea bir an bana baktı, sonra güldü. "Bana şu lafı eden Akit'ten terk, tımarhane kaçkını muhteşem Apollyon olmasa."

Dudaklarım seyirdi. "Ay, çok içerledim."

Başını yana çevirip gülümsemesini saklamaya çalıştı, sonra yüzünü bana dönerken ciddileşti. "Çok değiştin Alex."

Bir yanım inkâr etmek istiyordu bunu, ama doğruydu. Bakır saçlı kıza bakarken ikimizin de geri dönüşü olmayacak şekilde değiştiğinin farkına vardım. Geçtiğimiz yaz olduğumuz kızlara dönüşmemiz olanaksızdı artık.

Lea içini çekti, burnunu kırıştırdı. "Bu... çok acayip."

Güldüm. "Öyle ya. Sana daha çok hakaret etmem gerekirmiş gibi hissediyorum kendimi."

Fiyakalı bir tavırla geriye yaslanıp ellerini kaldırdı. "Elinden geleni ardına koyma."

"Çok kolay," dedim. Masayı bırakınca parmaklarıma tekrar kan hücum etti. "Beni sinir edecek bir şey yapana kadar bekleyeceğim. Eminim çok sürmez."

"Muhtemelen sürmez," diye yanıt verdi. "Olivia'nın kıçından ayrıldığına şaşırdım."

Tek kaşımı kaldırdım. "Beni hemen mi sinir etmeye çalışıyorsun? Asıl ben şaşırdım."

Lea omuz silkti, sonra durdu. "Olivia bana Caleb'i iki kez gördüğünü söyledi. Anlattıkları... doğru mu?"

Başımı olumlu anlamda salladım. "Yeraltı Dünyası'na gittiğimizde gördüm onu. Bir de ben kaçmadan hemen önce ziyaretime geldi."

Gür kirpikleri aşağı indi. "İyi miydi peki?"

O anda jetonum düştü. Caleb'ı merak ettiği falan yoktu aslında; o, üvey kız kardeşi için soruyordu bunları. "Evet, iyi demek az kalır. Ölmeden önceki halinden çok daha mutluydu." Boğazıma bir yumru gelip takıldı. Gözlerimi kitaplığın boş raflarına diktim. "Annemin de orada olduğunu söyledi. O yüzden eminim Dawn ve senin anne baban da oradadırlar... ve iyidirler."

Güçlükle bir nefes aldı ve tıpkı benim gibi, o da birden gözünü kanepenin yıpranmış kollarına verdi. Acılarını belli etmemek üzere eğitilirdi tüm melezler. Ağladığımız ise görüldük şey değildi. Zaaflarını belli etmeme düsturunu kolayca terk edemiyordu insan.

Lea'nın yanındaki mindere çöküp okuduğu kitabı aldım. Kapak fotoğrafındaki yakışıklıyı görünce gözlerim büyüdü. "Bir dakika. Uzaylılarla mı ilgili bu kitap?"

Elimden çekip aldı. "Evet."

"Ciddi misin?"

"Evet ama seksi uzaylılar." İncecik parmağıyla kapaktaki oğlanın yüzüne vurdu. "ET'nin böylesine kapım her daim açık."

Kahkahayı patlattım ve dünyada onca insan dururken Lea'yla birlikte güldüğüm için kendimi acayip hissettim. Ne var ki o da biraz güldü. Tamam, Lea'yla asla sıkı fıkı olamayacaktık ama birbirimizi arkadaş sayacağımız bir gün gelecek mi diye merak ettim.

Gözlerimin arkasına bir sancı girip şakaklarımın arasında yol aldı. Yüzümü buruşturup derin bir nefes aldım. "Evde hiç Tylenol var mı?" diye sordum. Beyin damarlarımda ateş akıyormuşçasına yeni bir acı dalgasıyla başım döndü, gözüm karardı. "Yoksa balyoz falan da olur. Bir şey olsun yeter ki."

"Eminim bir şeyler... dur... *dur bakalım*... iyi misin sen?" Lea'nın sesi ansızın çok uzaklardan gelmeye başladı ama eli, kolumun üstündeydi.

"Evet, ben... iyiyim." Bir adım attım, bacaklarımda bir titreme hissettim. Kaslarım seğirdi, dizlerimin bağı çözüldü.

Loş odada bembeyaz bir ışık patlaması oldu, beni geçici olarak kör etti. Sanırım uyarmak için bağırarak bir şeyler söyledim Lea'ya. Onun önüne geçmek için döndüğümü sanıyordum ama yoğun beyaz ışık azalınca artık küçük odada olmadığımı anladım.

Daire biçimli oda kumtaşından yapılmış, mermer sütunlarla çevrilmişti. Duvarları tuhaf işaretler, tenimde gezinenlerin aynısı rünler süslüyordu. Odada hiçbir şey yoktu... ne kitaplıklar, ne Lea, ne de kanepe... ancak yalnız da değildim.

"Bu da ne yahu?" diye sordum.

Önümde dikilen, ben yaşlarda görünen bir tanrıydı. Kafasındaki kanatlı şapka saçlarının çoğunu örtüyordu ama açık kumral tutamları yer yer başlığının altından çıkmıştı. Üstünde kısa pelerinli beyaz bir giysi vardı.

Tanrı bana hafifçe güldü. "Elçiye zeval olmazmış," dedi. Sonra bir anda gözden kayboldu.

"Bu da ne be..."

Sonra onu gördüm. Mermer sütunlardan birine yaslanmış vaziyetteydi, sırtı bana dönüktü. O tanıdık siyah elbise, eskisine göre biraz uzamış sarı saçlar... Onu tanıyınca korkunç, buz gibi bir şok dalgası yayıldı içime.

"Seth?" diye fısıldadı.

Bir kalp atışı kadar süre geçti, sonra başını yana çevirdi. "Senden hiç memnun değilim Alex."

Birden dehşete düşüp istemsizce geriye adım attım. Eskiden olsa ondan korkmaz, hatta bu düşünceye gülüp geçerdim. Fakat artık karşısında ödüm patlıyordu... ondan değil, yapabileceklerinden.

Seth bana döndü. Yüzü hatırladığım gibiydi... sert bir çene, etkileyici dudaklar, sıvı kehribarı andıran gözler ve aşırı kusursuz bir güzellik. Bana, tanrıların suretinde yapılmış heykelleri hatırlatıyordu.

Alay edercesine kaldırdı kaşını. "Ne o? Dilini mi yuttun? İlk defa herhalde."

Kalbim acı verircesine çarpıyordu. "Nasıl?" dedim bet bir sesle.

"Hâlâ bağlıyız. Nasıl anlatayım? 'Bağlantımız aracılığıyla uzun mesafe görüşme yapmak için' doğru zamanı kolluyordum." Küstahça gülümsedi. "Kalkanın olsun ya da olmasın hâlâ sana erişebiliyorum... yükseklerdeki dostlarımdan biraz yardım alarak."

O tanrı... "Hermes mi?"

Seth başını öne salladı. "Hep favorilerimden olmuştur. Seni bana getirmesi hiç şüphesiz bazı diğer tanrıları çileden çıkartacak. Hermes'i ikna etmek için sırf bunu söylemek yeterliydi. Sen yanlış sonuca varmadan hemen belirteyim ki ben Hermes'in soyundan değilim."

Seth'in beni kaçırması için Hermes'ten yardım alması beni sinir etmişti gerçi, ama çok anlamsız geliyordu. Hermes nasıl bulmuştu beni? Kafam karışmıştı ancak bunun ardında kan tadı gibi bir şey alıyordum. "Anlamıyorum. Neresi burası?"

"Olmanı istediğim yer." Ölçülü bir adımla yaklaştı.

Geriledim. "Pek yanıt sayılmaz bu."

Seth başını yana eğdi, bana yaklaştıkça gözlerini kısıyordu. "Sen yanıtı hak ediyor musun peki?"

Şimdi genzimdeki madeni tadın nereden geldiğini anlamıştım işte. Öfke. "Rüyada mıyım, Seth?"

Güldü. Biz bağlıyken ikide bir güler dururdu, ancak artık gerçek Seth'le onun hayalet versiyonu arasında bir fark olduğunu anlayabiliyordum. Kuvvetli bir etkisi vardı, müziksel, hafif aksanlı ve kısıktı sesi. Kahkahasına gelince... gür ve kendini beğenmişti.

"Rüya görmüyorsun Alex. Dediğim gibi, bağlantımızı kullandım ve Hermes de yardım etti. Bu..." Kollarını iki yana açtı, altın renk teni hareket eden simgelerle doluydu. "İşte, şuradaki," deyip bir parmağıyla kafatasını işaret etti. "Skype'tan görüşme yapmak gibi."

O sırıtışı yüzünden silmek için karıncalanıyordu elim. "Yani bunlar gerçek değil mi?"

"Yo, sadece bir noktaya kadar gerçek."

Geri geri yürüdüğümü, sırtımın ılık kumtaşı duvara yaslandığını hissettim. "Bu gerçek olamaz."

Seth önümde durup eğildi, o kadar yakınımdaydı ki başımı kaçırdım, parmaklarım çaresizce kıvrıldı. Nefesi yanağımda dans etti. "Eğer gücünü bu haldeyken transfer ederim diye endişeleniyorsan, bunu yapamam. Bağımız aracılığıyla senden bir şey alamam. Kalkanların..." gözlerini devirdi, "...hâlâ

sağlam. Muhtemelen bunu nasıl yapacağını sana öğretmesem daha iyiydi, ama şöyle ya da böyle, zaten aslında burada değilsin. Hermes bağlantımızdan hareket ederek senin bilinçaltına ulaştı ve seni, benim bilinçaltıma çekti."

Tanrılar adına, karman çorman bir şeydi bu.

"Seni özledim. Biraz rahatlasana."

Rahatlamak mı? Burası her neresiyse, kaçık Seth'le baş başayken mi rahatlayacaktım? Başımı hızla ona doğru çevirdim. Yüzlerimiz arasında sadece birkaç santim vardı. "Beni mi özledin?"

"Beni mutlu kılmak için yaşayan Alex'i özledim." Yüzümde beliren *seni geberteceğim* bakışına güldü. "Tamam. İşe yarayacak mı diye görmek istemiştim, yaradı da."

"Yani sana dokunursam hiçbir şey olmayacak mı?"

"Doğru." Kehribar rengi gözleri parladı. "Dur bir saniye. Bana dokunmak mı istiyorsun? Gidişatı beğendim bak."

Gülümsedim ve bir saniye sonra yumruğumu var gücümle midesine indirdim. Seth iki büklüm oldu, boğuk sesle küfretti. Yaklaştım, dizimi birkaç saniye önce yumruğumu indirdiğim aynı noktaya gömdüm.

"Kahretsin Alex, bunu *hissedebiliyorum*." Seth midesini ovuşturarak doğruldu.

Tatmin duygusunun tadı damağımda kalmıştı. "Aman ne sevindim! Çünkü istiyorsan daha fazlası da var, seni pis sapık!" Bir darbe daha indirdim.

Seth hızla tepki verdi, elimi avucuna aldı. Yüzüne inmekte olan diğer yumruğumu da tutup beni geri itti. Bir saniye bile geçmeden iki bileğimi de başımın üstüne çivilemişti.

Sanki daha demin onu nefessiz bırakmamışım gibi sırıtarak bana yaklaştı. "Sana daha kaç defa söyleyeceğim Alex? Başkalarına vurmak ayıptır."

Kendimi duvardan ittim ama tek elime geçen, bedenlerimi-

zin birbirine sımsıkı yapışması oldu. Gözleri sadece öfke değil, başka bir şey yüzünden daha koyulaşmıştı... şehvet ve merak. Tüylerim diken diken olsa da, başka bir şeyin daha farkına varmıştım. Seth resmen üstüme çıkmıştı ama kordon, Seth'in yakınında olduğumda yaptığı gibi birden hayat bulmamıştı, hâlâ karnımın derinliklerinde bir yerde uyuyordu.

Bu hem gerçekti... hem de değildi. Yine de olan bitenden hiç memnun değildim.

"Kişisel alanıma giriyorsun." Dişlerimi o kadar sıkmıştım ki, dişetlerim acıyordu. "Bırak gideyim."

"Hayır." Gözlerini koca koca açtı. "Bana tekrar vurursun o zaman."

"Ha şunu bileydin!" Öfke içimde kaynıyordu, beni sımsıkı pençesine alan şaşkınlığı ve dehşeti bile boğmuştu. "Bunu bana nasıl yaparsın?" Ayağımı duvara dayayıp ittim ama Seth beni iyice yapıştırdı. "Bağımızı bana karşı kullanmayacağına yemin etmiştin, ama sözünü tutmadın! Beni Seth Fan Kulübü'ne başkan yaptın yahu!"

Dudakları seğirdi. "Bunda hiçbir sakınca görmüyorum."

Köpürüyordum. "Sana *Seth'im* dedirttin be!"

"Bunda da bir yanlışlık yok."

Ellerimi yumruk yapıp ona ters ters baktım. "Yanlıştı Seth! Yaptığın ne varsa yanlıştı! Kafan almıyor mu? Kahrolası!" Elimi geriye hızla çektim, duvara çarptı. Son derece gerçek bir acı kolumda patladı. "Kahretsin!"

"Hadi sakinleş. Bir yerine bir şey olacak." Altın gözlerinden haylazlık akıyordu. Bir an için bana Seth'i –eter gücüne bağımlı olmadan önceki, beni hem sinir eden hem de güldüren Seth'i– kalbimin bir parçasını çalan o çocuğu anımsatmıştı.

Gözlerinin içine baktım, öfkemin kısmen akıp gittiğini hissettim. "Neler oldu sana böyle?"

Gözlerini kırpıştırdı. "Ne olmuş?"

Duvara yaslandım, bakışlarımı yere çevirdim. "Hep acayip küstahtın, kaçığın tekiydin ama..."

"Sağ ol be," dedi huysuzca, ama bileklerimi gevşetmişti.

"Fakat bana bunu asla yapmazdın... bağımızı bana karşı kullanmazdın." Bakışlarımı kaldırdım. "Konsey'e saldırmazdın, Lucian'ın tarafını tutmazdın. *Neler* oldu sana?"

Seth'in çenesinde bir adale seğirdi. "Aklımı başıma devşirdim Alex. Asıl *sana* ne olduğunu sormalı. Benim tanıdığım kız Konsey'i bir saniye düşünmeden karşısına alırdı. Hâlâ Lucian'dan nefret ederdi ama onun yapmaya çalıştığı şeyin doğru olduğunu bilirdi."

"Hayır." Başımı yana çevirdim, güçlükle yutkundum.

"Evet!" İki bileğimi bir eliyle tuttu, diğer eliyle çenemi yakalayıp beni ona bakmaya zorladı. Gözlerindeki neredeyse hastalıklı parıltıdan nefret ediyordum. "O, dünyayı değiştirmek istiyor."

"Dünyayı yönetmek istiyor Seth! Arada büyük bir fark var. Sen de altı üstü bir piyonsun." İçimdeki hiddete sıkı sıkıya sarılmıştım. "O seni *kullanıyor*, Seth. Çok daha kuvvetli olman gerekirdi ama zayıfsın... güç senin zayıf yanın."

Yüzünde bir an öfke belirdi, sonra çenemi daha çok sıktı. "Zayıf değilim ben."

"Zayıfsın işte! O kadar zayıfsın ki Lucian'ın sana yaptığını bile göremiyorsun! Dünyaya neler olup bittiği umurunda değil mi? Masumlar ölüyor Seth." Öfkeli bakışına aynı şekilde karşılık verdim, her şeyin nerede yolundan çıktığını anlaması için dua ettim. "Buna nasıl olur da rıza gösterirsin? Engel olmalısın buna."

Mermer kadar sessizdi.

"Ne yapmak zorunda kalacağımın farkında mısın?" Gözüme yaşlar doluştu, aynı anda ismimin sanki kilometrelerce öteden çağrıldığını duydum.

Seth de bunu duymuş, sesin sahibini tanımıştı. Dişlerini göstererek hırladı.

"Seni öldürmek zorunda kalacağım Seth," dedim.

Birden irkildi, beni o kadar ani bıraktı ki az daha düşüyordum. Yüz hatlarında duyduklarına inanamamış gibi bir ifade belirdi. Bununla da kalmadı. Anlam veremediğim bir bakış belirdi, sonra buz gibi bir hale büründü. "Beni öldüremezsin."

Aiden'ın sesi bedenimdeki her hücreyi kendine çekiyordu. "Bir yolunu bulacağım çünkü bunu yapmana izin veremem."

Seth kollarını kavuşturdu. "Başaramayacaksın."

Kalbim durayazdı. "Seni vazgeçirmek için ne yapmam gerekiyor? Söyle bana!"

Dudaklarında acımasız bir gülücük belirdi. "Elinden hiçbir şey gelmez Alex. Olanları kabullen, Kaderimizi kabullen. Benim için yaratıldın, seni *bulacağım*. Yoluma kim çıkarsa çıksın, gözünün yaşına bile bakmayacağım."

Ağzından bunların çıktığını duymak beni şaşırtmış, tiksindirmiş, üzmüş ve çok da rahatsız etmişti. Berbat şeyler yapmıştı Seth, ama ondan bunu duymak, ne kadar yoldan çıktığını görmek beni derinden yaralamıştı. "Seth..."

İleri fırlayıp başımı avuçlarının arasına aldı. "O yüzden buyur, istediğin kadar kalkan dik karşıma. Gördüğün gibi, hâlâ sana ulaşabiliyorum." Alnını alnıma yasladı, derin bir nefes aldı. "Çok yakında yüz yüze görüşeceğiz."

Seth tekrar hareketlendi, dudaklarının alnıma değdiğini hissettim ve bir saniye sonra ışık içimde ve etrafımda patladı.

On Altıncı Bölüm

Su altında kalmışçasına yanıyordu ciğerlerim. Derin bir nefes alıp irkildim. Bu sefer ışık söndüğünde, metalik gri gözler bakıyordu gözlerime.

"Alex?" Aiden'ın sesi ferahlamış, o yüzden de gürleşmişti. Kaygısı gözlerine vurmuştu ancak gözlerinin gerisinde bir öfke sızısı vardı. "Tanrılar aşkına Alex, sandım ki..."

Gözlerimi birkaç kez kırpıştırdım, küçük salon gözlerimin önünde netleşti. Lea'yla oturduğumuz odaydı burası. Aiden kollarını boynuma dolamıştı, yarım onun kucağındaydı, diğer yarım yerde. Doğrulmaya çalıştım ama elini yanağıma koydu, başını başıma yasladı.

"Birkaç dakika öylece dur," dedi, sırtını kanepenin alt kısmına yasladı. "İyi misin?"

"Evet." Genzimi temizledim, kalbimi yavaşlatmaya çalıştım. "Bu... çok acayipti işte. Lea nerede?"

"Herkesle beraber odanın dışında." Başparmağıyla elmacık kemiğimde rahatlatıcı bir daire çizdi. "Sen bayılınca gelip beni buldu. Yere düşmeden önce başının ağrıdığından söz etmişsin. Onun da... ödü kopmuş. Gerçekten iyi misin?"

Yere mi düşmüştüm? Seth, bana ulaşıp dokunduğu yetmezmiş gibi bir de ödleğin teki gibi bayılmama mı yol açıyordu? "Evet, başımın ağrısı geçti. Sadece biraz değişik hissediyorum kendimi."

Doğrulup oturdum, dönüp Aiden'a baktım. "Ne kadar bayıgın kaldım?"

"Bir iki dakika." Gözleri, gözlerimi araştırıyordu. "Alex, sen... Seth'in adını söyledin. Ben de bir an..." Başını iki yana salladı, kirpikleri aşağı inip gözlerini sakladı.

"Ne?" Elimi pürüzsüz yanağına götürür götürmez anladım. Nefesim boğazıma takılıp kaldı. "Tekrar Seth'e bağlandığımı mı sandın?"

Hemen yanıt vermedi. "Evet, öyle düşündüm... özellikle de adını söylediğini duyunca. Herkesi dışarı çıkardım." Aiden bana baktı, göz göze geldik. "Ne yapacağımı bilemedim..."

Seçeneklerden biri İksir olabilirdi ama son kalanını da lavabodan aşağı boca etmişti. Ne yapabilirdi ki? Gözlerindeki bakış beni öldürüyordu.

Ona yaslandım, alnımı alnına dayadım. Bu hareket bana Seth'i hatırlatmıştı ama çok daha farklıydı, çok daha fazla şey ifade ediyordu. "Seth'i gördüm ama onunla bağlanmadım."

Aiden iki elini uzattı, yüzümü tuttu. Güçlü kolları belli belirsiz titriyordu. Upuzun bir saniye boyunca konuşmadık ikimiz de. Kalbim hızla, başka türlü çarpıyordu. "Ne oldu?" diye sordu sonunda.

"Hermes... kahrolası Hermes," dedim. "Nasıl yaptı anlamadım ama Seth'le aramdaki bağlantıyı takip etti ve beni Seth'in bilinçaltına çekti. Ya da öyle bir şey işte."

Aiden'ın susmasının nedeninin, cümle kuramayacak kadar öfkeli olması olduğundan emindim.

Derin bir nefes alıp bileklerini tuttum, ona her şeyi anlattım. Aiden'ın hiddeti her sözümle arttıkça arttı, odanın içinde duman gibi kesif, neredeyse elle tutulur bir şey oldu.

Ellerimi bileklerinden ayırmadan, onun ellerini indirdim. "Gerçekti... ama değildi de. Tekrar yapabilir mi ya da Hermes ona yine yardım eder mi bilemiyorum. Yaptığım ya da yapmadığım bir şey mi bunu kolaylaştırdı, onu da bilmiyorum."

"Öncesinde başına ağrı mı girdi?" Başımla evetleyince gözleri çelik kadar soğuk bir hal aldı. "İksir'in tesirindeyken de başının ağrıdığını anımsıyor musun?"

Başımı iki yana salladım.

Alçak sesle küfretti. "İksir'in etkisi geçmeye yüz tutunca başına ağrılar giriyordun. Seth'in sesini de duymaya başlıyordun. Seninle bağlantı kurma çabasının sonuçlarıydı bunlar. Galiba burada aynısı Hermes'le oluyor."

"Hadi canım," dedim, sersemlemiştim. Sonra kâbus aklıma geldi. Aiden'ın takip edemediği bir hızla ayağa kalkıp geriledim. "Birkaç gün önce bir kâbus gördüm."

O da çevik bir hareketle doğruldu. "Hatırlıyorum."

"Seth'in odada olduğunu gördüm ama belki de kâbus değildi. Belki de Hermes'le yaptığı o uzak mesafe arama olayını test ediyordu." Ben de sayıp sövdüm, bir şeyleri kırıp dökmemek için kendimi zor tutuyordum. "Eh, işin iyi yanı, bağ aracılığıyla hiçbir şey alamaması. Ne düşüncelerimi okuyabiliyor ne de bana söz geçirebiliyor."

"Bu işin hiçbir iyi yanı yok." Aiden az daha hırlayacaktı.

"Eh, Polyannacılık oynayayım demiştim."

Yumruklarını sıktı. "Ona vurdun, demek oluyor ki o da sana vurabilir Alex. Tamam, nerede olduğunu bulamayabilir ama bu büyük bir ihlal demek."

Sersemlemiş bir halde başımı öne salladım. Haklıydı Aiden.

Seth'in bunu tekrar yapıp yapamayacağını bilemezdik.

"Tekrar öyle bir şeye kalkışırsa elimden hiçbir şey gelmez. Tanrılar adına, yemin ederim..." Aiden hızla döndü, küçük bir bibloyu kaptığı gibi karşı duvara fırlattı. Biblo bir cam ve alçı patlamasıyla duvarda tuzla buz oldu.

Odanın kapısı hızla açıldı, Solos merakla içeri baktı. "Yoksa..."

Aiden derhal "Bizi yalnız bırak!" diye emretti, sonra sarsılarak bir nefes aldı. "Alex'in bir şeyi yok. İkimiz de iyiyiz."

Solos itiraz edecek gibi görünüyordu ama Aiden'a bir kez daha baktı, sonra fikrini değiştirdi. Kapıyı kapattı.

Aiden'a göz ucuyla baktım. "Kendini daha iyi hissettirdi mi bari?"

"Hayır," dedi ters bir şekilde. Derin bir nefes aldı, duvardaki izi gösterdi. "Keşke Seth'in kellesi olsaydı şu."

Aiden'ın kontrolünü yitirdiğini görmek benim için çok hayret vericiydi, bunun birinci sebebi de onun *asla* kontrolünü yitirmemesiydi. Bazen onun kusursuz veya aziz bir varlık olmadığını unutuyordum. Seth'inkinin ya da benimkinin yanında esamisi okunmazdı ama onun da çileden çıktığı oluyordu. Kendini kaybetmiş gibiydi."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum, ansızın üşümüştüm. "Ama bu işi sadece şimdi yapabildiyse bunun bir sebebi olmalı. Hem bana seslendiğini duyabildi." İçimde bir umut yeşermişti. "Üstümdeki etkisi o kadar da kuvvetli değildi."

"Eminim hiç hoşuna gitmemiştir bu."

Aiden'ın sesini duyunca Seth'in yüzünün aldığı hali hatırladım da, birilerini öldürmesine ramak kaldığından emindim. "Bir şey olmalı Aiden. Sadece ne olduğunu bulmamız gerekiyor."

Aiden bana karamsar bir bakış fırlatıp odanın diğer ucuna yürüdü, pencerenin önünde durdu.

Dudağımı ısırdım. "Bulacağız. Hep buluyoruz."

Hiçbir şey demedi. Sırtı kaskatıydı. "İyi olduğundan emin misin?"

"Evet," dedim bezginlikle. "Şunu ikide bir sorup durmasan olmaz mı? İyiyim. Bir şeyim yok. Bu gece ufak bir aksaklık yaşadık ama..."

"Biliyorum." Arkasına baktı, sesi çok daha alçak ve düzdü. "Biliyorum Alex. Kusura bakma."

"Hiçbir şey için özür dilemen gerekmiyor."

Ona şaşkınlıkla bakıp kaldım. Az önce Seth'le olandan daha fazlasını kastediyordu. Evet, sinirlenmişti, daha çok da beni düşündüğü için, ama hepsi bu değildi. Son günlerde aramızda beliren acayip uçurum geldi aklıma."

Sinirden tenim karıncalanıyordu. "Neyin var senin?"

"Ne demek istediğini anlayamadım."

"Anlayamadın mı?" Ona doğru yürüdüm, elimi yüzüne koydum. Irkilip geriye kaçtı ve göğsümde yine o ıstırabı duydum. "Al işte! Tam da bunu diyordum işte."

Yüzü asıldı.

Hayatımda hep olduğu gibi, ne zaman bir şey beni kızdırsa ya da korkutsa tüm enerjimi başka bir konuya veriyordum. "Günlerdir tuhaf davranıyor, benden resmen saklanıyorsun."

"Senden saklanmıyorum ki Alex." Pencereden bakarken çenesindeki bir adale seğiriyordu. "Sence bunu konuşmanın sırası mı?"

Derin bir nefes aldım. Meşhur öfkem yine kabarmıştı. "Daha iyi bir zaman mı var?"

"Belki Seth seni tanrılar bilir nereye götürmemişken, oraya gidip tanrılar bilir neyle karşılaşma planları yapmıyorken olabilir mesela." Dönüp bana baktı. Gözleri soğuk bir griydi. "Belki o zaman konuşuruz."

Sırtına atlayıp onu arkadan boğmama iki saniye kalmıştı... sevgiye boğacaktım elbette.

"Sence bunu konuşmak için daha iyi bir zaman olacak mı? Yakın gelecekte her şey biz rahat rahat konuşalım diye durakayacak mı yani?" Aiden tekrar pencereye dönmüştü ama durumdan memnun olmadığını anlamak için yüzünü görmem gerekmiyordu. "Tamam. Şunu anlamıyorum. Geri geldiğimizde iyiydin. Biz..."

"Bunu yapmamalıydık."

Yumruk yemiş gibi oldum, göğsüme bir sancı saplandı. İşaretlerin hemen tepki verdiğini, tenimde dolaştığını hissettim.

Aiden başını öne eğip söylendi. "Onu kastetmedim. O gece... hayatımın en güzel gecesiydi. Pişman değilim ama sen her şeyle yüzleşene kadar beklemeliydim. Ben... kontrolümü kaybettim."

Ona yaklaştım. "Kontrolünü kaybetmeni seviyorum."

Konuşmadan başını iki yana salladı.

"İyiydim ben Aiden. Bir yerime bir şey olmadı. Şimdi de bir şeyim yok. O zaman benden saklanmak niye?"

"Saklandığım falan yok benim."

"Sen onu külahıma anlat! Benimle yalnız kalmamak için elinden geleni yapıyorsun, tek istisna geceleri."

Aiden bana döndü, parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Yaptığım şeyi düşünmediğim tek zaman geceleri, uyurken. Sana İksir vermekle yaptığım şeyi anlamıyorsun. Hiçbir şeyi hak etmiyorum ben."

"Sen..."

"Mecbur değildim Alex. Kendi zayıflığımdı. O bağı er ya da geç koparacağına güvenmiyordum. Bunun sana ne yaptığını gördükten sonra, kendimi affedemem."

Apışıp kalmıştım. "Bunun faturasını kendine çıkaramazsın!

Sen doğru olanı yaptın."

Gözleri hiddetle parladı. "Doğru değildi."

"Aiden..."

"İksir en büyük korkularından biriydi Alex! Bunu sana yapan da ben oldum!"

Şaşırıp bir adım geriledim. Aiden'in bana sesini yükseltiği nadirdi, fakat öfkesinin ve hüsranının hedefinin bana yönelik olmadığını biliyordum. Kendi vicdanına... yanında gezdirmek istemediği vicdanınaydı.

"Nasıl..." Bana yaklaştı, gözlerimiz kilitlenirken sesini alçalttı. "Bunun Seth'in sana yaptıklarından... hâlâ yapıyor olduğu şeyden ne farkı var?"

Aval aval baktım. "Bana İksir vermek, Seth'in beni sapık bir Apollyon'a dönüştürmesiyle aynı şey değil!"

"Ama ben seni *sen* olmaktan çıkardım Alex. Aynı şey ikisi de." Etrafına her geçen saniye yoğunlaşan ısı dalgaları saçıyordu. Çoğu kişi onu böyle görse dehşete düşerdi.

Ben ise daha çok kızmıştım... ve de üzülmüştüm.

"Seni tuttum ve ağzını zorla açtım, Marcus da sana İksir içirdi." Kendi yaptıklarıyla dehşete düşmüş gibi, başını iki yana salladı. "Durmam için yalvardın bana, ama dinlemedim. İksir'in seni etkisine almasını seyrettim ve Efendin *oldum*. Bunu..." Sustu, başını kaçırdı.

Gözlerime yaşlar dolmuştu. Onun vicdanını rahatlatmaktan başka hiçbir şey istemiyor, ama bunu nasıl yapacağıma da akıl sır erdiremiyordum. Arkasından yürüdüm, onu suçlamadığımı anlatana kadar sadece sarılmaktı isteğim. Bu dünyada inatçılıkta bana taş çıkartacak biri varsa o da Aiden'dı. Şayet benim yerimde o olsaydı acayip destek verici bir şey söylerdi bana. Anlamlı sözcükleri ustaca bir araya getirir, o da işe yaramayınca içinden geçeni dobra dobra söylerdi.

Söyleyecek güzel laflarım olmadığından en iyi ikinci... şey, üçüncü seçeneği seçtim. "Bak, kendine acımanı kocaman bir 'büyü artık' dozu vererek böleceğim için özür dilerim."

Aiden döndü, kaşlarını kaldırdı, bir şeyler demeye hazırlandı.

"Hayır." Elimle dudaklarını, o sımsıcak dudaklarını örttüm. Bu temasla tüm kolum karıncalandı. "Zor bir karar vermeye mecburdun. Hepiniz mecburdunuz. Kötü Alex olmuştum. Deacon'ın göğüs kafesini söküp çıkarma tehditleri savurduğumu hatırlıyorum. Bana neden İksir verdiğinizi anlıyorum."

Parmaklarını bileğime doladı, elimi kibarca çekti, fakat bırakmadı. Yaşasın! "Alex, konu beni affetmen değil."

"Ne o zaman?" Ona daha da yaklaştım, uyluklarım kilitli dizlerine değdi. "Seni affettim. Affedecek bir şey de yok ki ortada. Aslında teşekkür etmem lazım."

Elimi bıraktı, bakışlarını kaçırdı, sonra başını iki yana sallayarak kanepeye doğru yürüdü, kendini sertçe bıraktı. "Sana İksir verdim diye bana teşekkür etmeye kalkışma sakın."

"Öff!" Elimi kaldırdım. Ona bir tane patlatıp kanepeden aşağı devirmeme şu kadarcık kalmıştı. "Sana onun için teşekkür etmiyordum. Benden pes etmediğin içindi. Gözüm döndüğünde bile tarafımı tuttuğun içindi."

Bana yine taş heykel gibi baktı.

"Seni boğmak istiyorum."

Aiden tek kaşını kaldırdı.

Uzun uzun içimi çektim. "Hepimiz pişmanlık duyacağımız şeyler yaptık. Ben, sevdiğim herkesi ölümle tehdit ettiğim gerçeğine katlanmak zorundayım. Seth'e bağlıyken aklımdan öyle şeyler geçti, öyle şeylere inandım ki, duysan inanmazsın. Belki de inanırsın ama aynı şey değil. Ben bile bunları geride bırakabiliyorsam senin haydi haydi yapman gerekir."

Ağzını açtı ama daha lafım bitmemişti. "Sana şu anda her zamankinden fazla ihtiyacım var. Sadece geceleri sarılmana da değil." Durdum, yüzümü buruşturdum. "O da güzel gerçi, ama gerçekten burada olmana ihtiyaç duyuyorum."

Gümüş gözleri parladı, incinmişti. "Senin yanındayım."

"Değilsin." Başımı iki yana salladım. "Yapmaya mecbur olduğun bir şey yüzünden kendine kızarak somurturken yanımda olamazsın. Erkek gibi davranmana ihtiyacım var Aiden."

"Erkek gibi mi?" Tembelce, küstahça yayılmıştı fakat vücudundaki her bir adale ip gibi gerilmişti. "Dua et ki seni seviyorum yoksa bu lafından çok alınırdım."

"Beni seviyorsan bunu atlatırsın. Yapman gerektiğini kabullen, bırak geçmişte kalsın." Nefesim kesilmişti. "Çünkü korkudan aklımı kaçıracak haldeyim Aiden. Olan bitenlerden nasıl sağ çıkacağımızı bilemiyorum. Şu anda hepinize, üstelik *hepinize* ihtiyacım var. Biz –*biz*– senin suçluluk duygundan daha önemliyiz ya da en azından ben böyle düşünmüştüm, fakat belli ki boşa dil döküyorum.

Kanepeyi geriye yatırıp onu yere düşürmeme çok az kalmıştı ama ben daha gözümü kırpamadan fırlayıp önümde durdu. Bir kolunu belime doladı, bakışlarımız kilitlendi. Bedenlerimizin neresi birbirine değse, sımsıcak oluyordu orası. Onun kollarında olmanın neye benzediğini unutmuş değildim, sadece hazırlıksız yakalanmıştım.

Buna asla hazırlanmam asla mümkün değildi.

Aiden da öyleydi. Gözleri sıvı gümüş rengi yanıyordu. Beni daha bir sıkı sardı. "Senden asla ümidi kesmeyeceğim Alex. Asla."

"O zaman neden bu kadar..."

"Ne?" Sesini alçalttı. "Neymişim ben?"

Sinir bozucu. Dediğim dedik. Kalın kafalı. Acayip seksi. "Tanrılar aşkına, tartışmayı bıraksak da, ne bileyim, sevişsek olmaz mı?"

Derinden gelen kahkahası vücudunu titretti, benim vücudumu ise kışkırttı. "Bunu mu istiyorsun?"

Soluduğum havadan bile çok. "Sence?"

Yaklaştı, kapalı kapıya sırtım yaslanana kadar geriletti beni. "Sabit fikirli kafana gerçekten aşığım."

Aynı anda çok iş yapma becerilerimin hatırı sayılır oranda geliştiğine dikkati çekmek için ağzımı açtım ama Aiden fırsatı kaçırmadı. Ağzı ağzımın üstündeydi ve öpücük... ah, yeni edinilmiş becerimi mahvetmişti bu öpücük. Hatta dosdoğru pencereden aşağı atmıştı.

Başını hafifçe kaldırdığında soluk soluğaydım.

"Tamam, bir noktada haklı olabilirsin," dedi.

"Bir noktada mı?" Ben birkaç noktada olduğunu sanıyordum.

"Eskiden nasıl olduğunu hatırlamak güç, Alex," diye sessizce kabullendi Aiden. Bir elini ense kökümdeki karma karışık saçların arasına daldırınca tenimde ürpertiler gezindi. "Nefret ediyordum. Hem de her saniyesinden."

Elimi yanağına koydum. "Biliyorum."

"Tek düşünebildiğim seri geri getirmekti." Dudaklarını önce şakağıma, sonra yanağıma bastırdı. "Ama haklısın. Tümüyle *burada* sayılmazdım."

"Onun için de kendini suçlamayacaksın, değil mi?"

Ağzı boynumda, gülümsedi ve nabzımın deli gibi attığı yere süründü dudakları. "Hep bu kadar ukala olmak zorundasın, değil mi?"

Kolumu boynuna sarıp gülümsedim. "Belki de..." İçimde bir umut kırıntısı belirdi. "Artık iyi misin? İyi miyiz?"

"İyiyiz." Aiden beni kibarca öptü, sonra beni tek eliyle kal-

dırıp döndürürken öpmeye devam etti. Birkaç saniye içinde sırtımı yastıklara bastırmış, tüm kıyafetleri ve silahları üstünde olduğu halde, tepeme çıkmıştı. "İyiyim."

"Gerçekten mi?"

Güldü, gülünce gamzeleri göründü. "Olacağım."

Bir şey diyecek olduysam da, eli göğüs kafesimin hatlarını takip ederek aşağı indi, sonra yukarı çıktı, ben de ne diyeceğimi şaşırdım. Arzunun, ihtiyacın ve daha yüzlerce diğer şeyin beklentisiyle başım dönmüştü. Bir yandan kalbim kût kût atıyordu ve nefes nefese kalmıştım.

"Sağ ol," diye fısıldadı, sonra dudaklarını tekrar dudaklarıma değdirdi, ağırlığını iyice verdi, kalçalarımız birbirine sıkıca oturdu. Vücuduma delice, çılgınca hisler hücum etmişti. "Sağ ol."

Tartışmadan bu aşamaya hangi arada gelmiştik, bana ne için teşekkür ediyordu, bilemiyordum ama şikâyetim yoktu ve ilginç bir şekilde, bu bana normal geliyordu. Aiden, bu kadar güzel ve komplike bir insanı doğuştan hak etmişim gibi tapıyordu bana ve o gece boyunca gerçekten iyi *olduğumuzu*, kendisinin de iyi *olduğunu* gerçekten kanıtladı. Yarınla yüzleşmek için tek ihtiyacım da buydu.

On Yedinci Bölüm

Yüzümdeki salakça sırıtış ertesi gün boyunca hiç silinmedi. Donsam da, tılsımlı alanda antrenman yapmaktan çamura bulansam da, elementleri ve akaşayı kullanmaktan bitap düşsem de, ağzım kulaklarıma varmış haldeydim.

Sadece birkaç kez gülümsemem yüzümden eksildi, onlar da Seth'i ve dün çevirdiği numarayı düşündüğümde. Aiden'la ben... şey, ağızlarımızı tekrar konuşmak için kullanmaya başladığımızda, olan biteni ikimizden ve Marcus'tan başka kimsenin duymamasını kararlaştırdık. Herkesi tedirgin etmeye gerek yoktu ve Marcus'un tepkisine bakılırsa iyi de yapmıştık.

Marcus bir şeyleri fırlatmamıştı ama o da en az Aiden kadar öfkelenmişti.

Bu yüzden bugünkü antrenmanda Solos'la yer değiştirmişti. Kendi dayımı pataklamak tuhaf geliyordu.

Perişan haldeki grubumuz mola verince Aiden yanıma geldi. Kimi zaman katlanılmaz derecede suskun bir hal alıyor, kara kara düşünmeye başlıyordu. O zaman anlıyordum ki, İksir'le

yaptıklarını düşünüyordu hâlâ. Yine de geride bırakmak için çaba gösteriyordu. Benim için önemli olan da buydu zaten.

Günü bitirip topallayarak içeri girdiğimizde, Laadan'in pişirdiği yahninin kokusu karşıladı bizi. Günün kirini tozunu üstümden atmak için üst kata çıktım, Aiden da peşimden geldi.

Odaya girince dönüp ona cilveli bir bakış fırlattım. En azından ben cilveli olduğunu düşünüyordum ama muhtemelen gözüme bir şey kaçmış gibi görünüyordu.

Aiden yine de güldü.

"Beni mi takip ediyorsun?" diye sordum, ayağımdaki botları tekmeleyip.

Hayvanat bahçesinde gördüğümüz kafese kapalı panterler gibi hareket ederek yaklaştı. "Sırf senin için buradayım ve bence şu anda bana ihtiyacın var."

"Hah hah." Ayaklarım çıplakken Aiden tepemden bakıyordu. Kendimi onun önüne dikilmiş bir hobbit gibi hissediyordum.

Aiden'ın gülümsemesi yüzüne yayılınca sol yanağında bir gamze belirdi. Bir tutam saçımı geriye attı, sonra ellerini indirip tişörtümü kargo pantolonumun içinden çıkardı. "Erkek gibi davranmak demiştin galiba?"

Dün gece kastettiğim erkek gibi davranmak böyle bir şey değildi zira kısıtlı bilgimle bile o konuda muhteşem olduğunu biliyordum. Fakat ona bakarken hiçbir şey demedim.

Başını eğdi, dudaklarını dudaklarıma değdirdi. Eminim ki az önce yedi ğim lolipop yüzünden toprak ve ekşi elma tadı vardı dudaklarımda. Ağzım ağzındayken biraz homurtuya biraz da daha pes bir şeye benzeyen bir ses çıkardı. O tadı ve hissi midesine indirecekmiş gibi öpücük ateşlendikçe, adeta eriyip aktım.

"Erkek gibi davranma anlayışın hoşuma gitti," diye mırıldandım, gömleğinin önünü kavradım.

Parmak uçları karnımda gezinirken Aiden kahkahalarla güldü. Ardından ateş bastı, tenimdeki ürpertiyi kovdu. Uzandım, daha fazlasını istiyordum, daima daha fazlasını...

"Yabancı yok, siz devam edin."

Apollo'nun sesini duyunca çığlığı basıp geri fırladım, ayaklarım birbirine dolandı. Tam yere yüzüstü çakılacaktım ki Aiden koluma yapışıp beni durdurdu.

"Tanrılar aşkına," diye mırıldanıp elimi yerinden fırlayıp gidecekmiş gibi çarpan kalbimin üstüne koydum. Aiden'a kendimi o kadar kaptırmıştım ki, Apollo'nun varlığını hissetmemiştim bile.

Apollo yatağın kenarına oturmuş, başını hafifçe yana yatırmış, bacak bacak üstüne atmıştı. Sarı saçları dağınıktı ve tekinsiz mükemmelliğe sahip bir çehreyi sarmalıyordu. Tanrılara özgü o tümden beyaz gözlerle değil, masmavi gözleriyle bakıyordu bana. Beyaz gözlerden ne kadar korktuğumu hatırlaması şaşırtmıştı beni.

İlk toparlanan Aiden oldu. Hemen önüme geçti. Apollo'nun keyifli kahkahasını duyunca kaskatı kesildi. "Sen nasıl girdin buraya?"

"Evdeki tılsımlar üç saat kadar önce etkisini yitirdi. Şansınız var ki diğer tanrıların hiçbiri daha bunun farkına varmadı ve birçoğu da Alex'in ölmesini istemiyor." Hemen ardından ekledi, "...en azından şu anda."

Ona bön bön baktım. "Aman ne güzel."

"Bir dahaki sefere kapıyı çalmaya ne dersin?" diye önerdi Aiden, azıcık gevşemişti.

Apollo omuzlarını kaldırdı. "O zaman ne eğlencesi kalır?" Bununla birlikte doğruldu, başını tekrar yana eğdi. "Konuşmamız gerekiyor ama ikiniz de çamurda güreşmiş gibi duruyorsunuz."

"Antrenman yapıyorduk," dedim. "Önerdiğin gibi."

Dediklerini yaptığımıza sevindiyse bile belli etmedi. "Aşağıda bekleyeceğim. İnmeniz on yıl falan sürmesin."

Öyle deyip bir anda ortadan kayboldu. Hemen ardından, ürkmüş birinin feryadı geldi alt kattan. Neyse ki bunu yapmayı sevdiği kişiler sadece biz değildik.

Duvarın dibine çöktüm. "Herhalde birkaç yıl yaşlanmışımdır."

Aiden kaşlarını çattı. "Ben hâlâ ona çan takmaktan yanayım."

Dudaklarım seğirdi. "Bence de iyi bir fikir."

Odaya bakındı, sonra elimi tutup beni banyoya doğru çekti. "Birkaç dakikamız var. Değerlendirelim bari."

Birkaç dakikadan daha uzun bir süre sonra Aiden'la beraber geniş salonda herkesin yanındaydık. Apollo, Laadan'le Deacon'ın yaptığı yahniyi mideye indirmekle meşguldü.

"Aç mısın?" diye sordum o tuhaf sessizlik uzayıp gidince.

Başını kaldırıp baktı. "Aslında değilim ama tadı çok güzel."

Kanepedeki Laadan'in ağzı kulaklarındaydı. "Teşekkür ederim."

"Biz tadına bakmadık," dedi Aiden. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, duvara yaslanmıştı.

Apollo gülümsedi. "Kusura bakmayın. Bir dahaki sefere yemekten sonra gelirim." Elindeki kâse kayboldu. Nereye gittiğini merak ettim. "Eh, Scooby çetesini yine bir arada görmek güzel. Kalbimi ısıttı, falan filan ama lafı sadede getirelim."

"Getirelim tabii," diye mırıldanıp masanın üstüne sıçradım, ayaklarımı aşağı sallandırdım. "Konuşmamız gerek demiştin."

"Öyle." Apollo, Laadan'in yanında aşırı resmi bir şekilde oturan Olivia ile Deacon'ın yanına doğru gitti. Onları uzun uzadıya süzdü. Sanki bizim gözlerimizin görmediği bir şey görüyordu onlarda. Sonra döndü. "Her şeyden önce, İlk'in seninle paylaştığı her şeyi bana anlatmanı istiyorum."

Bacaklarımı masanın kenarından aşağı sallandırıp ona olan biteni özetledim. Anlatacak pek bir şey yoktu, Apollo da bunu görmezden gelmemişti.

"Bu kadar mı yani?" Sinirlendiğini, hayal kırıklığına uğradığını saklamamıştı bile. "İkinizin arasında az daha dünyanın sonunu getiren kopmaz bir bağ var, buna rağmen bana tüm söyleyebileceğin *sence* kuzeye gittiği mi? Kaldı ki bunu biliyordum zaten."

Dudaklarımı büzdüm. Kendimi Apollyon'ların yüz karası gibi hissediyordum.

Aiden öfkelendi, cıva gibi parlayan gözleriyle atıldı hemen. "Onun hatası değil. Seth planlarının çoğunu kendine saklamış."

"Muhtemelen onun bağı er ya da geç koparacağından korkuyordu," dedi Marcus. "O zaman geriye şu soru kalıyor: Elimizdeki bilgiyle ne yapacağız?"

"Umarım senin elinde dişle tutulur bir bilgi vardır?" Masum bir yüz ifadesi takındım. "Hoş bir değişiklik olurdu hani."

Apollo gözlerini kıstı.

"Thanatos'un bizi nasıl bulduğunu biliyor musun?" diye sordu Marcus.

"Evet, gayet basit. Alex'in Aiden'la dövüşürken akaşa kullanması Thanatos'u oraya çekti."

Bunu hatırlayınca yüzümü buruşturdum. "Ama o günden beri akaşayla antrenman yapıyorum."

"Akaşayla antrenman yapmak ayrı bir şey, Alex. Bizim için

bahse değer bir şey bile değil, hele ki dışarıda sezdiğim tılsımların etki alanı içinde kaldıysan." Aiden'a doğru baktı. "Fakat akaşayı birini öldürmek için kullanmak işaret fişeği yakmak gibidir."

Surat asıp başımı kaçırdım. "Yani artık akaşa yok mu diyorsun?"

"Onun bir yolunu buldum." Apollo elini uzattı, elinin etrafındaki hava parlak mavi renkte ışıldadı. Bir saniye sonra avucunda, parmaklarından sarkan zincire takılı küçük bir madalyon belirdi. Apollo'nun yüzüne kibirli, şımarık bir gülümseme yerleşmişti. "Hermes'in miğferini aldım, eritip bunu yaptım. Sana özel bir görünmezlik tılsımı."

Apollo kolyeyi avucuma bıraktı. Kırmızı altın rengindeydi ve üzerine kaba bir kanat resmi kazınmıştı. "Hah," dedim. "Aynı Harry Potter ve görünmezlik pelerini gibi."

Herkes dönüp bana baktı.

Gözlerimi devirdim. "Aman, neyse. Bunu takınca görünmez mi olacağım şimdi?"

Apollo kendisine dünyanın en aptalca sorusu sorulmuş gibi kahkahalarla güldü. "Hayır. Akaşayı kullansan bile enerjin – ben hariç– tüm tanrılardan gizlenecek."

"Ya," dedim kolyeyi yukarı kaldırıp. "Faydalıymış yahu."

Aiden gelip kolyeyi takmama yardım ederken, "Başka bir şey bulabildin mi?" diye sordu Apollo'ya.

"Biliyorsunuz ya, boş işlerle uğraşıp duruyorum." Apollo ters ters bakıyordu bize. "Erkek ve kız kardeşlerimi bu işin altından doğru düzgün kalkmamız için bize zaman vermeye, yıkımı bir süreliğine durdurmaya ikna ettim. Lucian ile İlk her geçen an Konsey'i ortadan kaldırmaya yaklaşıyor. İblisler de sürüler halinde insanlara saldırıyor. Bu işe bir son vermek için milyonlarca masumun canını tehlikeye atacaklar."

"Aslında ölümlüleri umursadıkları falan yok." Kolyeyi tişörtümün altına soktum. Metal ilginç bir şekilde sıcacıktı ve kristal gülün iki parmak aşağısında sallanıyordu. "Çünkü Lucian ile Seth, Catskills'teki Konsey'i ortadan kaldırırlarsa tanrıları tahtlarından indirmelerine bir adım kalacak, değil mi? Çünkü Konsey'deki o koltukları kim ele geçirirse, kuralları o koyar."

Apollo hiçbir şey demedi.

"Biliyor muşunuz, bir şeyi kafam almıyor." Deacon uzun bacaklarını uzattı, ayak parmaklarını oynattı. "Yani Seth'le Lucian Konsey'i dağıtsa bu Hematoi için önemli bir şey ama tanrılar bu kadar da korkak olamaz ya."

Apollo tek laf etmeksizin Aiden'ın kardeşinin karşısına dikildi. Oğlana muhtemelen *bunu açıklamama gerçekten gerek var mı* diye soran Leon / Apollo bakışlarından birini attığına kalıbımı basabilirdim.

Deacon parmaklarıyla oynadı. "Yani demek istiyorum ki, isterseniz Olympus'ta saklanır, bunlara sırtınızı dönersiniz."

"Aslında hakkı var," dedi Luke dikkatlice. "Seth sonuçta Olympus'u istila edemez ya..."

Diğer Apollyon'ların anılarını taradım, yılan kadar sinsi ve çevik bir asabiyet içimi kapladı.

"Şey..." Apollo içini çekti. "Olympus'a gitmenin *aslında* bir yolu var."

Çenem şaşkınlıktan yere değecekti. "Portallar mı?"

Başıyla onayladı. "Oraya gidiyorlar. Olympus'la ölümlüler diyarı arasında portalları kullanarak gidip geliyoruz."

"Biliyor musun," dedi Aiden. "Bu tarz bir bilgi haftalar önce işimize yarayabilirdi. Güvendiğimiz Avcı'larla o portalları koruyabilirdik."

"Peki, kimmiş o gerçekten güvenebileceğin Avcılar?" diye düz bir tonla sordu Apollo. "Lucian'ın vaatleri, onları kendi

tarafına çekecek kadar cazip. Avcıların birçoğu Konsey'i ve tanrıları karşısına aldı. Hem hiçbirinizin bunu bilmesi gerekmiyordu."

Aiden başka bir şeyler daha söyleyecekmiş gibiydi ama akıllıca davranıp sessiz kaldı.

"Neyse ki portalların yerini önceki Apollyon'lardan bile gizli tutmuştuk." Apollo'nun bakışları bana döndü. "Uyanış'ın ardından neler öğrendin?"

Apollo'nun Seth'i engelleyebileceğime olan inancı beni biraz şaşırtmıştı. Ona Seth ile Hermes'ten söz etsem o inançtan geriye bir şey kalacağını sanmıyordum gerçi.

Yine bacaklarımı sallayarak omuz silktim. "Bilgilerin birçoğu yaşamlarına ilişkin, miktarı da çok fazla. Sanki bin yıldır devam eden bir televizyon dizisinin her bölümünü seyretmek gibi. Hepsinden bir anlam çıkarmak güç. Bazen bir şey söyleniyor, o da gidip bir hatırayı tetikliyor."

Apollo'nun yüzünde nahoş bir ifade belirdi.

Eh, beni bağrına basmasını da beklemiyordum. "Birçoğu element kullanımı ve akaşa hakkında. Bir de Yunanca... artık Yunanca okuyabiliyorum."

Odadakilerin çoğu bundan etkilenmemişti fakat Aiden bana bakıp, teselli edercesine güldü. Ben de sırıtarak karşılık verdim. Yunancayı okumak benim için çok büyük bir başarıydı.

Apollo abartılı bir tavırla içini çekerek "Aman ne kadar da güzel," dedi.

Çalışma masasına topuğumla aşırı şiddetli bir tekme vurdum, bacağım sızdı.

Aiden göz ucuyla bana baktı. "Şimdi ne yapacağız? Herhalde tanrılar bir şey yapmamızı bekliyordur."

Apollo başıyla beni işaret etti. "Tanrılar *onun* bir şey yapmasını bekliyor."

"Ama Seth'e dokunmadan onunla nasıl dövüşecek?" Aiden kendini itip duvardan uzaklaştı, uzun adımlarla odanın ortasına geldi. "Tanrıların bunu anlaması lazım."

"Anlıyorlar." Apollo gözlerini kısıp bana baktı. "Ama beyninde bu küçük soruna yanıt olabilecek bir şeyler vardır diye umuyordum. Halbuki..."

Apollo elini şak diye bacağıma indirdi. "İlla bir yerlerin oynamak zorunda mı senin?"

Ona ters ters bakıp elini hiç de nazik olmayan bir biçimde ittim. Teni tenime değince Apollyon işaretleri hiç olmadığı gibi hareketlenmişti. Gözlerinin yüzümde dolaşmasına bakılırsa, işaretleri görebiliyordu. "Sana bir zararı yok ki," dedim.

"Sinirimi bozuyor."

"*Sensin* sinir bozucu olan," diye lafı yapıştırdım.

Solumuzda duran Aiden gözlerini devirdi. "Hadi millet, önemli meselelere dönelim."

"Düşün Alex, bize yardımı dokunabilecek bir şeyler olmalı... muhtemelen Solaris'te." Apollo eğildi, iki elini artık kıpırtısız duran bacaklarımın iki yanına koydu. Omzunun üstünden Aiden'ın bize doğru yürüdüğünü gördüm fakat o sırada Apollo başını, onu görmemi engelleyecek şekilde hareket ettirdi. "Alex."

"Ne var?" Masanın kenarlarını kavradım. "Aptallık ya da inatçılık yapıyor falan değilim. Faydalı bir şeyler anımsayabilsem söylerdim..." Çok önemli bir şeyi görmeme ya da hatırlamama bile bile engel olmuyorum ki... İşte böyle diyecektim fakat daha önce de olduğu gibi bir aşinalık hissi üstüme çöktü, ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Seth'e bağlandığım zaman bir konuda düşünmeme engel olmuştu ve bunun Solaris'le, muhtemelen iki Apollyon'un acı sonuyla alakası vardı. Fakat daha öncesine gidince Solaris'in yaptığı ya da yapmaya çalıştığı bir şey görmüştüm.

Seth'le bağlanmadan önceki anlarda, Solaris'in İlk'e saldırdığını görmüştüm.

"Alexandria?" dedi Apollo.

Onu susturmamak için kendimi zor tutup elimi kaldırdım. "Solaris'le ilgili bir şey var ama çok acayip. Bilmemem gerekiyormuş gibi neredeyse. Bununla beraber..."

Masanın üstünden aşağı kaydım, Apollo'ya sürtünürcesine yanından geçtim. Ne yaptığımın farkına bile varmadan Aiden'ın gövdesine sığınmıştım. Bir kolunu rahatça omzuma attı, yüzündeki ifade sıkıysa biri bir şey desin der gibiydi.

Başımı kaldırıp ona baktığımda Solaris'in İlk'i ne kadar sevdiğini anımsadım. Aiden'ın gümüş gözlerinde gördüğüm aşk, İlk'in gözlerinde de vardı. Solaris'in verdiği o korkunç kararı da hissetmiştim, –hissettiğimi hatırlıyordum– İlk'i yok ederek başkalarını koruyordu. Parça parça oturuyordu yerine her şey.

"Solaris, İlk'i durdurmaya çalıştı ve bir şey yaptı... ya da yapmaya kalkıştı. İşe yarayabilecek bir şeydi bu fakat Thanatos Mezhebi ondan daha önce davrandı." Üzülerek içimi çektim. "İlk'i nasıl durduracağını, onu nasıl öldüreceğini her nasılsa biliyordu ama çözümün ne olduğunu ben bilmiyorum. O bilgi korunmuş ya da bir şekilde silinmiş gibi." Hayal kırıklığına uğramıştım, inlememek için kendimi zor tuttum. "Solaris'le konuşamamam ne kadar kötü."

Laadan genzini temizledi. "Ama bu da bir şeydir, tatlım. Hiç değilse bir yolunun olduğunu biliyoruz."

"Dur bir saniye," dedi Marcus. "Solaris şimdi Yeraltı Dünyası'ndadır, değil mi?"

Apollo'nun gözleri birden parladı. "Orada olmalı ama Yeraltı'na gidemem. Hades hâlâ beni bir kaşık suda boğmaya hazır."

Solos kanepenin arkasına kolunu atarken pis pis güldü. "Eh, yine çıkmaz yola saptık."'Pek sayılmaz," dedi Apollo.

Ansızın içime kötü bir his doğdu.

" 'Pek sayılmaz' da ne demek?" diye sordu Aiden, omzumu saran kolu bir anda gerilmişti.

Apollo pencerenin önüne yürüdü. Soluk mehtap etrafını garip bir parlaklıkla sarmıştı. "Eh, Alex bize Solaris'in faydasının olacağını düşünüyorsa, o zaman bunu test etmeliyiz. Alex'ten iyi kim yapabilir bunu?"

Aiden donakaldı. "Ne?"

"Apollyon Apollyon'a biraz kız muhabbeti çevirebilirler," dedi mavi gözleri neşeyle dans eden Apollo. "Tabii aslında kastettiğim şey Alex'in..."

"Dur bir saniye." Aiden'ın kolunun altından kurtuldum. "Solaris'e ulaşma olasılığımız var mı yani?"

Apollo başıyla evetleyince içimde bir umut ışığı yandı. Meyveli şarabın sarhoşluğu gibiydi hissettiğim, ilk başta zararsız ama ertesi gün feci baş ağrısı yapan cinsten. "Peki, Yeraltı Dünyası'na gidebilir miyim?"

Apollo'nun bakışları bir an benim öteme, Aiden'a kayınca oraya gidersem Aiden'ın da benimle geleceğini anladım. Eskiden olsa bir yanım itiraz ederdi buna, ama şimdi, neden böyle bir şeyi tek başına yapmama izin vermediğini anlıyordum ve tek başıma buna kalkışacak kadar da keçileri kaçırmamıştım. Yardım gerekiyordu.

"Gidebilirsin," diye yanıtladı Apollo.

Heyecanımdan yerimde duramıyordum. Küçük Alex salonda parendeler atmak istiyordu. Ta yüreğimin derinliklerinde emindim ki Solaris, İlk'i nasıl durduracağını biliyordu. Onu durduracak bilgiye sahipti çünkü bunu yapmayı planlamıştı.

Fakat sonra Yeraltı Dünyası'na gitmenin büyük bir sorun olacağını anladım.

"Yine mi ölmem gerekiyor?" diye ekleyiverdim çünkü Apol-

lo'nun şu anda beni öldürme fikrinden çok hoşlanacağından adım gibi emindim. "Çünkü geçen sefer Yeraltı Dünyası'na gidiş kötü değildi ama ölme kısmından hiç hoşlanmadım."

Apollo gözlerini devirdi. "Ölmek, Yeraltı Dünyası'na gitmenin tek yolu değil ama en güvenlisi."

Tam bir oksimorondu bu.

"Ölümlüler dünyasından Yeraltı Dünyası'na giden birkaç yol var," diye söze devam etti Apollo. "Bize en yakın olanı Kansas'ta."

"Stull Mezarlığı dersen gelir seni kucaklarım," dedi Luke. Güneş Tanrısı ona bakınca da geriye kaçıp büzüldü. "Kucaklamasam da olur."

"Stull Mezarlığı mı?" diye sordum odaya bakınıp. İsim bir yerden tanıdık gelmişti. "Herhalde buranın bir mezarlıktan başka ne olduğunu bilmeyen tek kişi ben değilimdir?"

Aiden başını iki yana salladı. "Ben de varım."

"Ne güzel," diye mırıldandı Apollo.

Onu duymazdan geldim. "Yani?"

"devam et," dedi Apollo, Luke'a. "Onlara ne olduğunu söyle, çünkü kucaklama gerektiren bir şey olduğu kesin."

Luke'un yanakları kıpkırmızı olmuştu. "Efsaneye göre Kansas'taki Stull Mezarlığı'nda cehenneme açılan bir kapı varmış."

"Tanrılar aşkına," diye mırıldandım bunu daha önce nerede duyduğumu anımsayarak. "*Supernatural* dizisinin sezon finalinde yok muydu bu?" Oğlanlar başlarıyla onaylayınca gözlerimi devirdim. "Ciddi misin sen? Sam ile Dean da geliyor mu bari?"

Luke ile Deacon bu fikre çok sevinmiş gibiydiler. Sonra Deacon ağzındaki baklayı çıkardı. "Luke'un bir teorisi var."

"Evet." Luke güldü. "Stull Mezarlığı, 'cehenneme açılan kapı' diye yaftalanmış diğer yerler gibi, açıklanamayan birçok olayın meydana geldiği garip bir yer. Bana kalırsa bu cehennem kapıları aslında Yeraltı Dünyası'na açılan kapılar."

"Haklısın." Apollo'nun elinde altın rengi bir ışık küresi belirmişti. Topu tekrar tekrar havaya atıp tutmaya başlamıştı ve bana Seth'i hatırlatıyordu. "Aslında geçit oradaki bir kilisenin içindeydi fakat Hades bir Cadılar Bayramı gecesi oradan çıkınca herkes salağı şeytan sandı. Az daha kimliğimiz açığa çıkıyordu, biz de kiliseyi yıktık."

"Harika," dedim gözlerimi toptan ayırmadan. Avizeye çarpmasına ramak kalmıştı.

"Fakat geçit hâlâ kilisenin eskiden olduğu yerde." Altın ışık topu tekrar yükseldi. "Birkaç ölümlü şans eseri orayı bulunca bazı önlemler aldık."

Kaşlarımı kaldırdım.

"Ee, yani ölümlüler kapılardan birini bulursa ne oluyor?" diye sordu Aiden.

Apollo ışık topunu yakaladı. "Bilirsiniz işte. Hades'in köpeklerine çiğneme oyuncağı falan oluyorlar. Zaten geçitleri sadece tanrıların soyundan gelenler görebiliyor."

"Safkanlar mı yani?" diye sordu Marcus.

"Yo... hayır." Top kayboldu, Apollo dosdoğru bana baktı. "Kapıları tanrılar, ambrosia içmek suretiyle yaratılmış ilk yarı tanrılar ve Apollyon görebilir."

Aiden'ı dirseğimle dürttüm. "Kendimi çok özel hissettim."

"Öylesin zaten." Ben ona bakınca güldü. "Demek geçidi bulup gireceğiz. Gayet kolay görünüyor."

Apollo güldü. "O kadar kolay değil ama. Kapı şu anda dahi, kendisini görebilenlere karşı korunuyor."

Mideme bir ağrı girdi. "Hiç bilmek istemiyorum."

Apollo gülünce ağrı daha da arttı. Onun böyle gülmesinden hiç hoşlanmıyordum. "Cehennem tazıları ve muhafızlar var."

"Aman ne güzel."

"Bir de ruhlar var... çoğu kişi ruhlardan öteye geçemez." Apollo geri gitti. "Ama onları atlatırsanız geçit görünecek ve Yeraltı Dünyası'na gireceksiniz. Ne var ki Yeraltı Dünyası'na rehbersiz girmek sadece tehlikeli değil, düpedüz aptallıktır."

Demek köpeklerle oynamam, bir muhafız ordusunu pataklamam, *sonra da Hayalet Avcıları*'nı çağırmam gerekiyordu. Üstüne bir de kılavuz mu bulmalıydım? Tamam. Hiç de kulağa geldiği kadar kötü değildi.

Güldüm. "Bu iş için biçilmiş kaftan birini tanıyorum."

On Sekizinci Bölüm

"Caleb," diye fısıldadı Olivia, ilk kez konuşuyordu. Ben başımı öne sallayınca yerinden fırlayıverdi. "Ben de gelmek istiyorum."

Apollo tek kaşını kaldırdı. "Milyonlarca ruh arasından bir tanesini bulmak için Yeraltı Dünyası'na iki kişinin gizlice girmesi çılgınca ve çok tehlikeli. Başka hiç kimse gelemez."

Olivia yakaran koca koca gözlerini bana çevirdi. "O zaman ben gitmeliyim. Benden başkası gidemez. Benim gitmem gerekiyor..."

"İşte tam da bu yüzden sen gidemezsin," dedi Apollo lafı ağzımdan alıp. "Sen, elindeki göreve değil Caleb'i bulmaya odaklanırsın."

Olivia yumruklarını sıktı. "Aiden'ın gitmesinden ne farkı var bunun? O da Alex'e odaklanacak!"

Söz konusu şahsa yan gözle bir baktım ama Aiden'ın yüzündeki ifade, Apollo'nunkinin aynısıydı. Ağlayan sızlayan çok olabilirdi ama tartışmaya açık değildi.

"Bizim ihtiyacımız olan da bu işte," dedi Apollo, neredey-

se kibarca. Bir an için, onun Olivia'ya acıdığından neredeyse emindim. Kötü anlamda değil, kendini onun yerine koyuyor gibiydi ki tanrıların empati becerisinin olmadığı düşünülürse şaşırtıcı bir şeydi bu. "Caleb'ı bulacaklarının garantisi bile yok. Öyle ya da böyle Alex'in Yeraltı Dünyası'ndan, ihtiyacımız olan bilgiyle dönmesi gerekiyor. Sağ olarak."

Bazı diğer tanrılar böyle düşünmeyebilirdi.

Apollo'nun gözü tekrar Aiden'a takıldı. "Onun için hayatını verir miydin?"Bu sorudan hiç hoşlanmamıştım, itiraz edeyim dediysem de Aiden gözünü bile kırpmadan yanıt verdi. "Evet."

Tanrı başıyla onayladı. "Senin de aynısını yapacağını biliyorum Marcus, ama Aiden..."

Marcus halden hiç hoşnut gözükmese de, başını öne salladı. "Neyi kastettiğini biliyorum."

İçim bir fena oldu, ağzıma kötü bir tat geldi. Yeraltı Dünyası'na inmek akıl almaz derecede tehlikeliydi, Aiden'ın uğrumda hayatını feda etmesi düşüncesi ise ödümü koparıyordu ama bakışlarım odada dolaşınca buradaki en maharetli kişinin o olduğunu gördüm.

Hiç kimsenin fikrini değiştiremeyeceğini anlayan Olivia, başını dimdik tutarak odadan çıktı. Göğsümde, en az korku kadar güçlü bir hüzün hissettim. Adil değildi bu. Keşke Caleb'la Olivia, geleceğe dair tüm umutları ellerinden alınmadan önce, son bir kez bir araya gelebilseydi.

Olivia çıktıktan sonra, gidiş planlarımız bir çırpıda hazırlandı. Grup, onlar için en güvenlisi bu olduğundan geride kalacaktı. Sabahleyin ben ve Aiden, Kansas'a doğru yola çıkacaktık. Yeraltı Dünyası'na açılan bir geçit haricinde Kansas'ta başka ne olduğunu hiç bilemiyordum. Saman balyaları mı? Oz Büyücüsü'ndeki Dorothy mi?

"Bir şey daha var," dedim Apollo'ya, grup dağıldıktan sonra.

Aiden geride kalıp kapıyı kapattı. Apollo'ya ne söylemeye niyetlendiğimi anlamış gibiydi.

"Duymak için sabırsızlanıyorum," dedi Apollo duygusuz bir sesle.

Derin bir nefes aldım. "Dün Seth'i gördüm."

Apollo ağzını açtı, kaşlarını çattı ama hiçbir şey diyemedi. Belki duruma açıklık getirmeliydim. "Demek istediğim," dedim hemen, "onun gibi bir şey."

"Onun gibi bir şey mi?"

Başımı öne salladım. "Beni... kendi kafamın içine çekebildi. Gerçek gibi görünüyordu, öyle de hissediyordum. Sanki rüyada gibiydim... ama rüya değildi."

Kaşları kalkmaya başladı. "Hiçbir şey anlamadım Alex."

Aiden araya girip, "Alex, Lea'yla konuşuyordu ve bu olayın hemen öncesinde, tıpkı İksir etkisinde olduğu zamanki gibi başına ağrı girdi," diye açıklama yaptı zira benim doğru dürüst cümle kuramadığım ortadaydı. "Sonra bayıldı..."

"Bayılmadım," diye homurdandım yanaklarımın kızardığını hissederek.

Aiden'ın dudağının bir kenarı yukarıya kıvrıldı. "Tamam. Ansızın hareket edemez, konuşamaz hale geldi. O sırada Seth'i görmüş. Seth onu kendine çekmek için Hermes'i kullanmış."

"Hermes mi?" Apollo tısladı... evet, öfkeli bir aslan gibi resmen tısladı. "Ciğeri beş para etmez serseri."

Kaşlarımı kaldırdım.

"Ben de miğferini çalıp erittim diye kendimi kötü hissediyordum." Apollo çok sinirlenmişti. "Hermes artık Seth'e yardım edemeyecek."

Apollo'yu eşekten düşmüş gibi görüp de gülmemek harbiden zordu ama bir şekilde başardım. "Bu arada, ne zaman çaldın onun miğferini?"

Apollo omuz silkti. "Bir iki gün önce."

"Sence o yüzden Seth'e yardım etmiş olabilir mi?"

"Hımm..." Apollo yüzünü ekşitti. "İyi noktaya parmak bastın. Neyse, Seth sana bir şey dedi mi?"

Off. "Önemli bir şey demedi. İçimden bir ses sırf test ediyordu diyor ama Hermes'in yardım etmesini önleyebilirsen sorun olmaz sanırım."

Apollo'nun çenesinde bir adale seğirdi. "O halde güç transferi yapabiliyor mu?"

"Hayır. Düşüncelerimi de okuyamıyor." Duvara yaslanıp esnememi elimle örttüm. "Sorun değil de sadece can sıkıntısı."

"Sadece can sıkıntısı değil." Aiden'ın gözleri gümüş rengi parladı.

Apollo'nun yüzündeki bakışı görünce, "Aiden bunu 'tecavüz' olarak görüyor," diye açıklama gereği hissettim. "Ama daha kötü de olabilir."

"Yani böyle bir şeyi sen kavganın ortasındayken ya da Yeraltı Dünyası'ndayken de yapabilir, değil mi?" diye sordu Apollo.

"Şey..." deyip kaşlarımı çattım.

"Düşünüyordum da," diye devam etti Aiden. "Hermes'ten yardım aldığını biliyoruz ama bundan fazlası da var yoksa Seth bu işi sen bağlantıyı kopardığın an yapardı. Sen İksir'in etkisindeyken, ilaç tesirini yitirmeye başlayınca sana erişebiliyordu ve ardından kendini bitkin hissediyordun. Belki de bununla, yani senin yorgunluğunla alakalıdır."

"Mantıklı geliyor. Galiba güzellik uykumu almam gerek."

Aiden hiç etkilenmemiş gibiydi. "Bulabildiğim en iyi teori bu."

"Gerçekten mantıklı." Apollo başını yana eğip boynunu esnetti. Çarpıcı yüzü öfkeyle gerilmişti. "İkiniz hâlâ bağlısınız ve sen bağlantının büyük kısmına engel olsan da sen zayıf düştüğünde, Hermes olsun ya da olmasın sana ulaşabiliyor demek ki."

"Uyduruk bir telsiz gibi," diye mırıldandım.

"Aynen öyle. Özellikle de Hermes sana giden bir patika açmışken."

Bu hiç hoşuma gitmemişti.

Apollo, Aiden'a gülümsedi. "Söylememe gerek yok, ama Alex'in yanından hiç ayrılmaman çok önemli."

"Sanki söylemesen bilmeyecektim," diye karşılık verdi Aiden.

Apollo sırıttı. "Yeraltı Dünyası'na yapacağınız yolculuk kolay olmayacak, hatta Alex'in yeni yakalandığı uyku hastalığını saymıyorum bile."

Gözlerimi devirdim. "Uyumuyordum" sözünün neresini anlamamışlardı?

"Bu tekrar olursa, Seth'in önemli bir bilgi edinemeyeceğini düşünsen bile dikkatli olmalısın. Ne yaptığını, özellikle de yeni görevini öğrenmesin."

"Biliyorum," dedim tanrının yanındaki eskimiş koltuğa bakarak. "Solaris'in İlk'e ne yapmayı planladığını Seth'in bilmediğinden eminim ama *bir* şey olduğunu biliyordu. Belki şansımız yaver gider. Seth bunu tekrar yapamayabilir."

İkisi de pek tatmin olmuşa benzemiyordu.

"Tamam, elimizdeki daha büyük soruna dönelim. Yardım edebileceğim o konuya." Apollo çalışma masasına yürüdü, kâğıtla kalem buldu. "Stull portalı sizi Yeraltı Dünyası'na girişin hemen ötesine, Asfodel Çayırları'nın başlangıcına götürecek. Orası gerçekten bir çayır olabilir de, olmayabilir de." Durdu, dönüp arkasına baktı. "Ne zaman oraya gitsem değişmiş oluyor. Bazen boştur. Bazen de değildir. Orada karşınıza çıkacak ruhlar... nispeten zararsız olacak."

Yaklaşıp arkasından baktım. Harita çiziyordu. "Styx"i tanıdım. Okulda kulağımı açsaydım geri kalanını da tanıyabilirdim herhalde.

"Girebileceğiniz tüneller var. Orada birkaç saat dinlenebilirsiniz çünkü ruhlar tünellerden geçemiyor. Gece çökmeden oraya varın, gökyüzü altın rengine dönene kadar oradan ayrılmayın. Eğer gece bastırdığında oraya varmış olmazsanız, ruhların neden oraya gitmediğini anlarsınız."

Açıklamasını bekledim, açıklamayınca Aiden'la bakıştık.

"Geceleyin Yeraltı Dünyası'nın *hiçbir* yerinde dolaşmayın." Apollo'nun kalemi kâğıdın üstünde kaydı. "Oradan Yas Vadisi'ne gideceksiniz."

"Kulağa çok eğlenceli geliyor," dedim.

Apollo pis pis güldü. "Sonunda bir yol ayrımına varacaksınız. Yollardan biri sizi Tartarus'a götürür, diğeriyse Elysium Tarlaları'na. Burası da Hüküm Ovası. Mümkün olduğunca görünmez hale gelmeye çalışın. Görünmez derken, kolyenin yaptığı türden bir görünmezlik değil."

Kalemi bırakıp haritayı Aiden'ın eline tutuşturdu. "Birilerinden iyilik isteyip Caleb'e mesaj ulaştırabilir, sizinle orada buluşmasını sağlayabilirim. Ama oradan sonra..."

"Kendi başımızayız." Apollo onaylayınca dudağımı ısırdım. "Peki."

"Dur bir saniye," dedi Aiden, gözlerini kısıp haritaya bakarak. "Hüküm Ovası, Hades'in Sarayı'na yakın değil mi?"

"Dediğim gibi, ikiniz de mümkün olduğunca görünmemeye çalışın. Hades'in büyük olasılıkla Olympus'ta olacağını düşünüyorum ama sarayını koruyan sayısız göz vardır." Apollo'nun göğsünde kavuşturduğu kolları birer ağaç gövdesi kadar kalındı. "İkinizin de Yeraltı Dünyası'nın tehlikeli bir yer olduğunu anlamasını istiyorum. Caleb herhangi bir yerde olabilir ve geçen seferki gibi olmayacak çünkü o zaman geleceğin biliniyordu. Anlam veremediğiniz şeylerle karşılaşacaksınız; müdahale etmek isteyeceğiniz ancak edemeyeceğiniz şeylerle de."

Sesi o kadar ciddiydi ki, yutkundum. "Anlıyorum."

"Anlıyor musun? Geçmişte dürtü kontrolü konusunda pek iyi olmadığını gösterdin Alex. Orada hoş karşılanmayacaksın. Sadece Yeraltı Dünyası da değil." Çelikten farksız soğuk bakışları Aiden'a kaydı. "Kapılar iyi korunuyor."

"Anlıyoruz," diye sakince yanıtladı Aiden.

Tanrının gözlerinde bilginin pırıltısı belirdi. "Dikkatli olun. Yeraltı Dünyası'na girenlerin çoğu oradan çıkamaz, çıkanlar ise bu deneyimin ardından bir daha eskisi gibi olmaz."

Apollo gözlerimizin önünde solmaya başladı. Hiç şüphesiz bizim yüzümüz de onun sözlerindeki ciddiyetin aynası gibiydi. Tüm vücudu parlak mavi bir tozla sarmalanmadan önce, "İkinize bu ve diğer şeyler için borçlu kalacağım," dedi.

Kalkıp yola düşmek için erkendi ama işte, gözümü kamaştıran sabah güneşine ters ters bakarak Hummer'lardan birinin yanında duruyordum.

Aiden erkek kardeşiyle vedalaşıyordu, ben de onları yalnız bırakmış, tek ayağımın üstünde dengede durmaya çalışıyordum. Yüzüstü düşmemi önleyen tek şey de buydu. Dün gece Aiden erken yatacağımı söylemiş, beni bebek bakıcısı gibi erkenden zorla yatırmıştı.

"İyi dinlenmen lazım," diye karşı çıkmış, sonra da ben uyuyana kadar tepemde beklemişti. Sekiz saatlik uykudan sonra bile şafağın ilk ışığıyla kalkmak istemiyordum. Önümüzde uzun bir yol vardı... yaklaşık dokuz saat, sekiz yüz kilometre. Uçakla gitmek daha kolay olurdu ama yanımızdaki silah yığınını, ulaştırma güvenlik idaresi personelinin yarısına zorlama büyüsü yapmadan geçiremezdik. Dahası, Aiden'ın bir 747'nin içine neden Titan kanıyla rünler çizdiğini de açıklayamazdık. Bu ve Apollo'nun bana verdiği tılsım sayesinde nispeten olaysız bir yolculuk bekliyorduk.

"Alexandria?"

Dayımın sesini duyunca döndüm, verandanın hemen dışındaydı. "Merhaba."

Gülümsemeye çalıştıysa da, zorakiydi. "Dikkatli olacağını biliyorum ama gerçekten çok dikkatli ol, tamam mı?"

"Ben hep dikkatliyimdir."

Marcus bana dik dik baktı.

Kendimi tutamayıp güldüm. "Dikkatli olacağım, söz veriyorum."

Aiden'ın ayak sesleri yaklaşınca dayım geri çekildi, diğer safkana feci bir bakış fırlattı. "Ona bir şey olursa gebertirim seni."

Ağzım bir karış açık kalmıştı. "Sen küfür mü ettin? Daha önce hiç ağzından öyle laf çıktığını duymamıştım. Vay be."

Marcus yanıt vermek yerine beni kucakladı. Hemen bıraktı, bakışlarını kaçırıp yutkundu. Birkaç saniye içinde grubun geri kalanıyla da vedalaşmıştık.

"Aman hiçbir ruhu salıvereyim deme," dedi Luke sırıtarak.

"Sam'le Dean'in ruhuysa değişir ama, değil mi?" Onlar gülünce ikisine de hızla sarıldım, sonra Aiden'ın eşyaları yüklediği Hummer'a doğru yürüdüm.

Erzak ve silah dolu ağır çantalardan birine yapıştım, "Yerinden kalkmıyor," dedim.

Aiden güldü. "Aldım." Çantayı tek eliyle kaldırdı –çok etkileyiciydi– sonra arkaya fırlattı. Ön tarafa birkaç hançer koydum bile. Hazır mısın?"

"Evet." Dönüp geriye baktım, verandada bekleyenleri görünce içim nedense cız etti. Bir an için her şey sakindi. Kuşlar cıvıldıyordu. Parlak ışık huzmeleri gür ağaçları yarıp geçiyordu. Sanki Aiden'la tatile falan gidiyorduk.

Yeraltı Dünyası'na değil.

Aiden bir elini koluma koydu. "Tekrar göreceğiz onları."

"Biliyorum." Güldüm ama her şey yanlış geliyordu bana. "Sadece..."

"Ne?" Bagajı kapattı.

Başımı iki yana sallayıp gözlerimi zorla arkadaşlarımdan, ailemden ayırdım. Aiden'a döndüğüm sırada bir hareket dikkatimi çekti. Meşe ağaçlarının başladığı yerin kenarında incecik ve zarif bacaklarının üstünde bir dişi geyik duruyordu ve yemin ederim onunla göz göze geldik. Bakışlarında zekâ dolu ve yabancı bir şey vardı. Sonra fırlayıp gitti, sık çalıların arasında kayboldu.

"Güvende olacaklar mı?" diye sordum Aiden'ın gözünün içine bakıp.

"Öyle olacaklarını düşünmesem kardeşimi burada bırakmazdım."

Haklıydı. Başımı öne sallayıp aracın yolcu tarafına yürüdüm, bakışım dişi geyiğin olduğu yana kaydı. Artemis geldi aklıma. Tanrılar bizi bulamazdı ama Apollo'nun yerimizi ikiz kız kardeşine söylediğini tahmin etmek için hayal gücüne ihtiyaç yoktu.

Arabaya binerken dudaklarımda küçük bir tebessüm oynaştı. Güvende olacaklardı. Yarısından fazlası eğitimliydi ve hançer kullanmayı biliyordu. Deacon'ın ateşle oynayıp durması da sonuç vermişti. Laadan ve Marcus da havayı kontrol edebildiğinden kendilerini savunabileceklerdi. Artemis gerçekten etrafta dolaşıyorsa, saflarında belalı bir de tanrı var demekti.

Emniyet kemerimi bağladım, ellerimi kucağımı koydum. Sıkıp yumruk yaptım. Arabanın kontağını çeviren Aiden'a baktım. Hummer çalıştı. "Uzun mesafe araba yolculuklarında çok kötüyümdür, biliyorsun, değil mi?"

Hafifçe güldüm. "Hatırlıyorum."

"Beni eğlendirmen gerekiyor. Hem de çok."

Dev gibi aracı bana yepyeni gözüken daracık, tek şeritli bir toprak yoldan aşağı indirdi. "Bu arada," dedi Aiden, görevimizin ciddiyetini bana tümüyle unutturan bir bakış fırlatarak, "Avcı üniforması sana çok yakışıyor."

Utanmayla uzaktan yakından alakası olmayan bir ateş bastı beni. "Sana da."

"Biliyorum."

Hemen güldüm. "Vay be. Nasıl da bir ego."

Aiden'ın gözleri toprak yola odaklanırken açık renkliydi ve eflatuna çalıyordu. "Torpido gözüne bir baksana."

Merakla öne eğilip kilidini açtım. İçinde iki adet parlak siyah nesne vardı. Ağır şeylerden birini tuttum, döndürerek dikkatlice çıkardım. Özel tasarım bir Glock'tu. Kendimi kabadayı gibi hissederek şarjörü kontrol ettim. Titanyum mermilerle doluydu.

Tabanca elimde bir tuhaf duruyordu gerçi. "Bunlardan birini sadece bir kez, Akit'in dışında elime almıştım."

Aiden sesini çıkarmadı, devam etmemi bekledi. Ne zaman olduğunu biliyordu tabii. "Kullanmadım. Duraksadım."

"Öz annenle karşı karşıyaydın Alex. Doğal bir şeydi."

Silahı tekrar torpido gözüne koyarken boğazımdaki yumruyu görmezden geldim, yutkundum. "Başka neler var zulada?"

"Koltukların altına bak," diye mırıldandı Hummer'ın lastikleri asfalt yola değip araba düzleşince.

Koltuğumun altında iki hançer, bir de orak ağızlı bıçak vardı. "Seninkinde de mi aynısı var?"

Başıyla onayladı.

"Ne bekliyoruz? İblis kuşatması mı?"

"Emin olmak daima iyidir Alex. Orada kimle ya da neyle karşılaşacağımızı bilmiyoruz."

Doğruldum. "Seth yakınlarda değil ve korunuyoruz." Bir parmağımı boynumdaki kolyeye vurdum, sonra arabanın tavanındaki işareti gösterdim.

Aiden anlaşılmaz bir şeyler homurdandı.

Kaşlarımı kaldırdım ama sonra vazgeçtim. Saplamak, ateş etmek ve başka diğer şekillerde öldürmek için tasarlanmış şeylerden etkilenmemiş gibi yaptım. "Keşke biraz kahvemiz olsaydı."

"Çok kafeine ihtiyacın var da."

"Hah hah." Alt dudağımı çiğneyip pencereden dışarı baktım. "Kafein en iyi dostumdur benim."

"Bir de kırmızı et... kırmızı eti de unutma."

Alaycı sesi karşısında güldüm. "Aman, neyse. Sen o tatsız tavuk göğüslerini yemeye devam et. Pek yakında... ama pek yakında seni kırmızı etin karanlık tarafına çekmeyi başaracağım."

Bir süre havadan sudan konuşup dikkatimizi dağıttık, işe de yaradı. Adalelerim her geçen kilometre gevşemişti ve uygarlığa, yani eyaletler arası yola çıkınca da gökten iblis yağmuru falan yağmamıştı. Sonra yolu hafifçe uzatıp arabaya servis yapan bir restorana uğradık, bir hamburger ısmarladım...

Aiden ise kendine ızgara tavuklu sandviç aldı... ve ekmeğin üst kapağını attı.

Hamburgerin kâğıdını buruştururken güldüm. "Niye yapıyorsun ki bunu? Gören de sandviçlerin üstteki ekmeğine bir garezin var sanır."

"Bir tanesi yeter." Kucağına baktı. Bir eli direksiyondaydı, diğerine sandviçin sosu sıçramıştı. Başını kaldırıp içini çekti. "Tüm peçeteleri sen mi kullandın?"

Ona masum masum baktım. "Belki. Ama bir tane de sana sakladım... bir tanenin yarısını." Elimdeki kâğıt torbanın içine

elimi sokup bir peçete çıkardım, sonra ikiye böldüm. Ardından elini sildim ama mutfakta olduğumuz o gece benim elimi yıkayışı kadar nazik bir şekilde değil.

Elini aşındırmış bile olabilirim.

Kucağındaki kâğıt torbayı kapıp sandviçin üstündeki ekmeği aldım, ağzına yaklaştırıp salladım.

"Alex..." Tehlikeli ikinci ekmekten başını kaçırıp pencereye doğru döndü. "Yapma şunu."

"Ye," diye buyurdum ona, ekmeği artık iki elimle tutuyor, önünde dans ettiriyordum. " Baksana, 'ye beni' diye yalvarıyor sana."

Tek kaşını kaldırdı.

"Sapık," diye mırıldandım.

Aiden ağzını sımsıkı kapatmıştı ama bana ve dans eden ekmeğe bakınca kahkahayı patlattı. "İyi, tamam, ver bakalım."

Ağzım kulaklarında, ekmeği yemesini izledim. Sonra küçük boy patates kızartmasını çıkardım. "Biraz ister misin?"

Ne tuhaftır ki reddetmedi. Yemeğimiz bitince, radyoda da dinlemeye değer bir şey bulamayınca huzursuzlanmaya başladım. Yolculuğun dördüncü saatinde Des Moines'ın birkaç kilometre dışında bir benzin istasyonuna girdik, depoyu doldurduk, fare yemine benzer bir sürü abur cubur aldık. Bir benzin istasyonu marketine en son girişimde Hades'le karşılaştığımdan arabada kalıp Aiden'dan biraz Doritos almasını istedim fakat anlaşılan nacho peyniri Yeraltı Dünyası için uygun bir yemek değildi.

"Biraz sen sürmek ister misin?"

Emniyet kemerimi takarken başımı iki yana salladım. "Bu arabayı ben kullanırsam ilk işim dört kişilik bir aileyi ortadan kaldırmak olur."

"Niyeymiş o?" deyip güldü.

"Şimdiye kadar sadece bir kez araba kullandım. O da bu şeyin yanında böcek gibi kalırdı. Yani araba kullanmayı biliyorum ama otoyola çıkmamam hepimizin sağlığı için daha iyi."

Aiden uzandı, elini elime doladı. "Tüm bunlar bitsin de, seni biraz hıza alıştırayım. Şu tırlardan birini sürersin."

On sekiz tekerlekli tıra bakarken güldüm. "İyisi mi, sen kazazedeler listesine koca bir kasabayı ekle."

"Bence gayet iyi kullanırsın." Hummer'ı iki kamyonun arasından geçirdi. "Kafana koyduğun her şeyi başarıyorsun, o yüzden hiç merak etme."

Başımı geriye, deri koltuğa yaslayıp güldüm. "Sen de hep doğru şeyleri söylüyorsun."

Aiden'ın kaşları çatıldı. "Hiç öyle düşünmüyorum."

"Söylüyorsun," dedim sessizce, elini daha da sıktım. "Bunun için bir çaban olduğunu bile sanmıyorum. İçinden geliyor."

Yanaklarında iki nokta kızardı, çok hoşuma gitti bu. Sonra orta konsolun üstünden uzanıp alev alev yanan yanaklarından birini öptüm. Geriye yaslandım, bana keyifle baktığını görüp güldüm.

Yolculuğun geri kalanı olaysızdı ve Stull'a bir saat kadar kalasızmışım. İlkin rüya gördüğümün farkına varmadım. Sis dolu dar bir tüpten bakıyormuşum gibi her şey dumanlıydı. Duman kalkıp da görüntüler seçilir hale gelince, daire şekilli odanın ve kumtaşı duvarların bana belli belirsiz tanıdık geldiğini düşündüm. Ama dikkatimi çeken şey odanı kendisi değildi.

Zeminde duran şeydi.

Apollo dizlerinin üstüne çökmüş, ellerini uzatmıştı ve yalnız değildi. Aiden da oradaydı, bana sırtı dönüktü, bir şeyi –birisini– göğsüne bastırmıştı, kıpırtısız bedenin üstünde iki büklüm olmuş, geniş omuzları titreyerek ileri geri sallanıyordu. Odada biri daha vardı ama içerisi çok puslu olduğundan, silüetinden ya da görüntüsünden kim olduğunu çıkaramıyordum.

Aiden'a odaklanınca içimi kesif sis gibi bir huzursuzluk kapladı, ona ulaşmak istedim. Adını söyledim fakat sesim çıkmıyordu. Giderek daha çok kaygılanıyor, üşüyordum... hem de çok. Bir şeyler yolunda değildi. Sanki oradaydım ama olanları uzaktan seyrediyordum.

Aiden bir şey söylüyordu ama çok alçak sesle konuştuğundan ne dediğini anlayamıyordum. Tek duyabildiğim, Apollo'nun ona verdiği yanıttı.

"Çok üzgünüm."

Aiden birden doğrulup başını geriye savurdu, öfke ve acı dolu bir sesle feryat etti.

Uyanıverdim, Aiden'ın The Maine'in "Saving Grace" şarkısına alçak sesle eşlik ettiğini duydum. Dizimi hızla konsola çarptım.

"İyi misin sen?" diye sordu bana.

Derin bir nefes aldım, saçlarımı gözümün önünden çektim. Kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu. Aiden'ın kucağındaki cansız bedeni görmüş, ruhunun derinliklerinden gelen çığlığın nedenini anlamıştım.

Aiden'ın kollarındaki bendim.

Kendimi koltuğa geri bırakıp pencereden baktım. Rüyaydı... bir rüyaydı altı üstü. Böyle karman çorman rüyalar gördüğüme şaşırsa mıydım peki? Onca stres ve olup biten çılgınca şey illaki insana kâbus gördürürdü, ama...

O rüyada üstümden atamadığım, beni iliklerime kadar donduran bir şey vardı. Rüyayı aklımdan çıkarmam için bir hayli uğraşmam gerekti. Koltuğa iyice yaslanıp kirpiklerimin arasından Aiden'a baktım, tüyler ürpertici bir mezarlığa değil de başka bir yere gittiğimizi hayal ettim. Belki de Disney World'e. Tamam, orası olmasa da olur. Güneşli ve romantik bir hafta sonu için deniz kenarına belki de... Neredeyse görebiliyordum. Hatta *tadını alabiliyordum.*

Normaldik, hep konuştuğumuz gibi ölümlüler arasında yaşıyorduk, böyle delice şeyler yapmamızı gerektirmeyen, kaçık Seth'e bağlı olmadığım bir geleceğimiz vardı. Müstakil bir evimiz vardı çünkü Aiden'ın apartman dairesinde yaşadığını hayal edemiyordum. Kendine ait bir alan –bir bahçe – isterdi. İblislerin hayvanlar üstündeki etkisinden dolayı köpek beslememiz söz konusu değildi, ama bu kusursuz gelecek bana ait olduğundan, çit boyunca koşturan bir de Labrador'umuz vardı.

Kucağıma kurulmuş oturan bir de kedimiz vardı, Aiden'ın artık sandviçlerini yiyen tombik bir tekir. Akşamları oturacağımız bir verandamız. Aiden çizgi roman ya da Latince yazılmış can sıkıcı tarihi metinler okuyacak, ben de dikkatini dağıtmak için elimden geleni yapacaktım.

Böylesi geleceğe can fedaydı.

"Ne düşünüyorsun?" Aiden'ın alçak sesiyle irkildim.

"Uyanık olduğumu nereden bildin?"

Bir an durakladı. "Bildim işte. Söylemeyecek misin?"

Kendimi biraz aptal hissederek ona geleceğe dair düşlerimi anlattım. Aiden gülmedi. Alay da etmedi, bir kedi neden sandviç ekmeği yesin diye de sormadı. Bana baktı... o kadar uzun süre baktı ki, kaza yapacağımızdan korkmaya başladım. Sonra bakışlarını kaçırdı, çenesinde bir adale seğirdi.

"Ne oldu?" diye sordum koltukta kıpırdanarak. "İçimdekileri çok mu elli ettim?"

"Hayır." Boğuk bir sesle söylemişti bunu.

"Ne oldu öyleyse?"

Bana tekrar baktığında Aiden'ın gözleri öyle parlaktı ki, taşıdığı titanyum hançerler kadar güçlüydü ve ışıldıyordu. "Bir şey olmadı. Seni seviyorum sadece."

On Dokuzuncu Bölüm

Kansas... düz ve otluydu.

Göz alabildiğine uzanan düz ovalardan, sarı otlardan, uzun kamışlardan başka hiçbir şey yoktu. Uzaklarda, ufukla toprağın buluştuğu yerde gece yaklaştıkça beliren karanlık ve meşum bir mavi gri renk, kahverengiye çalan uzun otlar ve beyaz kır çiçeklerinin üstüne vuruyordu.

Aiden'ın verdiği doğaçlama tarih dersine göre "otlaklar diyarı" diye de biliniyordu fakat anladığım kadarıyla biz dosdoğru Hortum Geçidi'ne gidiyorduk. Olanlar dikkate alınırsa muhtemelen gidilecek en kötü yerlerden biriydi burası zira bipolar bozukluk hastası tanrıların yol açtığı yıkımı tüm açıklığıyla görmüştüm.

Koca koca kasabalarda taş taş üstünde kalmamıştı. Tarlalara, sokaklara molozlar saçılmıştı. Onca yaşam mahvolmuştu ve bunun benim yüzümden, Seth'in etkisine ilk anda karşı koyamamamdan kaynaklandığını biliyordum.

Görmezden gelmek güçtü ama şu an vicdanımın altında ezilemez ya da umutsuz bir obsesif kompulsif bozukluk vakası gibi bir köşede sallanıp gördüğüm rüyayı analiz edemezdim. En güçlü halimde olmalıydım. Stull Mezarlığı'na çok yakındık. İkimiz de etrafımıza buram buram gerginlik yayıyorduk. Apollo'nun kapılara ve Yeraltı Dünyası'na ilişkin verdiği bilgilere rağmen ikimiz de aslında karşımıza ne çıkacağını bilmiyorduk.

Lawrence'ın 15 kilometre kadar batısında küçük ve çevreden soyutlanmış bir kasaba olan Stull'a geldik. Yerimde doğruldum, gözlerim cama yapışmıştı.

Kasabanın ana caddesi –ki başka caddesi yoktu zaten– alacakaranlıkta tümüyle ıssızdı. Dükkanların bir teki bile açık değildi. Kaldırımlarda in cin top oynuyordu. Hiçbir şey yoktu. Kansas'ın kırsal kesiminde olduğumuz su götürmezdi.

"Çok ürkütücü," diye fısıldadım.

"Niye?"

"Sokaklarda hiç kimse yok." Korkudan ürperiyordum.

"Belki hepsi mezarlıktadır." Ona ters ters baktım, güldü. "Alex, Yeraltı Dünyası'na gidiyoruz farkındaysan. Boş görünen bir kasabadan bu kadar korkmuş olamazsın."

Bir yol ağzına geldik, Aiden direksiyonu sağa kırdı. "Luke'un dediğine göre burada zaten yirmi kişi falan yaşıyormuş, onların da Dünyalı olmadığı söyleniyormuş," dedim Aiden'ı süzerek. "Sence tanrı falan olabilirler mi?"

"Olabilir. Belki Stull'da yazlıkları vardır."

Eski görünümlü bodur evlere baktım. "Tatil yapmak için gayet tuhaf bir seçim ama tanrılar da tuhaf zaten."

"Evet, öyleler." Aiden gözlerini kısıp direksiyonun üstüne doğru eğildi. "İşte şurada."

Bakışlarını takip ettim, nefesimi tuttum. Stull Mezarlığı dört beş metre ileride sağda kalıyordu. Cehenneme değil, Yeraltı Dünyası'na açılan bir geçitti burası.

Güneş batar, karanlık çökerken feci korkutucu bir yerdi.

Aiden Hummer'ı tel parmaklıkların arasındaki daracık açıklıktan geçirirken, "Umarım kimse bizi kovmaya kalkmaz," diye mırıldandım. Hummer'ı mezarlığın içine bırakmayı planlıyorduk. Orada çok kalmayacaktı zira Yeraltı'nda zaman farklı akıyordu. Oradaki saatler burada saniyelere denk düşüyordu. Günler, dakikalara. Haftalar ise saatlere.

"Her nedense, sorunla karşılaşmayacağımıza dair bir his var içimde." Aiden aracı kenara yanaştırıp motoru stop ettirdi. Işıkları söndürdü.

Mezar taşlarına bakıp ürperdim.

"Çıkacak mısın?" Aiden kapısını açmıştı bile.

Berbat haldeki bir patikadan yuvarlanarak bir çalı topağı geçti, çite yaslanıp durdu. "Çıkmasam olmaz mı?"

Aiden kapıyı kapatırken güldü, Hummer'ın arkasında kayboldu. *Yaşayan Ölülerin Gecesi* filminden bir sahneyi yeniden canlandırmak istemediğimden arabadan aşağı inip hemen peşine düştüm. Onu, ağır sırt çantasının kayışlarını omzuna geçirirken buldum.

Hummer'ın kapısını kilitleyip alarmı çalıştırdığımızda –hoş, arabayı burada kim çalacaktı ki?– mezarlık kapkara gölgeler içinde kalmıştı. Katran karası kesif bulutlar ayı örtmüştü ama gözlerim karanlığa hemen alıştı, alıştığıma da pişman oldum.

Sağa sola salınan yabani bitkilerin, aşırı büyümüş otların arasında yüzden az mezar taşı vardı. Nispeten yeni mezar taşlarının arasında, yazısı nice zaman önce silinmiş eski taşlar da duruyordu. Kimisi dörtgendi, kimisi ise Washington Anıtı'nın küçük kopyalarını getiriyordu akla. Sağa ya da sola yatmış eski haçlar da seçiliyordu.

Mezarlığın tam köşesinde, kenarında tek tük ağaçlar olan kırık dökük bir taş temel vardı. Kum ve tuğladan oluşan iki tepecik, Hades'in zamansız gece yarısı gösterisi yüzünden tanrıların yakıp kül ettiği kilisenin yerini gösteriyordu.

Patika en fazla otuz santim genişlikte toprak bir yoldan ibaretti ve işaretsiz mezarların üstünde yürüdüğümden yüzde yüz emindim.

"Tanrılar aşkına, nefret ediyorum mezarlıklardan."

Aiden bir elini sırtıma koydu. "Ölüler sana zarar veremez."

"Zombi olmadıkları sürece."

"Bence buralarda zombi falan yoktur."

Oflayıp orak ağızlı bıçağın düğmesine bastım. Bıçak uzadı; bir ucu sivriydi, diğeri ise korkunç görünümlü Azrail'inki gibi bir oraga dönüşmüştü. "Emin olmakta fayda var."

Aiden başını iki yana salladı ama daracık patikada yürümeye de devam etti. Sonunda patika da gözden yitti, çalıyı andıran otlar ve kargo pantolonuma yapışan, insanı kaşındıran otlarla kaplanmıştı. Kilisenin temeline yaklaşırken boynumda ve omurgamda bir karıncalanma hissettim. Dönüp arkama bakmak istiyor, ama bir beyin yiyen zombi ordusuyla karşılaşırım diye çekiniyordum.

Yapayalnız duran bir mezar taşının etrafını dönüp Aiden'ın yanına geldim. Parçalanmış taşla aramızda en fazla bir adım vardı. "Bir şey görüyor musun peki...?"

Ansızın rüzgâr durdu. Hem de tamamen.

Havaya doğal olmayan bir durgunluk yayıldı, ensemdeki tüyler bir anda diken diken oldu. Siyah termal içliğimin altında tenim ürpermişti. Kaynağı belirsiz, bayat bir küf kokusu geldi. Nefesimi yavaşça verdiğimde, küçük bir buğu bulutu oluştu.

"Tamam," diye fısıldadım bıçağı sıkı sıkı tutarak. "Bu hiç normal değil."

Aiden'ın nefesi de havada donup kalmıştı. Bir elini bana doğru uzattı, başıyla kilisenin kalıntılarının yakınındaki sık

ağaçları işaret etti. Orada, bitki örtüsünden ayırt etmesi neredeyse olanaksız olan iki karanlık gövde duruyordu.

Adalelerim gerildi. Muhafızlar mıydı bunlar? Hayaletler mi? Hangisi daha beterdi bilemiyorum.

"İşte başlıyoruz," dedi Aiden, sırt çantasını sessizce yere indirip. Çantayı kırık dökük bir taş haçın yanına bıraktı.

Ben de başımla onayladım. "Öcüler böcüler."

İki figür öne doğru süzüldü. Biçimsizdiler, kukuletalı cüppeleri vardı ve farkına vardım ki ayakları –şayet bunlar ayaksa tabii– yere basmıyordu. Kan kırmızı cüppeleri otlardan bir iki santim yukarıda dalgalanıyordu.

Ağır ağır kollarını kaldırdılar ve kumaş geriye sıyrıldı. Bu hareketi tuhaf bir gıcırtı takip etmişti. İncecik, soluk beyaz parmaklarını uzatıp başlıklarını açtılar.

Vay... canına.

Başlıklarının altında kemiklerden başka bir şey yoktu. Soluk beyaz kemikler, göz yuvalarının ve burunlarının olması gereken yerdeyse zifiri karanlık. Ağızları... çeneleri gevşek eklemlerinden aşağı sarktığı için ardına kadar açıktı. Üzerlerinde ne bir tutam saç, bir gıdım deri ya da et vardı. İskeletti bunlar, kahrolası uçan iskeletler.

Zombiler kadar korkunç ya da tehlikeli değildiler ama yine de ürpertiyorlardı insanı.

Onlara bakıp kalmıştım, gözlerimi kaçırmak istiyor ama kaçıramıyordum. Gözleri... çok acayipti. Sadece deliklerden ibaretti ama içine dikkatlice baktıkça, derinlerinde bir şeylerin kıpırdadığını görüyordum. Titreşen ufacık ışıklar.

Orak ağızlı bıçağı tutan parmaklarımı gevşettim. "Onları... akaşayla vurabilirim."

"Önerin değerlendirildi ve reddedildi."

"Öff, yapma."

"Akaşa kullanmak seni yoruyor, değil mi?" dedi düz bir sesle. "İki tane kemik torbasından başka bir şeye saklasan daha iyi olmaz mı?"

"Ha, evet, haklısın."

O "kemik torbaları" ellerini aynı anda cüppelerine attılar.

Yüzümü buruşturdum. "Umarım teşhircilik yapmazlar. Hiç iskelet şeyi..."

Bir anda kalın ve parlak birer silah kabzası çıkardılar. Bunları kafamıza mı atacaklar mı diye düşünürken, itiraf etmeliyim ki muhafızlar karşısında epey hüsrana uğramıştım. Portalla aralarında sadece iki adet Cadılar Bayramı süsü dururken ölümlülerin portalı keşfetmesine şaşmamak gerekirdi.

"Alex," diye mırıldandı Aiden.

Başımı kaldırdım, o anda kabzalardan karanlığın içinde parlayan yoğun bir kıvılcım fışkırdı. Kıpkırmızı ve şiddetli ateş hızla yayıldı, upuzun, ölümcül bir kılıç halini aldı.

"Bu ne be...?" Gözlerim fal taşı gibi açılmıştı.

Kemiklerini iğrenç bir koro halinde takırdatarak, gıcırdatarak bize doğru uçtular. Aiden ilk yanan kılıcın altında eğildi. Temiz bir hareketle dönerek tekmesini iskeletlerden birinin sırtına yapıştırdı.

Diğeri de üstüme hamle etti, kılıcı boğazıma teğet geçmişti, öyle ki, sıcaklığını hissedebilmiştim. Yana sıçradım, geniş bir kavis çizerek orağı indirdim. Ölümcül keskinlikteki bıçak cüppeyi de yardı, kemiği de.

Bir ışık patlamasıyla kılıç söndü, kemikler dumanı tüten bir yığın halinde yere yığıldı. Bir adım gerilediğimde Aiden'in hasmına da aynı şeyin olduğunu gördüm. Ateşten kılıç yok oldu, sonra geriye bir avuç kemikten ve duman tutamından başka bir şey kalmadı.

Ayağa kalkıp bir şeyler yapmalarını bekledim, dans etseler bile razıydım, ama hiçbir şey olmadı. Orağımı indirip yüzümü

ekşittim. "Bu aşırı kolay oldu."

Aiden gözlerini etrafta gezdirerek bana yaklaştı. "Bence de. Yanımdan ayrılma, çünkü içimden bir ses bunun sırf dikkatimizi dağıtmak için olduğunu söylüyor."

Sessiz mezarlık pes bir kükremeyle sallandı, midem yerinden çıkıp gidecek sandım. Aiden'la birlikte döndük. Kim daha önce tepki verdi, bilmiyorum. Aiden'ın salladığı okkalı küfür mü önceydi, benim inlemem mi, bilmiyorum ama fark etmezdi.

Kilisenin kalıntıları arasında kocaman, berbat görünümlü, öfkeli bir cehennem tazısı çömelmişti.

Aiden'ın eli büyüklüğündeki koca patilerinin altındaki taşlar eziliyordu. Keskinlikte elimizdeki bıçaklardan aşağı kalır yanı olmayan pençeleri oniks gibi parlıyordu. Gövdesi yürüyen tabutları andıran enerji tasarruflu otomobillerinki kadardı, ama kafaları... gördüğüm en çirkin, en büyük üç şeydi. Mutant lağım farelerinin pit bull'la karışımı gibiydi. Köpekbalığına yaraşır dişleri bembeyaz, ıslak ve çok ama çok sivriydi. Pembe dişetlerinden köpük köpük salyası yere damlıyor, düştüğü yerde asit gibi toprağı yakıyordu.

Altı adet iğrenç sarı göz üstümüze dikilmişti.

"Kahretsin," dedim çömelerek. "Başları kesme. Kalplerine isabet ettirmemiz gerekiyor."

"Anladım." Aiden elindeki hançeri çevirdi, çok havalı görünüyordu.

"Gösteri zamanı."

Aiden sırıttı. "Acaba bunun adı ne?"

Saldırmaya hazırlanan cehennem tazısını gövdesini alçaltırken kulakları seyirdi. Elimi bıçağın ortasına indirdim, kalbimin hızla çarptığını, adrenalin yüzünden vücudumun tam gaz çalıştığını hissettim. Midemin derinliklerindeki kordon çözülmeye başlamıştı.

Yutkundum. "Bunun adı şey olsun... Toto."

Üç ağız öyle bir kükremeyle açıldı ki belkemiğimden aşağı soğuk bir ürperti indi ve sıcak, çürük kokulu nefes bir dalga halinde bize tosladı. Genzimde safra tadı hissettim.

"Galiba adını sevmedi," dedim ağır ağır sağa giderek.

Aiden'ın kuvvetli bedeni gerilmişti. "Toto, gel buraya..." Başlardan biri hızla ona doğru atıldı. "Aferin Toto."

Haç şekilli tarihi mezar taşının etrafında döndüm, cehennem tazısına sağdan yanaştım. Ortadaki ve soldaki kafası dikkatini bana vermiş, çenesini hızla kapatıyor, hırlıyordu.

Aiden dilini şaklattı. "Hadi gel, Toto. Tadım çok güzeldir bak."

Az daha gülecektim ama kahrolası yaratık moloz yığının üstünden sıçrayıp tam aramıza indi. Çarpmanın etkisiyle yer sarsıldı. Arkamızdaki birkaç mezar taşı titreyip devrildi. Kısacık bir an için Toto dosdoğru üstüme geliyor gibiydi, derken son anda Aiden'a hamle yaptı.

Hazırlıksız yakalanan Aiden geriye doğru sendeledi, bir taş parçasına basıp kaydı. Yüreğim ağzıma geldi, onlara doğru dönüp boştaki elimi savurdum. Bir kıvılcım, kuvvetli bir yanık ozon kokusu duyuldu ve kırmızıdan çok mora çalan, doğaüstü ve yakıcı bir ateş topu fırlayıp cehennem tazısının karnına çarptı.

Toto gerileyip üç başını salladı. Patisini arı soksa ancak bu kadar etkilenirdi.

Eh, demek ki ateş elementi ona vız geliyordu. Öğrendiğim iyi olmuştu.

Sonra Toto havaya fırladı. Beni ezmesine belki bir saniye vardı, belki daha az. Kendimi yere attım –bir yandan da kesinlikle bir mezarın üstüne bastım diye içim fena oldu– yuvarlandım ve orağın sivri ucunu yukarı kaldırdım.

Kalbi büyük farkla ıskalayarak hayvanın bağırsaklarına isabet ettirdim.

"Kahretsin." Bıçağı çekip kurtardım, geriye kaçtım. Toto'nun pençeleri bacaklarımın arasında toprağa gömüldü. O denli hızlı dönmüştü ki şaşırıp kaldım. Geriye sıçradım fakat cehennem tazısı devasaydı. Çürük kokulu nefesi saçlarımı geriye savurdu. Asitli salyası damlayıp omzuma aktı. Elbiselerim yandı, feci bir ıstırap tenimi dağladı. Panik damarlarımda buzlu bir rüzgârdı sanki.

Aiden'ın boğuk bağırışı yeterli bir uyarıydı benim için.

Canı cehenneme.

Kordona uzandım, canlandığını hissettim. Kıvılcımlandı, içimde akan kesintisiz ama alçak bir uğultuya dönüştü. Apollyon işaretleri tenimde dolaştı, karışarak farkı sembollere dönüştü. Cehennem tazısının gözlerinde bir şey parladı; işaretleri görüyor, ne olduklarını anlıyor gibiydi.

Toto dişlerini gösterip hırladı. Üç başı birden bir kral kobra hassaslığı ve ölümcüllüğüyle üstüme atıldı. Elimi kaldırıp parmaklarımı keçeleşmiş, kaba tüylerine gömdüm. O üstün güç kolumdan aşağı aktı. Mavi ışık çatırdadı.

Toto bir anda başlarını geriye atıp ciyakladı. Koca bedeni gerildi, sonra sarsıldı. Bir yana devrildi, bacakları deviniyordu. Orağın sivri ucu göğsünden çıkmış, kara ve ıslak bir şeyle kaplanmıştı. Bir an sonra Toto'dan geriye sadece parlak, mavi bir toz kaldı.

Sersemledim, akaşa kullanılmamış bir halde kordona geri dönerken başımı kaldırdım.

Aiden tepemde duruyordu. Bacaklarını açmış, omuzlarını geriye atmıştı; saçları darmadağın, gözleri çelik renginde, çelik sertliğindeydi. Yıllar boyu çalışmadan gelen doğal ve eğitimli gücü etrafa dalga dalga yayılıyordu. O uzun boylu ve göz ardı edilemeyecek büyük bir güç, ben ise kıçının üstünde oturan Apollyon.

O bir savaşçıydı, ben ise huşu içinde kalmıştım

Aiden elini uzattı. "İyi misin?"

Boğuk bir sesle "Evet," dedim, elini tuttum. Beni dikkatlice ayağa kaldırdı. "Sağ ol."

"Sakın..."

Yüzünü avuçlarımın arasına alıp onu öptüm. Uzun. Ateşli. Sert. Geri çekildiğimde gözleri gümüş rengi havuzlar gibiydi. "Bir şey değil, de. Zor değil. Söyle."

Aiden uzunca bir süre sustu, sonra "Bir şey değil," dedi.

Ağzım kulaklarıma vararak güldüm. "Zor değildi, değil mi?"

Aiden'ın bakışları yüzümde dolaştı, sonra aşağı indi. Birden hızla nefes alıp tuttu. "Yaralanmışsın."

"Bir şeyim yok." Omzuma uzattığı elinden kaçtım. Yanığın acısı dinmeye başlamıştı. "İyiyim ben. Köpek salyası, o kadar. Sakın yaklaşayım deme, ıslak cehennem tazısı gibi kokuyorum. Aslında..."

"Lexie."

İsim –konuşan ses– Aiden'ın değildi ama ruhumda ve yüreğimde tanımıştım. Olamazdı, ama olmuştu işte. Nefesim ciğerlerimde donup kaldı. Şaşalamış Aiden'a sırtımı dönerken dizlerimin bağı çözüldü. Kalbim, *yüreğim* o harikulade, yumuşacık ve güzel sesin kaynağını zaten tanıyordu.

Bir adım geriledim, ansızın göğsümü sıkıştıran, beni soluksuz bırakan duygulara boğulmuştum. Şaşkınlıkla başımı iki yana sallarken bu duyguları bir kafa karışıklığı takip etti. Gözlerime yaşlar doldu. Göğsüm adeta ikiye yarılmıştı, bu olamazdı çünkü.

"Anne?"

Yirminci Bölüm

Hatırladığım gibi görünmüyordu.

Onu son gördüğümde –onu öldürdüğümde– bir iblisti; gözlerinin olması gereken yere kara delikler, ustura keskinliğinde dişlerle dolu bir ağzı, öyle solgun ve şeffaf bir de teni vardı ki mürekkep karası damarları görünüyordu.

O görüntü, anneme ait anılarımı lekeliyordu. Utancımdan hiç aklıma getirmediğim bir şeydi. Bir zamanlar ne kadar güzel olduğunu hatırlayamamam beni dehşete düşürüyordu ama şimdi...

Şimdi çok güzeldi.

Koyu kumral saçları omuzlarından aşağı dökülmüş, oval yüzünü çevrelemişti. Teni benimkinden biraz daha esmerdi, zeytin rengine çalıyordu. Bana benziyordu ama daha iyiydi. Daha seçkin, daha güzeldi. Gözleriyse parlak bir zümrüt yeşiliydi. Karanlıkta bile o gözleri görebiliyor, o gözlerdeki sıcaklığın cazibesine kapılıyordum.

Aiden'ın kollarından kurtulup sendeleyerek bir adım attım. "Anne?"

"Bebeğim," dedi ve sesini duyunca küçük dünyam darma-

dağın oldu. "Burada olmamalısın. Burada olamazsın."

Burası falan umurumda değildi. Karşımdaki annemdi, ondan ötesi boştu. Ona *ihtiyacım* vardı, beni kucaklamasını hissetmek istiyordum çünkü bunlar her şeyi çok daha güzel hale getiriyorlardı ve o kadar uzun zamandır ihtiyacım vardı ki.

Yokuştan yukarı sendeleyerek çıktım, o arada orak dikenlilerin arasına düştü. "Anne. *Anneciğim*..."

"Alex," diye seslendi Aiden. Sesinde ıstırap vardı ama nedenini anlayamıyordum.

Benim adıma sevinmesi gerekirdi oysaki. Annemi tekrar görmek Yeraltı Dünyası'nda başımıza gelir diye gizliden gizliye umut beslediğim bir şeydi. Onu bu kadar erken, daha geçidi aşmadan görmek ise...

Sonra Apollo'nun ikazını hatırlayıverdim. Ruhlar olacak, demişti, ama annem? Ona bir iki adım kala durdum. Bu... tanrılar için bile çok adiceydi.

Başını yana doğru hafifçe eğdi, dudaklarında küçük ve çok hüzünlü bir tebessüm belirdi. "Buraya gelmemen gerekirdi. Çok geç olmadan dön, git."

Gözlerimi kırpıştırdım, yerime çakılıp kalmıştım. Gerçekten o muydu acaba? Yoksa bir nevi aldatmaca mıydı? Kalbim hızla atıyordu, ansızın kuruyan ağzımı açtım. Derken gövdesi titreşti, tıpkı hücrede Caleb'a olduğu gibi. Bir gölgeydi demek... yani kucaklaşamayacaktım... ama gerçekten o muydu?

Aiden peşimden tepeyi tırmandı, bir adım gerimde durdu. "Alex, bu..."

"Sakın söyleme." Başımı iki yana salladım çünkü şu an bununla başa çıkamazdım. Çıkmaya çalışmış ama tarafsız bakmayı beceememiştim. "*Lütfen* söyleme."

Annemin vücudu tekrar titreşti. "Geri dönmelisin. Çok geç olmadan terk et burayı. Oraya sakın gitme. Asla geri dönemezsin."

Boğazımdan zorla bir hıçkırık koptu. Boynumu büküp gözlerimi sımsıkı kapadım. Bu oydu ama... değildi de. Deja vu, diye düşündüm esefle. Neredeyse görebiliyordum... Annemle orada duruyorduk, silahın namlusunu dosdoğru ona çevirmiştim, kolum titriyordu, yapılması gerekeni yapamıyordum.

O an da ölebilirdik. Gatlinburg'da geçirdiğimiz sürede de Caleb aylar sonra, Akit'in aldatıcı güvenliğinde değil de oracıkta can verebilirdi. O zaman da başarısız olmuştum, şimdi de başarısız olmak üzereydim. Bu sefer, gerçeğin ötesine bakamadığım için canını yitiren Aiden mı olacaktı?

Karşımdaki annem değildi. Bu sadece bir şeydi... bizi geçide ulaşmaktan alıkoyan bir muhafızdı. Göğsüm sıkıştı, nemli kirpiklerimi araladım.

Boğuk bir sesle "Sen annem değilsin," dedim.

Zarif alnı kırıştı, başını hafifçe iki yana salladı. "Bunu yapma bebeğim. Neden bunu yapman gerektiğini bilmiyorum ama yapma. Her şeyini kaybetmeden önce çek git buralardan."

Her şeyimi zaten kaybetmiş gibiydim.

Aiden elini sırtıma koydu, onun bu basit hareketinden güç aldım. Derin bir nefes aldım, ağır ağır bıraktım. "Buna kanmam. Annem değilsin sen. O yüzden... bilmiyorum. Ne yapman gerekiyorsa git onunla uğraş."

Anneminkine çok benzeyen, öfkeli bir iç çekiş duyuldu. Bir an kendimden şüphe ettim. Belki de bu annemdi, ben de kendimi rezil ediyordum. Fakat o anda değişti.

Yüzü balık gibi soluktu, kâğıdı anımsatan kuru teninin altında yavru yılanlar gibi oynuyordu damarları. Gözleri içine kaçmış, kara kuyulardan ibaretti ve açtığında, ağzının sipsivri dişlerle dolu olduğunu gördüm. "Böylesi daha mı iyi?" diye sordu o tatlı sesiyle.

"Tanrılar aşkına," diye fısıldadım dehşete düşüp. "Bu o kadar yanlış ki."

Dudaklarında çarpık bir gülümseme peydahlandı. "Beni aşman gerekecek bebeğim. Ama bunu tekrar yapamayacağını sen de biliyorsun, ben de."

Dediğini anlayınca moralim dibe vurdu. "Hadi oradan..."

Aiden hareketlenip önüme çıktı. Hançerini kaldırdığını gördüm, ne yapacağını anladım. Benim yerime onun icabına bakacaktı. Takdir ediyor, yapmasını gerçekten istiyordum ama yapamazdım.

Elimi koluna koydum, onu durdurdum. "Bunu... ben hallederim." Annemin soğuk kahkahası şok dalgası gibiydi.

"Emin misin?" diye sordu Aiden.

Yüzündeki gaddar ifade bana kulak asmak istemediğinin göstergesiydi, ama ben başımı öne sallayınca geri çekildi, demin düşürdüğüm orak bıçağı verdi. Parmaklarım bıçağın sapını kavrarken üşüdüğümü hissettim. Kolumdaki belli belirsiz titremeden de, silahın ağırlığından da nefret ediyordum.

En çok da yapmak zorunda olduğum şeyden.

Annem merakla seyrediyordu beni. "Hadi bebeğim, gerçekten yapmak istiyor musun bunu?" Bir adım atıp molozların içinden geçti, önümde durdu. Tekrar güldü. "Anneni ikinci kez öldürebilecek misin? Dur bir saniye. Aslını istersen üçüncü kez."

"Kes sesini," diye homurdandı Aiden.

Fakat bu şeyin –her ne idiyse– çenesi düşmüştü bir kere. "Miami'de –hemen her bakımdan– ölmüştü. Seni kurtarmak için hem de. O yüzden, bu da senin suçundu. Üçe uğurlu sayı derler, değil mi? Yapabileceğini mi sanıyorsun? Hiçbir anlamı yok. Daha hiçbir şey görmedin sen." Kolumu kaldırıp ileri doğru sarsak bir adım atarken genzim yanıyordu.

"Etrafındakilere ölümden başka şey getirmiyorsun sen," diye sözünü sürdürdü. "Hiç doğmamalıydın çünkü şu ya da bu şekilde, sevdiğin herkesi öldüreceksin."

Bu sözler içime işlemiş, kalbimi paramparça etmişti. Tek kelime etmedim, çünkü bir işe yaramayacağını biliyordum. Bıçağı aşağı indirdim.

Onu kesip geçti. Donuk bir parıltı oldu, sonra bedeni dumandan ibaretmişçesine solup kayboldu. Birkaç saniye sonra, sanki hiç orada olmamış gibiydi ve geriye sadece yakıcı, cezalandırıcı o sözler kalmıştı.

"Eh," dedim biraz sarsak bir tavırla. "Bundan beteri olamazdı."

Ama oldu... Hem de göz açıp kapayana değin.

Yıkılmış temelin ötesinde iki siluet belirdi, hızla biçimlendi. Geçidin üstümüze neyi ya da kimi salıvereceğine dair hiçbir fikrim olmadığından Aiden'ın yanında durup o hayaletimsi gölgelerin iki kişiye dönüşmesini bekledim.

Aiden hızla bir nefes aldı, sonra baston yutmuş kesildi. Ne olduğunu ilkin kavrayamadım. Biri erkek diğeri kadın bu iki gölge yabancıydı bana. İkisi de uzun boylu, seçki görünümlüydü ve safkanlara has bir havaları vardı. Kadının kıvırcık lüleleri saman püskülü rengindeydi. Adam ise koyu renk saçlıydı, bana çok tanıdık gelen gümüş rengi...

Onları daha önce *görmüştüm*... çerçevelenmiş bir fotoğrafta. Aiden'ın evinde. Aiden'ın ebeveynlerinin evinde.

Kadın ile adam onun annesi ve babasıydı.

"Tanrılar aşkına," diye fısıldayıp orak ağızlı bıçağımı indirdim.

Aiden'ın ailesini görmek, sevdiğimiz ölmüşlerimizin ortaya çıkışı bir anda anlam kazanmıştı. Geçitleri koruyan, muhafızlarla ve cehennem tazısıyla olduğu gibi fiziksel bir savaş değildi. Duygusal ve zihinsel düzlemdeydi... bizi caydırmak için farklı bir taktikti çünkü caymazsak, akla hayale sığmayanla yüzleşecektik.

Aiden onlara bakarken hiçbir şey demedi. Onu hiç bu kadar durgun görmemiştim... beni temizlendikten sonra ilk kez

gördüğünde, yüzüne yumruğu yapıştırdığımda ve sonra onu öptüğümde bile böyle olmamıştı. Hatta Konsey'e furiler saldırdığında ya da bir safkanı öldürdüğümün farkına vardığında bile. Linard'ın beni bıçaklamasının ardından yatağımın başında beklerken bile.

Aiden'ı hiç böyle görmemiştim... yüzünde duygulardan eser yoktu ama gözleri gümüş ve gri renklerle çalkalanıyordu. Kilitlenip kalmış uzuvlarının her birinden gerilim yayılıyordu. Az önce yaşadıklarıma şahit olduğu için, bu işin sonunun iyi bitmeyeceğini biliyordu.

Ben ise bunu daha başlamadan bitirmek, eski yaraları bir anda deşecek acımasız, incitici sözcüklerin ıstırabından korumak istiyordum. Fakat ben adımımı atınca Aiden canlanıverdi.

"Yapma," dedi kalınlaşmış bir sesle. "Dinlemek istiyorum."

Aklını kaçırmışçasına baktım ona.

"Elbette dinlemek ister," diye konuştu Aiden'ın babası. "Benim oğlum korkak değildir. Aptaldır, ama korkak değildir."

İrkilerek sese doğru döndüm. Aiden'ın sesine o kadar benziyordu ki.

Annesinin yüzünde ise sıcacık bir gülümseme vardı. "Bunu yapmasan daha iyi, oğlum. Aradığın yanıtlar, gitmek istediğin yerde değil."

"Buna mecburum," diye yanıt verdi Aiden duygusuzca.

Babası başını dikleştirdi. "Hayır. Yapman gereken, doğru olan şey arkanı dönüp buradan gitmek." Aiden yanıt vermeyince babası süzülerek yaklaştı. Sesi katıydı, acımasızdı. "Doğru olanı yapmalısın Aiden. Seni daima doğru olanı yapman için yetiştirdik."

Aiden kaskatı bir şekilde başını öne salladı. "Öyle yaptınız, ben de o yüzden bunu yapmaya mecburum."

Adamın gözleri kısıldığı anda, büyük bir aile felaketine tanık olacağımı anladım. "Doğru olan, yetiştirildiğin üzere Kon-

sey'deki yerini almaktı."

Yo, hayır...

Aiden'in çenesinde bir kas seyirdi.

"Avcılıkla bir yere varabileceğini mi sanıyorsun?" diye sordu babası. Gerçek hayatta da böyle miydi diye merak ettim. Soğuktu. Otoriterdi. Aiden'ın kaskatı kontrolü buradan mı geliyordu yoksa? Aiden bunlardan hiç söz etmemişti halbuki.

Babasının sözü daha bitmemişti. "Hayatını heba ediyorsun. Ne uğruna hem de? İntikam duygusu için mi? Adalet için mi? Ailemizin Konsey'deki yeri boş dururken görevlerinden kaçınıyorsun."

"Anlamıyorsun," dedi Aiden. "Bunların hiçbiri önemli değil şu anda."

Annesinin bir anda geçirdiği değişim takdire şayandı. O sıcaklıktan, seçkinlikten eser kalmamıştı. "Bizi utandırıyorsun Aiden. *Yüzümüzü kara çıkartıyorsun.*"

Gözlerimi kırpıştırdım. "Durun bir saniye..."

"Hiç kontrolün yok." Babasının sesinden tiksinti damlıyordu. "Sana, yetkin altındakilerden asla faydalanmaman gerektiğini öğretmedik mi? Nasıl bu kadar düşüncesiz olabildin? Sevdiğini iddia ettiğin birine nasıl yapabildin bunları?"

Ağzım açık kalmıştı. "Ama böyle olmadı..."

"Onu koruyamazsın." Babası eliyle beni gösterdi. "Bizi de koruyamadın. Yüz karasısın. Sen şu anda farkında değilsin ama kafanın dikine gitmekte ısrar edersen çakılıp kalacaksın."

Annesi de başını sallayarak ona katıldı. "Deacon'ın bu yaşa gelebilmesine hayret ediyorum. Fakat biricik bebeğime bir bak... daha on sekizine girmeden ayyaşın, keşin teki olup çıktı. Göğsüm kabarıyor."

Hızla Aiden'a döndüm, "Bunları dinlemen gerekmiyor! Durdurmak senin elinde," diye dil döktüm.

Aiden'ın annesi buz gibi gülümsedi, hiç konuşmamışım gibi devam etti lafa. "Bak... ona ne yaptığına bir bak. Ona iksir içirdin, tüm iradesini elinden aldın. Erkek bile denmez sana."

"Seni *kaltak*," dedim tükürürcesine. Bıçağımı ona ninja usulü fırlatmaya hazırlandım.

"Git şimdi," dedi babası. "Terk et bu mekânı. Yoksa kızın kanı ellerine bulaşacak."

Hayatımda hiç bu kadar hayalet kovmak istememiştim. Öfke, zehir misali dolaşıyordu içimde. "Aiden, onlara kulak asma sen. Gerçek değiller. Söyledikleri saçma sapan şeyler. Sen..."

"Söyledikleri gerçek." Aiden sertçe yutkundu, bana şöyle bir baktı. "Ama söyleyenler aslında onlar değil."

Neyi kastettiğini ilk başta anlamadım çünkü anne babasının gerçek hayatta böylesi pislikler olduğuna inanasım gelmiyordu. Sonra kavrayıverdim.

"Annemin söyledikleri... aslında biziz." Ağır ağır Aiden'a döndüm. "Söyledikleri şeyler? Sen de mi öyle düşünüyorsun?"

Aiden bir şey demeyince, olayların başından beri hiç olmadığı kadar korktuğumu hissettim. Kendi hakkında bu korkunç, katlanılmaz şeyleri mi düşünmüştü? Ne kadardır bunları içine atıyordu? Yıllardır mı?

"Ya erkek kardeşin?" dedi babası. Yüzünü endişeyle buruşturdu, iki yana salladı başını.

Ebeveynlerinin ikisinin de bağırsaklarını deşecektim.

"Şu anda korumasız," diye ekledi babası. "Gereksiz işler peşinde buraya koşturacağına orada olmalıydın. O da bizler gibi ölecek ve hepsi senin..."

"Yeter!" diye kükreyip fırladı Aiden.

Orağı elimden kaptığını ne görmüştüm ne de hissetmiştim, ama almıştı. Bıçak karanlık gökyüzünde bir kavis çizdi.

"Pişman olacaksın," dedi annesi ve bir saniye sonra bıçak ebeveynlerinin ikisini de biçti.

Tıpkı annem gibi onlar da incecik renk ve duman tutamları halinde çözüldüler, sonra dağılıp etraflarındaki havaya karıştılar, yok oldular. Tıpkı annemde olduğu gibi, söyledikleri sözler havada asılı kalmıştı.

Aiden bana sırtını döndü. Hiçbir şey demeden orağın düğmesine bastı, bıçağın ağzı hafif bir emme sesiyle kabzanın içinde kayboldu. Tehlike geçmişti artık. Üç engeli de aşmıştık... muhafızları, cehennem tazısını ve de ruhları.

Ne var ki hızla çarpan kalbime söz geçiremiyordum. "Aiden...?"

Omuzları kasıldı, sonra başını yana çevirdi. Profilden bakıldığında çok haşin görünüyordu, dişlerini sıkmıştı. "Uzun zamandır düşünüyordum bunları. Avcı olmak benim için doğru olan şeydi, istediğim, ihtiyaç duyduğum şeydi. Ama gerçekten doğru olan bu muydu?"

Nasıl yanıt vereceğimi bilemedim. "Ama görevlerinden kaçındığın falan yok. Hâlâ çok önemli bir şey yapıyorsun Aiden. Bir gün, istersen Konsey'deki koltuğuna oturabilirsin... yapabilirsin bunu." Bunları söylemek, olması gerekenden daha çok yakıyordu canımı. Tek sebebi de bencillikti. Eğer Aiden Konsey'deki yerini alırsa bir daha asla bir araya gelemezdik. Kedili, köpekli, evli hayaller suya düşerdi.

Ama Aiden bunu yapma gereği duyarsa ona engel olamazdım. Anne babası ya da iç sesi bir bakıma haklı olabilirdi. Konsey'e katılırsa bir şeyleri değiştirme konusunda daha etkili olabilirdi, ama...

Kahretsin, Seth başarılı olursa hiçbir şeyin önemi kalmazdı.

"Yapabilirdim," dedi neredeyse kendi duyacağı sesle. Yüzüm asıldı. "Kardeşim..."

"Bağımlı falan değil." Durakladım. "Tamam. Biraz içki düşkünüydü, biraz da uyuşturucu. Ama bağımlı değil. Bağımlı dediğin Seth gibi olur. İblisler gibi olur. Deacon ahşap evde, marine edilmiş biftek pişiriyor."

Bunun üzerine hafifçe gülümsedi. "O güvende."

"Evet."

Bana baktı, güçlükle nefesini verdi. "Seni öldürteceğimi düşünmüyorum aslında."

"İçime su serpildi."

Aiden gözlerini bir an için kapattı. Tekrar açtığında, yumuşak gri bir renk almıştı gözleri. "İtiraf etmeliyim ki o kahrolası sesleri bir kez olsun susturmak çok güzeldi."

Ona yürüdüm, elimi koluna koyup sıktım. "İyi misin?"

"İyiyim." Başını eğdi, dudaklarını alnıma koydu. "Çantayı alayım, sonra kiliseye birlikte gireriz. Tamam mı?"

Başımla onayladım, temelin dışında bekledim. Aiden çantayla dönüp çömeldi. Uzandı, içinden biçimsiz, koyu renk bir şey çıkarıp bana uzattı. Elime alınca bir tane de kendine çıkardı.

"Pelerin mi?" Başımdan aşağı geçirdim. "Nereden buldun bunları?"

Aiden kalktı, çantayı sırtına astı. "Solos'un babası evlerine neler saklamış, bilsen şaşarsın. Bunları biz Athens'dayken yanımıza almıştım. İhtiyacımız olur diye düşündüm."

"Çok akıllı ve düzenlisin."

Güldü, kendi pelerinini çekiştirdi, sonra uzanıp kukuletamın kenarlarını tuttu. Yukarı çekti. "O güzel yüzünü saklamamız gerekecek."

Kıpkırmızı kesildim. "Seninkini de."

"Benim yüzüm de mi güzel?" Aiden pelerinin başlığını iyice indirdi, gölgeler yüzünü örttü. "Güzel yerine yakışıklıyı tercih ederim."

"Yakışıklı" kâfi gelmiyordu ama başımla evetledim. Elini uzattı, tuttum, kararlı ve sıcak kavrayışı beni rahatlattı.

"Hazır mısın?" diye sordu.

"Evet."

Beraberce, devrilmiş taşların arasından ilerledik ve açıklığı bulduk. Bir zamanlar kapının olduğu yerden geçtik. Başka uyarı ya da engel yoktu. Ayaklarımızın altında çatırdayan betonların, aşırı büyümüş yaban otlarının üstünden geçtik.

Bekledik.

On saniye kadar geçmişti ki, omurgamdan aşağı bir enerji çağladı. Aiden da hissetmişti çünkü elimi daha bir sıkı tuttu. Karnımda huzursuz edici bir enerji birikti, yutması zor korku ve hatta küçük bir de coşku yumağına dönüştü.

Yeraltı Dünyası'na bu seferki ziyaretimin farklı olmasını umuyordum.

Kilise temelinin arka kısmında hava dalgalanıyor, yazları sıcak kaldırımdan yükselen ısı dalgalarını hatırlatıyordu. Gerçeği, ölümlüler dünyasından ayıran örtü aralanmıştı.

"Görüyor musun?" diye sordum.

Elimi sıktı Aiden. "Görüyorum."

Titanyumla kaplanmış dövme demir kapı devasaydı ve ikimizin de göremediği bir şeye menteşelerle tutturulmuştu. Çubukların yerine, üzeri kara boğalarla ve koyunlarla süslü iki dişli çatallar vardı. Kapının iki kanadının birleştiği yerde, görünmezlik miğferinin bir kopyası demire kazınmıştı. Küf kokusu giderek artıyordu.

Aiden boştaki eliyle kapıyı itip açtı. Kapı hiç ses çıkarmadan geriye doğru açıldı, karanlıktan başka hiçbir şey görünmüyordu. Gecenin değil, kara bir boşluğun karanlığıydı bu. Bir portaldı. Beraberce, el ele, Yeraltı Dünyası'na giden geçitten geçtik.

Yirmi Birinci Bölüm

Boşluğa adım attığımızda yüzüstü düşeceğimizi sanmıştım ama biz yürüdükçe zemin ayağımızın altında kalmayı sürdürdü ve karanlık da nihayet çorba kıvamında bir sise bıraktı yerini.

Dönüp arkama baktım, sis bizi bir lokmada yutmadan önce geçidi görmeye çalıştım ancak ortalıkta yoktu ve sis daha da kesifleşmişti. Sisin dokunaçları aramıza sızar, etrafımızı farklı türden bir pelerinle sarmalarken Aiden'ın elini sımsıkı tuttum. Aiden'ı göremiyordum... burnumun ucunu da. Göğsümde paniğin sızısını duydum.

"Tam buradayım." Aiden kalın sesiyle örtüyü araladı, elimi sıktı. "Sıkıca tutun, yeter."

Sisi biraz dağıtmak için hava elementini kullanmayı düşündüm, ama eğer sisin burada olması gerekiyorsa, ansızın ortadan kalkması da aynı derecede kötü bir şey olabilirdi.

Sisin içinde ilerledikçe, böylesine önünü görememek daha da sinir bozucu bir hal aldı. Sonra kendi kalbimin küt küt atışından başka bir ses daha duydum. Sanki etrafımızda ayaklar

ve giysiler hışırdıyordu ve hafif, hiç kesilmeyen bir inilti̇yi andıran, ne olduğunu bile bilmek istemediğim, alçak bir uğultu duyuluyordu. Aiden'ın kolunu takip ederek ona yaklaştım. O kadar yakın yürüyordum ki, bana takılmamasına şaşırıyordum.

Birkaç dakika boyunca sisin, o korkunç sürünme ve inleme sesinin içinde körlemesine yol aldıktan sonra, sis dağılmaya başladı ve patika önümüzde göründü.

Nefesimi tuttum, kendime engel olamayıp koluna sarıldım. Yeraltı Dünyası'na dair gördüğüm azıcık şey beni buna hazırlamamıştı.

Sis dağılmış, batan güneş renginde, kırmızıyla turuncu arası bir renk almıştı. Fakat görebildiğim kadarıyla ortada bir güneş yoktu. Her yanımız gelişigüzel yürüyen insanlarla doluydu. Lime lime olmuş yalın kıyafetler içinde ileri geri yürüyorlardı. Birçoğu sessizdi, diğerleriyse hafif hafif inliyordu. Kimileriyse kendi kukuletalarının altında bir şeyler mırıldanıyordu. Kimi gençti kimi yaşlı; en küçük çocuktan en yaşlı koca karıya kadar ne ararsanız vardı.

Bu... bu yer göz alabildiğine uzanıyor, Apollo'nun sözünü ettiği tepelerin zirvesine kadar gidiyordu. Buranın aslında ne olduğunu bilmiyordum. Limbo değildi, o kadarını biliyordum çünkü daha önce oraya gitmiştim.

Biz aralarından geçerken ruhların hiçbiri başını kaldırıp bakmıyordu. Limboda gördüğümün aksine, at sırtında muhafızlar da yoktu. Sanki bu insanlar buraya bırakılmış, kendi hallerine ve can sıkıntısına terk edilmişti.

"Neden?" diye sordum kısık sesle.

Aiden ne sorduğumu anlamıştı. "Ölülerin büyük kısmı burada kalır." Beni çamurun üstünde birbirine sokulmuş üç kişilik bir grubun yanından geçirdi. "Ölmüş ancak daha hükmüyle

yüzleşmemiş olanlar. Bazıları hayattayken hükümden korkacakları şeyler yapmış olabilir. Diğerlerininse..."

Önümüze bir kadın çıktı, bakışları yere çivilenmişti, ellerini ovuşturup duruyordu. Kendi kendine, "Bebeğim nerede?" diye tekrarlayıp duruyordu sessizce.

"Kafaları karışmış," diye tamamladım. "Ölü olduklarını bilmiyorlar."

Aiden ciddi bir edayla başını öne salladı.

Derken üzgün kadın, sanki görünmez bir portala adım atmışçasına kayboldu. Daha bir saniye önce buradayken adeta yer yarılmış da içine girmişti.

Durdum. "Bu da nesi...?"

"Yanıtlayacağım ama yola devam etmeliyiz." Aiden beni ileri doğru çekti. "Efsaneye göre bu ruhların bazıları limboyu terk edip gölgelere dönüşüyor. Ölümlüler diyarına gidebiliyor, sonra tekrar buraya dönebiliyorlar. Bunu kontrol edebildiklerini bile sanmıyorum."

Yutkundum. "Hayaletler."

"Hayaletlere inanmıyorsun sanıyordum." Sesi keyifliydi.

Fikrimi değiştirmenin tam sırasıydı. Başlığımın altından bakarken ruhlarla ilgili korkunç bir şey fark ettim. Görünüşüne ve geçerken bana sürtünmelerine bakılırsa birçoğu katıydı. Bazılarında ise tuhaf bir bulanıklık vardı. Dikkat edince, başka ruhların da kaybolduğunu gördüm.

Umutsuzlarla ve çaresizlerle dolu bir labirentte dolaşmak gibiydi; ürpertici bir yerdi burası. Daha Yas Vadisi'ne bile varmamıştık. Tabii ya, çok eğlenceli olacaktı bu.

Etrafımızdaki havada ansızın nemli bir serinlik oldu. Başımı kaldırıp koyu turuncu renkli göğe baktım. Bir damla su düştü, yanağıma çarpıp sıçradı. Sonra gök adeta ikiye yarıldı, saniyeler içinde soğuk bir sağanak bizi sırılsıklam etti.

İçimi çektim. "Yağmasa olmaz mıydı, ciddiyim."

"Hiç değilse asit yağmuru değil."

İşte Aiden böyle her şeye olumlu yanından bakıyordu.

Kukuletamı daha da indirip güçlükle ilerledim. Ruhlar ağır sağanağın farkına varmamış gibiydi. Belki de kanıksamışlardı artık. Durup onlara hükme gitmeleri için bağırmak istiyordum çünkü onları bekleyen şey bundan beter olamazdı.

Özellikle de yapayalnız olan ufaklıklar için. Tartarus'ta sonsuza dek kalmayı hak edecek hiçbir şey yapmış olamazlardı.

Küçük bir erkek çocuğu yağmurun oluşturduğu koca bir su birikintisinin orta yerinde, bir başına oturuyordu. Yaşı dört ya da beşten fazla olamazdı. Tombul parmaklarını çamurda oynattı, önce bir daire çizdi, etrafına da dalgalı çizgiler.

Güneş... güneşi çiziyordu.

Ona doğru yürüdüm. Ne yapacağımdan emin değildim ama bir şey yapılması gerektiğini biliyordum. Belki de onu hükme gitmeye ikna edebilirdim. Ne kadar zamandır burada olduğunu tanrılar bilirdi. Ailesi Elysium Tarlaları'na gitmişti belki de.

"Hayır," dedi Aiden yavaşça.

"Ama..."

"Apollo'nun dediğini unutma. Müdahale edemeyiz."

Küçük çocuğa baktım, koşup onun yanına gitmemek için kendimi zor tutuyordum. "Ama bu yanlış."

Aiden elimi daha bir sıkı tuttu. "Biliyorum ama hiçbir şey gelmez elimizden."

Küçük oğlanın yağmuru ve kendisini resmen çiğneyen diğer ruhları hiçe sayarak güneşin yanına bir de ay çizmesini izlerken yüreğim paralandı. Kızmak istiyordum, kızgındım da... hatta Aiden'a bile, çünkü haklıydı. Hiçbir şey gelmezdi elimizden. Bu küçük oğlan gibi başka unutulmuş ruhlar da olacaktı.

Gözyaşlarımla mücadele edip elimi Aiden'ın elinden kurtardım ama kaçıp gitmedim. Onun yanında yürüdüm, biçare çocuğun yanından geçtik, ya terk edilmiş ya da bir kenara atılmış ruhlarla dolu sonsuz ruhlar tarlasında ilerledik.

Asfodel Çayırları'na ulaşmamız saatlerimize mal oldu. Bilek hizasında balçıktan kurtulup da botlarımızı çimenlere bastığımızda sucuk gibi ıslanmış ve üşümüştük. Pelerinlerimiz ağırlaşmıştı. Yağmur suyu her nasılsa botumdan içeri girmişti ve her adımımda ayağımdan vıcık vıcık sesler geliyordu. Yorgunluktan ölecek haldeydim, muhtemelen Aiden'da öyleydi ama ikimiz de şikâyet etmiyorduk. Onca ruhla dolu o tarlalarda yolculuk yapmak beterin de beteri olduğunu hatırlatıyordu.

Yağmur biraz hafiflemiş, kesintisiz, ısrarcı bir çiselemeye dönüşmüştü. Gökyüzü artık daha koyu bir turuncuydu, gecenin yaklaştığının işaretiydi bu. Önümüzde uzanan yeşil tepeler kalın ve neredeyse aşılması olanaksız, arduazdan yapılmış bir duvara çıkıyordu.

Tepeleri incelerken pelerinin ardından "Biraz dinlenmek ister misin?" diye sordu Aiden. "Nispeten güvenli gözüküyor. Bir mola..."

"Hayır. İyiyim ben." Şakaklarıma yerleşen zonklamayı görmezden geldim, yanından geçip ilk tepeye ağır ağır tırmanmaya koyuldum. "Hem tünellere ne kadar erken varırsak o kadar erken dinlenebiliriz, değil mi? Geceleri orada güvende oluruz."

"Evet." Aiden o saniye yanımda bitti. Elini pelerininden çıkarıp başlığımın içine soktu. Yanağıma değen avcu sıcacıktı. Hareketi kısaydı ve göz açıp kapayana kadar bitmişti.

Sessizce yol aldıysak da, kaygılıydım. Başımın ağrısı çok değildi, Seth'in ziyaret ettiği zamankine hiç benzemiyordu

fakat ne kadar zamanda şiddetleneceğini bilemiyordum. Tek umudum geceyi geçirebileceğimiz güvenli –ve tercihen kuru– bir yere varmaktı. İhtiyacım olan şey uykuydu ve ne kadar erken uyursam o denli iyiydi.

Tırmandığımız her tepeyle, o acayip gökyüzü de kararıyor, bizi hızlanmaya zorluyordu. Yaprakları parlak beyaz, ıtırı akıl almaz derecede tatlı, diz boyu nergislerle dolup taşan bir çayırdan geçtik. Çiçekler yerini ağaca bıraktıkça arduaz duvar yaklaştı.

En azından ben o şeylerin ağaç olduğu düşünüyordum.

Göğe uzanıyorlardı ve dalları büyük oranda çıplaktı, giderek artan karanlığa uzanan nazik parmakları hatırlatıyorlardı. Alçak dallarda yakut kırmızısı bir meyve asılıydı. Nar.

Tadını merak ederek bir tane koparmak için uzandım.

Aiden elimi neredeyse canımı yakacak kadar sert bir şekilde yakaladı. İrkilerek çığlığı bastım.

"Hayır," dedi ters bir tavırla. Pelerinin ardında gözleri parlak mı parlak bir yeşil rengiydi. "Persephone'yi hiç mi bilmiyorsun?"

Ona buz gibi bir bakış fırlattım. "Şey, o Yeraltı Dünyası'nın Kraliçesi. O kadar aptal değilim."

"Aptalsın demedim." Beni ağaçlara, son tepeciğe doğru götürürken elini gevşetti. "Ama sınıfta geçirmen gereken zamanı uyuyarak ya da başka şeyler yaparak geçirdiğini düşünüyorum."

"Ha. Ha."

"Persephone buradaki nar ağaçlarından meyve koparıp yedi. Bu dünyada herhangi bir şey yersen asla geri dönemezsin."

Ukalaca yanıtlarımın arkası gelmedi. Bunu hatırlamadığım için kendimi salak gibi hissediyordum. "Tamam. Okulda dikkat etmem gerekirdi."

Güldü.

Fakat tepelere dikkatlice bakınca tüm neşesi kayboldu. "Tanrılar..."

Dikti, yer yer çimenlik alanlar, topraktan dışarı fırlamış kökler, dallarından damla biçimli devasa siyah meyveler sarkan ağaçlar ve görünenin aksine kemik değil de açık renkli taş olduğunu umduğum şeyler vardı. En üstte kalın, gri bir duvara dayalı bir çıkıntı vardı.

İçimi çekip Aiden'ın yanından geçtim. "Yola düşsek iyi ederiz."

Güç almak ve tırmanmak için köklere tutunarak tepeyi çıktık. Aiden sırtında o ağır çantayla bu işi nasıl beceriyordu bilemiyorum ama hareketleri bana göre çok daha hızlıydı.

Yolun yarısında, üstümüzü örten acayip meyvelerin yukarısında bir cıvıltı duyuldu. Durup başımı kaldırdım. Yağmurun içinden ağaçların ötesindeki, artık lacivert renkteki gökyüzüne bakarken pelerinimin kalın başlığı geriye düştü.

Gece olmuştu, Apollo'nun uyarısını hatırladım.

"Hadi gel," diye seslendi Aiden. "Elimizi çabuk tutmalıyız."

Bir köke asılıp kendimi çektim. "Şu sesi sen de duydun mu?"

Aiden hiçbir şey demeden tırmanmayı sürdürdü.

Üstümüzdeki dallar titremeye başladı, dev meyveyi salladı. Cıvıltı sesi yükselmişti. "Galiba... galiba meyveden geliyor."

Üstümde, armut koltuk büyüklüğündeki siyah, damla şekilli meyve açıldı, sonra içinden... kapkara, kıllı *bacaklar* teker teker çıktı. Ortası titredi, sonra bir dizi yakut kırmızısı göz bana baktı.

"Tanrılar aşkına... bunlar meyve değil." Ruhların neden tünellerin yakınına gitmediğini *artık* anlamıştım.

Dev örümcek ağaçtan aşağı atladı, sekiz bacağından altısının üstüne kondu. Feryadıyla kanım buz kesti. Bir diğeri daha çimenlerin üstüne düştü... sonra bir tane, bir tane daha. Bu iç bulandıran koro diğer her şeyin sesini bastırmıştı.

Aiden tepeden aşağı kayarak, gevşek çakılları, kemikleri yuvarlayarak yanıma geldi. Elimi tuttuğu anda örümceklerden

biri yanı başımıza indi. Sivri dişleri parlıyordu. İki bacağını kaldırdı, kara tahtaya sürtünen tebeşirinki gibi tiz bir sesle cıyakladı.

Koca örümcek yerde hızla ilerlerken bağırıp geriye kaçtım. Aiden'a tosladım. Aiden beni kenara itip bir hançer çıkardı. İleri atılıp hançeri ta sapına kadar örümceğin ortasına sapladı.

Dizlerimin üstünde doğrulup ayağa kalktım, binlerce kara bacağın yerde hızla çırpındığını gördüm.

Sırtıma koca bir yük sertçe çarptı, ıslak çimenlere, gevşek toprağa yüzüstü kapaklandım. Dudağımda keskin bir acı, ağzımda ise kan tadı hissettim ama sırtımda o ağır, kıllı örümceğin ağırlığını duyarken lafı bile olmazdı.

Bacaklarıyla pelerinimi eşeleyip kulağıma tıslադı. İçimde bekleyen gücü çağırdığımda... hiçbir şey hissetmedim.

Hapı yutmuştuk.

Dizlerimden güç alıp yerden kalktım, örümceği üstümden fırlattım. Bir iki metre geride sırtüstü düştü, tıslayıp bacaklarını oynattı.

"Tanrılar aşkına, örümceklerden *nefret* ediyorum."

Aiden eğildi, koluma yapıştı. Beni ayağa kaldırdı, ileri itti. "Akaşa kullanmanın tam sırası bence."

Boncuk gibi yüzlerce kırmızı göz bizi izliyordu. "Kullanamıyorum. Galiba burada işe yaramıyor."

Elleri hâlâ sırtımda, beni yokuş yukarı itip içten içe kûfretti. "Ateş elementini hâlâ hissedebiliyorum. Ya sen?"

Çamurlu elimi kaldırdım. Küçücük bir kıvılcım bulunca hem şaşırdım hem sevindim. "Evet."

"İyi. Üçe kadar sayıp önümüzdeki kayalara kadar bir yol açacağız ve..." Sözünü yarıda bıraktı, orağı fazlaca yaklaşan bir örümceğe savurdu. Dört bir yana bacaklar uçuştu. "Şu kayadaki çatlağı görüyor musun?"

Görüyordum. Bizimle o incecik çatlak arasındaki yüz civarı örümceği de. "Hı hı."

"Üçe kadar sayınca ateşi fırlatıp koş. Sakın durma. Tamam mı?"

"Tamam."

"Bir... iki... üç!"

Ateş elementine odaklanıp Aiden gibi ben de elimi uzattım. Mor renkli ateş topları iki yanda yere çarptı, hızla yayılarak bir duvar oluşturdu.

"Fırla!" deyip beni yukarı itti Aiden.

Ellerimi, ayaklarımı kullanarak tırmanmaya başladım. O kıllı piçlerden birkaçının ateşin üstünden atladığını görünce hiç şaşırmadım. Diğerleri dosdoğru ateşe dalıyor, sonra acıyla tıslayıp yana düşüyordu. Yağmurdan kayganlaşmış tepenin zirvesine tırmanırken Aiden kolumu tuttu. Arkamızda, örümcekler alevleri aşmıştı. Yerde tıkırdayan bacaklarının sesleri beni dosdoğru grup terapisine yollayacaktı. Çıkıntının üst kısmına uzandım, parmaklarım taşa değince neredeyse mutluluktan ağlayacaktım.

Canavarlardan daha çevik bir tanesi aşağıdan fırladı, bacağıma yapıştı. Örümceğin ve kalın pelerinin ağırlığı beni kenardan aşağı çekmeye başlayınca yüreğim duracak gibi oldu.

Parmaklarım hızla kayarken boğuk sesle haykırdım fakat Aiden bir anda oraya çıkıp beni koltuk altlarımdan tuttu. Beni, örümcekle, pelerinle birlikte geri çekerken kuvvetli adaleleri pelerinin altında kabarıp gerilmişti. Bacağımı çekip kurtardım, dönüp yuvarlandım, botumun topuğunu örümceğin gözlerinden birine yapıştırdım. Örümcek tıslayıp bacağımdan aşağı kaydı, tepeden aşağı yuvarlanırken birkaç arkadaşını daha beraberinde götürdü.

Yalpalayarak ayağa kalktık, örümcekler çıkıntıyı aşıp duvara vardığı anda daracık çatlaktan içeri girdik.

Yirmi İkinci Bölüm

Daracık tünelde saatler boyu yürüdük. Öyle karanlıktı ki benim gözlerim bile alışmakta güçlük çekiyordu. Aiden birkaç dakikada bir küçük bir alev topu fırlatıyordu ama ikimiz de uzun süre ışık yakmayı göze alamıyorduk... buralarda neyin gezdiğini kim bilebilirdi? O örümcekler çatlaktan sığmazdı fakat bizde bu şans varken, labirentten farksız tünelde bizi bulmaya can atan yavrularıyla her an karşılaşabilirdik.

Tünel genişleyerek mağara ağzına benzeyen bir yere çıkınca, tükenmiş, iliklerimize kadar ıslanmış halde durduk. Aiden santim santim ilerleyip karanlığın içine baktı. Ben de bakmak için uzanınca elini kaldırdı.

"Önce bir ben bakayım, tamam mı?" diye sordu.

Onu kenara itip bakma isteğimi dizginledim. "Önden buyur. İçerde Yeraltı Dünyası ayısı falan varsa önce seni ısırsın."

Bana muzipçe güldü, başını iki yana sallayıp hançer elinde sürünerek ilerledi. Fırlattığı küçük ateş topu karanlık tarafından yutulmuştu. Mağaranın dışında beklemek için tüm irademi kullanmam gerekiyordu.

Görmediğim, fakat büyük olasılıkla çamurlu kaya olan bir şeye yaslandım. Islak kıyafetlerimin içinde uyuşmuştum. Parmaklarımın tam olduğundan bile emin değildim. Aiden'in beni çok sevdiği için görüntüme takılmaması iyi bir şeydi. Böyle cehennemi bir gecenin ardından geçen haftanın mezuniyet kraliçesine benzemediğim ortadaydı.

Aiden döndü, hançerlerini kınına yerleştirmişti şimdilik. "İçerisi temiz. Geceyi burada geçirebiliriz."

Kendimi itip kayadan uzaklaştım, Aiden'ı takip edip mağaraya girdim. İlk birkaç adımda çok dardı, ama sonra yuvarlak biçimli bir odaya açıldı. İçerisi kesinlikle daha kuruydu, bu da bir artıydı. Tavanın bir noktasındaki nispeten küçük birkaç delikten giren yağmur, taş yatağını dövüyordu ama mağaranın geri kalanı kuru ve kalmaya uygundu.

İçeride bir şey daha vardı...

Mağaranın solunda bir tür doğal pınar vardı. Yeraltı Dünyası'nda bunun ne olduğunu kestirmek güçtü. Pekâlâ asit kuyusu da olabilirdi ama kokusu...

"Yasemin," dedim.

"Biliyorum." Aiden yanıma geldi. Pelerinimin başlığını indirdi, başparmağını artık zonklamayan dudağımda dolaştırdı. "Tuhaf, değil mi?"

"Burada ne tuhaf değil ki?" Güzel kokulu su havuzuna yaklaşıp elimi uzattım. Sıcaklık avucuma vurdu. "Sıcak ama aşırı değil."

Aiden pelerinini çıkarmıştı. "Banyo yapacak kadar şanslı olduğumuzu... Alex, yapma!"

Çok geçti. Daha şimdiden çömelmiş, bir tanesi eksilse bir şey olmaz deyip tek parmağımı dikkatlice suya sokmuştum. Su köpürdü.

Aiden fırlayıp omuzlarıma yapışınca rüzgârını hissettim.

"İyiyim ben," dedim ona. Aniden köpürmesi sayılmazsa, su gayet güzeldi. O kadar berraktı ki taş yatağının dibini görebiliyordum.

"Tanrılar aşkına Alex, her şeye parmak sokulmaz ki."

Tek kaşımı kaldırdım.

Gözlerini devirdi. "Kafan beni korkutuyor."

Sırıttım. "Kafamın nasıl çalıştığını biliyorsun."

Gözleri aniden ısınıp gümüş rengi aldı. "Çoğu zaman evet." Rahatladı, omuzlarımı bıraktı. "Ateş yaksak mı, yakmasak mı emin olamadım."

Doğruldum, her yerimi kaşındıran ıslak elbiselerime baktım. Kahretsin.

Dudakları seğirdi. "İstemediğimiz şekilde dikkatleri çekebilir."

"Örümcekler," diye fısıldadım.

Aiden başıyla onayladı.

Ürperdim.

Önüme geldi, başını hafifçe yana eğerek parmak uçlarını çeneme koydu. "Çok ateşli bir savaşçısın. Çok da cesursun ama örümcekleri görünce korkudan kriz geçirecektin."

"O örümcekler iki Rottweiler büyüklüğündeydi Aiden. Normal örümcek değildi ki."

"Örümcek örümcektir," diye mırıldanıp başını eğdi. Dudaklarımız değdi. Bu kibar dokunuş kısacıktı ama çok güçlüydü. "Elbiselerini çıkartırsan onları kurutabilirim."

Gözlerimi koca koca açtım. "Hadi ya. Beni soymaya mı çalışıyorsun?"

Gümüş bakışları benimkilere takıldı. "Buna gerçekten yanıt vermem gerekiyor mu?"

Yanaklarıma sıcacık, tatlı bir kırmızılık yayıldı. O böyle açık sözlü, flörtöz ve düpedüz seksi olduğunda ne yapacağımı

bilemiyordum. Bu yanına alışık değildim. Hiç de alışacağımı sanmıyordum ve bunda heyecan verici bir şeyler vardı. Fakat ona baktım, zihnimde oynayan görüntülerdeki adamla, karşımda duran gerçek *adam* arasında kalmıştım.

Aiden güldü. "Şu halini bir görmelisin."

Girdiğim transtan kurtuldum, şu anda Geri Zekâlı Alex değil de Seks Tanrıçası Alex gibi göründüğümü umdum. "Neye benziyorum peki?"

Gülüşü hafif ve ser verir sır vermez cinstendi. "Şirin."

"Şirin mi?"

"Hı hı." Mağaranın ağzına doğru yürüdü, gölgeleri tanrılar bilir ne görmek umuduyla taradı. "Ama ciddiydim, elbiselerini çıkarırsan kurutabilirim onları."

Ne var ki bu, anadan doğma çıplak kalmak anlamına geliyordu. Aiden'dan utanmama gerek yoktu ama burada...

Pelerinini çıkardı, çantasını sırtından indirdi. Düşüncelerimi okumuş gibi kaşlarını kaldırdı. "Yanımıza iki battaniye almıştım. Fazla sayılmaz ama seni örtmeye yeter."

Gülümsedim. Evet, Aiden her şeyi düşünürdü. "Harikasın."

Dönüp bana attığı bakış, bunu bildiğini söylüyordu. "Kıyafetlerin seni rahatsız ettiğini biliyorum."

"Yo, etmiyor." Son istediğim şey Aiden'ın önünde sızlanıp durmaktı.

Bakışlarını indirdi. "Etmiyor mu gerçekten?"

"Evet..." Bakışları, kalçamı kaşıyıp duran elime takıldı. Durdum. "Tamam, ediyorlar."

"Tenin tahriş mi oldu?" Gitti, çömelip sırt çantasının fermuarını açtı.

O çantayı tarumar ederken ıslak, koyu renk perçemlerine baktım. "Evet, biraz öyle oldu. Yanında hiç losyon var mı?"

"Hayır," deyip güldü. "Ama biraz abur cubur var."

"Yaşasın."

"Biraz da karışık kuru yemiş..."

"Yine yaşasın."

"Biraz da su." Başını kaldırdı, gözlerinin içi gülüyordu. "Kusura bakma, sana McDonalds'tan bir şeyler alamadım."

"Eh, kimse kusursuz değildir."

Yine güldü Aiden. Tanrılar aşkına o derin, gür sese bayılıyordum ve duymaktan hiç bıkmayacaktım. Kısa süre öncesine kadar Aiden'ın yüzü gülmüyordu. O yüzden, şimdi her neşelenmesini bir lütuf sayıyordum.

Kuru bir yere battaniyeyi bıraktı, sonra ayağa kalktı. "Ben gidip girişi kontrol edeceğim, gece başımıza bir şey gelmesin."

Başımı öne salladım, tek kelime etmeden döndü, duvardaki çatlaktan çıkıp kayboldu.

Nerede olduğumuz dikkate alınırsa tuhaf kaçan bir neşeyle havuza doğru döndüm. Sıcak suya girme düşüncesi bile donmuş, kirlenmiş tenimi cezbediyordu.

Ama Aiden buna hayatta sıcak bakmazdı.

Pelerini çekip attım, ayağımdaki botları fırlattım, suya, karşımda nefis bir bonfile varmışçasına baktım. Su tehlikeli olsa, daha şimdiden parmağımın teni yüzülürdü ya da tavuk gibi gıdaklayarak etrafta koştururdum. Hızla soyundum, ayak parmaklarımı suya soktum. Su köpürünce içimi çektim, doğal basamaklardan aşağı dikkatlice indim. Ben hareket ettikçe su kalçalarıma çarpıp köpürüyordu. İnsanı sarhoş eden hoş bir sıcaklık tenime, oradan da kaslarıma yayıldı. Vücudumdaki sayısız kesiği, morluğu yakmak şöyle dursun, iyi bile gelmişti su. O yumuşak, baştan çıkarıcı koku, şakaklarımdaki ağrıyı da hafifletmişti.

Pınarın ortasında su göğsümün hemen aşağısına kadar geliyordu ancak ben girince su dalgalanmış, beyaz köpükler tılsımın etrafında köpürerek köprücükkemiğime kadar gelmişti.

Gözlerimi yumup hafifçe nefesimi verdim. Su aşırı güzeldi. Tüm geceyi burada geçirebilir, baloncukların ayak parmaklarımı okşadığını, bacaklarımdan yukarı kaydığını hissedebilirdim. Yeraltı Dünyası'nda bir cennetti burası.

Güldüm, Hades'in konu rahatlamaya ve kaplıcalara gelince işini iyi bildiğini düşündüm.

"Alex..."

Aiden'ın sesi beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Dönüp arkama baktım, utangaç bir tavırla gülümsedim. "Dayanamadım. Kusura bakma."

Kızgın görünmüyordu. Ne ilginçtir ki bıkkın da değildi. Çok coşkulu gözüktüğünü de söyleyemezdim ama...

Ah...

Aiden aç görünüyordu.

Nefesim boğazıma takıldı, ses çıkarabilmem için birkaç girişimde bulunmam gerekti. "Mağaranın dışında her şey yolunda mı?"

Gözleri kukuletanın karanlığında, başını öne salladı.

Dudağımı ısırdım. Elbette güzeldi bu. Bu gecelik güvendeydik ama aklımdan geçen şey dinlenmek değildi. Aklımdaki tümüyle uygunsuzdu ve önceliklerimin sırasını karıştırmıştım; ne var ki bilinmeyenle karşı karşıyaydık. Bu yolculuk tehlikeliydi, ikimize de bir şey olabilirdi. Daha da kötüsü, Aiden ölebilirdi.

Onu yitirme düşüncesi bir anda paniklememe yol açtı. Onun kaybına dayanamazdım. O yüzden durdurma düğmesine basmak istiyordum. Yaşamak, o anın tadını çıkarmak istiyordum ve Aiden'la bu daima mümkündü. Sihirli bir şeydi aslında.

Uzun, derin bir nefes aldım. "Yanıma... gelsene."

Bir yanım epey dil dökmeyi bekliyordu. Aiden "vazife üs-

tündeydi" ve onu ikna etmek için, sızlanmak dahil, repertuvarımdaki tüm tekniklere başvurmaya hazırdım.

O yüzden, geri çekilip botlarını çıkardığına ne kadar şaşırdığımı anlatamam. Resmen şoke olmuştum. Gömleğini sessizce pantolonunun içinden çıkarıp ıslak kıyafeti başından geçirirken o şok iyice içime yayıldı.

Küçük bir çığlık atmamak için kendimi zor zapt ettim.

Karnı, yıllar süren amansız çalışmanın bir ürünüydü, mükemmelliğin vücut bulmuş haliydi. Sanki birisi tenini germiş, altına boya rulolarını yan yana dizmişti. Göğsü ise...

Evet, gözümü alamıyordum ondan.

Tüm bu süre boyunca, ısınmış gümüş gibi şiddetli bir bakışla beni süzmüştü. Nefesim hızlandı, yanaklarım tekrar kızardı.

Ellerini pantolonunun beline geçirince arkamı döndüm. Çünkü bakmaya devam edersem bayılıp buracıkta boğulacağımdan emindim ve bu da tüm keyfimize gölge düşürürdü.

Elbiseleri taş yatağına düştü ve aşırı uzun bir saniye boyu sessizlik oldu, sonra havuzun suyu hareketlendi, daha da köpürdü. Nabzımı her yanımda hissederek ona doğru döndüm, nefesimi ve kalbimi bir kez daha kaptırdım.

Aiden bir tanrı gibi dikiliyordu orada.

Benden çok daha uzundu, göbek deliğine geliyordu su. Beyaz köpükler karnının sert hatlarına çarpıyordu. Gözümün önüne okyanustan yükselen Poseidon görüntüsü gelmişti.

Poseidon onun yanında solda sıfır kalırdı.

İki eli iki yanında, köpüklü sularda süzüldü. Yüzüne bakmak için başımı kaldırmam gerekti. "Selam," dedim.

Dudağının bir yanı hafifçe yukarı kıvrıldı. "Muhtemelen hiç iyi bir fikir değil bu," dedi.

"Neden?"

"Birkaç saniye sonra dikkatimin çok dağılacağına dair bir his var içimde." Uzandı, saçımın büyük kısmını tutan tokayı buldu. "Aslını istersen, dikkatim dağıldı bile."

Kalbim göğüs kafesimi yarıp çıkmaya çabalıyordu. "Ama burada güvendeyiz. Apollo öyle dedi."

"Güvendeyiz ama..." Özenle tokayı çekip çıkardı, sonra omuzlarıma inen gür tutamları yeniden düzenlemeye koyuldu. Saçımın büyük kısmı suya batmıştı. "Ama dikkatli olmalıyız. Gözümü dört açmam lazım."

Saçımla oynayan kollarının oluşturduğu gevşek çembere girdim. Elimi göğsüne koydum, ansızın irkilip nefesini tutması heyecanlandırdı beni. "Aynı anda iki işi yapamaz mısın? Ben yapabiliyorum."

Aiden ıslak bir tutamı tembelce omzumdan geriye atıp bir başkasına geçti. "Amma da yalancısın. Aynı anda hiçbir şeyi beceremiyorsun bir kere."

"Hadi oradan. Hem söz konusu olan *benim* becerilerim değil ki." Kendi kafasına buyruk davranan elim aşağılara kaydı. "Bana kalırsa sen de aynı anda iki şey yapabilirsin."

Tüm saçlarımı toplamıştı. Yumruğunun etrafına sardı. "Öyle mi?" Bir parmağını alt dudağıma koydu, dudağımın kavisini takip etti. Kirpikleri daha da indi, gümüş gözleri incecik bir çizgi halinde parladı. "Dinlenmen gerek."

"Dinleneceğim." Son adımı da attım. Baloncuklar köpürdü, pes etti. Uzanıp bir kolumu boynuna attım. "Sen de dinlen ama."

Aiden'ın boştaki eli boynumdan aşağı, omzumun üstüne indi, sonra kolu belime dolandı, beni sımsıkı kendine çekti, vücutlarımızın birbirine değmeyen yeri kalmadı. Çıldırtıcıydı, dudakları çenemin altına sürününce gözlerim kırpışarak kapandı. Vücudumdaki her bir kas gerildi, işaretlerin tenimin üstünde gezindiğini hissettim.

"Dönüşümlü nöbet tutabiliriz," dedi Aiden çeneme doğru. "Önce sen uyursun. Birkaç saat sonra da seni kaldırırım." Durdu. Ürperdim. "Tamam mı?"

O noktada ne dese kabul edecek haldeydim, o yüzden kabul ettim.

"Sabah ilk iş buradan gidiyoruz." Aiden saçıma doladığı elini aşağı indirdi, beni geriye yatırdı. Mağaranın serinliği çıplak tenime değince tüylerim diken diken oldu. Dudaklarının nabzımın attığı yere dokunduğunu hissedince nefesimi tuttum, sonra dudakları daha aşağı inip köprücükkemiğimin üstüne geldi, inmeye devam etti.

Sonra geri çekildi, beni bıraktı. Havuzun kenarına giderken göğsü düzensizce inip kalkıyordu. "Hemen dinlenmen gerekiyor. Bu..."

"Sus artık." Suları yararak ilerledim, ona yaklaştıkça sudan pelerinin beni daha az örttüğünün farkındaydım.

Aiden da farkındaydı. Bakışları aşağı indi, çenesinde bir kas seğirdi. "Sen bana çeneni kapa mı dedin az önce?"

"Hayır." O geriledikçe ben de üzerine gittim, sonunda sırtı taş havuzun duvarına dayandı ve kapana kısıldı. Ellerimi iki yanına koyup başımı kaldırdım. "Tamam. Çeneni kapamanı söyledim ama çok kibarca."

Uzun, derin bir nefes aldı. "Bu seferlik duymamış olayım o halde." Süzülerek ona yaklaştım, bacaklarımı bacaklarına doladım. "Az konuşan biri olarak, az konuşman gereken yerlerde gevezelik ediyorsun."

Aiden boğuk bir sesle güldü. "Söylediğin çok saçma bir şey Alex."

Gülerek ona sokuldum, dudaklarımı çenesinin sert hattına dayadım, nabzım vücudumun her noktasında atana kadar yapmış olduğu şeyi tekrar tekrar ben de ona yaptım. "Her şeyin anlamlı olması gerekmiyor."

"Sana kalırsa birçok şey gereksiz." Aiden başını geriye yatırdı, havuzun kenarına daha bir sıkı tutunurken boynundaki ve omuzlarındaki kalın adaleler gerildi.

Bir an onun karşısında huşuyla dondum. Aiden'ı böyle tümüyle savunmasız görmek çok sık gerçekleşen bir şey değildi. Yanağına dokundum, bu anı zihnime kazımak istedim. Önümüzde bizi bekleyenler o kadar büyüktü ki, tenimi ve daha derinlerde ruhumu üşütüyordu. Geleceğimde ne olduğunu, Aiden'ın geleceğinin nasıl olup çıkacağını bilemezdim. Hâlâ belirsizliğini koruyan o kadar çok şey vardı ki.

Apollo'nun sözleri düşüncelerimi böldü. *Sadece biriniz olabilirsiniz.*

Ürperdim, bunun ne demek olduğunu, hiç de istemediğim kadar iyi anlıyordum. Seth bile anlıyordu. Buraya gelmeden önce gördüğüm berbat rüyayı düşündüm.

Aiden'la önümüzde yıllar olmayabilirdi... aylarımız, haftalarımız bile yoktu belki. Hatta günlerimiz bile. Kalan zamanımızı ise sürekli tehlike içinde geçirecektik. Önümüzdeki saati atlatacağımız bile garanti değildi ve tüm zamanımı bir sona doğru koşarak geçirmek istemiyordum.

Aiden gözlerini araladı. "Alex?"

Birden doluşan yaşlar akmasın diye gözlerimi kırpıştırdım. "Seni seviyorum." Tüm diyebileceğim buydu.

Başını kaldırdı, gözlerimi araştırdı ve kim bilir, belki de aklımdan geçenleri orada gördü. Belki o da biliyordu ki bu işin sonunda daha fazla hayat kaybedilecekti... acısını atlatmamız neredeyse olanaksız olan, arkamızda bırakamayacağımız, bir parçamızı bizden çalıp götürecek kayıplar. Bu anı bir daha yaşayamayabilirdik.

Sözlerin bittiği yerdeydi.

Aiden duvardan o kadar hızlı uzaklaştı ki, su buna delice köpürerek karşılık verdi. Deliye dönmüştü... *dönmüştük*. Kolları beni ezercesine kendine bastırdı, ağzı ısrarcıydı, o iki küçük sözcüğü konuşmaksızın ardı ardına söylüyordu. Aiden bir elini saçlarıma iyice gömdü, diğeriyle belime bastırdı ve beni kaldırdı, kendi gövdesine uydurdu. Döndü, sırtımı havuzun kenarına yasladı. Bir anda her yerimdeydi, soluğumu, yüreğimi, ruhumu çalıyordu benden. Hava almak için yüzeye çıkmaya, kontrole, sınırlara yer yoktu. Kenarda tereddüt etmek yoktu, ikimiz de yüzüstü düşüyorduk. Kollarındayken, su köpürür ve bedenlerimizle birlikte hareket ederken zaman kavramımı yitirmiş, ancak benliğimin küçük bir parçasını geri kazanmıştım. *Onun da* bir parçasını kazanmıştım, ömrüm oldukça –istediği kadar uzun olsun ya da kısa– bağrıma basacağım bir parçasını.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Ben uyurken Aiden elbiselerimizi kömür etmeden kurutmayı başarmıştı. Ben yapsam elbiselerimiz çıra gibi yanardı herhalde. Dört saatten biraz az uyumuş, o bana söylemeden uyanmıştım. Üstümü değiştim, ince battaniyelerden birinin üstünde, yanına uzandım. İkimiz de yasemin kokuyorduk, Yeraltı Dünyası'nın rutubetli kokusundan çok daha iyiydi bu.

Aiden yan yattı, ağır kolunu belime attı. "Daha uyusan da olurdu."

Karnımın üstünde duran eliyle tembelce oynadım. "İyiyim. Uyku sırası sende. Örümcekler seni alıp götürmesin diye gözümü dört açarım."

Yanağımdan öptü, hafif bir de kahkaha attı. "Benimle örümcek arasında tercih yapman gerekirse kazığı yerim diye korkuyorum."

"Senin için koca bir örümcek ordusunu karşıma alırım bebeğim." Kahkahasını duyunca ben de güldüm. "Ciddiyim ben."

"Gerçek aşk böyle bir şey. Yabana atılır şey değil," diye takıldı bana.

"Öyle."

Bir an duraksadı, sonra, "Sen uyurken düşündüm. Apollo işin içinde bir başka tanrı olabilir diyordu," dedi.

Merakım kabarmıştı, yüzünü görebilmek için başımı kaldırdım. "Hatırlıyorum, ne olmuş?"

"Seth'in onun kim olduğunu sakladığını biliyorum. Fakat Marcus, Hermes olduğundan neredeyse emin ve o, Seth'e yardım ettiğinden..."

"Hep Hermes çıkıyor zaten. Tanrıların şamar oğlanı gibi bir şey. Tam bir yüz karası."

"Aynen öyle." Aiden nemli bir tutam saçı alnımdan uzaklaştırdı. "Onun olması gereğinden fazla bariz görünüyor. Tamam, Hermes dalavereciliğiyle bilinir ama çevirdiği numaralar zararsızdır genelde. Koca dünyanın, Olympus dâhil, geldiği hale bir bak. Hermes'in işi olamayacak kadar büyük bir şey. Neredeyse işin içinde kişisel bir dava var."

Hakkı vardı. "Eminim Olympus'un alay konusu olmak binlerce yılın ardından bunu kişisel bir meseleye dönüştürüyordur."

"Orası doğru, ama bilemiyorum..." Esnedi. "Seth'i düşünüp duruyorum. Kişiliğini."

"Tanrılar aşkına..."

Yüzünde yorgun bir tebessüm belirdi. "İstesen de, istemesen de, sen de Apollo'nun özelliklerinden bir kısmını taşıyorsun. Mantıklı olan, Seth'in de kendi atasından bir şeyler taşıması."

Apollo'yla kıyaslanmaktan beter şeyler de vardı. "Seth'in burnu büyük, aşırı kibirli. Bu da listeyi hiç daraltmıyor." Aiden bezgince başını öne sallayınca, ellerini sıktım. "Hadi, yat uyu biraz. Sabahleyin kafa yorarız."

Aiden yorgun olmadığında diretti ama çok geçmeden nefesi derin ve düzenli bir hal aldı. Kucağından ayrılmadan gözlerimi mağaranın girişine diktim. Hâlâ yorgundum ve uyanmamla başıma ağrı saplanması bir olmuştu. Şakaklarımdan yayılıyordu ama başa çıkabileceğim bir şeydi.

Aiden'ın söylediklerini kafamda evirip çevirdim, bu işin ardında kişisel bir mesele olduğu fikri akla yatkın görünüyordu. Tek sorun, muhtemelen tüm tanrıların böyle bir şey yapmak için gayet geçerli sebeplerinin olmasıydı. Apollo bir seferinde, binlerce yıldır birlikte yaşadıkları için, birbirlerini sinirlendirmekten başka yapacak işleri olmadığını bile dile getirmişti.

Bu işin ardında kimin olduğunu tahmin etmeliydik ama ne yapabilirdik ki? Bir tanrıyı ortadan kaldırmak duyulmuş şey değildi. Titanlar bile öldürülmemiş, hapsedilmişti. Bir tanrının kaybının kozmik sonuçları vardı. Dünya dönmeyi bırakacak değildi elbette, ancak içlerinden biri bile düşse, tüm tanrılar zayıflayacaktı. Belki de birbirlerini öldürmekten onları alıkoyan tek şeydi bu, ama...

Büyük dertlerle teker teker başa çıkacaktık.

Önümüzdeki en büyük dert, Seth ile Lucian'dı. Şansımız yaver giderse Solaris'i bulacaktık, o da Seth'i durdurmamızı sağlayacak yanıtı verecekti. Bir yanım, Seth'in kurtarılabileceğine, düzeltilebileceğine dair küçücük bir umut kırıntısına bel bağlıyordu. Yürekten inanıyordum ki, Lucian'ın ve eterin etkisi olmasa, Seth bunların birini bile yapmazdı.

Fakat bunun onu günahlarından arındırabileceğini söylemek bana mı düşerdi? Bir uyuşturucu bağımlısı, uyuşturucu tesirindeyken cinayet işlese yine suçluydu. Seth de yaptıklarını yapmıştı, geri dönüşü yoktu bunun.

Keder, erimeye başlamış kar gibi dolaşıyordu damarlarımda. Kirliydi, berbattı, çünkü olmaması gereken yerdeydi. Bir katile acıyordum...

Seth'i aklımdan çıkarıp Aiden'ın parmaklarını okşadım, gi-

tar çaldığını tekrar duyabilecek miyim diye merak ettim. Çok istiyordum bunu. Belki şarkı da söylerdi çünkü sesi bir harikaydı.

Ne kadar zaman geçti, bilemiyorum ama bir saatten fazla olmamıştı. Mağaranın tavanındaki deliklerden görünen gökyüzü hâlâ lacivertti ve başımın ağrısı... giderek artmıştı. Şimdi gözlerimin ardında zonkluyordu.

Kendimi kandıracak değildim. Ne anlama geldiğini biliyordum bunun. Seth, bağlantının diğer ucundaydı, bana ulaşmaya çalışıyordu. Paniğinin zehri canımı acıtıyordu. Bu tür bir numara çekmesi için en berbat zamandı. Ben onunlayken koca bir örümcek ordusu tepemize çullanabilirdi. Daha da beteri, Hades bizi keşfedebilirdi.

Aiden'ın kollarından itinayla uzaklaştım, ayağa kalkıp havuza yürüdüm, yasemin aromalı suyu avuç avuç yüzüme çarptım. Daha önce işe yaramıştı ama içimden bir ses bu sefer bu kadar kolay olmayacak, diyordu.

Oturdum, nefesime konsantre oldum. Kordonu hissedebiliyordum şimdi. Hâlâ uykuluydu ama uğultusu daha güçlüydü, daha yüksekti. Başımı ellerimin arasına aldım, gözlerimi sımsıkı kapatıp bekledim. Bir yanım bunu durdurmanın mümkün olmadığını biliyordu.

Seth bir şeyi aklına koydu mu akıllara durgunluk verecek kadar güçlü ve azimli oluyordu.

O yüzden acının tekrar gelmesini bekledim, ama gelmedi. Onun yerine, kordonun uğultusu giderek güçlendi ve yükseldi. Nihayet tüm vücudum sallanmaya başladı. Sonra, kafamı dolduran hışırtının içinden tanıyabildiğim, sözlerini seçebildiğim bir ses yükseldi.

Seni tekrar görmek... ya da duymak çok güzel, Alex.

Seth.

Gözlerimi hemen açtım ama geçen seferkinin aksine, Hermes beni başka bir yere ışınlamamıştı. Pınar hâlâ önümdeydi. Aiden'ın derin derin nefes aldığını duyabiliyor, mağaranın hafif serinliğini hissedebiliyordum.

Beni duyabildiğini biliyorum Alex. Hissedebiliyorum.

Homurdandım. *Buna sinir olmaya başlıyorum.*

Kendini beğenmişliğini, kordondan hissedebiliyordum. Daha önce bağlantı kurduğumuz zamankine benziyordu. Duyguları içimde çağlıyordu, benimkiler de onun içinde. İddiaya girerim ki gözlerimi kapatacak olsam, onu önümde duruyormuşçasına tüm netliğiyle görebilecektim, ne var ki bağlantı yoktu aramızda.

İçten içe bayılıyorsun buna, dedi.

Yo, hayır. Nemli saçımı geriye atıp ağır ağır nefesimi salıverdim. *Bunu nasıl yapabildiğini anlayamıyorum. Bağlı değiliz ki.*

Seninle son muhabbetimizden bu yana bağlantı kurmam daha kolay. Gerçekten yorulduğunda ya da duygusallaştığında erişebiliyorum sana. Sanırım acı çekiyor olsan da aynısını yapabilirdim. Bir an durakladı, yemin ederim ki kaygılandığını hissettim. *Canın mı yanıyor yoksa?*

Gözlerimi devirdim. Apollo herhalde Hermes'e bir çift laf etmiş olmalıydı, iyiye işaretti bu. *Hayır, ama sen canımı sıkıyorsun. Sayılır mı?*

Seth'in gülüşünde yine o tuhaf, sıcak duygu vardı. *Hiç değilse böyleyken vuramıyorsun bana.*

Seth'e vurmak çok çekici bir seçenekti. Şimdi buna ayıracak zamanım yok.

Bağlantıdan süzülüp gelen şey merak hissiydi. Şimdi ne yapıyorsun ki Alex?

Asıl SEN ne yapıyorsun Seth?

Yine o kahkaha. Güzeldi gülüşü. Aiden'ın gülüşü gibi et-

kilemiyordu beni, ama derin ve hoş bir gülüştü ve bana Seth'i anımsatıyordu.

Kendini cinayet furyasına kaptırmamış Seth'i.

Önce sen söyle.

Avucunu yalarsın. Dönüp baktığımda Aiden'ın biraz kımıldadığını gördüm. Sonra gözlerimi yumup bağlantıya odaklandım. Belki ağzından biraz laf alırım diye düşünüyordum.

Bir saniye sonra Seth düşüncelerimde şekillendi. Her nedense yarı çıplaktı. Bu benim yaptığım bir şey miydi yoksa gerçekten mi üstü çıplaktı, orasını bilmiyordum. Öyle ya da böyle, altın rengi teni gereğinden fazla ortadaydı. Hafiften başlayıp bağlantıyı ve bana ulaştırdığı duyguları test ettim. Bu şekilde onun zihninin içine çekilmek mümkün müydü bilmediğimden çok ihtiyatlı ilerliyordum.

Hissettiğim tek şey... sakinlikti, bu da gerçekten...

Ansızın omurgamdan aşağı dondurucu bir soğuk indi, ardından Seth bana, *Aradığın her ne ise bulamayacaksın,* dedi.

Ne arıyorum sence?

Söz konusu olan senken insan emin olamıyor.

Tencere dibin kara, seninki benden kara.

Seth bana *Tencere mi tencereyi tencerelikle suçluyor?* diye sorarken, bağlantıdan neşe yayılıyordu.

Yüzümü buruşturdum. *Ne?*

Seth güldü. *Ah, bunu çok özlemişim, Alex.*

Gözlerimi açtığımda karşılıklı atışmayı, ikimizin de kazanamadığı bu kavgaları özlediğimi itiraf etmemek için zor tuttum kendimi. Seth ve Aiden'la ilişkilerimin dinamikleri çok tuhaftı.

Aiden beni tamamlıyordu; ben yinsem, o da yangdı. Ben ukalalık ettiğimde, "*bak şimdi*" diyen kişiydi. Ama Seth'le birbirimize çok benziyorduk, hatta bir bakıma aynı kişiydik. Bir

arada fazlaca zaman birbirimizi boğazlardık herhalde.

Buna karşılık evet, bir yanım bunu özlüyordu... onu özlüyordu.

Neden daha bana bağırmaya başlamadın? diye sordu.

Kendime hâkim oldum, gülmedim. *Böyle bir soruyu ancak sen sorarsın zaten. Hayrola? Sana bağırmamı mı istiyorsun yoksa? Bir işe de yaramıyor ki. Değiştirmiyor seni.*

Fakat daha önce bu seni hiçbir şeyi yapmaktan alıkoymamıştı. Sonucu bilsen de, anlamsız olduğunu bilsen de yapıyordun.

Şimdiki gibi mi? Senden uzak kalmam mı anlamsız?

Kendini beğenmişlik geri dönmüş, ikinci bir deri gibi kaplamıştı beni. *Hem de çok anlamsız,* diye ekledi.

Sıkılmıştım, gözlerimi kapatıp içimi çektim. *Belki de sandığın kadar iyi tanımıyorsundur beni. Kendinden başka hiç kimse umurunda değil, biliyorum, ama gerçekten gitmem lazım.*

Kibir ve neşenin sıcaklığına öfke belirtisinin gölgesi düşmüştü. *Konuşmak istiyorum ben.*

Birden ihtiyatlı bir hale büründüm, ellerimi açıp kapadım. *Ne konuda?*

Ne kadar yanıldığın konusunda.

İyi ki Hermes ortalıkta yoktu çünkü elim, Seth'in suratına inmek için kaşınıyordu. *Tanrılar aşkına... Seth, yapamam bunu...*

Benim için çok değerlisin, deyip şaşırttı beni.

Başımı iki yana salladım, inkâr etmek istiyordum çünkü kendi kararlarımı verme becerimi elimden almak, bana ne kadar değer verdiğini göstermenin berbat bir yoluydu; ama doğruydu dediği. Telly'nin evindeki o geceyi, gözlerindeki kararsızlığı, savunmasızlığı gördüğüm o anı anımsadım. O zaman da canımı yakmak istememişti fakat ihtiyaç duyduğu şeyin, istediği şeye baskın geldiğine inanıyordum.

Biliyorum, dedim, çünkü kalbimin derinliklerinde biliyor-

dum ki gerçekten önemsiyordu beni.

Daha da sarsıcı olanı, bağlantıdaki bir anlık açıklıktı. Seth'in düşüncelerini okuyamasam da, daha önce olmayan bir savunmasızlık vardı. *Aramızdaki bağ hiç olmasaydı da seninle iyi anlaşırdık. Kötü bir ilişkimiz olmazdı.*

Göğsümün sıkıştığını, içimin sızladığını hissettim çünkü sözlerinde doğruluk payı vardı.

Ama bu sana asla yetmezdi, diye de ekledi. Ne tuhaftır ki daha yakın gibiydi bana, yanı başımda konuşuyordu sanki. *Bunu kabullenecek kadar da dürüstüm. Senin uğruna adil şekilde dövüşsem de –inan bana, bir şeyi aklıma koyduysam Aiden benimle boy ölçüşemez bile– bana karşı hissettiklerin sadece artıklar olacaktı. Ben de bir artık olacaktım. Asla benim olmayacaktın. Bunu hep biliyordum.*

Ellerimi, eklemlerim ağrıyana kadar sıktım. *O zaman neden benimle olmak istedin? Catskills'te denememizi istemiştin. O da mı büyük planının bir parçasıydı?*

Büyük plan mı? Seth güldü ama keyifli değildi. *Niye istemeyecektim ki? Senden etkileniyorum Alex. Bunu anlamak için çok uğraşmaya gerek yok. O kadar da değil. Seni gördüğüm ilk andan beri beni kendine çekiyorsun. Bizim gibiler için bu böyle.*

Kısmen Apollyon bağı, kısmen de birbirimizi beğendiğimiz için aramızda fiziksel bir çekim vardı. Bunun hâlâ devam ettiğini kabullenecek kadar yetişkindim fakat Aiden'a karşı hissettiklerimin yanında çok hafif kalırdı. Yine de bazı şeyler değişmiyordu.

Benim için çok değerlisin. Fısıltıyla söylemişti bunu ve sesi çok kırgın geliyordu bana.

Bir süre konuşmadık. Kazananın, kaybedenin olmadığı bir durumdu. Çok acayip, garip ve hüzünlüydü.

Lütfen yapma bunu Seth.

İçini çekti. *Alex...*

Sana yardım edebilirim.

Sinirlendiğini hissedebiliyorum, midemi ekşitiyordu bu. *Yardımına ihtiyacım yok.*

Var. Derin bir nefes aldım. Bağımlılar gibisin... eter ve Lucian'da aradığın sevgi ve kabul isteği yüzünden. *Yardıma ihtiyacın var.*

Sözcükler ağzımdan döküldüğü anda hatamı anladım. Siniri yerini öfkeye bıraktı. Yanan bir ateşe haddinden fazla yaklaşmak gibiydi bu. *Yardımına ihtiyacım yok Alex. Tek istediğim, Kader'den kaçamayacağını bilmen. Lucian'ın yapılması gerekeni yapmasına izin verirsen her şey farklı olacak... her şey daha iyi olacak.*

Seth...

Anlamanı istiyorum Alex, elinden gelirse bir kez olsun Lucian'ın bana gerçekten değer verdiğine, bunu hak ettiğime ve onun benim için... bizim için en iyisini istediğine inan. Bunu yapabilir misin sence?

Boğazıma düğümlenen yumruyu aşmaya çalıştım. *Birinin seni sevmesini hak ediyorsun ama...*

Ama ne? Sesi ateş gibi parladı, söyleyeceğimi bildiği şeyi söylemem için kışkırtıyordu beni.

Bölük pörçük bir nefes aldım. *Ama istediğini yapamam. Hak ediyorsun, hem de çok daha fazlasını hak ediyorsun, ama Lucian'la olmaz. Seni kullanıyor o. Çok geç olmadan...*

Çok geç değil. Öyle ya da böyle, sonunda her şey istediğim gibi olacak.

Sonra geri çekildi, bağlantıyı kesti.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Gözlerimi tekrar açtığımda Aiden hâlâ uyuyordu ve kordon karnımda hafif hafif uğuldasa da Seth şimdilik gitmişti. Hemen ayağa kalkıp mağarayı kolaçan ettim. Hiçbir değişiklik olmamıştı... Hilton oteli sayılmazdı belki ama en azından güvenliydi.

Artık boğazımın demirbaşı olan o düğüme rağmen yutkundum, sonra Aiden'ın yanına gidip oturdum, dizlerimi göğsüme çektim. Tanrılar aşkına, hangisi daha beterdi bilemiyorum. Seth'i tamamen yitirmek ve onun için hiç umut olmaması mı, yoksa hâlâ içinde eski Seth'ten bir parça taşıması mı? Öyle ya da böyle, buna kafa yormak boşunaydı. Şu anda Seth'i yok etmenin bir yolunu bulmak için yola koyulmuştum. Neyi değiştirirdi ki? Neticede, gücümü kendine aktarmasına izin veremezdim. Birçok yaşam onu durdurmamıza bağlıydı.

Aiden içsel saati tıkır tıkır çalışan tiplerdendi çünkü mağaranın tavanındaki düzensiz deliklerden görünen gökyüzü turuncuya döner dönmez, akşam uykusundan uyanan bir vahşi kedi gibi gerindi.

Akıcı bir hareketle doğruldu, bükülmüş dizlerimin iki yanına ellerini koydu. Çıplak göğsünden sıcaklık yayılıyordu. Dudaklarını kulaklarımın arasındaki hassas noktaya koyup "Günaydın," diye mırıldandı.

"Günaydın."

"Anlaşılan örümceklere yem olmamışız?" Aiden ayağa fırladı, kollarını kaldırarak, sırtını bükerek tekrar gerindi.

"Olmadık."

Dönüp bana bir baktı, ardından eğilip çantadan gömleğini çıkardı. "İyi misin sen?"

Başımı öne salladım.

Fare yemine benzer abur cuburlarla hızla kahvaltımızı yapıp tekrar tünele girmeye hazırlanırken, hep Aiden'a ne diyeceğimi düşünüyordum. Seth'le aramda tekrar bir tür temas olduğu gerçeğini gizleyemezdim ama hislerimi başkalarının anlayabileceği sözcüklere nasıl dökebileceğimi bilmiyordum.

Rutubet kokulu pelerini elime tutuşturunca nihayet bir şey diyebildim. "Dün gece Seth'i gördüm."

Aiden durdu, kendi pelerinini tutan elleri kasıldı. "Peki."

Gözümü omzuna diktim. "Daha önce söylemem gerekirdi, biliyorum."

"Evet, söylemen gerekirdi."

Yanaklarım al al oldu. "Aslında onu görmedim. Geçen seferki gibi değildi. Bağlantı aracılığıyla benimle konuştu. Ne yaptığımızı bilmiyor. Sordu ama bir şey söylemedim."

"Tabii." Hızlı, kesik kesik hareketlerle pelerinini giydi. "Ne istiyormuş?"

Huzursuzca ağırlığımı bir bacağımdan diğerine verdim. "Galiba sadece... konuşmak."

"Konuşmak mı?" Duyduklarına inanamamış gibiydi.

"Evet, o... bence hâlâ eski Seth'in bir parçasını içinde taşı-

yor. Kafası karışmış fakat Lucian'ın ona değer verdiğine inanan bir parçası." Sözün gerisini getiremedim, başımı iki yana salladım. "Fark etmez. Hazır mısın?"

Aiden bir süre bana baktı, sonra başıyla evetledi. Pelerinlerimizin kukuletasını tepemizden geçirip o küçücük huzur kırıntısını geride bıraktık ve daracık, kapkaranlık tünellerde sessizce ilerlemeye başladık. Aiden'ın yüzünü, gözünü göremediğim için aklından ne geçiyor bilemiyordum ama mutlaka Seth'le ilgiliydi. Sessizlikte yankılanan adımlarımız dışında hiçbir ses çıkmadan karanlıkta el yordamıyla ilerlerken bunları düşünüyordum.

Seth'in başına gelenleri çok geç fark ettiğim, eter ve akaşanın onu nasıl etkilediğini daha önce göremediğim için kızıyordum kendime. En çok da birine... onu kabul edecek, hatta sevecek birine olan ihtiyacının farkına keşke daha önce varabilseydim, diyordum. Oysa kendimi, kendi dertlerime öyle bir kaptırmıştım ki, Seth'e neler olduğunu ruhum bile duymamıştı.

Ona neler yaptığımı.

Bir bakıma, Seth'e ciddi bir kazık atmıştım.

Karanlığın içinde kesintisiz iki saat yürüdükten sonra önümüzde ufacık, turuncu bir ışıklı nokta parladı ve biz yaklaştıkça büyüdü. Sonunda, mağaranın dışındaki dünyayı görür hale geldik.

"Nihayet," diye homurdandı Aiden.

Düzensiz, biçimsiz açıklığın eşiğinde durdu, turuncu gökyüzünü örten yoğun sise açılan dik tepeye baktı. "Yas Vadisi," dedi. "Hüküm Ovası'na yakınız."

"Umarım Caleb, Apollo'ya haber verebilmiştir." Dışarı çıktım. Donuk renkli çimenler botlarımın altında çatırdadı. "Varmamız çok uzun sürmez."

Sürmedi de. Tepeden aşağı inip sisin içine girmemiz ancak yarım saatimizi aldı. Sis, duman gibi aralandı, Vadi önümüze serildi.

Adı kadar kasvetli bir yerdi burası.

Manzaraya yer yer serpiştirilmiş çıplak ağaçlar vardı, dalları ise havaya sızan ıstırabın ağırlığını taşıyamamış gibi, uçlarında eğilmişti. Renksiz çimenlerin arasından yer yer gri kaya parçaları yükseliyor, suyu kapkara akan, bir hızlanıp bir yavaşlayan küçük bir dere ise düzlüğü bölüyordu.

Her yer insan doluydu.

Kimisi dere kenarında halsizce devrilmiş yatıyordu. Parmaklarını suya sokmuşlardı, derin, ağır iç çekişlerle sarsılıyordu vücutları tekrar tekrar. Bazılarıysa kayaların üstüne tünemiş, elleriyle vücutlarını sarmalamış, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Birkaç tanesi de ağaçların dibindeydi, kıvrılıp top halini almış, gözyaşı döküyordu.

Yas Vadisi, büyük kederin ve acının lağım çukuruydu, severken mutsuz ölenlerin ebedi dinlenme yeriydi.

Yanlarından hızla geçmeye çalıştım. Hepsi kendi derdine düştüğünden farkımıza bile varmamış, dolayısıyla bize yaklaşmamışlardı ama sabahtan beri yutkunmamı engelleyen düğüm, git gide büyüyordu boğazımda. Burada solunan havanın adı depresyondu. Dereyi dolduran şey kederdi. Ölü ağaçları toprağa bağlayan şey ise, hüzün.

Aiden'ın bile adımları ağırlaşmıştı, sanki yağmur içindeki Asfodel Tarlaları'nda bata çıka yürüyorduk.

"Burada olmayı hiç istemiyorum," dedim nihayet ona sokularak.

Aiden uzandı, pelerinimin altından elimi buldu. "Biliyorum. Geçtik sayılır."

Bir adam, gözyaşlarıyla yol yol olmuş yüzünü göğe çevirip boğuk bir çığlık attı. Onun yakınında bir kadın hıçkırarak, hiç

kimsenin dinlemediği isterik, anlaşılmaz sözleri tükürürcesine söyleyerek yere devrildi. Vadi'nin en berbat yanı da buydu büyük olasılıkla. Tüm bu ruhlar mutsuz aşkları yüzünden buradaydı ama onları umursayan kimse yoktu. Acı çekerken de yalnızdılar, muhtemelen yaşarken oldukları gibi.

Ne var ki biz Vadi'nin bir parçası değildik, o yüzden o biçare ruhların gerçek hayatta ve ölümde yapamadıklarını biz yaptık, yolumuza devam ettik. Asla meyvesini vermemiş ihtiyaçları, arzuları geride bıraktık, kaybedilmiş ya da asla kendilerinin olmamış aşkların ötesine geçtik.

Sisle birlikte üstümüzdeki ağırlık da bir nebze kalktı ve koyu turuncu gökyüzü açık seçik ortaya çıkarken, sözün tam anlamıyla nereden geldiği belli olmayan, taş döşeli bir yol gördük. Bununla beraber yalnız değildik. Bizimle aynı yolda yürüyen belki yüzlerce, belki binlerce ruh vardı. Her türden insan mevcuttu burada... Genci, yaşlısı, safkanı, melezi... Hüküm'lerine doğru yol alıyorlardı. Avcıları ve Muhafızları ayırt etmek çok kolaydı, üniformaları limbodakinin aksine kan içinde de değildi. Bu ruhların hepsi gömülmüştü.

Aiden'la ben, içlerinde sırıtıyorduk.

Bu ruhların hemen hiçbiri pelerin giymiyordu çünkü belli ki yukarıdaki moda böyle değildi. Benim de önümden pelerinli, başlıklı biri geçse nedenini nasılını merak ederdim. Birçoğu günlük kıyafetler giymişti. Hatta bazılarının başında parti şapkaları bile vardı. Keşke biz de şunlardan bir iki tane çantaya atsaydık diye düşündüm. Kovboy şapkalı birini bile görmüştüm.

Bu hiç iyiye işaret değildi.

Hades'in muhafızları kapkara savaş atlarının sırtında, yol boyunca diziliydi. Yolcuların düzgünce ve düzenli hareket etmelerini sağlıyorlardı. Sıkıcı, sonu olmayan bir işti büyük olasılıkla.

Servi boylu Avcıların arasında göze batmamayı umarak grubun ortasına geldik. İçlerinden bazıları bize şöyle bir yan gözle baktıysa da, bizimle konuşan olmadı. Pes bir kişneme ve yaklaşan nal seslerini duyunca kalbim hızlandı, elimi pelerinimin altına, hançerimin kabzasına attım. Aiden'ın da aynısını yaptığını hissettim.

Fakat dev savaş atı yanımızdan rüzgâr gibi geçti, binicisi eyere iyice yapışmıştı. İnsanlar yoldan kaçıldılar, yoksa o acımasız toynakların altında ezilmeleri işten bile değildi.

İçime kötü şeyler doğuyordu ama artık geri dönecek durumda değildik.

Hüküm Ovası'na yaklaştıkça ufka yayılan kırmızımsı parlaklığın farkına varmamak mümkün değildi. Biz ilerledikçe, *ateş* de büyüyordu.

Tartarus.

Oranın yakınlarında olmayı hiç mi hiç istemiyordum. Umarım yakalanıp Tartarus'a atılmayız diye de dua ediyordum.

Uzayıp giden Hüküm düzlüklerine girdiğimizde kalbim artık göğüs kafesime yapışmıştı. Yollarda akıl almaz bir kalabalık vardı ve Tartarus'a gidecek birisi kaçmaya çalışırsa diye iki adımda bir muhafızlar dikiliydi.

Aiden yanımdan ayrılmadı. "Caleb'ı görmüyorsun, değil mi?"

İnsanları tararken acı acı güldüm. Kalabalık o denli fazlaydı ki hiç kimseyi görmek mümkün değildi. Aşırı yakın görünen saraya bakmamak için de kendimi zor tutuyordum.

Hades'in sarayı evden çok bir ortaçağ şatosunu andırıyordu ve arasından geçtiğimiz dağlar gibi yükselerek Hüküm Ovası'na kapkara bir gölge düşürüyordu. Kalenin dört köşesinden, turuncu gökyüzüne dört adet kule uzanıyordu.

Elysium Tarlaları'nda manzaranın daha iyi olduğunu umu-

yor, her sabah uyanıp da sayısız pencereden dışarı baktığımda bu manzarayı görmeyi hayal bile edemiyordum.

Dikkatimi daha önemli şeylere verdim, o tanıdık sarı kafayı arayan Aiden'a katıldım. Etrafta bir sürü sarışın vardı ama hiçbiri Caleb değildi.

"Ya ona haber gitmediyse?" diye sordum Aiden'a, Apollo'nun adını burada ağzıma almaktan çekiniyordum.

"Mutlaka haberi vardır," diye temin etti beni ve hızla çoğalan insan yığınını gözleriyle taradı. "Tanrılar aşkına, bir günde kaç kişi geliyor buraya?"

Anlaşılan binlerce.

Bir yandan yürürken, Caleb'ı aramada hiçbir işe yaramadığın farkına vardım. Boyum o kadar kısaydı ki, enseden başka bir şey göremiyordum zaten. Daha da telaşlanmıştım. Burada ne kadar kalırsak tehlike de o denli artacaktı. Hızla saraya giden muhafızı düşündüm. Ağzım dilim kurudu. Caleb'ı bulmamız ve...

Bir el güm diye omzuma indi.

Hızla bir nefes alıp döndüm, hançerin kabzasındaki parmaklarım olur da silahı kullanmam gerekir diye seyirdi.

"Tanrılar aşkına, beni bıçaklama. Zaten payıma düşeni aldım."

Sesin kime ait olduğunu kavrayınca geriye doğru sendeledim. Beysbol şapkası giyip iyice indirmiş, onun üstüne de sweatshirt'ünün kapüşonunu geçirmişti ama sarı saçları kenarlardan çıkıyordu. Şapkanın siperliğinin altından feci bir sırıtış bakıyordu bana.

"Caleb." Sesim boğuktu.

Üstüne atlayıp onu devirmeme ramak kala Aiden omzuma yapıştı. "Sarılmak istediğini biliyorum," dedi kısık sesle, "ama dikkat çeker."

"Evet, dikkat çeker," diyerek ona katıldı Caleb. O yüzden ağlamayı, bağırmayı en aza indirelim."

Zaten ağlamak üzereydim, tanrılara şükür, pelerinin başlığı gizliyordu. Aiden'den uzaklaşıp Caleb'in önünde durdum. "Seni tekrar gördüğüme o kadar sevindim ki."

"Ben de seni..." Bana dokunacakmış gibi elini kaldırdı, ama durdu. "Normale döndüğünü görmek de güzel."

Yüzümü buruşturdum. "Şey, evet... kusura bakma."

Caleb güldü. "Aramızda lafı mı olur. Hadi, gelin, bu işi çabuk halletmeliyiz." Hades'in sarayına uzanan yolu işaret etti. "Yakalanmadan buraya kadar varmanıza nasıl şaşırdım bilemezsiniz. Yukarıda olup bitenler yüzünden tüm Yeraltı Dünyası ayağa kalkmış durumda."

"Sanırım o yüzden burası bu kadar yoğun," diye yorum yaptı Aiden.

"Evet." Caleb ellerini kot pantolonunun cebine soktu. "Bir sürü Avcı ve safkan geliyor. Çok kötü bir şey bu, anlıyorsun değil mi?"

"Evet, berbat. Peki biz neden oraya...?"

Bir anda yer şiddetle sarsıldı, gökten korkunç ve müthiş bir çatırtı sesi gelip beni ta kemiklerime kadar titretti.

Herkes gibi Tartarus'a doğru baktım. Sülfür kokusu yoğunlaşmış, boğucu bir hal almıştı. Bir korku düştü içime. Aiden o saniyede yanıma geldi, elini sırtıma bastırdı. "Neler oluyor böyle?" diye sordum.

Oralı bile olmayan Caleb, "Görürsünüz," diye yanıt verdi.

Ona bir bakış fırlattım, derken Tartarus'un üstünden havaya bir ateş topu fırladı. Dönüyor, her yana közler saçıyordu. Alev şekil değiştirdi, gökyüzünde yol alırken dönüştü.

Ateş hortumu bir an sakinleşti.

Alev iki yana doğru genişledi, Yeraltı Dünyası'nın her köşesi-

ne ulaşacak büyüklükte bir çift kanat halini aldı. Ortasında bir ejderha başı belirdi. Ejderha ağzını açtı, kan donduran bir sesle tekrar bağırdı, sonra aşağı indi. Ateşli kuyruğu havada kurbaç gibi şaklarken, çarpmanın şiddetiyle yer yerinden oynadı.

Sonra sustu.

"Hades adına," diye mırıldandım.

"Tartarus'a mahkûm edilenler için hoş geldin partisi gibi bir şey," diye açıklama getirdi Caleb. "Ne zaman yeni bir grup insan gelse böyle yapıyorlar. Bir süre sonra alışıyorsun."

"Hadi canım..." diye mırıldandım. *Bunu* görmeye alışabileceğimi hiç mi hiç sanmıyordum.

"Hadi gelin, gitmemiz gerekiyor." Caleb önümüze geçti. "Solaris'i bulmanız yıllar sürebilir ama ben sizin tam da işinize yarayacak..."

Dört kara aygır kalabalığı yardı. Binicileri deriler kuşanmış, upuzun boylu ve yıldırıcıydı. Kılıçlarını –*basbayağı kılıçtı bunlar*– kaldırmışlardı. Birkaç saniye içinde etrafımızı sardılar, sırt sırta geleceğimiz şekilde bizi sıkıştırdılar.

Aiden elini hançerine atınca kılıcın sivri ucu gırtlağına dayandı. Muhafızın yüzündeki bakış, kılıcı kullanmaya hiç çekinmeyeceğini, bundan hiç pişmanlık duymayacağını bağırıyordu adeta.

"Kahretsin," diye mırıldandım.

Hapı yuttuğumuzun resmiydi.

Yirmi Beşinci Bölüm

Muhafızın kolu titremiyordu bile. "Hareket edersen bu son hareketin olur."

Aiden dondu kaldı, galiba ben de nefes alıp vermeyi bırakmıştım. Caleb'ın da nefes almadığından emindim ama zaten ölü olduğu için, almasa da olurdu. Fakat bu, cezaya çarptırılmayacağı anlamına gelmiyordu. Yakalanmıştık. Aiden yakalanmıştı ve aklımdan geçen tek şey, demin gördüğümüz ejderhaydı. Suçluluk duygusu kontrolden çıkmış bir yangın gibi kasıp kavuruyordu içimi.

Muhafız Aiden'ı sözdü. "Kaldır ellerini."

"Bana kıpırdamamı söyledin, ellerimi nasıl kaldırayım o halde?" diye ters bir yanıt verdi Aiden.

Gülmemek için kendimi tuttum çünkü pek hoş karşılanmazdı.

Muhafız hiç memnun olmamıştı. Kılıcını Aiden'ın başlığının içine soktu, ucuyla kumaşı geriye itti. Aiden'ın yüzünü ve yanağından aşağı damlayan incecik kanı görünce muhafız gülümsedi.

İçimde ateşli, cayır cayır bir öfke vardı ve şu anda hayatta en çok istediğim şey muhafızı atından kılıç üstü indirmekti ama kılıcı Aiden'ın gırtlağına aşırı yakındı.

"Kaldır ellerini," dedi muhafız öfkeyle.

Aiden ağır ağır kollarını kaldırarak sırıttı. "Yeter mi bu kadar?"

Bir diğer kılıcını kınına sokarak "Üçünüz bizimle geleceksiniz," dedi. "Razı olmazsanız her yöntemi kullanma iznimiz var. Unutmayın ki Yeraltı Dünyası'ndaki ölüm, yukarıdaki ölümün aynısıdır."

Muhafızlar renkli gözlerini benim öteme, Caleb'a çevirdiler. "Burada ölümden bin beter şeyler de vardır evlat. Bu işe kalkışmadan bunları düşünecektin."

Caleb hiçbir şey demedi ama bir şeyler yapmalıydık. Bizi her nereye götürmeyi planlıyorsa, sesimizi çıkarmadan oraya götürmelerine izin veremezdik. Sorun şu ki, beni ve Aiden'ı Yeraltı Dünyası'ndan nasıl çıkartacağını bilen tek kişi Caleb'dı ve şu anda ona sorabilecek durumda değildik. Caleb'ı da tek başına bırakıp gidemezdim.

Demiştim ya, hapı yutmuştuk resmen.

İki atın arasından geçen yaya bir muhafız dosdoğru yanıma geldi. Aiden hafifçe kıpırdayınca kılıcın ucu tenini çizdi.

"Tekrar kıpırdamama konusuna geldik." Muhafız dişlerini göstererek güldü. "Senin için yeterince iyi mi?"

Aiden ona ters ters baktı. Öfkeden köpürüyordu. Buna karşılık muhafız daha da çok sırıttı.

Önümde duran muhafız pelerinimin başlığını tutup hızla geri çekti. Buz mavisi gözlerini kıstı. "Bunlar onlar."

Moralim bir anda yerle bir olmuştu. Birisi gelişimizi bekliyormuşçasına konuşmuştu, bu da hiç hayırlı değildi. Hissettiğim paniğin yüzüme yansımaması için uğraştım ama herhalde beceremiştim ki, muhafız arkasını dönerken bir kahkaha attı.

"Tüm silahlarını alın," dedi dönerken. "Gitmemiz gerekiyor."

Silah toplama kısmı birkaç saniye sürdü. Pelerinlerimizi çıkarttırdılar, hançerleri topladılar. Aiden'ın sırt çantasına da el koydular. Aiden'a bir baktım ama dişlerini sıkmış, gözlerini önünden ayırmıyordu. Kahretsin, işler sarpa sarmıştı. Caleb ise çarpıtılacağı cezayı bilirmişçesine koyun gibi olmuştu, omuzları çökmüştü.

Muhafızların sırtına bakarken, kaçmamız için hepsini haklamak ne kadar zamanımı alır diye merak ettim. Gerçi bunun için akaşa kullanmam gerekirdi, dahası, Caleb burada nereye saklanabilirdi ki? Nereye giderdik? Her şeyi yitirmek için mi tepmiştik bunca yolu? Aklımın ucundan bile geçiremiyordum bu ihtimali. Korku mideme taş gibi oturmuştu.

Her adımımda korku pençelerini daha derine gömdüğünden, muhafızların peşinden Hades'in sarayına gitmekten başka yapacak bir şey yoktu.

"Özür dilerim," diye fısıldadım Caleb'a.

Omuz silkti. "Tıpkı eskisi gibi."

"Evet ama bu sefer farklı. Orada ateşten bir ejderha var ve..."

"Konuşmak yasak." Kılıcıyla oynamaya bayılan muhafız yanımızda at sürüyordu. "Yoksa sizi bir daha konuşamayacak hale getiririm."

Babam gibi mi? İçimde kavurucu, tatlı bir öfke patlamıştı. Ağzımı açtıysam da Aiden'ın uyarmak için attığı ters bakışı görüp sustum. Sessizce saraya doğru güdüyorlardı bizi. Atlı muhafızlardan ikisi önde, ikisi arkadaydı. Bir muhafız da yanımızda yürüyordu. O yüzden herhangi bir işe kalkışmamız mümkün değildi.

Sonra sarayın kapıları ardına kadar açıldı, boş bir avluya soktular bizi. Her şey öyle çabuk olup bitiyordu ki. Kalbim hızla çarpıyordu, alnımda boncuk boncuk ter birikmişti. Kah-

rolası pelerin olmadan kendimi çıplak hissediyordum. Girişin yanında dehşet verici bir cehennem tazısı sırt üstü yatmış uyuyordu, rüyasında ruhları kovaladıkça ya da cehennem tazıları ne görürse onu gördükçe koca patileri havayı dövüyordu.

Muhafızlar atlarından inip uzun adımlarla sarayın girişine yürüdüler, kapıları açtılar. İki yanımdaki Aiden ile Caleb ya benden daha iyi idare ediyorlardı ya da kafayı sıyırmak üzere olduklarını gizlemede daha iyiydiler. Şurası kesin ki Hades'in sarayı karşısında Caleb benim gibi apışıp kalmamıştı.

Ne de olsa o burada, tanrılarla Wii oynuyordu.

Hades'in sarayı... feci görkemliydi.

Her şey, tavandan duvarlara, mobilyalara, hatta zemine varıncaya kadar her şey altın ve titanyum kaplamaydı. Her yerde Hades'in simgeleri göze çarpıyordu. Boğa ve iki dişli mızraklar yerlere kazınmış, seçkin duvar halılarına dokunmuştu. Siyah kadifeden şezlonglarla doluydu büyük salon; ancak benim dikkatimi çeken ve hapseden şey bir podyumun üstündeki, üstü kaplı tahtlardı. Dikkatimi vermemin sebebi yalnızca bir kral ve kraliçeye layık olmaları değildi, tahtların yakınındaki şeydi aynı zamanda.

Tahtların yanında daha ufak –belki de yavru– cehennem tazıları uyuyordu. Çoklu kafalarını patilerine dayamışlardı, sarkmış dillerinin altında asitli salya birikintileri vardı.

Muhafızlar durdular, tek kelime etmeden dizlerinin üstüne çöküp başlarını eğdiler. Bir saniye sonra tahtların yanındaki, tabandan tavana altın ve titanyumdan yapılmış kapılar ardına dek açıldı. Hades'in Olympus'ta olması gerekiyordu ancak tanrının o kapılardan çıkacağından, üçümüzü de Tartarus'un ateşli çukurlarına fırlatacağından korkuyordum.

Dizlerim titriyordu, ona rağmen gözlerimi ayırmadan baktım. Avcılar korku nedir bilmez... bunu diyen gelsin, melez kıçımı öpsün.

Fakat figür yaklaştıkça bunun Hades olmadığını anladım, hatta bir erkek bile değildi. Kadındı... ve de bir tanrıça.

Çok güzeldi... upuzundu boyu, kahretsin, iki metre on santim kadar vardı. Kıvır kıvır kızıl saçları akıl almaz derecede ince beline kadar iniyordu. Gözleri tümden beyaz, elmacık kemikleri çıkık, dudakları dolgun, burnu hokka gibiydi.

Resmen çıplaktı. Uzun, beyaz kıyafeti tül gibi, tümüyle şeffaf bir kumaştandı. Sutyen boyunu bir bakışta kestirmek mümkündü... tabii sutyen taksaydı, ki takmıyordu. Herhalde buralarda iç çamaşırı giymek isteğe bağlıydı.

Aiden ağzı bir karış açık bakıyordu. Caleb da öyle, gerçi o tüm bunlara... bu kadına alışık gibiydi. Kahretsin, ben bile aval aval bakıyordum.

Kadın salonu yürüyerek kat etti. Upuzun bacakları şifon eteğini aralıyor, saklambaç oynuyordu. Tanrılar aşkına, yanaklarımın kızarmaya başladığını hissetmiştim ama hâlâ gözlerimi alamıyordum ondan. Yaklaşınca bembeyaz olan gözleri parladı, sonra söndü. Gözleri artık açık zümrüt rengiydi.

Yanımdaki Calebrahatladı, o çok özlediğim yakışıklı yüzünde ağır ağır bir gülümseme belirdi. "Merhaba, Persephone."

Güzel tanrıçaya bakarken gözlerim yerinden uğrayacak gibiydi. Demek buydu ünlü Persephone. Erkeklere ilgi duymama rağmen, ona baktıkça Hades'in neden bu kadar kendini kaptırdığını, onu neden yeryüzünden kaçırıp Yeraltı Dünyası'na indirdiğini anlayabiliyordum.

İlk muhafız, Aiden'ın yüzünü kesen değil, başını kaldırdı. "Arzu ettiğiniz gibi onları tutukladık," dedi.

"Tutuklama" hiç de sıcak ve dostane bir sözcük değildi.

"Üçünüz de şaşırmışa benziyorsunuz." Persephone'nin nefes kesici dudaklarından muziplik akıyordu. "Bunlar benim kişisel muhafızlarım, sizi bulmak için gözlerini dört açmışlardı.

Gelmenizi bekliyordum."

"Nasıl?" diye sordum sersemlemiş bir halde.

Persephone güldü. "Caleb'la her gün saat birde Super Mario Kart oynarız. İptal edince bir şeyler döndüğünü anladım."

Ağır ağır dönüp Caleb'a baktım.

Omuz silkti. "Gözü açıksa benim suçum mu?" dedi. "Kocam Olympus'tayken canım çok sıkılıyor. Caleb bana arkadaşlık ediyor."

Bunun platonik bir arkadaşlıkla sınırlı olmasını umuyordum zira Hades hoşgörüsüyle tanınan biri değildi.

"Muhafızlar, bizi yalnız bırakabilirsiniz." Adamlar tereddüt edince tanrıça güldü. "Ben iyiyim. Lütfen çıkın ve bundan kimseye söz etmeyin."

Odadan tek sıra halinde çıktılar. Kılıç düşkünü olan Aiden'a, diğer yanağını da kesmek istermişçesine baktı. Aiden da ona dik dik bakıp sırıttı.

Ah şu erkekler.

Sarayın kapıları muhafızların ardından kapanınca Persephone ellerini çırptı. "Bundan daha birkaç gün önce Yeraltı Dünyası'na inen küçük bir nemfle ilgili birkaç soru sordum. Apollo'nun nemflerinden biriydi. Bunun, onun soyundan biriyle alakalı olduğunu anlamak için gökbilimci olmaya gerek yok."

"Roket bilimci," diye düzeltti Caleb, bir yandan da kapüşonunu indirip şapkasını çıkarmıştı.

Persephone yüzünü ekşitti. "Neyse, bunun seninle alakalı bir şey olduğunu tahmin ettim... Önümde iki seçenek vardı. Birincisi, kocama haber verecektim ve o da alelacele eve dönecekti ama o hali çok sinir bozucudur. İkinci seçenek, sizlerin neyin peşinde olduğunuzu öğrenecektim. Çok ilginç bir şey olduğundan eminim."

Yanımdaki Aiden huzursuzca kıpırdanıyordu, belli ki o da

benim gibi gafil avlanmıştı. Caleb'a bakıp "Ona güvenebilir miyiz?" diye fısıldadım.

Caleb başını öne salladı. "Süper biridir ve işimi çok kolaylaştırabilir."

Tanrıça enfes kaşlarından birini kaldırdı. "Bana da söyler misin işini?"

"Çağrı Suları'na bakmam lazım."

Çağrı Suları mı? Hayatımda hiç öyle bir şey duymamıştım. Yüzündeki bakıştan Aiden'ın da hiç duymadığı anlaşılıyordu.

"İyi de, Çağrı Suları'nı neden kullanman gereksin ki?" deyip ince kollarını göğüslerinin altında kavuşturdu. Sanki göğüslerinin daha fazla öne çıkarılmaya ihtiyacı vardı da. "Birini görmek istiyorsan, sorman yeterli Caleb."

"Biliyorum." Caleb kolunu omzuma attı ve onun ölümünden beri boş kalan o yeri doldurdu. "Ama kendim için değil. Onlar için. Kullanmaya onların ihtiyacı var."

Persephone epey bir süre sessiz kaldı. "Kimi çağırmak istiyorlar peki?"

"Solaris'i," diye yanıtladım. Çağrı Suları bir anda anlam kazanmıştı... ruh çağırmak içindi. "Solaris'le konuşmamız şart."

"Yukarıda, İlk'le olan şeyler için mi?" diye sordu.

Başımla onayladım.

Parlak bakışları Caleb'a döndü. "Planın neydi peki? Kullansınlar diye gizlice mi sokacaktın onları buraya?"

"Planımız öyleydi."

Tanrıça başını iki yana salladı. "Kocam evde olsaydı ve bu kadar aptalca bir şeye kalkışsaydın ona ben bile engel olamazdım."

Omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. Hayatta en son istediğim şey Caleb'ın başını sonsuza dek lanetlenme gibi bir belaya sokmaktı.

"Biliyorum," diye yanıtladı Caleb, omuzlarını sıkarak. "Ama

bu riski almaya değer ve Solaris, İlk'i durdurmak için gereken bilgiye sahip olabilir. Hem Hades'in istediği de bu değil mi? Tanrılar da bunu istemiyor mu?"

"Birçoğu," diye mırıldandı, bakışları önce bana, sonra Aiden'a gitti. "Anlaşılan hepsi değil."

Kafamda bir ışık yandı. "Seth ile Lucian'a hangi tanrı yardım ediyor, biliyor musun?"

Parlak kırmızı lülelerinden birini alıp harika parmağının etrafına doladı. "Öyle bir şeyi biliyor olsam o tanrının icabına çoktan bakılırdı. Ama Olympus'a nadiren giderim ve kimin dünyanın sonunu getirecek kadar bir başkasını sinir ettiği gibi politik meselelere karışmam."

Aiden genzini temizledi. "Bu sıkça oluyor demek ki?"

Persephone güldü, gülünce benim bile nefesim kesildi. "Tahmin bile edemezsiniz. Dünya şu ya da bu sebepten ötürü defalarca kıyametin eşiğinden döndü. Ama bu seferki... Titanlarla karşı karşıya gelişimiz gibi. Bir lafa alınıp da bir bardak suda fırtına koparmak gibi değil." Hafifçe içini çekti. "Ama zaten böyle meselelerle çok az ilgim var ve bu Solaris'in size faydası dokunacaksa, kocama da dokunacaktır. Beni izleyin."

Topuklarının üstünde zarafetle döndü. İlkin o kadar şoke olmuştum ki yerimden kıpırdayamadım. Persephone'nin yardımı, planda olmayan bir şeydi.

Aiden gülümsedi. "Bu güzel işte."

"Hem de çok güzel." Caleb'a döndüm. "Harikasın."

"Biliyorum." Beni kendine çekip hızla kucakladı. "Özlemişim seni."

Ona sıkıca sarıldım, mutluluk gözyaşlarımı akıtmamaya çalıştım. "Ben de seni özlemişim."

Caleb kafamın tepesini öptü, sonra geri çekildi. "Hadi, gelin. Kolları sıvayalım."

Üçümüz birden tanrıçanın peşine takıldık. Zavallı Aiden ona bakmamak için şekilden şekile giriyordu ama önünde sonunda o da erkekti. Ne tuhaftır ki kıskanmak yerine keyiflenmiştim çünkü Aiden bakışlarını yukarıda tutmak için çırpınıyordu adeta.

Elini tutup sıktım. Bakışları benimkilere takılınca güldüm, o da hafif bir gülümsemeyle benden özür diledi.

Siyah kadife duvar halılarıyla süslü uzun, karanlık bir koridora saptık. Caleb beni ve Aiden'ı yüzünde acayip bir bakışla seyrediyordu.

"Ne var?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Siz bu işi... ilişkinizi herkesin gözü önünde mi yürütüyorsunuz?"

Aiden elimi daha bir sıkı tuttu. "Bana kalırsa dünyanın şu anda bir melezle safkanın aşkından daha ciddi sorunları var."

Aşk kısmını duyunca kalbim adeta dans etti. Onun a ile başlayan o sözcüğü söylemesi bile tüm karanlık gölgeleri, karamsar beklentileri silip atmıştı.

Persephone'nin genizden gelen kahkahası bize kadar ulaştı. "Doğru değil mi ama? Hem onlar ne ilk ne de son."

Caleb'ın gök mavisi gözleri Aiden'a baktı. "Her şey yoluna girince ilişkinizi saklamayacak mısınız?"

Sesindeki meydan okumayı duyunca güldüm.

"Hayatta olmaz," dedi Aiden ona. "Kolay olmayacak ama bir yolunu bulacağız elbet."

"Güzel." Caleb'ın bakışları sertleşti. "Ona bir yamuk yaparsan ölene kadar peşini bırakmam senin."

Caleb'ın ciddi olduğunu biliyorduk ama Aiden'la kahkahalara boğulduk. Aiden'ın elini bıraktım, Caleb'ın koluna girdim. "Hiç gerek kalmayacak."

Tanrıça bronz bir kapının önünde durdu. Elini sallayınca

kapı açılıverdi. Bize yardım etmesi iyi olmuştu çünkü Caleb kapıyı nasıl açardı, orasını hiç bilemiyordum.

Serin havanın hücumuyla birlikte yuvarlak biçimli bir odaya girdik. Duvarlarda o kadar çok silah vardı ki... çift ağızlı baltalar, kargılar, kılıçlar, mızraklar. Av sırasında öldürülmüş, türü çoktan tükenmiş hayvanların başları gibi mide bulandırıcı şeyler ve kesilmiş atkuyruklarına ayrılmış apayrı bir bölüm vardı.

Genzimi temizledim. "Oda... ne güzelmiş."

"Burası Hades'in savaş odası." Aiden'ın sesi huşu içindeydi. "Vay canına."

"Silahlar kocama aittir ama..." Persephone savaş odasına şöyle bir göz gezdirdi. "Bunların çoğu sevdiğimin değil, Ares'in ganimetleri. Hades marazi konulara biraz meyillidir ancak saçlar..." Duvara asılmış, kesik saçları işaret etti. "Ares'in bunlar. Yendiği düşmanların saçlarını kesmeyi, sonra herkes görsün diye asmayı sever. Diğer tanrıların sinirini bozduğu için koleksiyonunu burada saklıyor."

Caleb'ın kaşları kalktı. "Güzel bir dekoratif unsur sanırım."

Saçlar konusunda tuhaf ama tanıdık bir şey vardı. Tanrılara çok şükür, kesip duvara asmayla ilgili değil çünkü bu da yabancıydı bana. Fakat bir şey hafızamı dürtüp duruyordu.

"Ares'i bilirsiniz," dedi Persephone bizi savaş odasına iyice çekerek. "Onun için her şey savaştan, ganimetten ibarettir. Barış onu resmen güçten düşürüyor. Hiç kimsenin savaşa sırt çevirmemesi gerektiğine inanıyor..." Sustu, sonra kibarca omuz silkti. "Dünya savaşın eşiğinde olduğuna göre heyecanından içi içine sığmıyordur."

Bana "bak şu işe" dercesine bir bakış fırlatan Caleb, "Hayatından memnundur herhalde," dedi.

Omuz silktim, fakat o tuhaf his oradaydı, rahatsız ediyordu beni. Persephone Ares'e, yani "Bay Savaş"a sırt çevirmemek gerek mi diyordu, yoksa savaşın kendisini mi kastediyordu acaba?

"İşte burada." Bir mermer kaidenin önünde durdu. İçi yakut kırmızısı bir suyla dolu geniş kabın mermerine şeytansı yüzler kazınmıştı. "Tek yapmanız gereken önünde durup konuşmak istediğiniz ruhu –kim olduğu fark etmez– çağırmak. Hemen buraya gelecektir."

"Kim olduğu fark etmez mi?" Aklıma annem gelince nefesimi tuttum.

"Evet ama bunu sadece bir defa kullanmanıza izin verebilirim. O yüzden akıllıca seçin," deyip kıkırdadı Persephone. "Kendimi Indian James ve Kayıp Hazine'de gibi hissediyorum."

Aiden gülmemek için kendini tutarak bakışlarını yere çevirdi.

Caleb gözlerini devirdi. "Filmin adı Indiana Jones ve Son Haçlı Seferi'ydi."

"Ya." Omuz silkti tanrıça. "Aynı şey işte."

Gözümü kâseye diktim. Annemin adı dilimin ucundaydı, bakmama bile gerek yoktu, Aiden'ın da kendi anne babasını düşündüğünden emindim. Özellikle de portaldaki o ruhların ardından ikimiz de onları görebilmek için her şeye razıydık.

Persephone'nin yüzünde bilgiç bir bakış belirdi. "Ah, sevdiğin birini görme şansını reddetmek hiç kolay değildir."

"Senden iyi kim bilecek?" dedi Aiden sessizce.

Tanrıçanın gülümsemesi ağır ağır silindi yüzünden. "Haklısın. Kimileri verdiğim kararlardan ve bunların sonuçlarından ötürü bencillikle suçlar beni."

Persephone efsanesini anımsayıp başımı iki yana salladım. "Hayır. Akıllıca davrandın. Hem Hades'in *hem* annenin, ikisinin de seni görebilmesini sağladın."

İşin vardığı yer, zamanın ve mevsimlerin bölünmesi yüzün-

den kendiyle gurur duyuyorsa bile belli etmedi... şaşırıcıydı zira tanrılar hiç de alçakgönüllü değildi.

Tekrar kaba döndü, ellerini önünde birleştirdi. "Seçim yapma zamanı. Ardından buradan gitmelisiniz."

Aiden'a baktım, o da başıyla onayladı. Gözlerinde belli belirsiz bir hüzün vardı; kuşkusuz benim gözlerimdeki hüznün birebir kopyasıydı. Caleb elini omzuma koydu. Annemi ne kadar görmek istesem de, Aiden'a ebeveynlerini görme fırsatını sunmak istesem de, bunu yapacak kadar bencil değildik.

Kabın yanına gittim, bana kanı anımsatan o durgun, kırmızı suya baktım. Aslını isterseniz kan gibi yoğundu ve hafiften metalik bir kokusu da vardı. Iyy.

Bir saniye geçti, "Solaris," dedim ardından.

İlkin hiçbir şey olmadı, sonra suyun yüzeyi hafifçe üflemişim gibi ürperdi. Bir yanım Solaris'in yüzünün suda belirmesini beklemişti ama su tekrar yatıştı. Peşinden, duvarlarda gezinen, yerde yürüyen beklenmedik bir enerji patlaması oldu. Vücudumdaki tüm tüyler ayağa kalktı, titrediğimi hissettim. Birinin şaşırıp küçük bir çığlık attığını duyup arkama döndüm.

Solaris gelmişti.

Yirmi Altıncı Bölüm

Yeraltı Dünyası'na ilk ayak bastığımda karşıma ne çıkacağından habersizdim. Aynısı Solaris için de söylenebilirdi. Neye benzediğine ilişkin hiçbir fikrim yoktu, ama gördüğüm şey yüzünden nutkum tutulmuştu.

Solaris tam Caleb'ın önünde duruyor ve tahminimden çok daha iyi görünüyordu. Her nedense onun ve İlk'in Tartarus'ta cezalarını çektiğini düşünmüştüm fakat kızın beyaz elbisesi pırıl pırıl ve sağlamdı. Uzun, gümüşî sarı saçları incecik omuzlarına düşmüştü. Uzun boylu ve inceciktı, gözleri tıpkı benimkiler gibi parlak bir kehribar rengiydi. Porseleni andıran oya gibi hatları bana kırılgan ve egzotik çiçekleri çağrıştırıyordu ki, bunu hiç beklemiyordum. Belki egom büyüktü ama ben kendim gibi birini beklemiştim.

Benim taban tabana zıddımdı.

Solaris odaya bakındı, nerede olduğunu kavrayınca açık renk kaşlarını şaşkınlıkla kaldırdı. Yüzünde şaşkınlık ve biraz da korku belirdi, ancak beni görünce soluk renk gözleri anlayışla doldu. Bir aşinalık hissi duydum, onun ifadesinde de aynısını gördüm.

Solaris hızla yürüyüp tam önümde durdu, meraklı bir tavırla başını yana eğdi. Konuştuğunda, yumuşacıktı sesi. "Sen Apollyon'sun."

Ne olduğumu nasıl anladığını düşünmekle yitirecek zamanım yoktu. "Onlardan biriyim."

Yüzünde yine bir şaşkınlık ifadesi belirdi, yerini hemen kederе bıraktı. "Yine mi iki tane var?"

Başımı öne salladım.

Dönüp arkasına baktı. "O, buradakilerden biri değil. Anlayabiliyorum. Bunlardan biri ölü. Diğeriyse safkan."

Caleb'ın içerlemiş bakışını görmezden geldim. "Hayır. İlk burada değil."

Solaris kaşlarını çatıp bana baktı. "Uyanmışsın. Apollyon işaretlerini görebiliyorum."

"Görebiliyor musun gerçekten?" Eğilip baktığımda tenimin açıktaki her yanının işaretlerle kaplı olduğunu gördüm. Onları fark etmemiştim bile.

"Uyanmışsın ama İlk'in yanında değilsin, bu nasıl olabilir? Ölü de değilsin."

Henüz. "Orası biraz karışık. O yüzden seninle konuşmaya geldik."

"Ya." Daha da hüzünlendi, kirpikleri aşağı indi. "O da mı benimki gibi?"

Odadaki herkes, Persephone dâhil, gözünü Solaris'e dikmişti ama kız şimdi hiçbirinin farkında değil gibiydi. Derin bir nefes aldım, boğazımda beliriveren düğümle mücadele ettim. Solaris'ten yayılan keder elle tutulacak kadar yoğundu.

"Evet." Sesim boğuk çıkmıştı. "Aynı seninki gibi."

Döndü, kollarını vücuduna doladı. "O zaman sizin için yapabileceğim hiçbir şey yok."

Ona baktım. "Ama senden bir şey istemedik ki."

"Kendini etere, akaşanın çağrısına kaptırdıysa elden hiçbir şey gelmez." Boynunu büktü, saçları öne dökülüp yüzünü gizledi. "Senin için de yapılacak hiçbir şey yok. Ben denedim... ama güç aktarıldı."

"Dur bir saniye." İçimde kükreyen hüsranı dizginleyip öne çıktım. "Ben daha gücümü ona aktarmadım. O sadece Apollyon. Tanrı Katili değil."

Solaris kaskatı kesildi. "Bu mümkün değil."

"Öyle ama. Uyandığımdan beri yanına gitmedim. Eter ve akaşa konusunda haklısın ama o hâlâ sadece Apollyon." Durdum, derin bir nefes aldım. "Aktarımı nasıl durduracağımı öğrenmem lazım."

Konuşmadı.

"Bunun nasıl yapıldığını bildiğini sanıyorum... biliyorum."

Başını hızla bana çevirdi. "Bunun bir yolu yok. O bilgiyi başka hiçbir Apollyon öğrenemesin diye mühürledim."

"Şey... Uyandığım sırada bir şey gördüm. Ona karşı geldin, onu durdurmaya çalıştın. Bunu nasıl yapacağını biliyordun ama Mezhep sizi daha önce buldu."

Solaris kuru, kırılgan bir kahkaha attı. "Tarih böyle mi söyledi size?"

Bir fikri vardır diye tanrıçaya baktım ama onun kafası da en az benimki kadar karışmıştı anlaşılan. "Ama gördüm..."

"Gördün mü gerçekten? Uyanma denilen, önceki Apollyonların görmeni istediği şeydir. Ölüm anında, o an gelip çattığında sen de anılarını miras bırakacaksın. Bazılarıysa gerçekten olduğu gibi değil, başkalarının görmesini istediğin gibi olacak."

Hay iblisin kıçı. Seth biliyor muydu bunu? "Ne oldu öyleyse?"

Kirpikleri yine indi. "Onunla ilk karşılaştığımda, son hali gibi değildi. Apollyon olan güzel ve kibar bir adamdı." Dudaklarında ufacık, acı bir tebessüm belirdi. "Aslında hiçbir şey an-

lamamıştık. Aynı nesilde ilk defa iki Apollyon oluyordu. Beni neden bulmaya geldiğini bile bilmiyordu. Sanki bana doğru çekiliyordu ve Uyandığım vakit neler olup bittiğini anlamadım bile. O acı... öldüğümü sandım."

Yüzümü buruşturdum. Başıma neler geleceğini bilmeden, Aiden olmadan bunlara katlanmayı hayal bile edemiyordum.

"Fakat karşılaştığımızda, bu kaderimize yazılmış gibiydi. Aylar boyu... birbirimizi yakından tanıdık. Bence tanrılar bile bunun olacağını bilmiyordu." Gözleri daldı, ama hâlâ geçmemiş o acıyı gizleyemedi. "Birbirimizin yanında oldukça daha da kuvvetleniyor, akaşayı zahmetsizce toplayabiliyor ve artık yorulmuyordu. Ne var ki dengesizleşmişti. Asla bana karşı değil ama biliyordum ki... benim yüzümdendi bu. Bir seferinde..."

Aiden'a doğru bakarken içim fena oldu.

"Büyük bir iblis topluluğu Akit'lerden birine saldırdı ve savaş sırasında o... benden enerji çekti. Sergilediği güç akıllara zarardı. Bunun üzerine Konsey kaygılandı ve ben de... kâhinle konuştum."

Hah, tekrar sahneye çıkmıştı kâhin.

"Olacakları söyledi bana. İlk'in tüm gücümü elimden alacağını, Konsey'e saldıracağını söyledi. Ona kulak asmadım çünkü çılgınlıktı bu." Solaris hafifçe güldü. "Ancak kâhin onu durdurmamda ısrar ediyordu. En kıymetli varlığımı öldürmek için gereken cesareti bulamazsam, o zaman gücünü elinden almalıydım."

Nefes alamadım, duvarlar etrafımda dönüyor gibiydi.

"Onun harekete geçeceğine hiç inanmamıştım fakat Konsey bizi karşısına aldı. Ayrılmamızı istediler. O naif bencillikle ikimiz de böylesi bir düşünceye dayanamadık. Konsey'in güvenliğini geride bırakıp kendi başımıza gittik." Solaris başını iki yana salladı. "Peşimizden geldiler, en hünerli Avcılarını gönderdiler. Onlar da başarılı olamayınca Thanatos Mezhebi geldi."

Güçlükle yutkundu. "Bunun üzerine Konsey'i tehdit etti ve kâhinin söylediklerinin bir bir çıkmakta olduğunu anladım. Bana, onu durdurmam için yapılması gerekenleri söylemişti ama iş işten geçmişti artık."

Dudağımı ısırdım. "Ne yaptı peki?"

Gözlerini gözlerime dikti. "Gücün cazibesine, katıksız gücün etkisine kapılmasa asla yapmazdı bunu. Fakat yaptı. Ben daha engel olamadan gücümü emdi. Gücümü aldıktan hemen sonra, gücü daha yönlendiremediği bir an oldu. Deyim yerindeyse Aşil'in topuğu gibiydi ve o anda Mezhep saldırdı. Geri kalanını ise.. .tarih kitapları yazıyor.

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Hüzün tıkamıştı boğazımı. Solaris'in İlk'ini çok sevdiği şüphe götürmezdi, öyle ki, onun gerçek adını bir kez olsun ağzına almamıştı. Sırf merakımı tatmin etmek için sormak da istemiyordum çünkü konuşmanın ona taze ıstıraptan başka bir şey getirmeyeceğini biliyordum.

"Çok üzgünüm." Diyebildiğim tek şey buydu.

Solaris başıyla onayladı. "Senin İlk'in ne yapıyor peki?"

Her şeyi bir bir anlattım ona. Yıkımı, patlak vermek üzere olan savaşı ve tarihin kendini tekrar etmesini bir şekilde durdurma umudumuzu. Şaşırdıysa da belli etmedi. Sadece, bana doğru yürüdü Solaris.

"Bunu ondan ve tüm diğer Apollyon'lardan gizlemiştim," dedi Solaris tekrar. "Senin nasıl gördüğünden emin değilim. Yoksa Kader miydi?"

Tanrılar aşkına, Kader bir kez olsun beni taraf tutmak zorunda bırakmıyordu. Hoş bir değişiklikti. "Belki de."

"Sandığından da kolay." Solaris uzandı, soğuk elini sağ elimin üstüne koydu. "İşaretlerin belirme sırasını takip etmelisin.

Orijinal sırayı." Solaris sağ elimi sıktı. "Θάρρος." *Cesaret.*
Sonra elini sol elime koydu. "Ισχύς." *Kuvvet.*
Elimi bıraktı, elini göğüs kafesimin altına, göbek deliğimin yukarısına götürdü. "απόλυτη εξουσία." *Mutlak Güç. Son olarak da uzanıp enseme dokundu.* "αηττητο." *Yenilmezlik.*
Ciğerlerimdeki hava boşaldı ve Solaris başıyla onayladı. "Tenini onunkine bastırman, sonra her işareti gerçek adıyla çağırman gerekecek."
"Dur bir saniye," dedi Aiden. "İlk, onun gücünü aktarmak için böyle yapmayacak mı?"
Zaten biliyordum, o yüzden Solaris benden uzaklaşıp Aiden'a dönerken ona bakamadım bile. "Evet," dedi Solaris. "Bunu, ondan önce yapması gerekecek."
Aiden ağzını açtıysa da söyleyecek sözü yoktu. Gücün nasıl aktarılacağını öğrenmiştik, bu da bir şeydi, ancak yapması neredeyse olanaksızdı.
"Hepsi bu mu?" diye sordu Solaris. "Gitmek istiyorum."
Persephone genzini temizledi. "Sanırım bu kadar."
Bir anlığına Solaris'le göz göze geldik ve onu tekrar göreceğimi düşündüm. *Muhtemelen düşündüğümden de erken.* Bu aklıma nereden esmişti bilemiyordum; belki sadece paranoyaydı, belki de gerçekten böyle bir olasılık vardı.
"Yapmak istediğinin bu olduğundan emin misin peki?" diye sordu sadece benim duyabileceğim bir sesle. "Çünkü Tanrı Katili'nin gücü sana geçecek. Kendini kudretli hissedebilir, bunu kontrol edebileceğini zannedebilirsin ama bu seni de yoldan çıkarabilir."
Sanki bu büyük sırrı biliyormuş gibi, aşırı kederli bir halde içini çekti. "Hem tanrılar seni hangi amaçla kullanmayı düşünürse düşünsün, işleri bittiğinde sağ kalacak mısın? Kâhinin beni uyardığı gibi, bizden herhangi bir nesilde iki tane olamaz."
Sonra kayboldu ancak ayrılırken ettiği laflar içime işlemiş, yüreğime, ruhuma dokunmuştu. Bir uyarı değildi bu, daha çok, gerçekleri dile getiriyordu. Sol elime baktım, kaderimin ben daha ne olduğumu öğrenmeden çok önceleri mühürlendiğini hissettim.
Güçlükle nefesimi verdim.
"Epey sinir bozucuydu." Caleb bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Hâlihazırda ölü olmasam, kendimi intihara meyilli hissedebilirdim."
"Ona hiç şüphe yok," diye mırıldandı Persephone. "Sen üstüne alınma ama ölüler işe hep olumsuz yanından bakar zaten."
Caleb omuz silkti. "Alınmadım."
Caleb'ı hiç depresif halde görmemiştim. O anda zihnimi okumuş gibi, gülümsedi ve limbodayken söylediğini anımsadım. "Bana, onun için hâlâ umut var demiştin."
Caleb fiyakalı adımlarla yanıma yaklaştı. Öyle hayat doluydu ki, onu böyle görmek insanın içini acıtıyordu. Kollarını bana dolayıp beni bağrına bastı. "Umut daima vardır. Belki senin düşündüğün türden değil, ama umut *var*."
İlkin anlamadım, o yüzden ona iyice sokuldum. Zamanımızın hızla tükendiğini biliyordum. Caleb'ın ferah kokusunu içime çekerken, muhtemelen beni un ufak edecek, çok önemli bir şeyi öğrenmem gerektiğinin farkına vardım.
Ondan uzaklaştım, Persephone'ye döndüm. "Solaris'in İlk'i nerede?"
Tam bir dakika sonra yanıt verdi. "Tartarus'ta."
Boğazımdaki düğüm iyice yükselmeden, elimle ağzımı kapattım. Önemli olan İlk'in kaderi değil, bunun ima ettiği şeydi. Ola ki başarır da Seth'i öldürürsem onun kaderi de aynı olacaktı. Benimki de.

Sonraki yaklaşık on beş dakika Caleb'a zamk gibi yapıştım. Aiden odadaki silahları inceledi, Persephone de tırnaklarını falan törpüledi. Savaş odasının zemininde dizlerimiz birbirine temas ederek otururken Caleb bana burada zaman öldürmek için neler yaptığını anlattı, ben de ona Olivia'nın onu görmeyi ne kadar çok istediğini söyledim. Sırada nelerin beklediğinden konuşmadık. Eminim ki Caleb dönen tüm o tuhaf dolapların farkındaydı ve ikimiz de kıymetli dakikalarımıza bunların gölgesi düşsün istemiyorduk.

"Senden rica ettiğim şeyi söyledin mi ona?" diye sordu bana.

Başımı öne salladım. "Ağladı ama mutluluk gözyaşlarıydı sanırım."

Caleb'ın gülümsemesi iyice yayıldı yüzüne. "Onu çok özlüyorum ama benim için bir iyilik daha yapabilir misin?"

"Ne istersen." Ciddiydim de.

"Olivia'ya beni gördüğünden söz etme sakın."

Kaşlarımı çattım. "Neden ki? Bunu duysa..."

"Hayatına devam etsin istiyorum." Caleb ellerimi tutup ayağa kalktı, beni de kaldırdı. "Yoluna gitmesine ihtiyacım var ve benden haber almanın onu durdurduğunu düşünüyorum. Yaşamasını istiyorum, attığı her adımda ona gölge etmeyi değil."

Tanrılar aşkına, Olivia'ya yalan söyleme fikrinden hiç hoşlanmıyordum fakat Caleb'ın ne dediğini de anlıyordum. Olivia, Caleb'ın Yeraltı Dünyası'nde bilinçli ve yaşam dolu olduğunu bildiği sürece bunu asla geride bırakamayacaktı. Caleb buradaydı, ona erişmek mümkün değildi, ama hâlâ *buradaydı*. Bunu bile bile nasıl hayatına devam edebilirdi Olivia?

O yüzden kabul ettim. Herkese, bizi Persephone'nin bulduğunu söyleyeceğime söz verdim. Apollo bu gerçeği bilse bile, Olivia bilmediği sürece fark etmezdi. Bir bakıma, Caleb'ın ona hediyesiydi bu.

"Sağ ol," dedi Caleb ve beni bir kez daha kucakladı. Bir yanım Caleb'ın kollarından ayrılmak istemiyordu çünkü üzerimde hep ayaklarımı yere bastıran bir etkisi vardı. Caleb, mantıklı yanımdı benim. Aslında bu kadar da değil, annem haricinde, gerçekten sevdiğim ilk kişiydi.

Her zaman en iyi dostum olarak kalacaktı.

"Zamanı geldi," dedi Persephone sessizce. Geri çekilip ona baktığımda, bakışlarındaki şefkati gördüm. Empati kurabilen bir tanrı, görüldük şey değildi.

Aiden yanıma geldi, önce sırt çantasını omuzlarından geçirdi, sonra da muhafızların bizden aldığı silahları ve iğrenç pelerinimi geri verdi. Persephone savaş odasının ortasına gidip elini salladı. Tümüyle opak, kapkara bir boşluk belirmişti. "Bu geçit, buraya gelmenizi sağlayan geçide geri götürecek sizi."

"Teşekkür ederim," dedim Persephone'ye.

İncelikle başını öne salladı.

Vedalaşıp son bir kez geriye bakınca Caleb'ın boncuk mavisi gözleriyle karşılaştım, yüreğim sıkıştı. Ölümün nice şeye son verebildiğini biliyordum ama dostluk bağını asla koparamıyordu.

Caleb güldü, ben de ona kendi ıslak gülücüklerimden biriyle karşılık verdim, sonra bizi bekleyen boşluğa döndüm. Parmaklarımı Aiden'ınkilere kenetledim, geçitten adımımızı attık. Bize gereken bilgiyle donanmış ancak imkânsızı başarmak gerektiğini öğrenmiş, bu yükün ağırlığını sırtlanmıştık.

Yirmi Yedinci Bölüm

Hummer bıraktığımız yerde duruyordu ve konsoldaki saate bakılırsa, sadece üç saat geçmişti. Ölümlüler diyarında geçen üç, Yeraltı Dünyası'nda geçen kırk sekiz saat, ben ve Aiden için ise koca bir ömür.

Dönüş yolunda arabayı kullanma teklifinde bulundum ancak Aiden iyi olduğunu söyledi. Biliyordum ki uyumamı istiyordu. Ben de uyumam gerektiğini, Seth'in bağlantıyı kullanmasını önlemem gerektiğini biliyordum ancak Aiden'ın bu kadar yorulmasına izin vermek de adil değildi.

Ne var ki kazanabileceğim bir mücadele değildi bu. O yüzden yolcu koltuğunda kıvrıldım, biraz uyumaya çalıştım. Tek sorun, zihnimin kapanmak bilmemesiydi. Savaş odasında durduğumdan beri bir şey içimi kemirip duruyordu. Persephone'nin söyledikleri, duvardaki kesilmiş saçlar... hepsi bir yerden aşinaydı bana, ancak bir türlü çıkaramıyordum. Sadece bu da değil, ayrılırken Persephone'nin söyledikleri de huzurumu kaçırmış, kafamın içinde dönüp duruyordu.

Hiç anlam veremediğim şey, Seth gözü dönmüş gibi Konsey'e

saldırdıktan sonra Apollo'nun neden beni sağ bıraktığıydı. Ya da, Artemis'in Hades'in beni Yeraltı Dünyası'na götürmesine neden izin vermediğiydi. Tanrılar –ya da en azından biri hariç hepsi– güç aktarımından korkuyordu çünkü bu bir kez gerçekleşti mi, Seth'i durdurmak mümkün değildi. Beni Uyanmadan önce ya da sonra devre dışı bırakmaktı mantıklı olan.

Beni sağ tutmak değil.

Hades'le karşı karşıya geldiği markette Artemis'in söylediklerini hatırladım. Kehanetler değişebiliyordu ve Tanrı Katili olursam kehanetin yine değişeceği sonucuna varmak için dâhi olmak gerekmiyordu.

İçimi bir huzursuzluk kapladı. Acaba Apollo ve diğerleri bunun mümkün olabileceğinin farkında mıydı? Sonra, bu soruyu sorduğum için kızdım kendime. Kâhinler Apollo'ya bağlıydı ve gördükleri gelecek hayallerinin hepsini bilmese de, Solaris'e kâhinin söylediklerinden Apollo'nun da haberi olacaktı. Bu da mantıklıydı çünkü Apollo'nun Solaris'i bulup konuşmam için bir yalvarmadığı kalmıştı.

Bir yanım, durumun böyle olmadığını umacak kadar naifti çünkü bu durumda Apollo'nun vermesi gereken bir hesap var demekti. Diğer yanım daha analitik, daha mantıklıydı. Apollo, Lucian'la bariz bir işbirliği yürüten tanrıyı durdurmaları gerektiğini söylemişti. İyi ama, nasıl yapacaklardı bunu?

Tanrı Katili'ne ihtiyaçları vardı.

Bu boktan durumun üstüne tüy diken, Lucian'ın Seth'i, bu tanrının –her kimse– Lucian'ı, dolayısıyla Seth'i ve Lucian'ın tarafını tutan herkesi avucunda oynatmasıydı. Yani Seth galip gelir de gücümü kendine aktarırsa Tanrı Katili'ni bu tanrı yönetecekti. Aslında riskliydi çünkü Seth her an ona karşı gelebilirdi fakat bu tanrının Seth'i maşa olarak kullandıktan sonra, onu bir şekilde denetim altına alacak kadar yaratıcı olduğun-

dan da emindim. Bu da muhtemelen, Mezhep'in bir üyesini sağ salim el altında tutmak demekti.

Bunlar kafama dank edince, refleks olarak kaslarım kasıldı. Hiç hayra alamet değildi bunlar. Seth her yönden manipüle edildiğinin farkında bile değildi. Kahretsin, bunu düşünmeyi bile reddediyordu.

Kansas ile Illinois arasındaki kilometreler azalıyordu fakat Solaris'in tanrıların beni kullanması hakkında söylediklerini ve bunun ne anlama geldiğini üstümden atamıyordum. Gücü kendime aktarmayı öğrenmekle kendi kaderimi mühürlediğim hissinden de kurtulamıyordum.

Aiden'ın elinin ağırlığını birden dizimde hissedince ona baktım. Gözlerini karanlık otoyoldan ayırmıyordu. "Uyumuyorsun."

Elimi elinin üstüne koyarken gülümsedim. "Nereden anladın?"

"Ben anlarım." Hafifçe güldü bana. "Neler geçiyordu aklından?"

Her şey dilimin ucundaydı... Şüphelerim, Solaris'in söyledikleri konusundaki kaygılarım ve Apollo'nun gizlediklerine ilişkin artık bildiğim şeyler... Fakat Aiden bana tekrar baktığında, bunları söyleyemeyeceğimi fark ettim.

Solaris'in ne dediğini duymamıştı ve bunca derdinin üstüne bir de bunu eklemek istemiyordum. Kuşkularım doğruysa, her şey aynı kapıya çıkıyorsa...

Derin bir nefes aldım, karanlığı bölen beyaz şerit çizgilerine verdim dikkatimi. "Seth'in gücünü bana aktaracak kadar yakınına nasıl sokulacağımı merak ediyordum. Olanaksız görünüyor, değil mi?"

"Hiç hoşuma gitmiyor Alex. Dürüst olayım, bence bu delilik. Bir kobraya fark ettirmeden yaklaşmak gibi. Hiçbir işe yaramayacak."

"Ben de biliyorum ama başka ne seçeneğimiz var ki? Hem

sadece ona nasıl yaklaşacağımızı bilmemiz de yeterli değil. Onu destekleyen bir sürü Muhafız ve Avcı var."

Aiden elimi sıktı. "Bize bir ordu lazım."

Ağır ağır ona baktım. "Peki, onu nereden bulacağız?"

"Güzel soru." Kısa bir kahkaha attı. "Önce Lucian'ın arkasında ona destek veren kaç kişi olduğunu kesin olarak öğrenmeliyiz..."

"Dionysus'tan gözcülük etmesini isteyebilirim," diye gürledi arka koltuktan Apollo'nun sesi.

Çığlığı basıp ileri fırladım, dizlerim arabanın ön konsoluna çarptı. Aiden'ın direksiyondaki eli kaydı, araba şansımıza o sırada boş olan sol şeride geçti.

Aiden sessizce küfretti. "Sana çan takmak lazım."

Koltuğumda döndüm, tanrının suratındaki o pis sırıtışı yumruğumla silmeye hazırdım. Bize kalp krizi geçirtmeden de ona kızgındım zaten. "Kaza yaptıracaktın yahu."

Apollo öne eğildi, kollarını koltuklarımızın arkasına koydu. "Ama yapmadınız. Aiden'da bir cehennem tazısının refleksleri var."

Yüzümü buruşturdum, başımı iki yana salladım. "Hem sen... nasıl oldu da burada çıkıverdin?"

Bana tanrılıkla uzaktan yakından ilgisi olmayan, *sen aptal mısın?* dercesine bir bakış fırlattı. "Bu tılsımlar senin gücünü tanrıların saptamasını önlüyor, o kadar. Arabaya girmemize engel değil. Sen benim kanımı taşıyorsun. Canım ne zaman istese bulurum seni."

"Hiç de sapıkça değilmiş."

Aiden dikiz aynasına baktı. "Neler bulduğumuzu öğrenmeye mi geldin?" Apollo başını öne sallayınca Aiden'ın yüzü asıldı. "Biz Apple River'a dönene kadar beklesen olmaz mıydı?"

"Bir düşüneyim..." Apollo bir parmağını çenesine vurdu.

"Tüm dünya bir felaketin eşiğinde. Altı saat daha mı beklesey-
dim yani?"

"Altı saatte hiçbir şey değişmez," diye yanıt verdi Aiden. Gözleri çelik grisine dönmüştü.

"Umarım." Apollo bakışlarını bana çevirdi. "Ne öğrendin?"

Hiçbir şey öğrenmedim desem mi diye düşündüm, ama gereksizdi. "Gücü nasıl kendime aktaracağımı."

Apollo hiç tepki vermedi. Sanırım o anda ondan ölesiye nefret ettim. "Peki bunu yapabilecek misin ence?"

Aiden'a göz ucuyla baktım. "Küçük bir sorunumuz var, Seth'e ulaşmalıyız."

"Dediğim gibi, Dionysus'u etrafı bir yoklasın diye gönderebilirim. Neler yapıyorlarmış bir baksın," diye yanıt verdi.

"Hâlâ bir ordumuz yok." Koltuğumda döndüm, önüme baktım. Şirretlik damarım kabarmıştı.

"Aslını isterseniz..."

Dönüp yemi yutmak istemedim. "Ne olmuş?"

O yanıt vermeyince Aiden birden gürledi. "Ne var, Apollo?"

"Sizler gittikten bir saat kadar sonra, sen onları hiç de nazik olmayan bir şekilde kapı dışarı etmeden önce Solos'un kulübesini kullanan AVcılardan biri ortaya çıktı. Haberler getirmiş."

Aiden tümüyle kıpırtısızdı. O halde nasıl hâlâ araba kullanabildiğine şaşırıyordum. "Bu Avcı'ya güveniyor musun peki?"

Tanrı pis pis güldü. "Diyelim ki, bizim takımda oynayıp oynamadığından emin oldum."

Meraklanmıştım, bunu nasıl yaptığını soracaktım ama Apollo bana bakıp sırıttı. "Hayal gücünü kullan," dedi ve hayal gücüm harbiden acayip yerlere gitti.

"Neyse," deyip devam etti. "Çoğu safkan Akit'lerden ve kendi topluluklarından uzaklaşıp Güney Dakota'daki Üniversite'nin yolunu tutuyor. Muhafızları da öyle. Aslında gayet mantıklı

çünkü Üniversite konum olarak kuş uçmaz kervan geçmez bir yerde ve zorla girilemeyeceği de neredeyse kesin. Lucian'ın tarafını tutmayan Avcılar görevlerini bırakıp Üniversite'ye doğru hareket ediyor."

"Peki ya iblisler?" diye sordum.

"Ne olmuş iblislere? Safkanlar nereye giderse onlar da oraya gider ve safkanlar iyi korunuyor. Bir de Lucian'ın safkanlarla beslediği iblisler var ki o konuda elimizden bir şey gelmez."

Apollo geriye yaslandı, Hummer'ın tavanına daha önce hiç görmemiş gibi baktı. Tavan ışığına dokundu, ışık yanınca da söndürdü. Işıklı şeyler tanrıların da dikkatini dağıtıyordu anlaşılan. Kaşlarını çattı, ışığı tekrar yakıp söndürdü.

"Apollo," diye çıkıştım.

Bana baktı. "Lucian ile İlk büyük olasılıkla New York'taki Konsey'i ele geçirecekler, o yüzden Konsey üyeleri ve Avcılar oradaki Akit'i terk ediyor."

Kalbim duracak gibi oldu. "Babam..."

"Baban şimdiden Üniversite'ye ulaşanların arasında mı, yolda mı, sağ mı bilemiyorum. Özür dilerim."

Omuzlarım düştü. "Ne yapıyorlar yani? Orayı mı üs olarak kullanacaklar?"

"Evet. Yani orada yüzlerce, belki de binlerce Muhafız ve Avcı olacak. Arkadaşlarının ve diğer Avcıların, Lucian taraftarlarınca öldürüldüğüne tanık oldular. Hepsi de ona diş biliyorlar."

Aiden başını ağır ağır öne salladı. "Bir ordu... bizim ordumuz."

"Marcus ile Solos daha şimdiden Üniversite'ye gitme planları yapıyor. Oraya ne kadar çabuk varırsanız o kadar iyi."

Bu planı destekleyebilirdim. Evet, arkasında gayet bencilce bir sebep vardı. Babamın orada olma ihtimali bile benim için yeterliydi.

"Deacon ve diğerleri orada daha güvende olur," dedi Aiden. "En iyisi oraya gitmek."

Şimdi sadece kendi çıkarımı düşündüğüm için kendimi beş para etmez biri gibi hissediyordum. "En erken ne zaman yola çıkabiliriz?"

"Mümkün olduğunca çabuk," diye yanıt verdi Apollo. "Üniversite'ye varınca bu işe bir nokta koymak isteyenlerle konuşabiliriz. Sonra da Lucian'a karşı harekete geçebiliriz..."

"Ve de onları kukla gibi oynatan tanrıyla," diye lafa karıştım kendimi tutamayıp. "Ona karşı da bir şeyler yapmak istiyoruz, değil mi?"

Apollo masmavi gözlerini gözlerime dikti ve oradan ayırmadı. "Evet, öyle."

O anda ipliğini pazara çıkarmak istedim fakat beni bundan alıkoyan tek şey Aiden'dı... bir de benliğimin, Laadan'in büyüyüp olgunlaştığını öne sürdüğü küçücük bir parçası. O bunu anlıyor gibiydi.

"Ama ben önce Dionysus'u bir yoklayayım." Apollo'nun gözü hâlâ bendeydi ve onu pek yakında göreceğimizi biliyordum. "Size tekrar uğrarım."

Sonra kayboldu.

Aiden bana yan yan baktı. "Bazen harbiden nefret ediyorum ondan."

"Sadece sen değil, ben de," diye mırıldandım.

Gökyüzü siyahtan laciverte dönerken Apple River'a vardık. Hummer'dan indiğimizde evin ışıkları yanmıyordu ve tek ses kuşların uzaktan gelen çığlıklarıydı.

Aiden gerindi, sırtını esnetti. Sonra durdu, beni aracın diğer yanından ona bakarken yakaladı. "Gel buraya."

Bu dünyada bana bunu söyleyebilecek ve sözünü dinletebilecek tek kişi oydu. İtaatkâr bir tavırla Hummer'ın önünden geçip yanına geldim. Esnememi elimle örterek "Hayrola?" diye sordum.

Aiden yanaklarımı tutup başımı hafifçe geriye yatırdı. "Hiç uyumadın."

"Sen de."

Yorgun argın gülümsedi. "Arabayı kullanıyordum."

Ellerimi bileklerine koydum. Gözlerimiz kilitlendi. "Yeraltı Dünyası'na gidip sağ salim döndüğümüze inanamıyorum."

"Ben de." Başparmakları elmacık kemiklerimi okşuyordu. "Harikaydın."

"Örümcekler hariç..."

Başını eğdi, burnu burnuma süründü. "Örümcekleri kastetmiyorum ben."

"Neyi kastettin o zaman?"

Aiden gülümsedi, nefesi sıcak ve baştan çıkarıcıydı. "Ben örümceklerden sonra yaptığımız şeyi diyordum."

"Ya... ay!" Nefesimi tuttum, bir anda dizlerimin bağı çözüldü. "*Onu* demek."

"Evet." Dudakları dudaklarıma değdi. "Onu."

Gülmeye başladım çünkü gerçekten de harikaydı kastettiği şey. Fakat Aiden beni öptü, öpünce eriyip ona yapıştım. Öpüşüğünde aşkın yanı sıra kuvvet de vardı, onunla ortak bir geleceğin nasıl olacağının ipuçları vardı. Her şeyin ortasında hâlâ böyle anlar yaşayabilmemizi seviyordum... sevmek ne kelime, *bayılıyordum* buna. Ne bizden başkası vardı ne de aramızda duvarlar. Öpüşmemiz ateşli bir hal aldı, dili dudaklarımın ötesine geçti, parmaklarımı bileklerine gömdüm. Aiden'dan ihtiraslı, gırtlaksı bir ses yükseldi ve o an...

"Siz kendinize bir oda falan bulsanıza," dedi Apollo birden-bire. "Ah, zavallı gözlerim..."

İnledim. Gerçek kimliğinde bile zamanlaması kusursuzdu.

"Tanrılar aşkına," dedi Aiden tükürürcesine. Geri çekildi, başımın üstünden Apollo'ya tiksintiyle baktı. "Bizi dikizlemekten zevk mi alıyorsun sen?"

"Nelerden zevk aldığımı bilmesen daha iyi."

Yüzümü ekşittim. "İğrenç."

Aiden alnımı öptü, ellerini yanaklarımdan aşağı indirdi. Kolunu omuzlarıma attı, beni gövdesinin korunaklı alanına çekti, ben de yanağımı göğsüne yasladım. "Dionysus'la konuştun mu bari?"

Apollo arabanın tamponuna yaslandı. "Evet. Şu anda işinin başında."

"Bunların arkasındaki tanrının Dionysus olmadığı ne malum?" Esnerken ağzımı tekrar elimle örttüm. "Bize yalan söylemediğini nereden bileceğiz?"

"Dionysus savaşla falan ilgilenmez ve böyle bir şey tasarlaması için motivasyonu yok."

"Ne zaman bize haber verecek?" diye sordu Aiden.

"Gün bitimine kadar ondan haber alırız." Apollo'nun bakışları koyu mavi göğe kaydı. "Sabah oldu neredeyse. İkinizin dinlenmesi lazım."

Aiden başını eğip bana baktı. "Hadi, içeri girelim."

Geri çekildim, Apollo'ya batım. "Ben bir iki dakikaya gelirim. Apollo'yla konuşmak istiyorum."

Duraksadı, sorgularcasına bana baktı. Bu konuda onu karanlıkta bırakmaktan nefret ediyordum ama başka yolu yoktu, çünkü Aiden aklımdan geçeni bilse hemen durdururdu, o zaman da dünyanın sonu gelirdi.

"Önemli bir şey değil," deyip güldüm. "Hemen geliyorum."

Aiden, Apollo'ya baktı, sonra içini çekti. "Tamam, ben de gidip... Deacon'ı falan uyandırayım."

"Eminim çok hoşuna gider," dedim.

Kısacık gülümsedi. "Evet."

Ahşap evin kapısı Aiden'ın ardından kapanınca Apollo'ya baktım ve takmakta olduğum maske yüzümden kayıp gitti.

Göz göze geldik, Apollo iç geçirdi. "Alexandria..."

"Benden bir şeyler gizlediğini biliyordum. Beni öldürüp kurtulmanız o kadar kolayken beni hayatta tutmak için çırpınmanızın ardında önemli bir sebep olmalıydı. Beni öldürseniz Seth sorunu kendiliğinden çözülüverirdi, o yüzden neden bu riski göze aldığınızı anlamamıştım."

Ne diyeceğini bilemez gibiydi. Aferin... bir tanrının nutkunun tutulmasına yol açmıştım. Bir sıfır öndeydim. Şimdi ikinci golün peşinde koşacaktım. "Tanrı Katili'ne ihtiyacınız var."

Uzunca bir süre geçti. "Bunun tekrar olmasını önlemeliyiz."

"Bunun sorumlusu olan tanrıyı öldürmemi istiyorsunuz." Öfkelenmiştim, ama aynı zamanda incinmiştim de, Yeraltı Dünyası'ndan ayrıldığımızdan beri sızlıyordu içimdeki yara. Sebebini anlamıyordum. Apollo ile aramda kan bağı olabilirdi ama o bir tanrıydı ve tanrılar da empati denilen şeyden nasiplerini almamış bir avuç sosyopat gibiydi, yine de canım çok yanmıştı.

Derinden yaralanmıştım.

Çünkü sonunda, hem aslandım *hem de* kuzu; öldürecek ve öldürülecektim. Apollo bunu söylememişti ama söylemedikleriden varmıştım bu sonuca.

"Bu tür bir yıkımı tekrar göze alamayız Alexandria. Binlerce masum öldü, daha nicesi *ölecek*. İlk'i durdursak bile tekrarlanacak bu." Elini omzuma koydu, çok ağırdı. "Biz tanrılar birbirimizi öldüremeyiz. Öldürebilecek tek şeye ihtiyacımız var. Tanrı Katili'ne... yani sana."

Ona bakıp afalladım. "O zaman, Seth'i öldürmemi istemiyorsun."

Burnundan soludu. "Çoğu zaman istiyorum ama onun gücünü almalısın ve bunun için de sağ olması şart. Onu yenmene ve gücünü kendine aktarmana ihtiyacım var."

Ellerimi yumruk yaptım. Üstüne saldırıp o sarı bukleleri yolmamak için var gücümle uğraşıyordum. "Bana başından beri yalan söyledin."

"Hayır, söylemedim," dedi gözünü bile kırpmadan.

"Yalana bak! Daha ben Uyanmadan önce gelip Seth'i öldürmemi istedin! Üzümlü soda içip Örümcek Adam pastası yerken hem de."

"Seth'i öldürmeni *istiyorum* ama *ihtiyacım* bu değil."

Ağzım bir karış açık kalmıştı. "Söz oyunları yapma!"

"O sıralar, Seth'in gücünü sana aktarmanın bir yolu olup olmadığından bile emin değildim," diye açıkladı sakince. "Şüphelerim vardı. Kız kardeşimin de öyle, bir türlü emin olamıyorduk. Öyle ya da böyle, Seth'in senin gücünü almasına izin veremeyiz. Yenip gücünü elinden alamıyorsan o zaman öldürmelisin onu."

Apollo'ya kalsa her şey basitti. Bana, kalk bakkala git, peynirli çerez yoksa fıstıklısından al dercesine söylüyordu bunu. Delilikti.

"Bu işin sonunun korktuğun gibi bitmesini istemiyorum ama başkalarını ancak bir yere kadar engelleyebilirim."

"Tabii ya, ben bu tanrıyı –kim olduğunu öğrenirsek elbette ortadan kaldırdıktan sonra büyük olasılıkla tanrılar bana düşman kesilecek çünkü beni tehdit olarak görecekler. Eminim ellerinin altında bir Mezhep üyesi vardır, değil mi? Hiçbir şey yapmasam bile işlemediğim bir suçun hâkimi ve jürisi onlar olacak."

Yine o kahrolası sessizlik oldu, ardından "Herkes ölür, ama sonunda önemli olan ne uğruna öldüğündür, Alexeandria," dedi.

Tanrılar aşkına, benliğimin bir kısmı –büyük bir kısmı– Apollo'nun bacaklarının arasına tekmeyi basmak istiyordu ama onu anlıyordum. Ne kadar berbat da olsa anlıyordum. Belki de o yüzden üstüne saldırmıyordum. Bir ya da iki yaşamı feda etmek, milyarlarcasını kurtaracaktı. Bunu anlıyor, hak da veriyordum. Hatta feda edilecek yaşam *benimki* olmasa destekleyebilirdim de.

Fakat benim yaşamımdı söz konusu olan.

Hep de benimki olacaktı.

Yenir yutulur şeyler değildi bunlar. Tümüyle kavrayamıyordum bile. Kendimi aşırı bencil hissediyordum ama yapılması gerekeni de biliyordum.

Tanrılar aşkına, böylesi kararlar verecek kadar büyük de değildim, olgun da.

Öyle bir suskunluk çökmüştü ki dalları kımıldatan hafif esinti bile aşırı gürültülü gibi geliyordu. Eğer o acayip tanrı sezme becerim olmasaydı Apollo'nun gittiğini bile düşünebilirdim. Halbuki oradaydı, bekliyordu.

"Hiç başka yolu yok mu?" diye sordum.

Yanıt vermedi, bunun hayır anlamına geldiğini düşündüm.

İçim kararmıştı, başımı kaldırdım. "Ölürsem ne olacak?"

Apollo hemen yanıt vermedi. "Bir savaşçının ölümünü tadacaksın. Bu şerefli bir şeydir. Başka hiçbir şey istemeyeceksin."

Yaşamak hariç, ama sanırım orası tartışmalı bir konuydu. "Acaba sonrasında Aiden'a... göz kulak olur musun?"

Tanrıyla göz göze geldik, başıyla evetledi.

Genzim yanıyor, tıkanıyordu. Koyu renk çakıllara odaklandım. "O... anne ve babasının cesetlerini görmek zorunda

kalmıştı Apollo. Beni öyle görmesini istemiyorum, tamam mı? Beni görmemesini sağlayabilir misin?"

"Arzun buysa."

Aiden'in bu dehşetin tamamından değilse bile bir kısmından kurtulacağını bilmek içimi rahatlatmıştı. Dudaklarımı sımsıkı bastırdım. "Marcus'la ve geri kalanlarla da ilgilenir misin peki?"

"Evet."

"Tamam." Yutkundum ama hâlâ boğuluyor gibiydim. "Bir süre yalnız kalmak istiyorum."

"Alex..."

Bakışlarına karşılık verdim. "Lütfen git."

Bir şey diyecek gibi oldu, sonra başını öne salladı ve öylece kayboluverdi. Orada daha ne kadar durdum bilemiyorum ama nihayet ayaklarımı sürüye sürüye verandaya gidip basamaklara oturdum.

Hâlâ süren gece ayazı alev alev yanan yanaklarımı acıtıyordu. Gözyaşları gözlerimi yakıyordu fakat ağlamayı reddediyordum. Ağlamanın hiçbir şeye faydası yoktu. Olacakları değiştirmezdi. Seth'e ulaşmayı bir şekilde başarsam da, o benim gücümü almadan gücünü kendime aktarsam da, o gizemli tanrıyı ortadan kaldırsam da, kuduz bir köpek gibi uyutulacaktım. Artık bir tehdit teşkil etmediği halde Seth de muhtemelen öldürülecekti. Kim bilir, belki onu etkileyecek ben olmadan düzelirdi. O zaman, olması gerektiği gibi sadece Apollyon olarak kalırdı ve bizden sadece bir tane olurdu, falan filan.

Gözlerimi, ağrıyana kadar ovuşturdum.

Günlerden neydi acaba? Nisan ayında mıydık? Normalde, bir aydan kısa bir süre içinde Akit'ten mezun olmam gerekiyordu. Böyle bir şey olmayacaktı elbette. Çok şey değişmişti ve bir daha aynı olmayacaktı. Kaderim de değişmiş miydi acaba,

yoksa hep böyle bir yanım vardı da kimse bana haber verme zahmetine girmemiş miydi?

Aklıma bir fikir geldi. Çılgıncaydı, ama Seth'le o acayip bağlantının gerçekleşmesine izin vermeyi düşündüm. Ağrı şakaklarımdaydı yine. Belki de bildiklerimi anlatabilirdim ona. Belki de ondan geriye hâlâ dinleyip umursayacak kadar bir şey kalmıştı.

Başımı iki yana sallayıp ellerimi aşağı indirdim.

Seth muhtemelen bunu vazgeçmem için bir diğer gerekçe olarak kullanırdı.

Birkaç defa derin derin soludum, Seth'le ilgili düşünceleri zihnimden kovdum ve nedendir bilmem, babamı düşündüm. Zorlu bir hayatın yıprattığı yüz hatları canlandı kafamda. Geniş elmacık kemikleri ve köşeli çenesi, bir savaşçının çehresi olduğunun kanıtlarıydı. Aslında birbirimize çok benzemiyorduk fakat gözleri... benim gözlerimdi.

Babamı düşünmemeye çalıştım. Bu yanlıştı belki de, ancak onun Catskills'te olduğunu bilip de burada oturmak güçtü. Birbirimiz için ne ifade ettiğimizi ama asla yüz yüze gelmeme ihtimali olduğunu bilmek daha bile güçtü.

Dizlerimi birbirine bastırdım, bunca yıldır yapmakta olduğu, yapmış olduğu fedakârlığı düşündüm. İçten içe, burada ve benimle olmak istediğini ancak yapacak bir işi olduğunu biliyordum. Ayak sesleri yaklaşınca verandanın tahtaları gıcırdadı.

Avcı üniformasını hâlâ çıkarmamış olan Aiden yanıma oturdu. Gözünü dosdoğru ileriye dikti, hiçbir şey demedi. Ona baktım. Koyu renk dalgalı saçları karman çorman olmuş, her yöne dağılmıştı. Çenesinde belli belirsiz bir gölge vardı.

"Deacon'ı uyandırmadın mı?" diye sordum.

"Yok, uyandırsam herhalde yatağa bir daha giremezdim. Eğlence falan isterdi, onun da sonu nasıl bitiyor biliyorsun."

Aiden başını yana doğru eğdi. "Apollo ne zaman gitti?"

"Biraz önce."

Aiden bir an sessiz kaldı. "Bilmem gereken bir şey var mı?"

Kalbim bir an tekledi. "Yok."

Gözlerimiz buluştu; bana inanıp inanmadığını bilemiyordum fakat kolunu uzattı. Hemen yanına gittim, gövdemi onun gövdesine uydurdum, kollarını bana doladı. Yanağını saçlarıma yasladı, nefesini hissettim.

Dakikalar geçti, ardından "Bu işte beraberiz Alex. Sakın unutma. Sonuna kadar beraberiz," diye ekledi.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Apollo o gece tekrar göründüğünde her şeyi henüz hazmedememiştim. Nasıl hazmedebilirdim ki zaten? Onca şeyi atlatmanın, tanrı bilir nelerle karşılaşacağını ve sonunda %99 ihtimalle öleceğini bilmenin insanı pek motive ettiği söylenemezdi. O yüzden ben de yapabileceğim tek şeyi yaptım.

Sonuç kısmını aklımdan çıkardım.

En akıllıca yöntem değildi muhtemelen, ama aklımı kaçırmamak için yapabileceğim tek şey buydu çünkü şu anda o sonucu nasıl değiştirebileceğimi hiç bilmiyordum.

Apollo yalnız dönmedi. Oturma odasında bir anda belirdiğinde Dionysus da yanındaydı. Onu ilk kez görüyordum. Hawaii gömleğiyle, bol şortuyla üniversiteli bir çocuğa benziyordu.

Dionysus koltuğa tembelce ve küstahça yayıldı. Baygın gözleriyle odadaki dişileri süzmeye, menüden yemek seçer gibi alıcı gözle bakmaya koyuldu. O acayip gözleri bana değer değmez tek kaşımı kaldırdım.

Sırıttı. "Bu mu Apollyon?"

"Evet, benim."

"Her nedense seni daha uzun boylu hayal etmiştim."

Bu da neydi yahu? Kollarımı göğsümde kavuşturdum, ters ters baktım ona. "Neden herkes bunu deyip duruyor anlamıyorum."

Aiden, üstüne çıktığım çalışma masasına yaslandı. "Boyun *gerçekten* bir hayli kısa da ondan."

Boyumun kısalığı en büyük problemimiz değildi. Neyse ki Marcus lafa karışıp konuyu daha mühim şeylere getirdi. "Lucian'dan haber var mı?"

Tanrı gerindi, kollarını başının arkasında birleştirdi. "Sokulabildiğim kadar sokuldum. Bu sefer değişik bir şeyler vardı."

Apollo'nun yüzü asıldı. Tanrıların kaşlarının çatılmasından hiç hoşlanmıyordum. Böyle oldu mu, genelde bir şeyler çok ama çok kötü demekti. "Ne demek istiyorsun?"

"*Bir yere* kadar yaklaşabildim. Bir şey daha fazla yaklaşmamı engelledi, hatta nemflerimi bile engelledi." Ayak parmaklarını oynattı. "Bunu hiçbir tılsım yapamaz. Sadece bir başka tanrı yapabilir."

"Anlayamıyorum," dedim. "Bir başka tanrı seni nasıl engelleyebilir?"

"Güçlü bir tanrı yapabilir bunu, küçük Apollyon." Dionysus tamamı beyaz olan gözünü bana k" diye kırptı. "Görünmez bir duvara toslamak gibi. İlk ve safkan iyi korunuyor."

"Hermes mi?" dedi Marcus, düşünceli bir edayla çenesini ovuşturararak.

Dionysus alaycı bir ifadeyle güldü. "Hermes hayatta öyle bir numara çekemez."

"Kim yapabilir peki?" dedi hırçın bakışlı Solos.

"Merkezdekilerden biri," dedi Dionysus sırıtarak.

"'Merkezdekilerden biri' mi? Ne demek istiyorsun?" Luke iskemlesinde öne kaykılmış, dirseklerini dizlerine dayamıştı.

Tanrı ona şöyle bir baktı. "Olympus'ta bir sosyal ve... politik yapılanma vardır. Bir güç sırası vardır."

Laadan odanın karşı ucundan genzini temizledi. Yanındaki Olivia sessizliğini koruyordu. Caleb hakkında bir soru sormuş, sonra sesini çıkarmamıştı. Hoşuma gitmese de Caleb'a verdiğim sözü tutmuştum.

"Bize biraz daha detay verebilir misin?" diye kibarca sordu Laadan. "Bu galiba haberdar olmadığımız bir şey."

"Aslında öyle değil," diye yanıt verdi Apollo. "Konsey'lerini zi kurarken Olympus'u örnek aldınız. Her Konsey'in bir lideri var. Olympus'ta da durum aynı."

Merakım kabarmıştı. "Peki, merkezdekiler kimler?"

Dionysus'un gözbebeği olmayabilirdi, ancak hızla başını bana doğru çevirdiğinde, göğüslerime baktığından emindim. Aiden da öyle düşünüyor olmalıydı ki kaskatı kesilmişti.

"Zeus ile Hera, ardından popülerliğini hiç yitirmeyen Apollo ile kız kardeşi Artemis, sonra Ares ile Athena," diye yanıtladı Dionysus. "Son olarak da Hades ile Poseidon. En güçlü tanrılar bunlar ve böyle bir numarayı da bir tek onlar yapabilir."

"Hades olmadığı kesin. Beni Yeraltı Dünyası'na götürmek istiyordu. Poseidon olduğunu da hiç sanmıyorum çünkü İlah Adası'nın altını üstüne getiren oydu."

Aiden, Apollo'ya göz ucuyla baktı.

Güneş tanrısının gözleri kısıldı. "Tabii, tabii, hepsini ben yaptım."

"Hepsi de yapmış olabilir," dedi Dionysus, sonra yüksek sesle esnedi. "Herkesi kandırmaları gerekiyordu, o yüzden bizi bile kandırdılar." Vurdumduymaz bir tavırla omuz silkti. "Böyle işte."

"Bir şey hissettin mi?" Dionysus başını iki yana sallayınca Apollo yumruklarını sıktı. "Bize o tanrının kim olduğunu söyleyebilecek *herhangi bir şey* var mıydı? Ne olursa fark etmez."

"Aslında ona bakmıyordum. Benden o salak safkanın peşine kaç kişi takılmış diye bakmamı istemiştin, ben de öyle yaptım."

Apollo'nun çenesinde bir kas seyirdi, neredeyse kükreyerek "Ne gördüysen anlat o zaman!" dedi.

"Gördüklerim iyiye alamet değil."

"Ayrıntılar," dedi Apollo burnundan soluyarak. "Ayrıntılar."

Dionysus sarhoş mu yoksa kafası mı iyi diye merak ettim. Kanepenin diğer ucundaki Deacon'la göz göze geldiğimizde onun da aklından aynısının geçtiğini anladım. Deacon'ın yanında, kanepenin kolunda oturan Lea bile Dionysus'a *bunun nesi var* der gibi bakıyordu.

"Yanında bine yakın melez Avcı ve Muhafız var, belki daha bile fazla. Dahası, safkanlardan oluşan bir de beyin takımı var. Bu kadarla da kalmıyor." Durakladı. Bunu daha dramatik bir etki bırakmak için yaptığını biliyordum. "Yanında ölümlüler de var."

Çenem yere düşecek sandım. "*Nee?*"

"Askerler," diye karşılık verdi Dionysus. "Ölümlü askerler. Gönüllü askerler. Onların da sayısı beş yüz civarı."

Oturduğum masadan aşağı yuvarlanıyordum az daha.

"Bu nasıl olabilir?" diye sordu Lea. Sonra yüzünü buruşturup gözlerini kıstı. "Zorlama büyüsü kullanıyor olmalı."

"Hayır." Marcus, Apollo'ya dönerken başını iki yana salladı. "Hiçbir safkan bu kadar fazla ölümlüyü kontrol edemez. Çevresinde yüz tane safkan olsa da yapamaz bunu."

"Tanrının işi." Apollo iğrenmiş gibiydi.

Bunu düşününce midem bulandı. Ölümlüleri böyle kullanmak öyle yanlıştı ki. Ne kadar silahlı olurlarsa olsunlar, bir Muhafız'la ya da Avcı'yla girecekleri mücadeleden sağ çıkmaları olanaksızdı. Onlardan çok daha hızlı ve daha iyi eğitimliydik. Ölümlüler piyon olarak kullanılacaktı, o kadar. İğrenç bir şeydi bu.

Oda öyle bir öfkeyle dolmuştu ki, elimi uzatsam tutabilecek gibiydim.

"Ben anlayamıyorum." Deacon bir elini saçlarının arasından geçirip ensesine koydu. "Böyle bir şey ölümlüler dünyasının ilgisini nasıl çekmez?"

"Ölümlülerden biri orduda üst rütbeli olmalı, böyle bir şey yapıp buna gerekçe bulabilecek birisi." Apollo'nun dudakları incecik bir çizgiye dönüşmüştü. "En azından, ben olsam öyle yapardım."

"Bir tür acil durum ilan etmiş olmalılar," diye ekledi Marcus. "Ülkede felaketlerden payını almadık yer kalmadı. Fark edilmek bu tanrının umurunda bile değil diye düşünmeye başlıyorum."

Aiden masanın kenarını kavradı. "Görülme riskinin önemsiz olduğu ortada bence. Kahretsin, belki önceden planlanmış bir şey bile olabilir."

Tüm gözler ona döndü.

"Bir düşünün. Bir tanrı neden tüm bunları tezgâhlasın ki? Ya da Lucian'ın isteklerine neden uysun?" diye sordu Aiden. "Tanrıları ortadan kaldırdıktan sonra ne yapacak, Olympus'u mu yönetecek? Ya Olympus'u ve de ölümlüler diyarını yönetmekse isteği?"

Birden tüylerim diken diken oldu. Tanrıların var olmadığı, bu da yetmezmiş gibi tek bir tanrı tarafından yönetilen bir dünyayı aklım almıyordu."

"Buna izin veremeyiz," dedim.

Apollo'yla göz göze geldik. "Hayır, veremeyiz."

Bakışlarımı kaçırdım çünkü bu tanrıyı durdurmanın ne

anlama geldiğini şu anda düşünmek istemiyordum. Gerçi temizledim. "Lucian'la Seth'in bundan haberi olup olmadığından bile emin değilim."

"Fark eder mi?" diye sordu Lea, her zamanki gibi şirretliği üzerindeydi.

Sesinin tonunu duyunca dudaklarım seyirdi. "Etmez sanırım, ama insan kimin kimi kullandığını merak ediyor doğrusu. O tanrı başarılı olursa, onlara ne olacağını da. Onları elinin altında mı tutacak, ortadan mı kaldıracak? Bunların hiç mi farkında değiller?"

Odadaki çoğu kimsenin umurunda bile değildi, orası barizdi fakat Marcus yanıma geldi, çalışma masasına diğer taraftan yaslandı. "Bildiklerini hiç sanmıyorum. Bir bakıma, yol açtıkları şeyler bir yana, trajik bir durum."

"Asıl başarırlarsa trajik olacak." Dionysus doğruldu, kollarını başlarının üstüne uzattı. "Hadi, ben kalktım."

Apollo başıyla onaylardı, Dionysus gösterişli bir hareketle reverans yaptıktan sonra kayboldu.

Başımı iki yana salladım. "Tamam. Uçurtma gibi uçuyordu diyenler kimler?"

Odadaki tüm eller havaya kalkınca, güldüm.

"Yani yarın sabah Üniversite'ye doğru yola mı çıkacağız?" diye sordu Olivia, sıkı bir lüleyi çekiştirerek. "O tanrı madem bu kadar kurnaz ve içten pazarlıklı, sizce Alex'in oraya gideceğini akıl etmeyecek mi? Demek istiyorum ki, kötü emellerine ulaşmak için Lucian'la Seth'i kullansa bile Alex'e ihtiyacı var, değil mi? Çünkü Seth'i zaten kontrol ediyor ya da etmek istiyor."

Herkes sustu, kendimi bir büyütecin altındaki karınca gibi hissettim biraz.

Apollo'ya baktım fakat gözünü, masanın üstündeki dünya küresine dikmişti.

Sonunda Marcus, "Bir hareet yapmak da burada oturmak kadar tehlikeli," dedi. "Güney Dakota'da daha güvende oluruz."

"Alex de orada daha güvende olur," diye mırıldandı Luke, ellerine bakarak.

İtiraz etmeye kalkıştıysam da sözü Lea aldı. "Sanırım bize düşen, Seth ile bu tanrının Alex'e ulaşmasını önlemek."

Şaşkınlıktan ağzım bir karış açık kalmıştı.

Bana bilmiş bir tavırla güldü. "Tekrar sapık Alex'e dönüşmene, dünyanın sonunu getirmene izin veremeyiz."

"Hakkı var," deyip sırıttı Deacon.

Gözlerimi kıstım. "Durun bir saniye, millet. Ben..."

"Ne o?" deyip beni dirseğiyle dürttü Aiden. "Seni korumamızı istemiyor musun yoksa?"

"Sorun o değil." Apollo'ya baktım, ama kahretsin, o küre karşısında *büyülenmişti* resmen. "Eğer bir tanrı kıçımın peşine düşecekse..."

"Kıçın güzel de ondan," diye mırıldandı ayakkabısının burnuna bakan Aiden. Yüzünde küçük bir sırıtış vardı.

Ona dik dik baktım. "*Dahası*, Seth de peşimde... bu gerçekten çok tehlikeli olacak. Hayatınızı benim uğruma riske atmanızı istemem."

Lea burnundan soludu. "Bu kadarı da olmaz be Alex, egon almış başını gidiyor. Beni bilirsin. Seni bir iblis ordusunun önüne seve seve atarım ancak seni onlardan korumak milyonlarca insanın hayatını kurtaracaksa, aynı saftayız demektir. Bu olay seninle bitmiyor."

"Benimle bitmediğini ben de *biliyorum*." Yanaklarımızı kıpkırmızı olmuştu ve Deacon'ın salakça sırıtışı da üstüne tuz biber ekiyordu. "Beni iblisin önüne atmaktan çekinmeyeceğini de biliyorum ama hiçbirinizin canı yansın istemiyorum."

"Buradaki herkes risklerin farkında Alex." Marcus'un sesi

sertti, bana Akit'te, zamanının çoğunu bana bağırarak geçirdiği günleri hatırlatmıştı. "Hiç kimse zorla yapmıyor."

"Hiçbirimiz başka bir şey yapmayacağız." Olivia çekingen bir tavırla güldü. "Hepimiz olanlar yüzünden birilerini yitirdik. Bunu durdurmak, tekrarlanmasını önlemek için geçerli sebeplerimiz var."

"Benim bile," dedi Deacon. "Bu olaylar başladı başlayalı günde on iki saat uykumu alamıyorum. Çok trajik."

Gözlerini devirdi Aiden.

"Herkes mücadeleye hazır." Laadan gülümseyerek yürüdü, Marcus'un yanında durdu. "Bu sadece senin savaşın değil."

"Asla sırf senin savaşın olmadı," diye düzeltti Solos.

"Bir başka deyişle," dedi Marcus, zümrüt renkli gözleriyle gözlerimin içine bakarak, "bu işte yalnız değilsin. Hiç de olmadın."

"Olmayacaksın da," diye sessizce tamamladı Aiden.

Vay be. Bu odadaki herkesi, hatta Lea'yı bile seviyordum şu an. Gözyaşları gözlerimi yakıyordu, kimse görmesin diye başımı öne eğdim. Doğrusu, tüm bunların nasıl biteceğini –bitebileceğini– öğrendiğimden beri kendimi hiç olmadığı kadar yalnız hissetmiştim. Fakat burada oturup onları duyunca...

"Grup olarak kucaklaşalım mı?" diye teklifte bulundu Deacon.

"Kapa çeneni," dedim ama güldüm.

Aiden bir kolunu omzuma attı, beni kendine çekti. Melezlerin, safkanların ve bir de tanrının gözü önünde şakağımı öptü. "Tek başına olmadığını kabullenmek zorundasın. Anca beraber, kanca beraber."

Başımı kaldırıp hepsine baktım. Diyecek söz bulamıyordum.

Luke gülümsedi. "Biliyorum. Hepimiz muhteşemiz."

Tekrar güldüm.

"Bunu yapmak için doğduk," dedi Olivia, omuz silkerek. "Bir iki ay sonra işimiz bu olacak zaten. Hazırız."

Lea, çoktan hazır olduğunu belirten bir sırıtışla baktı Olivia'ya. "Sıkıysa çıksınlar karşımıza."

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Ertesi sabah, güneş panjurların arasından süzüldüğünde taş çatlasa bir iki saat uyku girmişti gözüme. Herkesin önümüze çıkacak her şeye hazır olduğunu söylemesinin üstünden saatler geçmişti ama... bunun benim için ne kadar değerli olduğunu anlatacak sözleri bulamıyordum hâlâ. Bununla beraber görünmez bir ağırlık da omuzlarıma binmiş, bütün gece büyümüş, beni ezip yatağın içine gömmüştü. Hiçbirini durduramazdım –ve durdurmaya kalkışmazdım da, tıpkı onların beni durdurmayacağı gibi– fakat kafamda bin bir tilki birbirini kovalıyordu.

Düşüncelerim dönüp dolaşıp hayatlarını kaybedebilecekllerine takılıyordu. Daha şimdiden nice insan ölmüştü ve ne kadar Polyannacılık oynamaya çalışırsam çalışayım, içten içe biliyordum ki korkunç, şiddetli bir şey bekliyordu bizi. Ölüm, daha onlar kendilerini bu işe adamadan önce gelmiş, kapının diğer yanında ya da bir başka eyalette sabırla bekliyordu. Çünkü hiçbir şey ölüm kadar azimli değildi. Muhtemelen dünyada en çok zamana sahip olan oydu.

Onları –bizi– Yeraltı Dünyası'nda neyin beklediğini bilsem de, ölümlerini görme düşüncesini içim kaldırmıyordu. Elimde olsa Aiden dâhil hepsini alt kattaki kafese kilitleyiverirdim. Bunun sonu iyi olmazdı elbette, ancak Apollo'nun benden istediğini, Solaris'in ikazını ve Seth'in işi hangi raddeye vardırdığını düşününce, olayların bir felaketle sonlanacağı kesindi.

Aiden yanımda dönüp bir elini belime atınca yüzümü buruşturdum. "Özür dilerim."

Daha yakına sokuldu. "Ne için?"

"Seni de ikide bir uyandırıp durdum." Geri geri ona yaslandım, dönüp baktım. Koyu bir saç cümbüşünün içinden iki gümüş göz bakıyordu. "Biliyorum öyle yaptığımı."

"Çok değil." Aiden tek kolunun üstünde doğruldu. Gövdesi gevşemişti ama bakışları kaygılıydı. "Ne kadar uyudun?"

Yalan söylemek geçti aklımdan, sonra başımı iki yana salladım, sırt üstü yattım. "Birazdan yola çıkacağız."

Aiden başını öne salladı, gözlerimi araştırdı.

Parmaklarımı birbirine doladım, gülmeye çalıştım. "Yolculuk ne kadar sürecek?"

"On saat civarı diye düşünüyoruz."

Eyvahlar olsun. "Deacon da bizimle mi geliyor?"

"Evet. Luke ile Marcus da. Solos da kızları alacak."

İçimde bir huzursuzluk vardı ama adını koymak istemiyordum. "Böylesi iyi mi sence?"

Aiden ellerini ellerimin üstüne koyup beni durdurdu. "Olivia ile Lea çok iyiler, sen de biliyorsun."

Öyleydiler. Özellikle de Lea... She–Ra gibiydi. Solos ile Marcus önceden dışarı çıkmış, iletişimimiz kopmasın diye fırlatıp atılabilecek iki cep telefonu almıştı.

"Solos onlara bir şey olmasına asla izin vermez. Laadan de öyle." Konuşurken ellerimi birbirinden ayırdı, parmaklarını

parmaklarıma doladı. "Bin kilometreye yakın sahipsiz alandan geçeceğiz. Her şey yolunda gidecek."

İçimdeki o huzursuzluk tekrar çıktı ortaya. "Korkmuyorum."

"Korkuyorsun demedim ki."

Gözlerimi kıstım.

Aiden güldü. "Ama korkuyorsun."

"Ben..."

"Yine bir duygu mahrumiyet odası mı bulayım?" Hatırlayınca yanaklarım kıpkırmızı kesildi, onun ise ağzı kulaklarına vardı. Güzel gamzeleri ortaya çıktı ve midem değil, yüreğim yerinden çıkacak gibi oldu. "Önemli değil Alex."

"Nedir o?" Sesim korkunç derecede kırılgan geliyordu. Normalde nefret ederdim bundan, özellikle de bèlalı bir Apollyon olduğum için. Fakat Aiden'ın yanında numara yapmam gerekmiyordu. Arada unuttuğum oluyordu gerçi.

"Korkmak normaldir Alex, önemli değil. Karşımızdakiler korkutucu ve çok... boktan şeyler."

Bunun üzerine güldüm. "Küfrettin."

"Ettim, evet."

Ama gülücüğüm hemen soldu çünkü *gerçekten* korkunç ve boktan şeylerle karşı karşıyaydık. Aiden yarısının bile farkında değildi. "Sen korkuyor musun peki?"

Bir an yanıt vermedi. İşittiğim tek şey antika duvar saatinin kesintisiz tik takları ve rustik ahşap duvarların dışındaki kuşların uzaktan gelen cıvıltısıydı. "Evet."

Bunu itiraf ettiğini duymak rahatlatıcı olduğu kadar korkutucuydu da. "Sen hiç korkmazsın ki."

Aiden başını iki yana salladı, gülümsemesi muzip bir hal aldı. "Doğru olmadığını sen de biliyorsun. Beni korkutan birçok şey var Alex."

Gözünün içine baktım. "Anlatsana bana."

Yanıma uzandı, beni üzerine çekti. Yanağım göğsüne yaslanmıştı. "Deacon'ın yaralanacağından ya da başına daha kötü bir şey geleceğinden korkuyorum. Başkalarını da kaybedeceğimizden korkuyorum." Bir an durakladı, yanağımın altında kalp atışları hızlandı. "Yüzleşeceğin şeyden... yapman gereken şeyden ve bunun seni nasıl etkileyeceğinden de."

Parmaklarımı beline dolanmış örtülere geçirdim, itiraz etmeye çalıştım. "Bana bir şey olmayacak." Dilimi yakıyordu bu sözler.

Göğsü hızla yükseldi. "Bir şey olmaması değil istediğim."

Gözlerini görebileyim diye kaldırdım başımı. Koyu gri ve kasvetliydi gözleri. Gülmeye çalıştıysa da, biraz önce benim gülümsemem gibi, yapmacıktı bu da.

"Sadece iyi olman yetmez, fazlasını istiyorum." Aiden yanağımı kibarca avucuna aldı. "Ömrünün geri kalanında kâbuslarla boğuşmanı, annenin yüzü yerine Seth'inkini görmeni istemiyorum. *Bunun* seni rahatsız etmesini istemiyorum."

Ansızın her şey aşırı gerçek, aşırı yakın geldi bana. Doğrulup aramıza biraz mesafe koydum ama hâlâ yanıyordum, boğuluyor gibiydim. "Yapılması gerekeni biliyorum."

Bunun benim için ne anlama geldiğini de biliyordum.

Peşimden gelip araya yeni koyduğum boşluğu kapattı. Yüzü, o güzel dudakları benimkilerden birkaç santim uzaktaydı. "Biliyorum Alex. Bunu yapacağını da biliyorum çünkü bir an olsun başarısız olacağını düşünemem. Başarısız olamazsın. *Olmayacaksın.*"

Sesindeki ıstırap ve kararlılık karşısında dudaklarımı birbirine bastırdım. Başarsam da, başarısız da olsam hepsi aynı kapıya çıkıyordu.

"Bak bana," diye buyurdu.

Bakışlarımı kaçırdığımın farkında bile değildim ama elini yanağımda hissettim. Çenemi, gözlerimiz kilitlenene, ben hareket edemez hale gelene kadar kaldırdı.

"Seth'i öldürmenin kolay olmayacağını da biliyorum. Kastettiğim işin fiziksel boyutu değil. Ona değer verdiğini biliyorum. Hatta bir parçan onu seviyor da olabilir."

Aklından geçenler ödümü koparmıştı, çünkü dediği yüzde yüz doğruydu. Başımı iki yana salladım. "Aiden..."

"Anlıyorum." Dudaklarında samimi bir gülücük oynaştı. "Bana hissettiklerinle aynı şeyler olmadığının farkındayım. Ama bu, ona karşı hislerini daha güçsüz ya da daha önemsiz kılmaz."

"O..." Ne diyeceğimi bilmiyordum. Aiden haklıydı. Bir yanım hâlâ Seth'i seviyordu. Bu sevgi Aiden'a karşı beslediğim sevgi gibi değildi, ama daha yapmacık ya da etkisiz de değildi. Seth'in yaptığı onca şeye karşılık, bunların *öncesinde* yaptıklarını da hatırlıyordum. Tıpkı annem meselesinde olduğu gibiydi fakat sonunda, sanki en baştan kaderimde varmış gibi, onun canını alan ben olmuştum.

Sevdiklerini öldüreceksin...

Aiden alnını alnıma yasladı. "Birine ihtiyacın olduğunda Seth yanındaydı. Onun seninle iletişim kurmasının ötesinde, aranızda bir bağ var. Bunu kopardık ama altında başka bir şey var. O senin bir parçan."

Şaşkınlıkla nefesimi tuttum. "O... öyle korkunç şeyler yaptı ki."

"Evet." Aiden şakağıma bir öpücük kondurdu. "Ama iyi şeyler de yaptı, biliyorum ki eski halini unutamıyorsun onun. Bunların senin için kolay olmayacağını da biliyorum."

Seth'i öldürmek derin bir yara açacaktı bende ve sonrasında, bu dünyada ne kadar ömrüm olursa olsun, asla iyileşmeyecekti o yara. Seth benim bir parçamdı... biraz deli de olsa,

parçamdı işte. Bu hayal bile edemeyeceğim denli değiştirecekti beni. Tıpkı annemle yüzleşmemin değiştirdiği gibi. Fakat bu defa farklıydı.

Apollo, Seth'i öldürmemi istemiyordu. Onun gücünü elinden almamı istiyordu. Seth'i şu kadarcık tanıyorsam, gücünü bana kaptırmaktansa ölmeyi yeğlerdi. Ne yaptığımın farkına varırsa peşime düşerdi. O yüzden de onu durdurmaya... öldürmeye mecburdum. Seth'i öldürmek, bu olaydan sağ çıkmamın tek yoluydu.

"Alex?" diye fısıldadı Aiden. "Konuş benimle *agapi mou*."

"Korkma." Boğuk çıkmıştı sesim. "Bana bir şey... olmayacak."

Elini enseme kaydırdı, beni sanki orada sonsuza dek tutacaktı. "Bana iyi olacağını söylüyorsun. İyiymiş gibi de davranıyorsun, fakat..."

Gözlerimi kapattım. Aiden bunu yutmayacak kadar akıllıydı. Sessizce saniyeler geçti. Dilimin ucundaydı gerçek, içten içe yakıyordu beni. Ona neler olabileceğini söylemek istiyor, ihtiyaç duyuyordum buna. Fakat sırtına bir de bunu yüklemek adil değildi. Zaman uzayıp gidiyor ama bir türlü yetmiyordu."

" 'Sevdiklerini öldüreceksin.' " Kuru kuru güldüm. "Nefret ediyorum o tanrıların cezası kâhinden."

Aiden parmaklarını yanağıma yaydı. "Bunu değiştirebilecek olsam değiştirirdim. Seni bundan alıkoymak için her şeyi yapardım."

"Biliyorum." Başımı hafifçe yana eğip onu yavaşça öptüm. "Ama Kader, sürtüğün teki."

"Belki de piç kurusunun tekidir," dedi alçak sesle.

Güldüm, çünkü Aiden ne zaman sövse kendimi tutamıyordum. Böyle sözler diline yakışmıyordu ama onun ağzından her nasılsa seçkin sözcükler gibi dökülüyordu. Bir İngiliz'in küfret-

mesi gibi. Neyse, bu konuyu daha fazla deşemeyecektim. Düşünmek bile istemiyordum ama bunun için beynimi bir güzel fırçalamam gerekiyordu.

Eğilip kollarımı boynuna doladım, neredeyse kucağına tırmanmıştım. "Başka şeylerden konuşsak olmaz mı?"

Aiden itiraz edecek gibiydi ama sonra başını öne salladı.

Gözlerinin içine baktım, antrenmanlarıma ikide bir geldiği o eski günleri hatırladım. Hatırlayınca yüzüm güldü. "Başarısızlığımın sebebi olarak seni görüyordum."

"Ne?" Belime sarılırken tek kaşını kaldırdı.

"Sen etraftayken, özellikle de ders sırasında beni izlerken hiçbir şeyi doğru dürüst yapamıyordum." Omuz silktim. "Senin gözünde mükemmel olmak istiyordum. Benimle gurur duymanı istiyordum."

"Duyuyorum."

Ona, sohbetimizin başından beri ilk defa gerçekten güldüm. "Senin yüzünden odaklanamasam bile, gücümün kaynağısın."

Aiden başını yana eğdi, dudakları yanağıma sürtündü. "O zaman ikimizin de sorunu aynı.""

"Hiç de emin değilim."

"Ne kadar zor olduğunu bilemezsin." Aiden dudakları dudaklarımda, içini çekti. "Seni eğitmek... sana o kadar yakın olmak. Hâlbuki tek istediğim..."

Göğsümde kelebekler uçuştu. "Neydi istediğin?"

Eğildi, ılık nefesi tüm dünyam oldu birden. "Göstersem ne dersin?"

Lafın gittiği yerden hoşlanmıştım. Beni ve beraberinde Aiden'ı aşağı çekmek isteyen kasvetten ve korkunç sondan çok daha iyiydi. "Dünden razıyım."

Beni yavaşça öptü, aramızdaki azıcık mesafeyi de kapattı, ben de hafifçe göğüs geçirdim. Beni birkaç saatte bir böyle

öpse karanlık çökmezdi. Korktuğum ve ilerde büyük olasılıkla pişmanlık duyacağım her şeyi siler atardı. Dünyam kusursuza yakın olurdu.

Kapı çalındı, ardına kadar açılmasından ve Deacon'ın pasa benzer kafasının görünmesinden bir saniye önce birbirimizden ayrıldık. Aiden homurdandıysa da gözlerinin rengi birkaç ton açılmıştı.

"Günaydın!" Sabahın bu saati için aşırı kaçan bir neşe vardı sesinde.

"Günaydın," derken yanaklarıma ateş basmıştı.

Biz daha başka bir şey diyemeden Deacon fırlayıp kendini yatağa attı, bir insan gülle gibi havada uçtu. Son saniyede yana kaçıldım. Bacakları ağabeyinin üstünde, gövdesinin üst kısmı aramızda olacak şekilde aşağı indi.

Deacon kollarını başının arkasına koydu, sonra başını geriye yatırıp bize sırıttı. "Pijama partisi gibi, değil mi?"

"Pijama partisi mi?" Aiden tek kaşını kaldırdı. "Çok acayipsin doğrusu."

"Neyse." Deacon'ın gri gözleri bana döndü. "Bir şeyleri mi böldüm yoksa?"

Aiden gözlerini devirdi, ben de gülmemek için kendimi zor tuttum. "Hiçbir şeyi bölmedin kardeşim."

"İyi, kıçınızı kaldırıp hazırlansanız iyi olur. Bir saat sonra yola çıkıyoruz." Deacon ayak bileklerini çaprazlayıp keyifle içini çekti. "Yola düşme vakti."

Saçımı arkadan topladım, sabahın bu saatinde bu enerjiyi kaç kahveye borçlu olduğunu merak ettim. "Doğal olamayacak kadar coşkulusun."

"Çok heyecanlıyım," diye yanıt verdi. "Bu yolculuğa gerçek hayattaki bir Oregon Yolu oyunu gibi bakıyorum."

Kaşlarımı kaldırdım. "Tifoya mı yakalanacaksın yoksa?"

"Ben daha çok bacağımı kırar ya da boğulurum diye düşünüyordum."

"Açlıktan ölmek gibi bir ihtimal de daima var." Sırıttım. "Ya da Kızılderililer tarafından kaçırılabilirsin."

Deacon'ın gözleri abartılı şekilde büyüdü. "Muhteşem sarı buklelerim yüzünden istiyorlar beni."

"Senin saçını kestirme zamanın gelmiş." Aiden onu zaten söz dinlemeyen saçlarını karıştırdı, sonra örtüyü üstünden attı. "Ben duşa giriyorum."

Aiden'ın bana attığı bakış, tek başına duş almayı planlamadığını söylüyordu. Bunun üzerine midemin yapmadığı akrobasi numarası kalmadı. Aiden'ın odada üstü çıplak biçimde tüm azametiyle dolaşması da üstüne tuz biber ekmişti. Damarlarımda koşturan ısıyı inkâr edemezdim ama Deacon'ın bir yere gitmeye niyeti olmadığı da ortadaydı.

Aiden kapıyı kapatana kadar bekledim, suyun tıslamasını duydum, sonra onun küçük erkek kardeşine baktım. "Ne var?"

Dudağı hafifçe yukarı kıvrıldı. "Sohbet etmemiz gerekiyor."

Ağzından ne çıkacağını bilemesem de eğlenceli olacağından emindim. Biraz kımıldanıp yanına uzandım. "Tamam. Konu ne?"

"Hayatta kalman gerekiyor."

Beni ters köşeye yatırmıştı. "Kendimi öldürtmeyi planlamıyorum zaten, Deacon."

"Hayır, ama tek ayağı çukurda, hatta eceli gelmiş biri gibi görünüyorsun." Deacon durakladı, bakışları tavandaki çıplak kirişlere takıldı. "Öyleleri nasıl görünür iyi bilirim. Epey uzun zaman aynada ben de gördüm."

Ağzımı açtım ama söyleyecek söz bulamadım.

Acı acı güldü. "Anne babama ve diğerlerine olanları gördükten sonra yaşama küsmüştüm. Aiden olmasa hayatta kalamazdım. Kalmamam gerekiyordu. Onun da." Şöyle bir omuz silkti.

"Galiba benimki sağ kalma pişmanlığı ya da ona benzer pis bir durum. Ne zaman içki ya da uyuşturucu kullansam, aşırı dozdan gitmeyi umuyordum."

Ne kastettiğini kavrayınca içim acıdı. Uzandım, koluna elimi koydum. "Deacon..."

"Ah, artık iyiyim. En azından öyle olduğumu sanıyorum. Neden işi oraya kadar vardırmadığımı biliyor musun?" Deacon başını bana çevirmişti ve neyi kastettiğini biliyordum. "Ölümden değil, ölümümün ona yapacaklarından korkuyordum."

Deacon banyo kapısını başıyla işaret etti, bakışlarını bakışlarımla takip ettim. Aiden'ı göremiyor, bizi duyamadığını biliyordum. Fakat kalbim bin basamağı daha yeni çıkmışım gibi çarpıyordu.

"Seni kaybedip de yaşayamaz," dedim güçlükle yutkunarak. "Çok güçlü, ama..."

"Bu onu öldürür. Biliyorum. Seni kaybederse ölür."

Buzdolabına girmişim gibi, üstüme bir üşüme geldi. Hemen doğruldum, saçımı bir omzuma doğru çekiştirdim. "Bana neden söylüyorsun bunları?"

"Yeraltı Dünyası'ndan geldiğinden beri yüzünde hep aynı ifade var." Duraksadı, kimsenin ondan beklemeyeceği bir ciddiyetle bana baktı ve o anda Aiden'a çok benzediğini düşündüm. "Ne yaparsan yap, ama ağabeyimin kalbini kırma sakın. Tüm dünyası senden ibaret. O dünyadan çıkıp gidersen o da mahvolur."

Otuzuncu Bölüm

Eğlenceli olan Hummer'a düşmüştük, tam bir parti arabasıydı bizimki. En azından ben öyle düşünüyordum. Luke ve Deacon sayesinde, Güney Dakota'nın yaban doğasına yaptığımız yolculuk o kadar da kötü geçmiyordu. *Supernatural* dizisinin son sezonunu tam iki saat kesintisiz anlatmışlardı, o yüzden de biçare Marcus bant bulup ikisinin de çenesini kapatmak için can atıyor gibiydi. Benimse şikâyetim yoktu. Sonra Luke, yayınlanmaya yeni başlayan, ejderhaların ve taht kavgasının olduğu diziyi Aiden'a anlatmaya çalıştı. Aiden'ın eski siyah beyaz TV programlarının hayranı olduğu düşünülünce Luke pek de yol alamamıştı.

Marcus'un başı ağrıyor gibiydi, benim de hissettiğim tam olarak buydu. Oğlanların sürekli çene çalmasıyla ya da arabada oynamakta ısrar ettikleri komik ama saçma oyunlarla bir alakası yoktu bunun. Şundan da emindim, Deacon koltukların arasından bir kez daha uzanıp Aiden'ın koluna bir kez daha yumruk atarsa, Aiden arabayı sağa çekip onu boğacaktı.

Marcus'un da Deacon'ı tutmaya yardım edeceğinden emindim. Deacon'ın attığı son yumruktan sonra onun da bacağı feci halde çürümüş olmalıydı.

Ne var ki dördüncü saatin ardından bir tedirginlik başladı. Ebeveynlerinin 'bak şimdi döneriz' diye tehdit ettiği çocuğa dönüşmeme sadece dakikalar kala, biraz dinlenmeye karar verdim. Hoş, dışarıda bakacak pek bir şey de yoktu ya. Bir sürü tarla. Ardından bir sürü tepe. Sonra bir sürü ağaç. Arabaya Titan kanıyla çizilmiş, tanrıların beni hissetmesini engelleyen tılsımlara bakarken sıkıntıdan kaşınıyordum artık. Fakat en beteri, yakın gelecekte aracın içine kısılıp kalmış olmak değildi. Şakaklarımda giderek artan zonklama, gergin bir enerjinin damarlarımda dolaşmasına yol açıyordu.

Seth oradaydı, beni gagalayıp duruyor, bir anda ortaya çıkıp benimle sohbet edebileceği o doğru anı kolluyordu. Bir yanım buna seviniyordu çünkü hiç yoktan iyiydi, ama bir o kadar da aptalcaydı. Seth'le konuşmak hiçbir işe yaramıyordu. O, çitin bir yanındaydı, ben ise kesinlikle diğer yanında.

Bunu düşünmek bile istemiyordum.

Koltuğumda döndüm, dayımla yüz yüze geldim. O başıyla Deacon'ı işaret edince gülümsedim. Safkan oğlan nihayet kendinden geçmişti, yanağı pencereye yapışmıştı. Yanındaki Luke ise dişlerini sıkmış, pencereden dışarı bakıyordu.

O geveze canavarı uyandırmaktan korktuğum için sustum, tekrar geri döndüm. Botlu ayağım yerde duran orak ağızlı bıçağın üstünde kaydı. Kansas'a gittiğimiz zamanki gibi hazırlıklı ve silahlıydık.

Koltuğuma yerleştim, artık sıkıntıdan çırpınacak hale geldiğimde bacaklarımı dikkatlice uzattım. Göz ucuyla baktığımda Aiden'ın yüzündeki keyifli tebessümü gördüm. Ona bakıp somurttum, hafifçe güldü.

Zaman ağırlaşmıştı, akmak bilmiyordu. Ne zaman artık iki

saat geçmiştir herhalde, diye ön konsoldaki saate bakacak olsam, hepi topu yirmi dakika geçtiğini görüyordum. Yolculuğun tam yarısına gelmiştik ki Solos aradı. Benzin almak gerekiyordu.

Aiden hoşlanmamıştı bundan. "Minneapolis'e çok yakınız."

Bir diğer deyişle, nüfusu çok yoğun olan bir alana. ABD'nin hemen her büyük şehrinin banliyölerinde safkanların oluşturduğu topluluklar olurdu. Safkanlar neredeyse iblisler de oradaydı. Bu, belki de Lucian hesabına çalışan Avcıların ve Muhafızların da orada olduğu anlamına geliyordu.

Fakat başka şansımız yoktu. İki aracın da yakıtı bitmek üzereydi. Ya şimdi duracaktık ya da kuş uçmaz kervan geçmez bir yerde benzinsiz kalıp kır kurtlarına, ayılara yem olacaktık.

Orta büyüklükte bir tesise yanaşmamızla elimi kapının koluna atmam bir oldu.

Emniyet kemerini çözerek, "Senin arabada kalman daha iyi olur," dedi Aiden.

Kaşlarımı çattım. "Nedenmiş o? Tılsım boynumda."

"Biliyorum." Bana baktı. "Fakat bizde bu şans varken seni tanıyan biri çıkar."

"Ama tuvalete gitmem gerekiyor."

"Tut biraz," dedi Luke kapıyı açarak. "Sana atıştıracak bir şeyler alırım. Biraz da su... Hatta bir sürü su."

Ona soğuk bir bakış fırlattım. "Çok adisin."

Ben hariç herkes kendini Hummer'dan dışarı attı, ben de koltuğuma yaslanıp kollarımı göğsümde kavuşturdum. Benzin istasyonunda tekrar bir tanrıyla kapışmak ihtiyacımız olan son şeydi, orasını anlıyordum ama...

Marcus pompadan yakıt doldururken Aiden da diğer Hummer'a gitti. Ben, koca Apollyon ise kendime bir paket kurutulmuş et almak için bile dışarı çıkamıyordum. Olacak şey miydi bu?

Biraz sonra Aiden arabanın yanına geldi. Pencereyi açmamayı düşünüyordum ama sonra açtım. Arabaya yaslanıp içeri başını uzattı.

"Selam," dedi ağzı kulaklarında.

Somurttuğumu biliyordum ama kıçımı hissedemez hale gelmiştim.

"Olivia ile Lea tuvaletleri kontrol ediyor. Anlaşılan tuvaletler dışarıda, arka tarafta."

"Oh, tanrılara şükür." Koltuğuma yığıldım.

Gülümsemesi yüzüne iyice yayıldı. "Söyleyeyim de Luke sana sudan başka bir şey alsın."

"Harikasın." Eğilip dudaklarına çabucak bir öpücük kondurdum. "Ciddiyim."

Yanımızdan geçerken Marcus gözlerini kıstı. "Bu gidişle ikinizi ayıracağım."

Aiden geriye çekilirken kıpkırmızı oldu, genzini temizledi.

Marcus onun yanına gelip kollarını kavuşturdu. "Özellikle de yatma düzenini değiştireceğim. Hiçbir şey yapmadığınızı düşünecek kadar naif..."

"Dur orada!" deyip sözünü kestim. "O konulara şimdi girmeyi hiç istemiyorum."

Marcus bana ters ters baktı. "Sen benim yeğenimsin, ben de yasal vasinim."

"Yaşım on sekiz."

"Ama hâlâ..."

"Olivia! Tuvalet molası!" Kapıyı öyle bir açtım ki Marcus'u az daha yere deviriyordum. Dayıma bakıp sırıttım sonra etrafından hızla dolaştım.

Aiden kolumu tuttu. "Dikkatli ol."

"Elbette. Kokudan ölmek ve midenin bulanması dışında sıradan bir umumi tuvalet işte."

Bana oraya kadar eşlik etmek istiyor gibiydi ama Marcus da Aiden'a tekrar bir yumruk patlatacak gibi bakıyordu. Aiden buraktı, ben de kaldırım kenarında bekleyen kızlara katıldım.

"Neler oluyor orada?" diye sordu Olivia.

Dönüp baktım. Marcus hızla bir şeyler söylüyor, Aiden ise kaskatı kesilmiş, kıpırdamadan öylece duruyordu. Yüzümü buruşturdum. "Bilmeseniz daha iyi."

"Muhtemelen senin ve Aiden'ın seks yapmasıyla ilgilidir," dedi Lea kollarını kavuşturup.

Küçük dilimi yutacaktım.

"Aferin." Olivia onun koluna bir tane patlattı. "Kusacağım sayende."

Lea omuz silkti. "Yalan mı yani? Aiden acayip seksi. Ben olsam her beş saniyede bir yapardım onunla."

"Sağ ol be. Düşüncelerini paylaştığın için teşekkürler."

Olivia diğer meleze baktı. "Azgın tavşan gibi seks yapmak demişken, Jackson'dan hiç haber aldın mı? Şey olduğunda... Akit'te değildi." Etrafına bakındı, sesini alçalttı. "Poseidon kafayı sıyırdığında."

"Hayır. Cep telefonum kapandı. Şarj cihazım da yok." Bulutlu gökyüzüne bakıp gözlerini kıstı. "Ne yapıyordur hiç bilmiyorum. Sandığınız kadar yakın değildik. En azından, pek konuşmazdık."

Olivia alay edercesine burnundan soludu.

"Seth ile Lucian'ın tarafında olduğunu sanmam," dedi çimentoyla sıvanmış binanın köşesinden dönerken.

"Niye?" diye sordu Olivia, sıkı bir buklesini geriye atıp.

"Jackson'ın ağzının burnunun dağıldığını hatırlıyor musunuz?" Tuvaletin kapısında durmuştuk, içerideki pis koku buraya kadar geliyordu. Kızlar başlarıyla onayladılar. "Bunu ona Seth'in yaptığından eminim."

Anahtarı kapıya takarken "Vay canına," diye mırıldandı Olivia. "Jackson'ın derste sana yaptıkları yüzünden mi?"

Başımı öne alladım. Jackson dersteki kapışmamızı abartmış, suratımı tekmelemişti. Bunu kanıtlayacak ufacık bir yara izim bile vardı. Onu Eğitmen Romvi'nin kışkırttığından emindim. Banyoya girip nispeten temiz bir bölme ararken Romvi hâlâ sağ mı diye merak ettim.

Linard'ın Baş Bakan Telly'nin ültimatomunu yerine ulaştırmasıyla Linard'ın ortadan kaybolması bir olmuştu. Seth, bizim için tek gerçek tehdit olan Mezhep üyelerini teker teker avlamıştı. Kulağa korkunç geliyordu ama Linard da o arada öldüyse buna hiç üzülmezdim. Romvi'nin bana daha ilk günden garezi vardı.

Tuvalet gezimiz olaysız tamamlanmıştı. Elimin, ayağımın ya da ağzımın hastalık kapma riskinden hiç söz etmiyorum tabii.

Kucağım Skittles şekerlemeleriyle ve diğer abur cuburlarla dolu bir halde Hummer'a döndüğümde, tuvaletten Medusa'nın çıkıp beni yememesine şaşırmıştım. Belki de bu yolculuk o kadar berbat değildi.

Arkaya, naço paylaşan Deacon ile Luke'un ötesine baktım. Markus kollarını iyice açmış, koltuğun arkasına atmıştı. Gözlerini Aiden'ın kafasına dikmişti, elinde gelse delik açacaktı bakışlarıyla.

Tamam. Belki de bu gezi *benim* için çok berbat olmayacaktı. Öte yandan, Aiden için...

Öne dönerken Aiden'ın bakışlarıyla karşılaştım, ona şefkatle gülümsedim. "Şeker alır mısın?"

"Lütfen."

Avucuna birazcık döktüm, sonra içlerinden yeşil olanları ayırdım.

Aiden bana güldü. "Yeşilleri sevmediğimi nereden biliyorsun?"

Omuz silkip şekerleri ağzıma attım. "Ne zaman şeker yedi-
ğini görsem hep yeşilleri sona bırakıyorsun."

Deacon koltuklarımızın arasındaki boşluktan uzattı başını.
"Gerçek aşk böyle bir şey işte."

"Aynen öyle." Aiden bakışlarını yola çevirdi.

Küçük bir kız gibi kızardım. Deacon koltuğuna geri dönene kadar, geriye kalan şekerlemelere verdim dikkatimi. Kırmızı olanların hepsini Aiden'a ayırdım.

Sioux Falls'un dışında trafik felaketine yakalandıktan birkaç saat sonra, gökyüzü kararmıştı ve gecenin bastırmasına sadece birkaç dakika vardı. Üniversite'yle aramdaki uzaklığın gitgide buharlaştığını düşündükçe mideme sancılar giriyordu. Önümüzde hâlâ dört saatlik yol vardı fakat arabada bu kadar uzun süre geçirdikten sonra, bahsi bile olmazdı.

Üniversite, Güney Dakota'daki Kara Tepeler'in derinliklerindeydi. Rushmore Dağı'na değil de, Kuzey Tepeleri diye bilinen bölgeye yakındı. Burası, sadece bizim bindiğimiz türden araçlarla erişilebilen, korunmuş, el değmemiş bir doğa parçasıydı. Okulun girişini görebilmek için bile, insanların ne aradığını biliyor olması lazımdı.

Üniversite'yi hiç kendi gözümle görmemiştim ama Yunanistan'dan fırlamış gibi durduğunu biliyordum. Tüm Akit'ler gibi, ölümlüler buranın da sırf seçkinlere hizmet veren, sadece davet usulü çalışan bir eğitim sisteminin parçası olduğuna inanıyordu. Okulu göreceğim için heyecanlanıyordum ama içimin içime sığmamasının asıl sebebi çok farklıydı.

Babam orada... ya da oraya gidiyor olabilirdi.

Göğsümde umut kanatlandı, birkaç saniye boyunca sarhoş gibi hissettim kendimi. Onu görsem ne yapardım bilemiyordum... muhtemelen üstüne atılır onu yere devirirdim. Bebek gibi ağlayıp da kendimi rezil etmemek için dua ediyordum.

Çok da umutlanmamam gerektiğinin farkındaydım. Babam orada olmayabilirdi. Oraya asla ulaşamayabilirdi. Ölmüş bile olabilirdi.

Midem bulandı, bir an kusacağımı sandım.

İşin aslı –ve kendime söyleyip durduğum şey– bilmediğimdi. Şöyle ya da böyle, kendimi umutlandırmam boşaydı. Dikkatimi verecek daha önemli şeyler vardı, bir grup Avcı'yı ve Muhafız'ı, Seth'e ve bir tanrıya karşı savaşarak ölümü göze almaya nasıl ikna edeceğim gibi.

Aiden'ın cep telefonu çaldı ve dinlerken yüzünde beliren ifade hiç de iyiye işaret değildi.

"Ne olmuş?" diye sordum midemin tekrar kasıldığını hissederek. Acaba ülser falan mı olmuştum? Ya da böyle bir şey mümkün müydü?

"Anladım," dedi, sonra telefonu şak diye kapattı. "Takip ediliyoruz."

Tıpkı Marcus ve Luke gibi ben de koltuğumda arkaya döndüm. Solos'un Hummer'ının farları hemen peşimizdeydi. Gözlerimi kıstım. Birkaç araba mesafesi geride bir çift başka far vardı. Bu şeyler konusunda uzman sayılmazdım ama feci şekilde Hummer'a benziyordu.

Muhafızlar ve Avcılar Hummer sürmeye bayılırdı. Ne kadar büyük o kadar iyi diye düşünüp muhtemelen başka şeyleri telafi ediyorlardı. Ölümlüler de Hummer kullanıyordu elbette ama tüm içgüdülerim bunun bir Akit aracı olduğunu ve dost canlısı olmadığını söylüyordu bana.

Kahretsin.

"Ne zamandan beri?" diye sordum.

"Sioux Falls'u geçtiğimizden beri," diye yanıt verdi gözleri dikiz aynasından ayrılmayan Aiden.

"İleride bir çıkış var, oraya sap. Ana yoldan ayrılmalıyız."

Marcus geriye yaslanırken küfrü bastı, bir Glock çıkardı. "İyi haber, o yolda ölümlü yoktur. Kötü haber, yollar açıktır."

İki tarafın da kendini belli etmeme gibi kaygıları olmayacaktı, tabii artık böyle bir kaygı varsa.

"Solos'a peşimizden gelmesini söyle," dedi Marcus, "arkamıza iyice yapışsın."

Aiden mesajı Solos'a iletirken gözlerimi arkamızda uzanan otoyola diktim, sonra rampadan çıkıp karanlık ara yola saptık. Sonra Aiden'ın söylemediği, Marcus'un da Solos diğer şeride geçer geçmez fark ettiği şeyi gördüm.

Peşimizdeki Hummer'ların sayısı bir değil ikiydi ve ikisinin de hıncahınç dolu olduğundan emindim.

İki kat kahretsin.

Luke daha iyi görebilmek için boynunu uzatmıştı. "Bizi gammazlamalarına izin veremeyiz millet. Tabii daha yapmadılarsa. Üniversite'ye çok yakınız."

"Sizce bunlar gerçekten onun mu? Lucian'ın mı?" diye sordu Deacon, koltuğumun arkasına yapışarak.

Aiden başıyla onayladı. "Ama her şey yolunda. Her şey kontrolümüz altında."

Sözlerindeki o güç, herkesi bu işten sağ salim çıkarma azmi tam ona göreydi. Ne olursa olsun, herkesi bir arada tutacaktı. Belki bir iki adım gerileyebilirdi fakat tüm darbelere dayanır ve asla pes etmezdi. Beni asla bırakmazdı. Kardeşini de. Hayatı da. Tanrılar aşkına, bu adama âşık olmama şaşırmamak gerekirdi.

Ona bakıp çarpıcı yüzündeki çelikten farksız kararlılığı görünce, bir şeyin farkına vardım. Aslını isterseniz, bunun yedi tonluk bir kamyonun çarpmasından aşağı kalır yanı yoktu.

Artık taşın altına elimi sokmam gerekiyordu, hem de cidden. Deacon haklıydı. Yeraltı Dünyası'ndan döndüm döneli bir yanım ölümümün kaçınılmazlığını kabullenmiş, Kader'in bir yolunu bulup kazanacağına inanmıştı. Ben böyle hissediyor, buna inanıyordum. *Ben mi?* Hemen her şeye, özellikle de Kader'e hareket çeken kız mı?

Hadi oradan...

Sersemlemiş gibi, önüme döndüm. Ben bu hale düşecek, kendine acıyıp duracak insan değildim. Kader'in beni kontrol etmesine hayatta izin vermeyecek kadar iyiydim. Zayıf değildim. Daha önce hep tuttuğunu koparan biri olmuştum. Savaşçıların en iyisi olmak üzere dolmuştum. Bir diğer deyişle, bu işten tek çizik almadan çıkacak birisi varsa, o da *ben* olmalıydım.

Ben *olacaktım* da.

Çünkü savaşçıydım. Çünkü havlu atmazdım. Çünkü güçlüydüm.

Solos'un Hummer'ının burnu bizimkinin ortasına geldiğinde kendine has bir çat sesi duyuldu ve araba ansızın sola direksiyon kırdı.

"Olacak şey değil," deyip küçük bir çığlık attı Deacon. "Onlara ateş ediyorlar..."

Arka camımız patladı. Camlar arabanın içine yağdı. Hemen dönüp baktım, Luke ile Deacon'ın yatıp koltuğa yapıştıklarını gördüm. Dayımı göremedim.

"Marcus?"

"İyiyim," diye sesi geldi.

"Alex, eğil." Aiden bir eliyle direksiyonu sımsıkı tuttu, diğeriyle kolumu yakalayıp beni aşağı çekti.

Marcus hemen başını kaldırıp ateşle karşılık verdi. Lastikler ciyakladı, yanımızdaki Hummer tekrar bir irkildi, sonra kükreyerek ileri fırladı. Bize gerçekten ateş açtıklarına inanamıyordum. Derken jetonum düştü. Araçtaki diğerleri umurlarında bile değildi. Araç kaza yapsa bir şekilde sağ kalacağını biliyorlardı.

Bizi, kaza yaptırana kadar kurşun yağmuruna tutacaklardı.

Bir çat sesi daha duyuldu, Aiden'ın yanındaki cam kırıldı. Cam parçaları yana doğru, Aiden'la benim üzerimize uçtu. Yüzünü buruşturdu Aiden. Artık canıma tak etmişti.

"Durdur şu arabayı," dedim.

"Ne?" Aiden gaza yüklenip psikopat dolu arabayla aramızı açtı, bir yandan da sırtıma eliyle bastırıyordu.

Güç bela doğruldum. "Durdur şu arabayı!"

Bana baktı. Tanrılar bilir gözlerimde ne görmüştü, ama içinden sayıp söverek arabayı yolun kenarındaki bankete çekti. Diğer araçlar yanımızdan şimşek gibi geçti, lastikleri asfaltta tiz çığlıklar attı.

Aiden beni durduramadan kapıyı açtım. Aiden tekrar küfretti, Marcus'un "Neler oluyor yahu?" diye bağırdığını işittim.

Hummer'dan usulca indim, eğilerek hareket ettim. Bacağıma bağlı bir hançer vardı ama ihtiyacım olan bu değildi.

Aiden gözlerini kısıp yolcu tarafından aşağı kaydı. Tabancası elindeydi. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Güzel soru." Luke, Deacon'ı yol kenarındaki toprak setin üstüne itti. "Durmak hiç de akıllıca gözükmüyor."

"Bize ateş açtıklarını aklım almıyor gerçekten. *Bize* yahu!" Deacon ayağa kalkmaya çalıştı. "Bunların nesi var...?"

"Yat aşağı!" Aiden Luke'a doğru dönüp eliyle işaret etti. "Burnu bile kanamasın, yoksa..."

"Biliyorum." Luke asılıp Deacon'ı aşağı indirdi, arkasına aldı. "Ona hiçbir şey olmayacak."

İleride Solos da arabayı yolun kenarına çekmişti. Banket tarafında kalmaya dikkat ederek arabadan indiler. Rahat bir nefes aldım, sonra Hummer'ın önüne doğru yürüdüm.

"Alex!" Çömelmiş haldeki Aiden peşimden geldi. "Ne yapıyorsun...?"

İki Hummer dönmüş, hızla bize doğru geliyordu. Ne yaptığımı düşünecek zamanım yoktu. Melezlere özgü hızı ve Apollyon olmanın getirdiği bonusu kullanarak arabanın etrafını dönüp şeridin ortasına çıktım.

Aiden yakası açılmamış bir küfür savurdu.

Elimi kaldırıp hava elementini çağırırken farların ışığında yıkandım. İçimdeki bir kapının kilidini açmak gibiydi. İçimdeki güç fışkırdı, sonra yayılıp tenimi kapladı. Otoyolda, bir safkanın çağırabileceğinden çok daha kuvvetli ve hızlı bir hava akımı oluştu. Kasırga kuvvetindeki rüzgârlar ilk Hummer'a çarptı.

Araç iki tekerleğinin üstüne kalktı, tekerlekleri havada dönerken farları gece göğünü deldi. Hummer bir saniye havada asılı kaldı, sonra ikinci araca doğru takla attı. Havada dönüp durdu, o sırada pencerelerin birinden bir şey düştü, belki de biriydi.

Emniyet kemeri hayat kurtarır.

Hummer'ların ilki tavanının üstüne indi. Metal parçalandı, inledi, sonra pes etti. Arkadaki araç iste diğerine çarpmamak için hızla sağa döndü, kehribar rengi kıvılcımlar dört bir yana uçuştu.

İkinci aracın kapıları açıldı, siyahlar giymiş altı Avcı sayabildim. Hepsi de yanlış takımı tutan melezlerdi.

İçlerinden biri üstüme atıldı, elimi şöyle bir sallayıp onu yolun iki yanına dizili gür karaağaçlara doğru savurdum. Adamın çarpmasıyla, bir süre hizmet dışı kalacağını belirten iç bulandırıcı bir çatırtı duyuldu.

Bir ikincisi, iki adet Akit hançeri çıkarıp dosdoğru üstüme saldırdı. "Bizimle gelirsen arkadaşlarını sağ bırakırız."

Başımı yana eğip gülümsedim. "Amma da beylik laflar bunlar! Şuna ne dersin? Arkanı dönüp tabanları yağlarsan yaşamana izin veririm belki."

Belli ki Avcı dilimizi anlamıyordu çünkü üstüme atıldı. Bir adım yana çekildim, uzanıp kolunu tuttum. Kolunu hızla aşağı indirirken dizimi de hızla yukarı kaldırdım, dirseğinin hemen üstüne vurdum. Kemikler kırıldı, Avcı çığlığı bastı. Hemen arkasına geçip diğer kolunu yakaladım ve kıvırdım. Adamın sırtı büküldü, hançer kaldırıma düştü.

Önümüzde Marcus belirdi. Gözünü bile kırpmadan, yere devirdiğim Avcı'nın göğsüne sapladı hançerini. Adam sesini bile çıkaramadı.

Bıraktım, cesedi yola devrildi.

Dayımla göz göze geldik. Bir saniye sonra Glock'u kaldırıp nişan aldı. O kadar yakındım ki tetiği çekince çıkan küçük kıvılcımı gördüm. Şaşırarak hızla döndüm.

Kurşun bir kadın Avcı'nın iki gözünün arasına saplandı.

"Vay canına," dedim geriye sendeleyerek.

"Seni öldüremeyeceklerini biliyorlar." Marcus kolumu tuttu, beni Hummer'a doğru itti. "Ama anladığım kadarıyla, seni hangi durumda olursan ol götürmeye niyetliler."

"Ben de yeni yeni farkına vardım."

Solos ile Aiden iki Avcı'yla dövüşüyordu. Arkama baktığımda ise Olivia ile Lea'nın da iki Avcı'yı sıkıştırdığını gördüm. Dikkatimi, hurdahaş olmuş Hummer'a verdim.

Arabanın içinde melezler vardı ve tahmin edilebileceği gibi hepsi sağdı. Arabadan altı melez çıktı. Adrenalinin kordonun etrafına sımsıkı sarıldığını hissettim, hemen arkamdaki Marcus'la beraber fırladım.

Bir Avcı'ya yaklaştım, hançerim sağ elimdeydi. Üstüme atıldıysa da eğilip kolunun altından geçtim. Melezin gözlerinin takip edemeyeceği kadar hızlıydım. Dönüp sırtına tekmeyi yapıştırdım, tek dizinin üstüne düştü. Saçına yapışıp başını geriye çekerken içimde bir şey koptu. Avcı değildi bunlar. Düş-

mandılar, tıpkı iblisler gibi. Başka türlüsünü düşünemezdim. Hançeri hızla indirerek ona temiz ve çabuk bir ölüm bahşettim.

Arkamdaki gürültülü ayak seslerini duyunca fırıldak gibi döndüm, hemen kenara sıçrayarak yüzüme inen koca yumruktan kıl payı kurtuldum. Havaya sıçradım, birilerinin görmesini arzu ederek müthiş bir dönер tekme attım.

Avcı yere yapıştı, büyük olasılıkla kırılan çenesini tuttu. Hançeri elimde çevirip ona yaklaştım. Apollo'yla beraber dövüşmeyi nasıl da özlemiştim. Hiç değilse skor hesabı yapardık...

İki el omzuma yapıştı, beni geriye çekti. Asfalta çarpıp kaydım. Omurgamda feci bir acı duydum ve şaşalamış bir halde başımı kaldırdım.

Esmer tenli bir Avcı dikilmişti tepeme. "Bu işi daha kolay..." Sözleri yarıda kesildi. Havaya ıslak ve ılık bir şey fışkırdı. Gövdesi bir yana devrildi, kafası diğer yana.

Dizlerimin üstünde doğruldum, kusmamak için ağzımı sımsıkı kapattım.

Olivia geri çekildi, bir bana bir de hançere baktı. "Bu... hiç sınıfta öğretilenlere benzemiyor."

Ayağa kalkıp başımı iki yana salladım. Olivia ilk kez mi dövüşüyordu yoksa? Öldürdüğü ilk kişinin bir diğer Avcı olması... Ne diyeceğimi bilemiyordum ve terapi oturumuna ayıracak zamanımız yoktu.

Kırık Çene ayağa kalkmıştı. Hızla döndü, hançeriyle alçak bir kavis çizdi. Keskin bıçağın ıslığını karnımda hissettim. Elbisemi yırtmıştı ama hepsi bu kadardı.

Aiden arkasından çıkıp başını iki yanından yakaladı. Hızla çevirdi, zihnime kazınıp rüyalarımdan eksik olmayacak bir ses daha çıktı, ardından Avcı devrildi.

Aiden'ın gözlerine baktım, çelik rengiydiler. "Yaptığın güç

gösterisi çok havalıydı ama artık trafikte koşup durma."

Yanıt verecektim ama arkasında bir gölge hareket etti. Kalbim durdu. "Aiden!"

Ben daha parmağımı bile kıpırdatamadan Aiden rüzgâr gibi döndü, hançeri fırlattı. Hançer ona arkadan gizlice yaklaşan beyaz üniformalı Muhafız'ın göğsüne saplandı. Şimşek gibi atılıp daha Muhafız yere yığılmadan bıçağı çekip çıkardı, sonra tekrar fırlatıp Solos'u köşeye sıkıştıran Muhafız'ı öldürdü.

Kahretsin. Aiden tam bir ninjaydı.

Daha birkaç dakika olmuştu ve şimdiye kadar şans yüzümüze gülmüştü ama yaklaşan farların ışığı bunun sonunun geldiğini söylüyordu.

"Olivia, Lea'yı da alıp arabanın diğer tarafına git."

Olivia ölü Avcı'ya bir kez daha baktı, sonra başını öne sallayıp koştu. Lea'nın koluna yapıştı, onu toprak setin arkasından çıkmaya başlayan Luke ile Deacon'a doğru çekti.

Bir sedan araba mahvolmuş Hummer'ın arkasına yanaştı. Hançerimi kınına soktum, sürücü tarafının camı aşağı inerken koşa koşa arabaya yanaştım. Orta yaşlı bir ölümlü, giderek büyüyen bir dehşetle manzarayı süzüyordu.

"Aman Tanrım," dedi cep telefonunu çıkarıp. "Yardım çağırabilirim. Ceset mi şuradaki?"

Diz çöktüm, ölümlüyü gözümün içine bakmaya zorladım. "Burada görecek hiçbir şey yok. Geçip giderken hiçbir şey görmeyeceksin. Evine gidecek, ardından... karını falan öpeceksin."

Ölümlü ağır ağır gözlerini kırpıştırdı, sonra başıyla onayladı. "Evli değilim ki."

Eyvah. "Şey, ee, kız arkadaşın var mı peki?"

Gözlerini gözlerimden ayırmadan başını öne salladı.

"Tamam... o zaman git, onu öp, sonra da... ne kadar sevdiğini söyle." Tanrılar aşkına, zorlama büyüsünü hiç beceremiyor-

dum. "Neyse, hadi git. Burada bir şey yok. Devam et."

Araba geçip gidince Solos'u bana hayretler içinde bakarken buldum. "Ne var?" diye sordum.

"Az önce ona Jedi zihin hilesi mi yaptın?"

Hafifçe güldüm ona. "Bunu hep söylemek istemişimdir."

"Ulu tanrılar," diye mırıldanıp arkasını döndü.

Omuz silkip peşinden yürüdüm. Aiden'ın yanından geçtim. Bir bir cesetlerin yanında duruyor, iki parmağını hareketsiz bedenlerin üstüne koyuyordu. Parmaklarından kıvılcımların fışkırdığını ve cesetlerin üstünde doğaüstü bir hızla yayıldığını gördüm. Menekşe rengi alevler ölüleri sarmış, birkaç saniye sonra da kül hariç hiçbir şey kalmamıştı. Havada ardıç, kan, yanık et ve metal kokusu vardı.

Güney Dakota hiç bu kadar berbat kokmamıştı.

Aiden Hummer'lara doğru yürürken döndüm, arabamızın arkasında duran bir ceset gördüm. Genzimde biriken acı tadı yuttum, Avcı'nın yanına gidip diz çöktüm. Kulağa zayıflık gibi geliyor ama bir elimi kıpırtısız cesedin omzuna koyarken onun yüzüne bakamadım. Cesetten geriye küllerden başka bir şey kalmamıştı.

Kendimi berbat hissederek doğruldum. "Özür dilerim."

Aiden tekrar göründü, elimi tuttu. "İyi misin?"

Başımı öne salladım. "Ya sen?"

"Evet." Kül yığınına baktı, sonra elimi daha sıkı tuttu. "Yola çıkmamız gerekiyor."

Hummer'ın diğer yanında, Solos'un önünde, toprağın ve çakılın üstünde diz çökmüş iki Avcı vardı. İçlerinden biri duvara fırlattığım adamdı. İkisi de kan revan içindeydi, her yerleri mosmordu.

"Bunun ardında hangi tanrı var?"

Biri başını kaldırdı, bir ağız dolusu kan tükürdü. Ağaca Toslayan güldü.

"Komik bir şey mi dedim? Solos önlerinde eğilmişti. "Hiç sanmıyorum. Bir kez daha soracağım. Bu işlerin ardında hangi tanrı var?"

"Bizi şimdi öldürün çünkü konuşmayacağız." Ağaca Toslayan başını kaldırdı, bakışları bana takıldı. "Bunu kazanamazsınız. Dünyayı değiştirecekler. Önlerinde durursanız yok edecekler sizi."

Öne çıktım. "Acaba 'onlar' derken Seth'i, Lucian'ı ve bu tanrıyı mı kastediyorsun? Hiçbirinin melezlere şu kadarcık bile değer vermediğini biliyorsun, değil mi?"

Ağaca Toslayan tekrar güldü, sesi kesik kesik ve kırçıllıydı. "O herifin elinden kurtulamayacağını biliyorsun, değil mi Apollyon?"

Öfkeleniverdim. "Bana sorarsan Seth'ten uzak durmayı gayet iyi beceriyorum, salak."

Diğer Avcı tek kaşını kaldırdı. "İlk'ten söz ettiğimizi mi sandın?" Güldü. "Neye bulaştığından haberin yok küçük kız. Bu iş senden ve İlk'ten, basit bir Konsey koltuğundan çok daha büyük."

Bir ürperti dosdoğru belkemiğimden aşağı inince, istemsizce geriye bir adım attım. "Nedir bu peki?"

İkisi de yanıt vermedi. Solos onları Lucian'ın planları hakkında sorguya çekerken de ağızlarını bıçak açmadı. Marcus o noktada devrede kaldı, ancak yaptığı zorlama büyüsüne rağmen adamlar sessizliklerini korudular.

"Konuşmayacaklar," dedi Marcus ellerini iki yanında yumruk yaparak. "Ya bir safkanın yapabileceğinden daha güçlü bir büyü söz konusu ya da körü körüne sadakat. Öyle ya da böyle, değerli zamanımızı boşuna harcıyor, birçok şeyi riske ediyoruz."

"Gitmelerine izin veremeyiz," dedi Aiden sessizce.

Fırsat kalsa bu iki adamın, yanımdakilerin gırtlaklarını göz

kırpmadan keseceğini bildiğim halde, içim fena oldu. Gençtiler, taş çatlasa bir iki yaş büyüktüler benden. Burada ve ölmek üzere olmak için çok gençtiler. Ne var ki haklıydı Aiden; gitmelerine izin veremezdik.

Marcus hemen Deacon'ı ve diğerlerini bir araya topladı, Solos'un kullandığı hasarlı Hummer'ın arkasına götürdü. Araç hâlâ kullanılır haldeydi ancak gündüzleri kullanırsak dikkat çekebilirdi.

Elimi Aiden'ın koluna koydum, ona doğru döndüm. "Bunu ben..."

"Hayır." Nefret ettiğim ama saygı duymayı öğrendiğim, *tartışma yok* anlamına gelen o sesi kullanmıştı. "Bunu yapmayacaksın."

Deacon'la birlikte dövüşün dışında kalan Laadan, arkasını döndü.

Ben de dönmek istedim çünkü hayatta en son istediğim şey bir idam izlemekti. Fakat Aiden yanımdan uzaklaşıp onlara doğru giderken kendimi kıpırtısız kalmaya zorladım. Şayet Aiden bunu yapmak zorundaysa ben de izlemek zorundaydım. Elimden gelenin en azı da, en çoğu da buydu.

Aiden yıldırım hızıyla hareket etti. Onları temiz ve hızlı bir biçimde öldürdü. Hiçbir şey hissetmemişlerdi bile. Başlarından ayrılan vücutları öne doğru yığıldı.

Her ne kadar Aiden bu işi çarçabuk ve acısız yapsa da, biliyorum ki etkisini daha uzunca bir süre ruhunun karanlık köşelerinde hissedecekti.

Otuz Birinci Bölüm

Otoyola tekrar döndüğümüzde yüzüme esen soğuk rüzgârın sinirlerimi bozmasına izin vermedim. Bundan kötüsü de olabilirdi. Sevdiklerim ölebilirdi. Kuduz köpek muamelesi yapıp öldürdüğümüz o bahtsızlar gibi olabilirdi sonları.

Şu anda gayet iyi durumdaydık, tabii o Avcı'nın bize, daha doğrusu bana yaptığı ürkütücü uyarı sayılmazsa.

Arabaya bindiğimizden beri yüzüncü defa Aiden'a bakarak alt dudağımı çiğnedim.

"Fikrimi duymak ister misin?" dedi bakışlarını yoldan ayırmadan. Derin bir nefes aldım. "Artık bu tanrının erkek olduğunu biliyoruz. Neye burnumu soktuğum konusunda ise hiçbir fikrim yok."

Umursamaz bir tavırla "Aramızdan bilen var mı sanki?" dedi Luke.

"Olduğunu sanmıyorum," dedim uzayıp giden karanlık yola bakarak. "Bana mı öyle geldi, yoksa Lucian ile Seth'e değil de tanrıya mı bağlıydılar?"

"Bana da öyle geldi," dedi Aiden.

"Elbette bu bağlılık bir zorlama büyüsünün sonucu değilse." Marcus bitkinlikten ölecek gibiydi. "Ama fark etmez. Bağlılık da zorlama büyüsü kadar kötü. İkisinin de sonu aynı."

Başımı öne salladım. "Lucian ile Seth'in bundan haberi var mı, merak ediyorum doğrusu. Yani çok da önemli olduğundan değil ama gerek Seth'in gerekse Lucian'ın tanrılarla yarışacak bir ego sorunu var. Ya orduları üzerinde mutlak söz sahibi olduklarını zannediyorlarsa ama aslında yoksa? Bu işin sonu iyi bitmeyecek."

"Ne kadarından haberleri olduğunu bilemeyiz." Aiden direksiyonu öyle bir sıkmıştı ki eklemleri ağarmıştı. "Bu tanrı Lucian'a Konsey başkanlığını ya da tanrılar bilir daha neleri vaat ediyor olabilir. Ve Seth... ne istiyorsa elde edecek."

Ağrılar, kramplar giriyordu içime. Seth de aynısını söylemişti ama arzuladığı şeyler, yani sevgi ve kabul görme bu şekilde asla elde edilemezdi. Gerçeğinin karikatürü olurdu ancak. Bir gün bunun farkına varabilirdi ama o gün geldiğinde iş işten geçmiş olurdu... hepimiz için.

Tanrılar aşkına Seth de bundan iyisini hak ediyordu. Böyle düşünmemem gerektiğini biliyordum ama düşünüyordum işte.

İçimi çektim, başımı yolcu tarafındaki cama yaslayıp bulanık kara ağaçları seyrettim. Güney Dakota'nın büyük kısmı ağaçsız, geniş otlaklardan ibaretti ancak burası apayrıydı. Birbirine sokulmuş ağaçlar o kadar gürdü ki, arkasında ne olduğu görülmüyordu. İlerilerde bir yerde, en geniş dağ meralarının birine yayılmıştı Üniversite.

"Apollo kendisinin ve tanrıların bildiği her şeyi size söylüyor mu dersiniz?" diyerek sessizliği böldü Deacon.

Alay edercesine soludum burnumdan. "Bana kalırsa Apollo sadece bilmemiz gerektiğini düşündüğü kadarını, bilmemizi istediği zaman söylüyor."

Deacon "Tanrıların ciğeri beş para etmez," diye mırıldanıp geriye yaslandı.

Marcus buna gülünce dünyanın sonu gelecek sandım. "Bu-runları çok yukarıda," dedi. "Sorun da bu ya. Kibir, kör eder."

Bunu duymak aslında komikti çünkü aklıma üç kör fareyi getirmişti, ama doğruydu. Söz konusu olan tüm taraflar aşırı derecede kibirliydi. Tanrılar biliyor ya, ben de kibirden yana nasibimi almıştım.

"Hiçbiri, içlerinden birinin bile karşılarına dikilip hesap soracağına inanmıyor." Marcus içini çekti. "Buna kibirleri yol açtı."

Ardından herkes sustu ve kendi düşüncelerine daldı. Ben zihnimden tanrıları teker teker geçiriyor, Tanrıların En Kibirlisi ödülünü kimin kazanacağını düşünüyordum. İşin doğrusu, erkek tanrıların herhangi biri olabilirdi: Hades, Poseidon, Zeus, Ares ve hatta Apollo. Merkezdeki tanrılardan biri değil, itilip kakılmaktan sabır taşı çatlamış küçük ilahlardan biri de olabilirdi. Sarhoşlarla dolu bir partide en sarhoş olanı bulmaya benziyordu, imkânsızdı yani. Tek iyi haber, şayet o Avcı bizimle kafa bulmadıysa, tanrının bir "herif" olduğunu öğrenmemizdi.

Gözlerimi kapatıp ağır ağır soludum, yüzümü ekşittim. Şakaklarım feci zonkluyordu. Diş ağrısını tüm yüzümde hissetmek gibiydi ve Seth'le sohbet zamanı gelip çatana değin daha ne kadar dayanabilirim, bilmiyordum.

Hayretler içinde bakıp kaldım. "Tanrılar..."

"Cezasını versin," diye fısıldadı Deacon omzumun üstünden.

Hepimiz arabada oturup bakarken, kalın ve ağır bir sessizlik perdesi çöktü. Aynı şeyin arkamızdaki diğer Hummer'da da yaşandığını biliyordum. Hiçbirimiz söyleyecek laf bulamıyorduk. Dehşetin pençesine düşmüştüm. Bunların... hepsi de beklenmedikti.

Bir saat kadar önce Aiden bir yangın erişim yolunu andıran, ancak aslında Üniversite'ye giden sekiz kilometrelik dar yola sapmıştı. Taşlı yolda yedi yüz, sekiz yüz metre ancak gitmiştik ki ardıç ağaçları bir anda yerini *Kızıl Şafak* filminden fırlamış bir sahneye bırakmıştı.

Arabalarımızın farları dehşetengiz bir manzarayı aydınlatıyordu. Yolun iki yanına yanmış Hummer'lar diziliydi. Aynı derecede yanıp kömürleşmiş ağaçlara yaslıydılar ve kavrulmuş zeminde duruyorlardı. Sayıları çoktu, en aşağı yarım düzine araba iskeleti vardı. Bu mesafeden, içlerinde ceset olup olmadığını anlamak güçtü.

Yutkundum. "Aiden..."

Bir elini kolumun üstüne koydu. "Üniversite'ye sızmaya çalışan Avcılar olmalı."

Gözlerimi kırpıştırarak başımı iki yana salladım. İçime çok kötü hisler doğuyordu. İster örümcek hissi deyin ister başka bir şey, ama sonu iyi değildi bunun."

Deacon kısık bir sesle, "Önceden arayabilir miyiz?" diye sordu. "Yani, bizi bekliyorlar, değil mi?"

"Bekliyorlar." Aiden kardeşine baktı. "Merak etme. Söz veriyorum. Hiçbir şey olmayacak."

"Telefonum hiç çekmiyor." Marcus cep telefonuna, onu Tartarus'a atacakmış gibi baktı. "Hem de hiç." Başını kaldırdı, gözleri mücevherler kadar sertti. "Sizinki nasıl?"

Aiden telefonuna baktı. "Benimki de öyle."

Dudaklarımı ıslattım, yanmış arabalara gitti gözüm. Kalbim hızla çarpıyor, başım ağrıyordu. "Orada bir sürü kundakçı saf-kan var anlaşılan..."

"Şüphesiz," diye homurdanıp kaşlarını kaldırdı Aiden.

Solos, Aiden'ın arabasının yanına geldi, bir elini atkuyrugundan kurtulmuş koyu renk saçlarının arasından geçirdi. Gölgelerde yara izi daha az belirgindi. "Sence bunu Akit mi yaptı?" Araçları eliyle gösterdi. "Başkalarının eline geçmesin diye mi?"

"Mümkündür," diye yanıt verdi Aiden ama inandığını hiç sanmıyordum.

"Ben kullanamıyorsam siz de kullanamayın diye düşündüler belki de?" Aiden başıyla onaylayınca Solos ellerini ensesine koyup iyice geriye doğru esnedi. "Bence başarabiliriz."

"Görebildiğim kadarıyla öyle." Aiden geriye yaslandı, parmakları direksiyonda davul çalıyordu. "Yavaş gitmeliyiz."

Iki Avcı'yı izlerken adım gibi biliyordum ki Aiden da Solos da bunu yapmak istemiyordu. Önümüzde ne olduğunu bilmiyorduk. Bizi bekleyen belki bir cani boz ayı çetesiydi belki de kızartmaya niyetli bir Avcı ordusu. Bilmiyorduk.

Solos içini çekti, kollarını aşağı indirdi. "Galiba bunu yapmaya mecburuz."

"Başka seçeneğimiz yok." Aiden arabayı tekrar vitese geçirdi. "Hadi, yapalım şu işi."

Solos başını kısaca öne sallayıp kendi aracına döndü. Hummer ileri atılınca koltuğumda iyice büzüldüm. Yanmış araçların arasından geçmek kolay iş değildi doğrusu. Porselen dükkânında tekneyle dolaşmak gibiydi. Tanrılara şükürler olsun ki direksiyonda Aiden vardı, ben olsam daha ilk dar virajda bir araba kalıntısına toslardım.

Her birkaç metrede bir, yolun kenarında başka yanmış arabalar görüyorduk ve arabalardaki yanık izleri daha yeniydi, keskin kokuysa daha kuvvetliydi... sanki ne zaman birileri Üniversite'ye ulaşmak istese, kendi önündeki gruptan biraz daha uzağa yol alabilmişti. Bir hayli uzakta, koyu turuncu alevler bir Hummer'ın kaportasında oynaşıyor, dumanlı havaya uzanıyordu.

Çok kötüydü bu işte.

"Dost olduğumuzu nereden bilecekler?" diye sordu Deacon, belli ki onun da aklından aynı şeyler geçiyordu. Dökütüler saçılmış, yolu kapatmıştı. Gözümün görebildiği her yerde araba iskeletleri vardı. Birçoğundan hâlâ duman tütüyor, şafak öncesi karanlıkta cehennemi bir kırmızılıkla parlıyordu. Kıyameti andıran bu manzara dosdoğru kâbuslardan fırlamış bir şeydi.

"Tanrılar," dedi Aiden kasvetli bir şekilde.

Emniyet kemerimi çözerken midemde yumrular vardı sanki. "Bu hiç iyi değil."

Bir süre hiç kimse konuşmadı, sonra Marcus, "Buradan sonra yürüyerek gideceğiz," dedi.

"Daha ne kadar yolumuz var?" diye sordum.

"Beş kilometre kadar." Aiden motoru stop ettirdi ama farları açık bıraktı.

Hepimiz Hummer'dan indik, etrafımızı saran yanmış arabalara endişeli bakışlar attık. Üzerimizde koca bir nişangâhla dolaşıyor gibiydik.

Hemen hançerlerimizi, oraklarımızı ve Glock'larımızı donandık. Tabancayı bacağıma bağlarken geriye baktım, Solos'un ekibinin de aynısını yaptığını gördüm.

İki Hummer'ın arasında toplanırken bir savaşa hazırlanır gibiydik. Bir bakıma başından beri öyleydi zaten. Savaştaydık.

Ansızın tenimin altında bir ürperti yayıldı. Dokuzumuz, silahlara takılan titanyum şarjörlerin, yerine sokulan hançerlerin gürültüsü dışında hiçbir ses çıkarmadan bir çember halinde duruyorduk. Dokuz kişiydik. Ne var ki, açıklayamayacağım ancak doğru olduğunu bildiğim bir his, buradan dokuz kişi

geri dönemeyeceğimizi söylüyordu. O soğuk gerçeğin farkına varınca etrafımdakilerin yüzlerine baktım. Kimileri benim için resmen yabancıydı, bazıları kısa süre öncesine kadar düşmanımdı. Birkaçını ise daha ilk günden beri dost bellemiştim.

Bir de Aiden vardı.

Derin bir nefes aldım, yüreğimin etrafına yerleşen o kaderci hissi unutabilmeyi diledim. Fakat çevremdekilerin keyifsiz suratları, o anda aynı şeyi tek düşünenin ben olmadığımı belli ediyordu.

Dokuzumuz bir ekip halinde döndük. İleride yolu titreşen alevler aydınlatıyordu. Hançerlerin, tabancaların ağırlığı insanı kendine getiriyor, gerçeğe bağlıyordu. Önümüzde neyin olduğunu bilmiyorduk; tek bildiğimiz bunun kocaman, büyük bir bilinmezlik olduğu ve muhtemelen suratımıza tekmeyi yapıştıracağıydı. Bu düşüncenin ağırlığı beni... *bizi* öldürüyordu.

Omuzlarımı dikleştirdim. "Kraken'ı salın!"

Birkaç çift göz tuhaf tuhaf bana baktı.

"Ne olmuş?" dedim kaygısızca omuz silkerek. "O filmi izlediğimden beri bunu bağıra çağıra söylemek için fırsat kolluyordum. Bence tam zamanı."

Aiden güldü.

"Gördünüz mü! O yüzden onu seviyorum işte," dedim gruba. "Ağzımdan deli saçması şeyler bile çıksa gülüyor."

Buna karşılık Aiden uzanıp şakağımdan öptü beni. "Beni sevdiğinden söz edip durursan," diye mırıldandı, "buradakilerden bazılarında hayat boyu unutmayacakları bir iz bırakacağız."

Kıpkırmızı kesildim.

Birisi genzini temizledi. Bir başkasıysa inledi ama bakışlarımı yola çevirirken gülüyordum. Şakalar bir yana, herkes içimizden birinin ilk adımı atmasını bekliyordu, ben de atmıştım. Ardından herkes yürüdü.

Gözlerimiz karanlığa alışmıştı ama arabaların arasından geçerken ben Aiden'ın yanından ayrılmadım. O da Deacon ve Luke'un yanından gidiyordu. Araçların içine bakmadım, bunu kesinlikle reddediyordum çünkü havada öyle bir koku vardı ki...

Ayak seslerimiz dışında gece tuhaf biçimde sessizdi. Güney Dakota'da dağ aslanının ürpertici kükremesini, ufak tefek hayvanların koşturmasını, muhtemelen bir bebeği kapıp götürebilecek türden kuşların ciyaklamasını duymayı beklemiştim ama hiçbir şey yoktu.

Çıt bile çıkmıyordu.

O ürkütücü atmosfer hızla ilerlememize, göz açıp kapayana kadar üç kilometreden fazla yol almamıza rağmen kaybolmamıştı. Yol kenarına saçılmış, mahvolmuş arabaların da hiç faydası olmuyordu. Sayıca o kadar fazlaydılar ki.

"Tanrılar," diye fısıldadı, kavrulmuş yığınlardan birinin yanında durdu Lea. "Ah, tanrılar aşkına..."

Onu böyle dehşete düşüren şeye bakma dedim kendi kendime, fakat sağduyunun o cılız sesine kulak astığım pek nadirdi. Döndüm, az daha keçileri kaçıracaktım.

Bir Hummer'ın kömürleşmiş direksiyonunda hâlâ birisi vardı... daha doğrusu, ondan geriye kalanlar. Kararmış, yanmış parmakları hâlâ direksiyonu tutuyordu. Cesedin geri kalanı tanınır halde değildi. Erkek de olabilirdi, kadın da... Hatta bir hidra bile olabilirdi. Yalnız da değildi. Yolcu koltuğunda ve arka koltuklarda yanmış vücutlar vardı.

Birisi şaşkınlıktan nefesini tuttu. "Plakalar yanmış ama New York plakası bunlar."

"Tanrılar," dedi bir başkası.

Geri geri gidiyor, daha az hasar görmüş arabalardaki plakaları kontrol ediyorlardı ama ben içten içe biliyordum. Lucian'ın, savaşmaya gelmiş Avcıları değildi bunlar. Sığınacak bir yer ara-

yan sıradan insanlardı... melezler ve safkanlardı.

Hummer'ın en arka koltuğunda birtakım giysiler sağlam kalmıştı. Yanmış ve kömürleşmiş kumaş parçalarıydı bunlar, ama renkleri koyu bir orman yeşiliydi. Ağır ağır farkına vardım ki, Konsey cüppelerinin rengiydi bu.

Basbayağı Konsey cüppeleri.

O kahrolası Hummer'lardan inmekle iyi ettiğimiz birden kafama dank etti çünkü bu insanlar kapana kısılıp kalmışlardı. Tüm yol mezarlıktan başka bir şey değildi.

"Buradan hemen gitmeliyiz," dedi Aiden. Altüst oldum bir anda. "Hemen gidiyoruz."

Önümüzdeki karanlığı, alev alev yanan bir ışık topu yardı, kalıntıların ve yanıp mahvolmuş yerin üstüne tuhaf bir aydınlık düşürdü. Yanında durduğum arabayı geçti, küçük bir ardıç ağacına işaret etti ve ağaç kesif, acı bir duman çıkararak alevlere boğuldu.

Yerimden sıçradım. "Vay anasını..."

Her şey bir anda olup bitti. Ateş topları adeta gökten üzerimize yağıyordu. Herkes etrafa saçıldı, yoldan çıkıp engebeli araziye girerken küçük gruplara bölündük. Bir el buldu elimi –*Aiden'dı*– ve onunla ve Deacon'la koşmaya başladık. Luke da peşimizdeydi. Birkaç saniye içinde, diğer herkesi gözden yitirmiştim.

Otuz İkinci Bölüm

Koşuyor, *canımızı kurtarmak için kaçıyorduk.*

Gökten hâlâ ateş yağıyor, topraktan sekiyor, yeri sarsıyordu. Bir karmaşa içinde küçük tepelerin üstünden düşe kalka ilerledik, ne zaman gökyüzü aydınlansa, bir diğer ateş sağanağı göğü doldursa kendimizi yere atıyorduk.

Hiç beklenmedik anlarda gökten zembille inen Apollo şimdi, en çok gerektiğinde neredeydi acaba? Evet ya, ne zaman Aiden'la öpüşecek olsam bir yerlerden fırlayan tanrı ona en çok ihtiyaç duyduğumuzda yer yarılmış da içine girmişti sanki.

Doğrulmaya kalkıştım ama Aiden bırakmadı. "Marcus'u bulmalıyım! Olivia'yı da! Laadan..."

"Hayır." Beni daha da sıkı tuttu. "Bunun orta yerine öylece koşamazsın!"

Yerde, yanımda yatan Luke inledi. "Galiba... kolum yanıyor."

"*Nee*?" Ona doğru süründüm, Deacon'ın da ağabeyini aşıp gitmeye çalıştığının farkına varıp Luke'u gömleğinin sırtından yakaladığım gibi çevirdim. Bir ateş topu daha fazlasıyla yakına isabet edince yüzümü ekşittim. "Tanrılar..."

Luke'un sağ kolu bilekten dirseğe kadar doğal olmayan, parlak kırmızı bir renkteydi. Daha şimdiden derisi yer yer kabarıp su toplamaya başlamıştı. Bana güç bela gülümsemeyi başardı. "Ben de bronzlaşmak istiyordum hani."

Ona öylece baktım, derken Deacon fırlayıp yanımızdan geçti, Luke'un yakasına yapıştı. Bronz saçlı melez daha tek kelime edemeden Deacon onun suratının ortasına yumruğu yapıştırıverdi. Nefes nefese yana devrildim.

Ondan sonra Deacon başını kaldırdı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Luke'a, "Beni sakın bir daha böyle korkutma, tamam mı?" dedi.

Luke başını ağır ağır öne salladı.

"Ah, nedir bu St. Delphi kardeşlerin melez aşkı?" diye homurdandı Solos yanımızdaki tepeye koşup. Laadan de yanındaydı, kadının saçları düzgün topuzundan kaçmış, pantolonu çamur ve is içinde kalmıştı. "Sakın beni yanlış anlamayın," diye devam etti Solos. "Melez olduğum için ben de eşit sevgi, eşit haklar, Irk Kastı'nın yıkılması falan filan diye düşünüyorum."

"Ağzımızın tadını iyi biliriz," diye yanıt verdi Aiden, dönüp melez Avcı'ya bakarak. "Bazılarının aksine..."

Solos alay edercesine güldü.

"Marcus'la kızlar nerede, biliyor musun?" diye sordum şimdilik sakin olan gökyüzüne bakarak. "Gördün mü onları?"

Başını öne salladı. "Yolun diğer tarafında bir hendekteler. Bir şeyleri yok." Solos, Laadan'e bir bakış fırlattı. "Hayatımı kurtardı, biliyor musunuz? Bir ateş topu dosdoğru kafama iniyordu ki, hava elementiyle yolundan saptırdı."

Laadan başını iki yana salladı. "Hiç önemi yok."

"Benim için var..."

Kulakları sağır eden bir bağırış duyuldu, savaş naralarından oluşan bir koroydu sanki. Daha önce hiç duymadığım bir sesti. İnsan sesi değildi; hayvan sesi de değildi. İkisinin sapıkça ve mide bulandırıcı bir karışımıydı. Ansızın neyin geldiğini anladık.

Hephaestus'un otomatonları.

Çok saçmaydı. Onların Akitleri koruması gerekiyordu. Bizi tehdit olarak mı algılamışlardı yoksa? Pişirmeye çalıştıklarına bakılırsa orası kesindi. Fakat arabalardaki o insanlar... Önce saldırıp sonra soru sormaları mümkün değildi. Onların burada olmasını ve Konsey üyelerini Üniversite'ye taşımayı anlamsız kılıyordu, ama elbette...

Aiden'a baktım. "O tanrı... Hephaestus olabilir mi?"

Aiden ağzını açtı ama yaklaşan fırtınanın ağırlığı altında yer sarsıldı. Tepenin üstünde, bizden taş çatlasa birkaç metre ötedeki ağaçların arasından upuzun boylu, tehditkâr gölgeler çıktı. Ay ışığının altında durduklarında birden nefesimi tuttum.

Kutsal iblis kıçı...

Ağaç gövdesi kadar kalın uylukları ve koca toynakları tanyumdandı. Geniş göğüslerini ve adaleli kolları matlaşmış, koyu renk kıllarla kaplıydı. Boyunlarının üstünde birer boğa kafası vardı. İki boynuz, güçlü dişler ve çenelerle sonlanan uzun, düz bir burun.

"Ulu tanrılar," diye fısıldadığını duydum Laadan'in.

Sayıca bir düzineden fazlaydılar. Bizimle Üniversite arasında geçit vermez bir hat halinde dizilmişlerdi ve normalde yapmaları gereken nöbetçilik görevlerini yerine getirdiklerini hiç mi hiç sanmıyordum.

Daha irice olanlarından bir tanesi ağzını açtı, gürültüyle homurdandı.

"Eminim ağzı da kokuyordur bunun," diye mırıldandım.

Deacon başıyla onayladı. "Ona ne şüphe."

Yaratık ağzını tekrar açtı, bu sefer bir alev hüzmesi püskürdü. Bir ateş topu oluştu, dosdoğru yolun karşısındaki hendeğe uçtu. Kızlar tepenin üstüne saçıldılar.

Canavarları hedef alan ilk kurşunu Solos sıktı. Ardından Marcus ayağa fırladı, hemen ardından da Aiden tetiğe bastı. Titanyum mermiler havada uçup otomatonlara saplandıysa da, onları durdurma konusunda pek etkili olmadı.

Alevler grubumuza yönelince dağıldık. Elim tetikteydi, sarhoş bir minatoru andıran yaratıkları gördüğüm yerde tetiğe sistematik şekilde basıyordum. Onlar da ateşe... şey, ateşle karşılık veriyordu.

Ateş yere yayıldı, etrafını hızla döndüm. Otomatonlar bize doğru koştu, önce ateş püskürttüler, sonra kavgaya tutuştular.

İlki Marcus'a ulaştı, ona kalın kolunun geniş tarafıyla vurdu. Marcus birkaç metre geriye uçtu, inleyerek çuval gibi yere devrildi. Bir diğeri önüme geldi, savurduğu kolunun altından geçtim. Yukarı sıçradım, tabancayı otomatonun kafasına dayayıp tetiğe asıldım. Gümüş rengi kan alçak fundalıkları ıslattı, otomaton yere yıkıldı, sonra toza dönüştü.

Onları öldürmenin bir yolu buydu demek. Tıpkı zombiler gibi...

Hızla döndüm, hançerlerin kesinlikle hiçbir işe yaramadığını, Glock'ların da ancak arkalarından gizlice yaklaşabilirseniz etkili olduğunu anlamıştım. Bir diğer ateş topu dosdoğru üstüme gelince, kalbim küt küt atarak kendimi yere fırlattım. Kahretsin. Berbattı bu... Hatta berbat demek bile az gelirdi. Hayat bulmuş bir kâbustu. İliklerime kadar dehşete düşmüştüm. Bir an için kuru, yanmış toprağın üstünde donup kaldım. Küçük taşlar karnıma, bacaklarıma batıyordu. Ne ilginçtir ki her birini ateşte ısıtılmış bir bıçağın batışı gibi hissediyordum.

Her şey yavaşladı, hava akciğerlerimde durup kaldı.

Marcus tekrar ayağa kalkmış, Lea'yla sırt sırta dövüşüyordu. Ellerindeki oraklarla hızla ileri atılıp otomatonun kollarını budadılar. Fakat yaratık üzerlerine gelmeye devam ediyordu. Solos ise Laadan'i ateş hattının dışında tutmaya çalışıyordu. Yaratıklara ateşle saldıran Aiden'ın kıpkırmızı yanakları isten kararmıştı. Luke'un yanındaki Deacon'in elinde ise gerçekten bir tabanca vardı. Olivia'yı ağaçların yanında kıstırmışlardı.

Bir anda, daha önce içime doğan önseziyi hatırladım. Hepsi de ölecekti. Tıpkı otomobillerdeki o iyi pişmiş cesetler gibi kapkara kesileceklerdi. Akıbetleri bu olacaktı.

İçimde ilkel ve mutlak bir şey koptu sanki. Güç, içimde akmaya başladı ve işaretlerin ortaya çıkışıyla cildim karıncalandı. Karanlık savaş meydanı ansızın kehribar rengi kesilmişti. Bana yabancı gelen enerji dalgası damarlarımda zehir gibi akıyordu, yine de onu bağrıma bastım. Beynim devre dışı kaldı. Artık Alex değildim.

Apollyon'dum ben. Başlangıçtım ve de sondum.

Gevşek saçlarım başımın üstünde yükselmeye başladı ve yemin ederim ki ben ayağa kalkarken zaman bir an için durdu. Orak ve hançer elimden düştü, sonra ellerimi yumruk yaptım.

Tıpkı Donkey Kong bilgisayar oyunu gibiydi.

Kısır toprağın üstünden aşarak yaratığı savuşturmaya çalışan Olivia'ya doğru uçtum. Otomatonun bacaklarının arasından geçtim, sonra Olivia'yla yaratığın arasına girdim, tekmemi kıllı karnına indirdim. Otomaton tek dizinin üstüne düşüp yakınlardaki ağaçları sarstı.

Merhametsiz, sert, ölümcül olduğu kadar da saf, mutlak güç tenimin üstünde dolaşmaya başladı. Şaha kalktım, beşinci ve sonuncu elementi çağırdım. Avucumdan yoğun, mavi bir ışık fışkırdı.

Akaşa vücudumdan sökün etti, buluttan buluta sıçrayan

şimşek misali havada bir kavis çizdi, sonra hedefine yönelip tam on ikiden vurdu. Gökyüzü bir çatırtıyla ısındı. Otomaton bir saniye önce dizinin üstünde duruyordu, bir saniye sonra parlak bir toz yığınından ibaretti.

"Ulu tanrılar," diye boğuk bir sesle fısıldadı Olivia.

Düşenin yerini bir başka otomaton aldı, takırdayan, tangırdayan madeni elini savurdu. Açık ağzından kıvılcımlar saçılıyordu. Döndüm, kolunu yakaladığım gibi kıvırıverdim. Yaratığın acı dolu boğuk çığlığı metalin çınlaması ve bir diğer otomatonu hedef alan kurşun yağmurunda kaybolup gitti.

Otomaton boğa kafasını kaldırdı, devasa çeneleriyle beni ısırmaya çalıştı.

"*Lütfen.*" Elimi koca alnına dayadım.

Mavi ışık kafasından vücuduna indi, madeni kafatasını ve kemik yapısını aydınlattı. Bir an için röntgen filmine ya da bir denizanasına benzedi –çok korkunç bir denizanasına– sonra gözlerinden ve aralık ağzından kobalt mavisi ışık boşandı. Yaratık *içe doğru patladı*, kendi içine çöktü, toza dönüştü.

İşte o anda işler çığırından çıktı.

Otomatonların, o korkunç boğa canavarların hepsi birden beni gözüne kestirdi. Metal bacaklarından takır tukur sesler çıkararak hızla hareket ediyorlardı. Ağızlarından, ucuz bir ejderhanınki gibi ateş püskürüyordu. Her yönden yaklaşıyorlardı, üzerine "Alex'i gebert" yazılı, Apollyon arayıp bulan füzeler gibiydiler.

Yoğun, insanı kör eden bir alev kusuyorlardı. Alevden başka hiçbir şey yoktu. Ne bir ses. Ne bir görüntü. Tüm dünyam kırmızı ve turuncuydu...

Dünyam aynı zamanda kehribar rengiydi.

Alex? Uğuldayan bağlantıdan Seth'in sesi duyuldu.

Onu ve bilincinin benimkinin yanına yerleşmesini duymazdan geldim.

Ne yapıyorsun?

İlk'in çağrısını hâlâ duymazdan geliyordum. Alışık olmadığım, derin ve eskiye giden içgüdüler dizginlerimi ele geçirmişti. Ellerimi kaldırırken Apollyon işaretleri tenimde geziniyordu. Otomatonların ateşi bana değmesine birkaç santim kala durdu, cayır cayır bir daire oluşturdu. Isıyı hissedebiliyordum ama beni yakmıyordu. Hafif hafif, sürekli üfledim, ateş bir iki kez titreşti, sonra söndü.

Otomatonlar öylece kalakaldılar, oflayıp puflıyor, gürültüyle homurdanıyorlardı.

Kollarımı iki yanımda kaldırdım, parmaklarımı açtım, hava güçle ve beklentiyle uğuldamaya başladı. Mavi ışık çatırdayarak parmaklarımın ucunda dolaştı, bekliyor... istiyordu.

Geriye kalanların en irilerinden biri olan otomaton üstüme atıldı. O korkunç kükremeyi duyan akaşa tıpkı Seth'le aramdaki bağ gibi sıkışıp gerildi.

Salıverdim.

Güç patlaması benden hücum etti, fırtınanın savurduğu dalgalar gibi yuvarlanarak yayıldı. Dalga ilkin bana en yakın otomatona çarptı. Yaratığın göz çukurlarından, açık çenelerinden mavi bir ışık fışkırdı. Bir saniye sonra yaratık içe doğru çöktü. Dalga dört otomatona daha çarptı, akaşa akını kesilmeden önce onları da hakladı.

Parlak toz kuru toprağın üstüne otururken feci bir bitkinlik sarmaladı vücudumu. Seth'le aramdaki bağ hâlâ açık gibi geliyordu, ama dünya tekrar lacivert ve siyah tonlara bürünmüştü. Akaşayı ilk defa sinek raketi yerine kullandığım için, ardından gelen yorgunluğa hazırlamamıştım kendimi. Dik durmak için efor sarf ederken bacaklarım altımda titriyordu. Hançerlerime uzandım ve kendimi süzme salak gibi hissettim çünkü "Ben acayip iyiyim" ve "parmaklarımdan akaşa fırlatabilirken han-

çere ne gerek var" krizi sırasında onları bir yerlere fırlatıp atmıştım.

Neyse ki diğerleri hâlâ silahlıydı ve otomatonlar dikkatlerini bana vermişti. Marcus bir tanesini, kafatasının arkasına dayadığı silahın tetiğini çekerek ortadan kaldırdı. Aiden ise orak ağızlı bıçağını cellat gibi kullanıp bir diğerinin kellesini yere yuvarladı.

Otomatonlardan biri bana uzanınca yana kaçtım –şey, daha doğrusu tökezledim– ve kıçımın üstüne oturuverdim. Kaidem yeri görünce, içimden bir daha kalkmak gelmedi. Mecalsiz düşmüş, emekleme aşamasında bir bebek gibiydim. Acınacak haldeydim doğrusu, gücümü daha idareli kullanmayı öğrenmeliydim.

Otomaton gırtlaksı bir sesle kükredi.

Çağanoz gibi geri yürüdüm, aramıza azıcık mesafe koymayı başardım. Cidden bronzlaşacağımı düşündüğüm anda Lea gökten inmişçesine ortaya çıktı, Akit hançerinin sivri ucunu otomatonun ensesinden içeri soktu, sonra kolunu hızla yana çekti.

Botlarımın ucuna parlak tozlar yağarken gözlerim koca koca açılmıştı. "Vay canına."

Lea başını yana eğdi ve bıçağının ucundan damlayan kana bakıp kaşlarını çattı. "Çok iğrençti bu."

"Evet," dedim ağır ağır, etrafıma bakınarak. Sekiz kişi ve bir de Lea vardı. Dokuz. Hepimiz de sağ ve salimdik. Evet, her yanımız yara bere içindeydi, yorgunluktan ölüyorduk ama hâlâ savaşıyorduk. Cılız bir kahkaha attım. "Tanrılar."

Diğer otomatonlar daha az etkileyici yöntemlerle ortadan kaldırılırken metalin çatırtısı, kemik ve adalenin ıslak, ete has pes edişi duyuluyordu.

Lea eğildi, bana doğru parmaklarını salladı. "Bütün gece

orada oturacak mısın, kalkacak mısın yoksa? Seni hayatta taşımam. Herhalde bir ton geliyorsundur."

Güçlükle gülümseyip elimi kaldırmıştım ki Lea'nın arkasında karanlık bir gölge belirdi. Korku göğsümde düğümlenirken yüreğim ağzıma geldi. Duyguların bu inanılmaz patlaması Seth'i ayağa kaldırmıştı ve onu duymazdan gelsem de, biliyordum ki olan biteni pür dikkat takip ediyordu.

"Lea! Diye bağırdım parmaklarım parmaklarına sürünürken.

Hızla bir nefes alıp yarı yarıya döndü.

İçimde kalmış bir güç kırıntısı bulup ayağa fırladım ama –ah, tanrılar aşkına– çok geçti artık. Akaşayı çağırdıysam da, kurumuş bir kuyudan su çekmekten farksızdı. Hiçbir şey kalmamıştı fakat Apollyon'dum ben; yapabileceğim bir şeyler olmalıydı, mutlaka olmalıydı. Fakat ben daha hava elementini kullanıp Lea'yı yoldan çekemeden olanlar oldu.

Otomaton Lea'nın kafasını iki yanından tutup çevirdi. Kemiğin kırılma sesi sağır ediciydi, gök gürültüsü kadar gürültülüydü. Kızın parmakları kasıldı, hançer elinden düştü. Ses... içimde kırbaç gibi şaklıyor, nefesimi çalıyor, iç organlarımı tutup sıkıyordu. O ses... sonsuza dek benimle kalacaktı.

Lea yere benden önce düştü. Etten başka bir şey olmayan gevşek, kıpırtısız bir yığındı. Beynim olanları kavramakta güçlük çekiyordu. Tıpkı Caleb'da olduğu gibi inkâr duygusu yükselmişti, öyle güçlü, öyle kuvvetliydi ki, olanlara inanmayı *reddediyordum.*

Birisi otomatonun arkasından yaklaştı, parlak bir toz patlaması oldu. Ama otomatonu kimin öldürdüğü umurumda bile değildi. O anda gökten otomaton yağsa bile umursamazdım.

Dokuz kişiydik biz...

Kalbim tekledi, sonra aşırı hızlı çalıştı. Dünya, yer yer açık kehribar rengi parlamaların olduğu pastel renklerden bir kaleydoskop

misali döndü etrafımda. Birisi adımı çağırıyordu, o gür, neredeyse çılgına dönmüş ses, Seth'in pes uğultusuna karışıyordu.

İkisinin de çenesini kapatmasını istiyordum çünkü gerçek değildi bu. Olamazdı, derken acı ve çıplak gerçekle yüzleştim ve neden bu kadar şaşırdığıma akıl sır erdiremedim. Ölümü hiç beklememiştim sanki. Ölümün bizlere dokunabileceğine hiç inanmamıştım sanki. Nasıl olur da bu denli şaşırırdım? Her biri bu işin tehlikesini bile bile lades demiş, her anının son anı olacağını bilerek taşın altın elini sokmuştu. Daha birkaç kilometre önce ölümün yaklaşmakta olduğunu anlamış, hatta dilimin ucunda tadını alabilmiştim.

Dizlerimin üstüne düştüm. Lea'nın omzuna koyduğum ellerim titriyordu. Onu usulca sırtüstü yatırdım. Başının vücuduyla yaptığı tuhaf açı, bronz tenine sızmaya başlayan beyazlık, gözlerinin...

Soğuk alnından bakır rengi saç tutamlarını uzaklaştırırken parmaklarım titriyordu. Tanrılar aşkına, bir beden bu kadar mı hızlı soğurdu? Mümkün ya da doğru gözükmüyordu. Adil olmadığıysa kesindi.

Lea'nın çocukken kıskandığım ametist rengi gözleri karanlık göğe kilitlenmişti. Herhangi bir ışıltı, bir iç parıltı yoktu bu gözlerde. Hiçbir şey yoktu.

Lea gitmişti, Caleb gibi, annem gibi, arabalardaki o insanlar gibi. O... cümleyi bitiremedim. O küçücük sözcüğü bir kez ağzımdan çıktı mı, geri almak mümkün değildi.

Ellerimi çekip uzaklaştırdım, çenemin altında birleştirdim. Diğerleri yaklaşıyordu bize. Birisi hafif hafif ağlıyordu. Sesler yükseldi, inkâr eden sesler... sonra sessizlik geldi. Nefesim tekrar tıkandı.

Birisi Lea'nın diğer yanına çöktü. Bir Akit hançeri dikkatlice yere kondu, eski Yunanca yumuşak sözler edildi. Bir savaşçının ölüm duası... cenaze sırasında okunan bir ağıt.

Bakışlarımı kaldırdım, çalkantılı gri gözlerle karşılaştım. Aiden'ın yüzünden renk öyle bir çekilmişti ki, yüz hatlarına kazınmış dehşet kendi yüzümdekinin bir kopyasıydı. Gözleri kuruydu ama öfkeyle, hüzünle yanıyordu içten içe. Başını iki yana salladı. Kirpiklerim ıslanmıştı.

Burada böylece oturamazdım. Yapamazdım bunu.

Ayağa kalktım, sendeleyerek Marcus ile Olivia'nın yanından geçtim. Luke ile Deacon'ın yanından geçtim, Laadan ile Solos'un da ilerisine gittim. Yürüdükçe yürüyordum; ne nereye gittiğimi biliyordum ne de ne yapacağımı.

Alex?

Seth'in sesini duyunca yumruklarımı sıktım. Rayından çıkıp devrilen bir tren misali, kıpkırmızı bir öfke kükredi içimde. Lea'nın boynunu kuru bir dal gibi kıran onun elleri değildi, yine de elleri kanlıydı, değil mi? *Seninle konuşmak istemiyorum şu an.*

Sessizlik oldu... şimdilik.

Midem bulanıyordu, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyordu. Bir yanım, bu her ne kadar aptalca da olsa, hâlâ şok içindeydi. Dokuzumuz *sağdık*. Hepimiz ayaktaydık. Gülmüştüm. Ve Lea gidivermişti. Aynen öyle olmuştu, durup dururken.

Tanrılar aşkına, Lea'yla bana en iyi arkadaşlar demek için bin şahit gerekirdi fakat bir hayli de yol kat etmiştik. Ona, belki de farkında bile olmadığım kadar uzun süredir saygı duyuyordum ve bu his karşılıklıydı. Aramızda halledilmesi, tamir edilmesi gereken çok şey vardı ama zaman olmayacaktı artık bunun için. Birlikte olduğumuz zamanın çoğunu birbirimizden nefret ederek geçirdiysek de, bana yardıma gelmiş, girdiği davadan geriye adım atmamıştı.

Bunun farkına varmak öyle derin bir yara açmıştı ki bende, Caleb'ın kaybının acısından aşağı kalır yanı yoktu.

"Alex," dedi Aiden arkamdan.

Başımı iki yana salladım. "Yapamam... şu anda yapamam bunu." Sesim çatladı. "Bana birkaç dakika gerek."

Duraksadı, sonra elini omzumda hissettim. Kendimi çekip kurtardım, derin derin nefes alarak yürüdüm ama sanki akciğerlerime yeteri kadar hava girmiyordu. Caleb'ın ölümünden sonra olduğu gibi kendimi kaybedemezdim. Buna sırt çevirmez, kendimi imha edemezdim. Başa çıkmalıydım ama...

Tanrılar cezasını versin. Eğildim, ellerimi dizlerime koydum. Kusma isteğim çok güçlüydü ama hiçbir şey çıkmıyordu.

Çocukken ona yaptığım adilikler yüzünden özür dilemiş miydim? Sanmıyordum. Gözlerimi sımsıkı kapattım, cesedinin geride, yerde yattığını gördüm.

Alex? Bir duraksama oldu, ardından aramızdaki bağ ip gibi gerildi. *Neler oluyor?*

O gece ikinci kez oturdum... muhtemelen düştüm. Gözlerimi açmadan kalkanları yukarıda tuttum fakat bağı takip ederek Seth'e gittim. Bu konuda ne hissedeceğimi bilmiyordum. Belki de öfkem o kadar büyüktü ki başka bir şey hissetmemi engelliyordu. *Bu muydu istediğin?* diye sordum ona.

Seth hemen karşılık vermedi. *Ne dediğini pek anlamadım. Duygularını hissedebiliyorum. Bir şey olmuş.*

Kapa çeneni! Sebebi neydi bilmiyorum. Belki sesindeki samimiyete yakın o nitelik yüzündendi, belki de Lea'nın kız kardeşini kendisinin, ailesini annemin öldürmüş olması ve Lea'nın da Seth ve benim olduğumuz şey yüzünden hayatını yitirmesiydi. Bir anda ardıma dek açıldım. *Kapa çeneni, tamam mı! Tek kelime etme! Mutlu musun Seth? Bu muydu hep istediğin?*

Hızlı ve öfkeli gözyaşları yanaklarımdan aşağı akıyordu. Kollarım titriyor, kalkanları ayakta tutmak için tüm vücudum sarsılıyordu. Kalkanlarımı indiremezdim, özellikle de Seth bu şekilde kafamın içindeyken. Nerede olduğumu anlar, daha fazla ölüme yol açardı.

Başımı geriye attım, sözcükler yoktu artık; sadece keder, pişmanlık ve öfke. Vücudumun dışında hiçbir ses çıkarmayan bir çığlık halinde döküldüler dışarı.

Dur, dedi ve etrafımda bir baskı hissettim, sanki Seth beni kollarına almış, sakinleştiriyordu. *Sakinleşmen lazım çünkü beyin hücrelerimi tüketiyorsun. Sen şöyle derin derin birkaç nefes al. Tamam mı?*

Bir süre geçti, derin derin nefes aldım. Orada hiçbir şey görmeden, hiçbir şey hissetmeden, gözlerim kapalı oturdum. Gerçek değil gibiydi bunlar.

Kim öldü? diye sordu Seth, sesinden kendini en kötüsüne hazırladığını anlayabiliyordum.

Lea. Kafamın içindeki ses bile uyuşmuştu. Öldü o. Tıpkı tüm ailesi gibi.

Seth bir şey demedi. Bunun ne kadar önemli olduğunu anlıyordu belki de. Sonuçta, daha önce birbirimize bağlandığımızda geçmişimin büyük kısmına tanık olmuş, bununla nasıl başa çıkacağımı bilmediğimi anlamıştı. Belki o da benimle aynı şeyi düşünüyordu, yani aramızdaki bağın Lea'nın hayatı dâhil elindeki her şeyi aldığını. Böyle düşünse bile bir şeyin değişeceğini sanmıyordum. Seth, Seth'liğini yapmaya devam edecekti. Ben de öyle yapacaktım. Ben bacaklarımı göğsüme çekip tortop olurken hiçbir şey söylemedi. Acının ıstırabını tekrar duymak istemediği ortadaydı. İçimdeki tuhaf basınç artarken de hiçbir şey demedi.

Birbirimizin can düşmanıydık, hele ki şu aralar. Fakat benim kaybım onun kaybıydı. Ben acı çektiğimde o da acı çekiyordu. Böyle yapılmıştık ve dolaylı yoldan sebep olduğu ölüm bile bu kuralı çiğneyemiyor, aramızdaki bağı koparamıyordu.

Hiçbir şey koparamazdı.

Otuz Üçüncü Bölüm

Orada ne kadar oturduğumu bilmiyorum ama gözlerimi tekrar açtığımda hava kararmış, Seth'in varlığı kaybolmuştu. Bir ara onun beni rahat bıraktığını hissetmiştim. Bağlantı solup gitmeden önce bir şey fısıldadığını duyar gibi olmuştum ama herhalde gaipten sesler duyuyordum çünkü Seth bunu demiş olamazdı.

Özür dilerim, dediğini duyar gibi olmuştum.

Belli ki aklımı kaçırıyordum. Seth'in özür dilediği görüldük şey değildi. Güç ve kabul edilme ihtiyacı onu buna sürüklemişti. Artık vicdan azabı çektiğini hiç sanmıyordum.

Derin bir nefes aldım, dumanın acı kalıntıları yüzünden az daha boğulacaktım. Ne yapmam gerektiğini biliyordum; kendimi toparlamalı, sonra yola devam etmeliydim. Burada açık havada oturup başka otomatonların gelmesini beklemek hiç güvenli değildi.

Ayağa kalkıp döndüm, pantolonumdaki tozu toprağı silkeledim. Grup hâlâ Lea'nın cesedinin başındaydı. Olivia, ölü melezin başını avuçlarına almış, onun yanında oturuyordu. Deacon ile Luke da iki yanındaydı. Melez oğlan kolunu tutuyordu.

Ellerimle gözlerimin yaşını silip Aiden'in yanında durdum. Olivia başını kaldırdı. Gözleri ay ışığında pırıl pırıldı. "Hissetmedi, değil mi?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır, hiç sanmıyorum."

Başıyla evetledi, sonra Lea'nın bıçağını aldı, göğsüne yaslayıp ayağa kalktı. "Peki ya... şimdi ne yapacağız?"

Solos konuştu. "Hızlı hareket etmeliyiz. Başkalarının gelip gelmeyeceğini bilemeyiz ve burada bizi avlamaları çocuk oyuncağı."

Marcus çenesini ovalayarak, "Hâlâ üniversitenin güvenli olduğunu düşünüyor musunuz?" diye sordu. Çenesine götürdüğü eli kıpkırmızı olmuştu. O anda, yarasının kanadığını anladım.

Marcus'un yanına gitmeye kalktıysam da elini sallayarak beni uzaklaştırdı. "Bir şeyim yok, hafif bir sıyrık," dedi homurdanarak. "Üniversite'nin hâlâ yerinde olup olmadığını nereden bileceğiz? Otomatonlar yakıp kül etmiş de olabilir..."

İçindeki onca insanla beraber. Eğilip Lea'ya bakarken dünya etrafımda fırıl fırıl dönüyordu. Birisi onun gözlerini kapatmıştı. Benimkilerse yanıyordu.

"Gidip görmemiz gerekiyor." Aiden elini saçlarının arasından geçirdi. "Kampüse bir buçuk kilometre var."

Luke başını iki yana salladı. "Başkaları da olabilir. Belki bir sonraki tepenin ardında bir düzine daha var ve dosdoğru kucaklarına düşeceğiz."

"Belki de açık arazi ve kahrolası Üniversite'den başka bir şey yoktur," diye karşılık verdi Aiden, dişlerini iyice sıkarak. "Bildiğimiz kadarıyla otomatonlar kimse kampusa yaklaşmasın diye... ya da insanların kaçmasını engellemek için burada olabilir."

"Kampustan geriye hiçbir şey kalmamış da olabilir," dedi Deacon, ellerini iki yanına indirip.

Solos öne çıktı, bir elini Deacon'ın omzuna koydu. "Koca kampusun gittiğine inanmıyorum."

"Bu otomatonlardan her şeyi beklerim ben." Luke yaralı kolunu doğrulttu, kampusun olduğunu düşündüğüm yöne doğru baktı. "Ama görmemiz gerek. Bunca yolu..."

"Durun bir saniye!" Olivia'nın sesi erkeklerinkini bastırdı. "Ben Üniversite'ye gidip gitmemeyi sormuyordum. Lea'yla ne yapacağımızı sormuştum."

Tekrar sessizlik çöktü. Aiden'a baktım. "Onu burada bırakamayız."

Koyu gri gözleri acı belirdi. Elini bana uzattı, ben de tuttum, ona yaslandım. Parmaklarımı yanmış tişörtüne gömdüm, kumaşta küçük delikler buldum. "Bırakamayız," diye fısıldadım.

Koluyla beni daha bir sıktı. "Biliyorum."

"Onu... yanımızda götüremeyiz," dedi Solos. "Karşımıza ne çıkacağını bile bilmiyoruz."

Olivia atom bombası gibi patladı. Elindeki hançeri, Solos'un iki gözünün arasına saplayacak gibi bakıyordu. "Onu burada öylece bırakıp gidemeyiz. Bu o kadar yanlış ki, anlatmama gerek bile yok."

Solos'un façalı yüzü şefkatli bir hal aldı. "Biliyorum ama..."

"Bizler ölülerimizi, savaşçılarımızı gömeriz." Olivia'nın alt dudağı titrerdi. "Çürüsünler diye bırakıp gitmeyiz onları."

Laadan beyaz tenli elini Olivia'nın koluna koyduysa da, Olivia sakinleşecek gibi değildi. "Neyle karşı karşıya olduğumuz, bizi neyin beklediği zerre kadar umurumda değil! Onu burada bırakamayız dediysem bırakamayız." Bakışları bana döndü. "Onu gömmemiz gerekiyor."

"Neyle peki?" diye yumuşak bir tavırla sordu Solos. "Kazma küreğimiz yok, toprak ise kaya gibi sert."

Olivia hızla bir nefes aldı, sonra döndü. Luke sağlam koluyla ona sarılırken Olivia'nın narin omuzları sarsılıyordu.

"Bir şeyler yapmalıyız Aiden," dedi Deacon yalvarırcasına. "Ne yapmalıyız bilmiyorum, ama bir şeyler yapmalıyız işte."

Aiden'dan uzaklaştım, ellerime baktım. Ne kadar gücüm kaldığını ya da toprak elementini bir... mezar yapmak için kullanıp kullanamayacağımı bilmiyordum ama deneyecektim. Lea'yı kurda kuşa yem edemezdim hayatta.

"İşe yarayacak mı bilmiyorum." Saçımı geriye attım, atkuyruğuma ne olduğunu bilemiyordum.

Aiden kaygıyla yüzünü astı. "Yapabileceğinden emin misin?"

Başımı öne salladım. "Sence nereye gömmeliyiz Olivia?"

Olivia'nın Luke'dan uzaklaşıp ne sorduğumu anlaması için birkaç saniye geçmesi gerekti. Etrafına bakındı, buranın gerçekten de hiç uygun bir yer olmadığını anladı. Yürüdü, ben de peşine takıldım. Savaştan ve yangından zarar görmemiş, tatlı kokuları havadaki asit ve metal kokusuyla tezat yaratan iki ardıç ağacının yanında durduk.

"Burası olur," dedi genzini temizleyip. "Çok bir şey sayılmaz ama ağaçlar... ağaçlar hoşuna giderdi."

Ona baktım.

Olivia yavaşça bana döndü, boğuk sesle bir kahkaha attı. "Tamam. Lea doğaya ya da ağaçlara pek meraklı değildi."

"Değildi." Güldüm ama gülünce *canım yandı*. "Büyük olasılıkla şimdi *bu da nesi be?* diye düşünüyordur."

Gözlerini kırpıştırdı. "Öyle midir sence?"

"Evet, yani ben aşağıda beklerken burada, yukarıda neler olduğunu bilemiyordum ama belki onun için farklıdır durum." Karşılaştığım kâhini ve yaşlı kadını düşündüm. "Herkes için farklıydı ama acı çekmediğini biliyorum."

Olivia ağır ağır başını öne salladı. "Ben de farkına vardım ki,

ölüm böyle bir şey. Bizim gözümüzde onlar gitti, ama aslında öyle değil. Ölümden sonra *yaşam* var, ama farklı bir tür yaşam." Duraksadı. "Keşke bunlar olup bitmeden önce onunla arkadaş olabilseydik. Lea... o şirretliğini bir aşabildin mi, çok iyi biriydi."

Şakaklarımı ovuşturdum, göğsümde inanılmaz bir boşluk hissettim. "Keşke ona bu kadar adilik yapmasaydım."

"Ne?"

Başımı iki yana sallayıp boynumu eğdim. "Uzun hikâye."

Olivia konuyu deşmek istiyor gibiydi ama vazgeçti. "Ailesini tekrar görecek."

"Evet, çok istiyordu bunu." Gözlerim yine yanmaya başlamıştı. Biliyordum ki gözyaşlarımı tekrar serbest bırakırsam sonu gelmeyecek, beni de işe yaramaz hale getirecekti. "Tamam. Bunu yapabilirim."

Derin bir nefes alıp dizlerimin üstüne çöktüm, ellerimi toprağa koydum. Gözlerimi yumdum, yaprakları eşeleyip toprağın üst katmanını buldum. Daha önce Aiden'la dövüşürken toprağı harekete geçirebilmiştim, o yüzden bunu yapabileceğimi tahmin ediyordum.

Toprağın gevşediğini, parmaklarımın altında aralandığını hayal ettim. Yer hafifçe sarsılınca kendime güvenim arttı. Yerin çatladığını, doğru düzgün bir cenazeye yetecek kadar derin bir şekilde yarıldığını hayal ettim. Kafamdaki toprak koyu bir kahverengiydi ve derinleştikçe rengi koyulaşıyordu. Altüst olan yerin rutubetli toprak kokusunu aldım.

Gözlerimi açtığımda toprak gerçekten yarılmıştı. Daire biçimli, bir metre seksen santimetrelik deliğin iki yanında taze toprak yığınları vardı. Yeteri kadar derin olup olmadığına baktım, sonra oturup titreyen ellerimi bacaklarıma sürdüm. İçim kupkuru ve kırılgandı. Yakın zamanda ayağa kalkabileceğimi de hiç sanmıyordum.

Herkes kendine düşeni yapmaya koyuldu. Biri sırt çantalarımızda bir battaniye buldu, Lea'yı buna sardık. Cesedi mezara indirdikten sonra Marcus dışarı çıkmama yardım etti. Bana bir şişe suyla, düşürdüğüm iki hançeri verdi.

"Sağ ol," diye mırıldanıp suyu kana kana içtim, sonra hançerleri kılıflarına taktım. Derken bir ışık yandı kafamda. "Durun bir saniye. Kimde bozuk para var?"

Aiden ceplerini vura vura yokladı, diğerleri de öyle yaptılar. Hiç kimseden para çıkmayınca içim sızladı. "Onu gömsek de gömmesek de fark etmez, bunu kendimiz için yapıyoruz," dedim. "Fakat öbür dünyada Charon'un kayığına binmesi için para gerekecek, yoksa hep orada kalır."

"Bozuk para bulup dönebiliriz," diye önerdi Solos.

"Hayır." Paniğe kapılmıştım. "Bir çözüm bulmalıyız. İnanın bana, paraya acilen ihtiyacı var."

Laadan öne çıktı, elini ensesine attı. "Bende bunlar var," dedi, boynundaki kolyeyi çözüp gömleğinin altından çıkardı. "Kolyenin ucundakiler antik altın paralar. Yeter de artar bile."

Rahatladım, adalelerim gevşedi. "Çok teşekkürler."

Gülümseyip kolyeyi Marcus'a uzattı, o da kolyeden iki adet parayı çekip kopardı. Battaniyeyi araladı, paraları Lea'nın ellerine bıraktı.

Derin bir nefes aldım, boğazımı yakan ve giderek büyüyen o düğümden kurtulmaya çalıştım. Aiden yanıma geldi, kollarını omuzlarıma doladı. Ona döndüm, yanağımı göğsüne dayadım. Soluk aldıkça göğsünün düzenli inip kalkışı bana iyi gelmişti.

Solos iki kalın dal buldu ve Laaden ile Marcus hava elementini kullanarak mezarı toprakla doldurduktan sonra, kabarık mezarın üstüne dikti. Deacon ile Luke da birkaç taş toplayıp dalların etrafına dizdiler. Pek mezar taşına benzediği söylenemezdi ama şimdilik idare edecekti.

Lea'nın derme çatma mezarının etrafında toplandık, Laadan eski dilde bir dua okudu. Aiden başparmağıyla gözyaşlarımı silince farkına vardım ki ağlıyordum. Bu iş bitmeden bunu daha kaç kez yaşayacağımızı ve eğer benim mezarımın etrafında toplanılırsa Aiden'ın gözyaşlarını kimin sileceğini merak ettim.

†

Üniversite kampüsünün dış duvarına vardığımızda güneş doğmaya başlamış, dağ merasına yayılan turuncu bir ışık şeridi oluşturmuştu. Yolculuğun son bir buçuk kilometresini ağırbaşlı bir sessizlik içinde geçirmiştik. Konuşma, şakalaşma ya da kahkahadan eser yoktu. Yaşadığımız kaybın üstüne konuşmak yakışıksız geliyordu. Lea'nın çok daha iyi bir yerde, kavga dövüşün ona ulaşamayacağı, geleceğin artık muğlak olmadığı, sevdiklerine kavuştuğu bir yerde olduğunu düşünüp teselli bulan tek kişi olmadığımı biliyordum.

Biraz faydası oluyordu bunları düşünmenin.

Fakat dış taş duvar görüş alanımıza girince, her şeyin sarpa saracağından bir güzel emin olduk.

Mermer kaplı dış yapının koca koca kısımları ya tümden yıkılmış ya da yıkılmaya yüz tutmuştu. Sanki birisi yıkım güllesiyle yoyo oynamıştı.

"Tanrılar aşkına," diye mırıldandı Marcus. "Bu harbiden hiç iyi değil."

Dayıma bakıp kaşımı kaldırdım. "Hadi ya? Ciddi misin?"

En tuhafı ise dış duvarın hemen iç kısmındaki yüzlerce ağaçtı. Ağaçların hepsinin gövdesi topraktan sökülmüş, tepe taklak olmuş, kül beyazı kökleri dışarı çıkmıştı. Sanki kuvvetli bir rüzgâra yenik düşmüşlerdi.

"Hiç böyle bir şey görmemiştim," dedi Laadan başını ağır ağır iki yana sallayıp. "Sanki görünmeyen, dev bir el gelip hepsini devirmiş yere."

Birinin yanına gidip elimi koydum. Ağacın devrileceğini sanmıştım ama sapasağlamdı. "Çok garip." Aiden'a baktım. "Bunu neyin yapmış olabileceğine dair fikrin var mı?"

"Hiç bilemiyorum." Söken şafağa baktı. "Umarım bir yanıt buluruz. Devam etmeliyiz."

Üniversite'nin güvende ve tek parça olduğunu umarak bitap halde yürüdük. Bunu ümit etmekten bile korkuyorduk.

İkinci duvarın hali daha iyiydi. Yer yer hasar görmüş olmakla beraber, kapısı hâlâ ayakta ve kilitliydi. İyiye işaret olsa gerek diye düşündüm. İyi ama, altı metre yüksekliğindeki duvarı nasıl aşacaktık?

Ağrıyan kollarımı kavuşturdum. "Sizler hayallere kapılmadan söyleyeyim. Duvara delik açacak değilim."

Aiden dönüp alaycı bir tebessümle baktı, sonra titanyum kapılara yürüyen Marcus ile Solos'a katıldı. Kapıların üstündeki sivri dikenler dikkatimi çekti ve hayalimde bunların ucuna kesik kafaların dikildiğini canlandırdım.

Ürperdim.

Luke bir kolunu omzuma attı. "İyi misin?"

"Elbette."

Kaşlarını kaldırdı. "Apollyon Energizer tavşanı gibi oradan oraya koşup duruyordun."

Gülecektim az daha. "Umarım yakında hepimiz tekrar şarj olacağız. Kolun nasıl?"

"İlk başta düşündüğüm kadar kötü değil." Luke omzumu sıktı, sonra bıraktı. "Galiba Deacon'ın ayakları su topluyor."

Deacon adı geçince dönüp kötü kötü baktı. "Ayaklarımın her yanı su topladı *zaten*."

"Zavallı, kıymetli ayakların," diye alay etti Luke onunla.

Kapıda Solos elini kaldırıp bizi susturdu. Uyluklarıma bağlı hançerleri kavrarken kalbim hızla çarptı. Ben ağır ağır ilerlerken Luke, Laadan ile Deacon'ı arkamıza aldı.

Şafak daha kapıların ardındaki karanlığa nüfuz etmemişti, tüm görebildiğim eğri büğrü ağaçların gövdeleriydi.

Marcus genzini temizledi. "Kimse yok mu?" diye seslendi, sesinin yankısı hiç bitmeyecek gibiydi. "Biz... biz dostuz."

Gözlerimi devirip "Vay be," diye mırıldandım.

Amcam bana ters bir bakış fırlattı, sonra devam etti. "Ben Marcus Andros'um. İlah Adası Akiti'nin Dekanıyım. Yanımda Avcılar var ve..."

Kurulan silahların takır-tak-tak sesi Marcus'un çenesini kapattı ve muhtemelen hepimizin kalbini durdurdu. Kapının ötesinde tek bir gölge bile kıpırdamıyordu.

"Dönün ve silahlarınızı bırakın," dedi sert bir ses arkamızdan.

Eyvahlar olsun.

Gözlerimi hızla kaldırdım, kısacık bir an için Aiden'a baktım, sonra titanyumla delik deşik edilmek istemediğimden döndüm, içimdeki gücü tümüyle tüketmemişimdir diye umdum.

İki Avcı, Deacon ile Laadan'in arkasındaydı, silahlarını onların beti benzi atmış yanaklarına dayamışlardı. Fakat sadece iki Avcı'yla sınırlı değildi. Sayıca bir düzineden fazlası etrafımızı sarmış, bir yarım çember oluşturmuştu. Hepsinin de elinde Glock'ları vardı ve kullanmaya can atıyor gibiydiler.

Kuşatılmıştık.

Otuz Dördüncü Bölüm

"Silahlarınızı bırakın," dedi aynı Avcı yine. Uzun boylu ve bizden yaşça büyüktü, kırklı yaşlarında olmalıydı ve belli ki sözünün dinlenmesine alışıktı.

Tanrılar aşkına, beterin de beteri vardı demek ki.

Hançerlerini indiren, ayağının dibine bırakan ilk kişi Aiden oldu. Sonra ellerini kaldırıp ağır ağır doğruldu. Üstünde başka silahlar da olduğunu biliyor, diğer adamlar bunun farkına varmasın diye dua ediyordum. Ben de aynısını yaptım, hançerlerimi indirdim ancak ne olur ne olmaz diye, belimde, sırtıma yaslı duran tabancamı çıkarmadım.

Konuşan Avcı silahını Solos'un üzerinden ayırmadan yaklaştı. Komik bulmuştum bunu. Dördümüzden üzerine namlu doğrultulması gereken birisi varsa o da bendim.

O anda farkına vardım ki, kim olduğumu bilmiyordu. Bir yanım rahatladı çünkü Kötü Takım adına oynuyor olsalar yatak odalarının duvarlarına fotoğrafım asılı olurdu.

Marcus tekrar konuşmaya yeltendiyse de, Avcı onu uyarırcasına gözlerini kıstı. "Nereden olduğunu ve kimseye zarar

vermeyeceğinizi duydum, buna nasıl inanacağımı da söyle."

İyi soruydu. Kaşlarımı kaldırıp dayıma baktım.

"İlah Adası'ndan kaçan bir grubun parçasıyız," dedi Marcus.

"Orası ortada," diye yanıtladı Avcı.

Silahı suratımıza çevrili de olsa adamdan hoşlanmıştım. Marcus'un çenesinde bir kas seyirdi. "Lucian'la ya da İlk'le işbirliği içinde değiliz. Bunu sizin standartlarınızda nasıl ispatlarız bilemiyorum ama buraya kadar çok uzun yoldan geldik ve bu mekânı koruyan otomatonlar yüzünden içimizden birini yitirdik. Düşmanınız değiliz. Biz de aynı şeyi, yani Lucian'ı ve İlk'i durdurmak istiyoruz. Avcı Mathias buraya geliyordu. Geleceğimizin haberini getirmiş olmalı."

"Sözünü ettiğin Avcı buraya son yirmi dört saat içinde gelecek idiyse, duvarın ötesindeki zavallılar arasındadır." Liderin bakışları üstümüzde gezindi. "Bir günü aşkın süredir otomatonları aşan olmadı, o yüzden, grubunuzun nasıl aştığını merak ediyorum doğrusu."

Aiden ve ben Yeraltı Dünyası'ndayken eve gelen Avcı'yla tanışmamıştık ama öldüğünü duyduğuma üzülmüştüm.

"Taraf mı değiştirdiler yani?" diye sakince sordu Aiden. "Kampusu korumuyorlar mıydı?"

Melezin ilkin yanıt vermeyeceğini sandım, ama verdi. "Otomatonlar bir gün öncesine kadar kampusu koruyorlardı. Sonra buraya sığınmaya çalışanlara ateş açmaya başladılar. Onları durdurmaya çalıştıysak da, birçok adamımızı ve ilk duvarın yarısını kaybettik. O yüzden de gençlerden ve iki de eğitimsiz safkandan oluşan grubunuzun onları nasıl aştığını duymak için sabırsızlanıyorum."

Başımı dik tutup, "Apollyon'um ben," dedim. "Bununla ilgisi olabilir mi?"

Tüm silahlar bir anda bana döndü, acaba söylemekle hata

ettim diye düşündüm. Göz ucuyla Aiden'in daha doğru hareket etmeye hazırlandığını gördüm.

"Merak etmeyin," diye ekleyiverdim ellerimi önümde tutarak. "İyi Apollyon'um ben. Yani Konsey'i ortadan kaldırmayı, tanrıları öldürmeyi istemeyen."

Avcıların lideri ne etkilenmişti ne de rahatlamıştı. Hatta daha da işkillenmişe benziyordu, alnımın ortasına kurşun sıkmaya niyetli görünüyordu. Bu da hiç hoş değildi çünkü eminim ki Aiden daha şimdiden silahını çekip Avcı'yı vurması için kaç saniye gerektiğini hesaplamaya başlamıştı.

Kurşunlar uçuşmak üzereydi, tam da güneş doğarken. O güzel gün doğumuna kan lekesi sıçratmaz mıydı bu?

"İlk'in safına geçen Muhafızlarla Avcıların yarısı seni arıyor, sen de kalkıp buraya mı geliyorsun?" Avcı'nın gözleri öfkeden çakmak çakmak olmuştu. "Canına mı susadın sen?"

İyi ki Seth'le aramızda hâlâ bir bağ olduğundan söz etmemiştim. "Aslını istersen canıma falan susamadım. Kendini daha iyi hissedeceksen ateş et tabii, ama bu beni öldürmez."

Deneyip öğrenmesine saniyeler var gibiydi.

Derin bir nefes oldum, öfkemi dizginlemeye çabaladım. "Bak, beni buyur etmekteki gönülsüzlüğünüzü anlayabiliyorum. Ama bana... *bize* ihtiyacınız var çünkü o otomatonların icabına baktık, sizi de koruyabiliriz. Tüm bunlara son verebilecek tek kişinin ben olduğumu da unutmayın. O yüzden bizi kurda kuşa bırakacaksanız, kendi kaderinizi de mühürlüyorsunuz demektir."

Avcı kaskatı kesildiyse de bir şey demedi.

"Bunu bir safkanın iktidar hırsından ibaret sanmayın sakın. Çok daha büyük çaplı bir şey. Sadece bir tanrı o otomatonları size karşı döndürebilirdi. Ne Lucian yapabilirdi bunu ne de İlk. O tanrı, karşısına çıkan hiç kimsenin gözünün yaşına bakmayacak."

Beni genelde beladan kurtaran ya da karşımdakini iyice gıcık eden o en güzel tebessümümü takındım. "Tek endişelenmeniz gereken tanrı da o değil. Apollo diye bir tanrı var, biliyor musunuz? Evet ya, o Apollo işte. Bizi geri çevirdiğinizi duyunca küplere binecek. Anlarsınız ya, aramızda kan bağı var ve beni pek sever."

Biri küfretti.

Ağzım iyice kulaklarıma varmıştı. "Ha, son bir şey daha... Arkadaşlarımdan birinin bile saçının kılına zarar gelecek olursa doğduğunuza pişman ederim sizi. Mesajı aldınız mı? Hadi, o zaman dost olalım, kardeş kardeş oynayalım."

"Bence onları içeri alsak iyi ederiz," dedi Avcılardan biri.

"İyi edersiniz." Aiden'ın sesinde karanlık bir neşe vardı. "Hazır elin değmişken şu silahı da kardeşimin suratından çekiver."

Bir an kimse kıpırdamadı. Umarım bu adam blöfümü görmez diye dua ediyordum. Apollyon'luk adına pek bir şey yapabileceğimi sanmıyordum. Neyse ki elini kaldırdı, silahlar indi.

Rahat bir nefes aldım.

"Umarım buna pişman olmam," dedi Avcı, silahı kılıfına koyarak. Sonra, beni çok şaşırtarak, elini uzattı. "Adım Dominic Hyperion."

Kaşlarımı kaldırıp onunla tokalaştım. Sımsıkı kavramıştı elimi.

"Hyperion mu?" diye sordu Marcus. "İlginçmiş soyadın."

Dominic kurnazca gülümsedi. "Bir Titan'ın adını soyadı olarak seçtiklerine göre, birilerinin espri anlayışı güçlüymüş," dedi.

"Anlaşılan öyleymiş," diye mırıldandım. Artık dostlarımın kafasına dönük namlu olmadığını görünce yüreğime soğuk sular serpilmişti.

Dominic yanımdan geçti, kapıda durdu. "Gerçekten otomatonların icabına baktınız mı?"

"Yenileri gönderilmediği sürece o dertten kurtulmuş sayılırsınız," dedi Solos.

"Güzel." Melez duraksadı. "Bir kişiyi mi kaybettiniz?"

Olivia genzini temizledi. "Evet. Daha on sekiz yaşındaydı. Avcılık eğitimi görüyordu. Lea'ydı adı."

Dominic başını önüne eğdi. "Hepinizin kayıpları için üzüldüm. Tanrılar biliyor ya, ne hissettiğinizi çok iyi anlıyoruz." Bunu dedikten sonra tekrar kapıya döndü. "Lütfen beni takip edin."

"Gerçekten İlk'i durdurabilir misin?" diye sordu bir başka Avcı. Dominic'ten gençti, Aiden yaşlarındaydı. Ben başımla onaylayınca gözleri parladı. "Bu kapıların ardındaki birçok insan bunu duyduğuna sevinecek."

Ansızın yanımda biten Aiden, Avcı'ya "Öyle mi?" deyip kolunu omzuma attı.

Aiden'ın aşırı korumacı tavırla attığı kolunu gören Avcı'nın gözleri yuvasından uğrayacaktı. "Ama sen... sen de..."

Eyvah eyvah.

Aiden güldü. Gözleri koyu bir griydi. "Ne olmuş bize?"

"Yok... yok bir şey. Sadece..." Avcı, en az kendisi kadar şaşırmış melezlere baktı. Hiç kimse yardımına gelmedi. "Hiçbir şey. Boş verin. Daha büyük sorunlarımız var, değil mi?"

"Evet, *daha büyük* sorunlar..." Beni yönlendirirken Aiden'ın sesinde soğuk bir ikaz vardı.

Kapı açılırken Aiden'ın kolu omzumdan aşağı kaydı, sırtım boyunca ilerleyip peşinde küçük ürpertiler bıraktı. İçeri önce Dominic girdi, sonra Marcus ve Solos.

Durdum, dönüp şaşkınlıktan nutku tutulmuş Avcı'ya döndüm. "İlk'i nasıl durduracağımı... bildiğine sevinecek birileri var mı demiştin? Onlar da kim?"

Tanrılar aşkına, adam yanıt vermeden önce Aiden'a baktı. "Otomatonlar deliye dönmeden önce Catskills dâhil diğer yer-

lerden küçük gruplar halinde insanlar geldi."

Kalbim duracak gibi oldu. "Konsey üyeleri ve Avcılar mı?"

Başımı öne sallayınca az daha havaya sıçrayacaktım. Babamın yol boyunca dizili o yanmış cesetlerden biri olabileceğini düşünmemeye çalışmıştım. Bazılarının Üniversite'ye sağ salim ulaştığını bilmek göğsümün derinliklerinde bir umut kıvılcımı yakmıştı. Lea'nın kaybının ıstırabını hafifletmese de, hayata tutunmak için bir daldı.

Ve hiç yoktan iyiydi.

Güneş verimli ovada ilerleyip küçücük mavi kır çiçeklerini aydınlatırken hedefimize vardık. Üniversite'nin kampusu iki dağ zirvesi arasında uzanan geniş bir alandı. Atmosferi ve boyutu bakımından diğer üniversiteleri andırdığını düşünmüştüm ama benzerlikler bu noktada sona eriyordu.

Sabahın ilk ışıkları, tarihi stadyumlar örnek alınarak inşa edilmiş büyük kumtaşı binalardan yansıyordu. Avlularda insanoğlunun bildiği her türden çiçek ve ağaç ıtırlarını salmıştı. Akademik binalardan birini esin perilerinin heykelleri süslerken, Olympuslu On İki'nin heykelleri de yolun iki kenarına dizilmişti. Küçük gökdelenleri andıran yurt binaları arkadaydı ve muhtemelen binlerce öğrenciye ev sahipliği yapıyordu.

İlah Adası'ndan çok daha büyüktü ama oraya çok benziyordu. Bu yüzden, göğsüme bir acı saplandı.

Kampusun ortasında kendi Konsey binaları olduğunu sandığım bir yere gidiyorduk. Bacak adalelerim sızlıyor, gözümün önünde yatak hayalleri uçuşuyordu. Bununla birlikte yolun orta yerine boylu boyunca uzanıp uyumaktansa yürümeye zorladım kendimi.

Olympuslu On İki'nin büstleri mermer ve kumtaşından yapılmış binanın cephesine kazınmıştı. Kapalı bir amfi tiyatro gibi daire biçimliydi. Tüylerim diken diken oldu. Konsey binalarının üstümdeki bu etkisinin nedenini bilmiyordum ama ne zaman girecek olsam ödüm kopardı.

Basamakları tırmanırken Themis'in heykelini gördüm. Az daha gülecektim. Terazinin kefeleri eşit değildi, kimin lehineydi acaba?

İyi aydınlatılmış lobiye girdiğimizde içeride bizden başkası yoktu. Öğrenciler muhtemelen henüz uykudaydı, tabii dersler devam ediyorsa. Tanrılar adına, hangi günde olduğumuzdan bile habersizdim. Pekâlâ hafta sonu da olabilirdi.

Dominic bizi bir başka heykel dizinin yanından geçirdi. Heykel görmekten gına gelmişti artık. Elbette sonu gelmeyen bir merdivene tırmanıyorduk. Kahrolası Üniversite bile asansöre para vermemişti.

Geniş bir koridora yöneldik, çift kanatlı ve titanyum kaplamalı kapının önünde nöbet tutan Muhafızları görünce nereye gittiğimizi anladım.

"Dekanın ofisi," dedim.

Dominic Muhafızlara başıyla işaret verdi, aynı anda hareket edip ağır kapıları açtılar. Ofisi görür görmez çakılıp kaldım. Marcus'un ofisinin neredeyse tıpatıp aynısıydı. İhtişamlıydı. Genişti. Bir sürü pahalı deri mobilya ve muhtemelen insana kendini güçlü ve özel hissettiren koca bir çalışma masası vardı. Hatta bu masanın arkasındaki duvara gömme bir akvaryum yapılmıştı, göz alıcı renklerdeki balıklar bir oraya bir buraya hızla atılıyordu.

Marcus'a baktım ve yüzünün hayranlık uyandıracak şekilde duygusuz olduğunu gördüm. Bundan aylar önce olsa Marcus'un hiçbir şey hissetmediğini düşünürdüm oysa artık

gerçeği biliyordum. Bu ofisi görmek ona bir kısmı iyi, büyük kısmı da kötü bir sürü anıyı çağrıştırmıştı ve onun adına gerçekten üzülüyordum.

Solumuzdan bir kapı açıldı, uzun boylu, beyaza çalan sarı saçlı, dikkat çekici mavi gözleri olan bir adam girdi içeri. Marcus'un bir zamanlar giyindiği gibi giyinmişti o da. Ayın Golf Kulübü reklamından fırlamış gibiydi. Arkasından daha ufak tefek biri daha içeri girince, hayretler içinde kaldım.

"Diana," diye bağırdı Marcus, sonra hızla ileri fırladı.

Bakan'ın yüzünde kocaman, hoş bir tebessüm belirmişti. Onunla Catskills'teki Akit'te tanışmıştım ve Telly'nin beni köleliğe mahkûm etme oylamasında itiraz eden Bakan oydu.

O yüzden, evet, kadına bayılıyordum.

Marcus onun ellerini avuçlarına aldı. Daha fazlasını yapmak ister gibiydi... onu kollarına almak, kucaklamak... tekrar göremeyeceğinden korkmuş bir erkek gibi öpmek.

"Buraya... sağ salim ulaştığını gördüğüme o kadar mutlu oldum ki." Marcus'un sesi, dile getiremediği duygular yüzünden boğuklaşmıştı. Kadına karşı bir şeyler beslediği o kadar ortadaydı ki. "Hem de çok."

Kadının yanakları elma gibi kızardı. "Ben de sizi burada gördüğüme," dedi.

Dekan genzini temizledi. "Kız kardeşimle tanıştığınızı bilmiyordum Dekan Andros."

Kızkardeşi mi? Ah... Eyvah, rezalet.

Marcus, Diana'nın elini bırakıp adama baktı. "Biz... arkadaşız, Dekan Elders. Kız kardeşiniz çok tatlı bir kadın ve her ne kadar onun eşsiz özelliklerini saymak istesem de, burada bulunmamızın amacı o değil."

Kaşlarım yukarı kalktı.

Dekan'ın dudakları seyirdi, gülmek istiyor gibiydi. "Ben de

buraya kazasız belasız ulaşabilmenize çok sevindim. Şu aralar bunu yapabilen pek olmadı."

"Biz de öyle gördük ve duyduk." Marcus ellerini arkasında kavuşturdu, bunun üzerine bir anda kendimi hatıralar arasında, buna çok benzer bir ofiste, yaptığım salakça bir şeyden ötürü fırça yemeyi beklerken buldum.

Hızlı bir tanışma faslı oldu. Marcus, Aiden'in ismini söyleyince Dekan gözle görülür biçimde şaşırdı. Başını yana eğdi. "Bu ismi daha önce işitmiştim. Bir melezi korumak için bir diğer safkana zorlama büyüsü yapan safkan değil miydi?"

Kahretsin. Kendimizi bunlara kaptırınca Aiden'in iki numaralı halk düşmanı ilan edildiğini unutmuştuk.

Parmaklarım hançerlerime doğru uzandı ama Aiden düz ve soğukkanlı bir şekilde konuştu. "Ta kendisi. Pişmanlık ya da suçluluk duygusu arıyorsanız hiç boşuna zahmet etmeyin çünkü bende ikisi de yok. Yine olsun, yine yaparım."

Dekan bunun üzerine gülümsedi. "Rahat ol, Avcı. Ne yaptığın şu anda benim için hiç önemli değil. Şu an için... bir sorun değil. Eminim ki Konsey üyelerinin çoğunun buna katılacağından eminim."

Adamın şu an için sözcüklerini vurgulaması keyfimi kaçırmıştı.

Giderek artan gerginliği yatıştırmaya çalıştığı bariz olan Marcus, "Misafirperverliğiniz için teşekkürler," dedi. "Biz de bir şekilde karşılığını verebilmeyi umuyoruz."

Dayım tam bir diplomattı.

Üniversite'nin dekanı başıyla onayladı. "Lütfen otomatonları nasıl aştığınızı anlatmakla başlayın."

Marcus ile Dominic, Dekan'ı ve Diana'yı bilgilendirdi, daha çok da buraya nasıl tek parça ulaştığımızı anlattılar. Dominic, benim İlk'i durdurabileceğimi söyler söylemez konuşmanın akışı değişti.

Huzursuzca kıpırdandım. Tüm gözler üstüme dönünce tedirgin olmuştum. Genelde ilgi odağı olmayı severdim oysaki. Bunun ne zaman değiştiğini bilmiyordum.

"Seth'i durdurabilirim," dedim sonunda. "Kolay olmayacak fakat nasıl yapıldığını biliyorum."

"Nasıl olabilir?" diye sordu Dekan. "Tarihimizin bize öğrettiğine göre, İlk, İkinci üzerinde eksiksiz bir kontrol sahibidir ve ikiniz bir araya geldiğinizde senin gücünü kendine aktarıp Tanrı Katili'ne dönüşebilir."

Kollarımı göğsümde kavuşturup Dekan Elders'ın meraklı bakışlarına karşılık verdim. "Belli ki İlk, üstümde tümüyle söz sahibi değil. Aktarımı tersine çevirmenin, onun Tanrı Katili olmasını engellemenin bir yolu var. Eğer İlk, Tanrı Katili olmazsa, o zaman Lucian kendini koruyacak gerçek bir silahtan yoksun kalacak."

Diana kaşlarını çatıp meşe masaya yaslandı. "Fakat bunu yapmak için ona yakın olman gerekiyor, değil mi?"

Başımla onayladım. "Evet. Buraya... bu uğurda bizlerle omuz omuza çarpışmaya istekli başkaları da vardır diye geldik. Sekizimizin Lucian'ı saran orduyu yarıp geçmesine ve Seth'e ulaşmama imkân yok. Bize bir ordu lazım."

Dekan Elders, Dominic'e baktı, o da omuz silkti.

"Burada çok sayıda Avcı, Muhafız ve eğitimlerinin ileri aşamasında olan melezler var. Biz de aynı hedefe ulaşmayı istiyoruz. Daha fazla masum ölmeden bu işin sonlanması lazım. O yüzden size katılmak isteyen herkesi alabilirsiniz."

Bu hiç beklemediğimiz kadar kolay olmuştu işte.

"Sayıları belki az olacaktır, belki de çok," diye devam etti dekan, "ancak hiçbirini davana katılmaya zorlayamazsın, Apollyon."

Koca bir melez ırkının ya köleliğe ya da zamansız ölüme

mahkûm edildiği düşünülürse bu çok komikti. Ancak tüm bu olan bitenler sırasında çenemi kapatmayı da öğrenmiştim. Öyle gibi bir şey.

"Anlaşıldı," dedim. "Bir melez olarak, hiç kimseyi hayatlarını riske atmaya zorlayamam."

Bunun üzerine dekan kaşlarını kaldırdı. "Mesaj alınmıştır," dedi. Bakışlarını grubumuzun geri kalanında gezdirdi. "Hepinizin buradaki Avcılar ve Muhafızlarla tanışmak için sabırsızlandığını biliyorum ama yıkanıp rahatlamaya, yiyeceğe ve temiz yatağa ihtiyacınız varmış gibi görünüyor. Sizler dinlenirken Avcı Hyperion ve ben sizin için bir şeyler ayarlayacağız."

Onayıma ya da itirazıma ne zamandan beri itibar edildiğini merak ederek "Tamam," dedim. Bana kalsa Avcılarla şimdi konuşmayı yeğlerdim fakat o zaman Aiden ve diğerleri de ayrısını isteyecekti. Hepimizin biraz dinlenmeye ihtiyacı vardı; ayakta zor duruyorduk. "Çok iyi olur."

"Dinlenebileceğiniz çok sayıda odamız var," dedi dekan. "Avcı Hyperion size kalacağınız yeri gösterecek."

Artık kendimi daha fazla tutamayıp Diana'ya baktım. "Catskills'den gelen Avcıların... isimlerini biliyor musun?"

"Bazılarını tanıyorum," dedi bana.

Sonra jetonum düştü. Babam muhtemelen bir Avcı olarak tanınmayacaktı, en azından artık öyle değildi. "Peki ya Köleler?"

Diana'nın yüzündeki acılı ifadeden kastettiğim şeyi anlayıp anlamadığını ya da babamın Catskills'de bir köle olduğunu bilip bilmediğini öğrenmek mümkün değildi. "Oradan ayrıldığımızda tam bir karmaşa hâkimdi. Kimi köleler buraya getirildi, artık İksir'in tesiri altında olmayanlar ise ormana kaçtılar. Bazıları geride kaldı. Köleler her yana dağılmış olabilir."

"Ya," diye fısıldadım. Her yerde olabilirlerdi... Babam her

yerde olabilirdi. Laadan'in elini sırtımda hissettim ve hızla bir nefes aldım. "Ayrıldığında Akit ne haldeydi?"

Diana'nın yüzüne hüzün çöktü. "Duvarlar henüz dayanıyordu ama aşılması an meselesiydi. Lucian ile İlk, Catskills'i ele geçirmek istiyor. Konsey'in büyük kısmının orada olmaması umurlarında değil. Orası iktidarın merkezidir ve tahtta oturan toplumumuzu yönetir. Kanun budur."

Bana hiçbir şey ifade etmeyen, akıl almaz derecede saçma bir kanundu bu.

"Bir soru sorabilir miyim?" diye karşılık verdi Diana. Ben başımı öne sallayınca, sözünü sürdürdü. "Gücü kendine aktarmayı başarırsan ne olacak?"

Bu beklenmedik soru karşısında şaşırıp gözlerimi kırpıştırdım. "Seth'e ne mi olacak? Hâlâ yaşayacak. Tahminimce Apollyon'luğu devam edecek ama gücü azalacak. Dengeler değişecek. Kehanetler..." Başımı iki yana salladım. "Kehanetler de değişecek."

"Peki, bu sana ne yapacak?"

Gözleri, özellikle de Aiden'ın gözlerini üstümde hissettim. "Tanrı Katili olacağım."

Diana'nın kaşları çatılmıştı, kafasına yatmayan bir şeyler var gibiydi. "Lütfen alınma ama Tanrı Katili tanrıların en son istediği şey değil mi?"

"Öyle sanıyorum, tabii Lucian'la çalışan tanrı haricinde. O tanrı belli ki Tanrı Katili'ni kendi amaçları için istiyor. Bence o tanrı Hephaestus olmalı çünkü otomatonları o yarattı," diye de ekledim konunun değişeceğini umarak. "Gerçi neden yaptığını da anlamadım ya. Beni İlk'ten uzak tutmanıza o da yardım etmişti, değil mi?"

Aiden başıyla onayladı. "Etmişti, evet."

"Çok anlamsız geliyor ama tanrıların yaptığına ne zaman

akıl sır erdirebildik ki?" Kendimi zorlayıp güldüm. "Herhalde topal diye alay konusu olmak canına tak etti."

"Peki ya diğer tanrılar?" diye ısrar etti Diana. "Onlar bu fikirden hoşlanmamışlardır herhalde."

Bu soruya ya yanıt verecektim ya da duymazdan gelecektim. İçimi çektim. "Apollo'nun istediği bu. Tanrıların da istediği bu."

Aiden tamamen bana döndü, odanın yarısı gibi. Masanın altına girme isteği hissettim. "Tanrı Katili'ne dönüştükten sonra bu işin sorumlusu olan tanrıyı ortadan kaldırmamı istiyorlar." Başımı kaldırdım, bakışlarım Zeus'un mermer büstüne takıldı. "Olympuslular içlerinden birini öldürmemi istiyor."

Otuz Beşinci Bölüm

Odanın orta yerine bomba düşmüş gibiydi. Herkes sersemlemişti. Aiden ve Marcus'tan yakası açılmadık küfürler, orada bulunanlardan şaşkınlık dolu nidalar yükseldi.

Herkesin dudağı uçuklamıştı. Tanrılar binlerce yıldır birbirlerine girip durmuş, ancak Titanların düşüşünden bu yana hiç içlerinden birini gerçekten ortadan kaldırmayı istememişlerdi. Fakat artık işin rengi değişmişti. Ne ilginçtir ki hiç kimsenin önceden tahmin edemediği bu tanrı, çizmeyi aşmıştı. Birçok ölümlü hayatını yitirmişti ama tanrılar daha çok, Hephaestus'un Tanrı Katili'ni kendilerine karşı kullanmayı planlamasından endişe duyuyordu.

O yüzden, evet, her şey farklıydı artık.

O ilk şok atlatılınca Dominic bizi ilk yurda götürüp içeriyi gösterdi. Bu yurt odalarının İlah Adası'ndakine hiç benzer yanı yoktu. Burada odalar, ortak bir salonu ve banyoyu paylaşan süitlerden oluşuyordu.

Yatış düzenini belirlemek bize düşmüştü. Marcus yine ebe-

veynlik taslamadan Aiden süitlerin birine bizim için el koydu, beni resmen içeri çekti. Daha kapıyı bile kapatmadan bana öyle bir yaklaşmıştı ki, yüzlerimiz arasında sadece santimetreler vardı. Deliye döndüğünü biliyordum. Çelikten farksız fırtına bulutu rengi gözleri, çenesini sıkması ve dekanın ofisinden çıktığımızdan beri bana doğru bir kez bile bakmamış olması. "Önce duşa gir, sonra seninle konuşacağız," dedi. Sesi alçaktı ve tartışmaya mahal vermiyordu. Ben tamam bile diyemeden kendi odasına girip kayboldu.

Olivia dudaklarını büzdü. "Biri bu işe hiç sevinmedi."

Şaka yollu, "Acaba seninle mi kalsam?" dedim.

Koridorun karşısındaki süitin kapısına yaslanıp hafifçe gülümsedi. Sımsıkı bukleleri yüzünün etrafına dökülmüştü. Gözlerinin altında siyah halkalar vardı. "Benim odam senin odandır ama gerçekten de konuşmasın onunla. Belli ki senden ne istendiğinden onun da haberi yoktu. Hiçbirimiz bilmiyorduk."

Kir pas içindeki yanağımı kaşıdım. "Ben... bunu söylememem gerekiyordu."

"Fark eder miydi peki?"

"Sanırım etmezdi. Ama kimseyi telaşlandırmak istemedim."

"Orasını anladım. Eminim Aiden da anlıyordur ama bazı şeyler vardır ki sevdiklerinden gizlememen gerekir." Olivia döndü, kapısını açtı. "Konuş onunla."

Sanki söz konusu onunla konuşmak olduğunda başka şansım varmış gibi. "Sağ ol."

Başını öne salladı, sonra odasına girdi. Kendimi berbat hissederek, gürültülü biçimde oflayıp pufladım ve odama döndüm. Bakışlarım hemen iki kişilik yatağa gitti, sonra üzüntüden inledim.

"Birinci sırada duş. İkinci sırada feci kavga. Üçüncüsü içten bir özür, ardından uyku."

Duştan çıktığımda birilerinin bana uyan bir pantolon ve temiz bir tişört bulduğunu görüp sevindim. Büyük olasılıkla ben bütün sıcak suyu bitirirken Aiden bulmuştu bunları. Bana kızgınken bile bunu yapmak tam ona göreydi. Yalnız kaldığım için yatağa oturup bağdaş kurdum. Yatak odasının duvarları hoş bir şampanya rengiydi. Kapı ve pencerelerin kenarları, yatağın başı ve küçük sehpa ise titanyumla kaplanmıştı. Ok ve yayla avlanan Artemis'in karşı duvardaki resmi de titanyum çerçeveliydi.

Bu insanlar yataklarının altından iblis fırlayacağını sanıyordu herhalde.

Fakat çakma bir Buda misali yatağın üstünde oturmamın birincil sebebi dekorları süzmek değildi. Seth, Lea'nın ölümünden bu yana tuhaf bir şekilde sessizdi. Kordon yine oradaydı fakat onun kendine has varlığından eser kalmamıştı. Tıpkı Uyanışımdan öncesi gibi, başım ve bedenim tekrar benimdi.

Gözlerimi kapatıp kordona odaklandım. Oradaydı; hafif hafif uğulduyordu, varla yok arası bir şeydi.

Fakat Seth yoktu.

Konsantre olup yüzümü ekşittim. Şu acayip uzun mesafe dâhili telefon saçmalığı iki yönlü çalışıyor olmalıydı. Aramayı başlatmakla çılgınlık ediyordum belki, ama Seth'in sessizliği huzursuz ediyordu beni. Onun yapacağı şey değildi bu. Bir şeyler çeviriyor olmalıydı. Evet, kesinlikle öyleydi.

Seth? diye seslenip durdum. Bir ara duşun hafif tıslamasını işittim, sonra su sesi kesildi. Birkaç dakika sonra bir kapı hafifçe kapandı. İşte o kadar süre boyunca orada oturmuş, tam bir meditasyon fiyaskosu gibi görünüyordum.

Odamın salona bakan kapısı aralandı, Aiden elinde bir tabak meyve ve kızarmış hindi dilimleriyle geldi. "Sana hediye yerine yiyecek getirdim. Ne yapıyorsun öyle?"

"Hiç." Yanıma oturmasını işaret ettim. "Açlıktan ölüyordum. Ne iyi ettin de getirdin." Bana yemek getirmesine şaşırmıştım doğrusu.

Aiden yanıma oturdu, tabağı aramıza koydu. Baharat ve temiz sabun kokuyordu. Birkaç dilimi yana çekti, kalın bir parça et buldu.

"Aiden..."

"Önce yemeğini bitir."

Ona ters ters baktım fakat hindi etini o kadar yakınıma getirmişti ki ağzımın suyu aktı. Ondan aldım, birkaç dakikayı et ve meyveyi mideye indirerek geçirdik. Ben kâsedeki olgun bir çileği kovalarken uzandı, nemli bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. Başımı kaldırdım, göz göze geldik. Ciğerlerimdeki bütün hava kaçıp gitmişti. Aiden muhtemelen beni boğmaya hazırdı ama gümüş rengi gözlerindeki o bakış... vay canına, sadece vay canına.

Aiden geriye yaslandı, yanaklarıma bir anda yayıldığını bildiğim o kızarıklığı izledi. "Hemen söyleyeyim ki otomatonlara yaptığın şey kesinlikle akıllara zarardı. Sana söylemeye fırsatım olmamıştı, ama bilmeni istedim."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Gerçekten mi?"

"Evet. Bu tarz bir güç... Hem zarifti hem büyüleyici. Hayranlık uyandırıyor."

Bakışlarımı boş tabağa çevirdim. "Kendimi tüketmiş olmasaydım Lea'yı kurtarabilirdim."

Parmaklarıyla çenemi tutup kaldırdı. "Ona olanlar yüzünden kendini suçlama. Lea'nın ölümü senin suçun değildi. Gücünü kullanmasan hepimiz ölebilirdik."

Başımla onayladım. Söylemesi kolay, sindirmesi zordu bu sözlerin.

"Bitti mi?" Aiden tabağı ve kâseyi işaret etti. Ben tekrar başımı öne sallayınca onları alıp masaya koydu. Aramızda bir sessizlik oldu. Bu süre boyunca bana sadece baktı, ben ise küçüldükçe küçüldüm. İçini çekti. "Nasıl olur da bana anlatmazsın Alex?"

"Kaygılanmanı istemedim," dedim sudan bir bahane olduğunu bilerek.

Gözlerini kıstı. "Saçmalıyorsun Alex."

Yerimden sıçradım, gözlerimi koca koca açtım.

"Bu... boktan durumda anca beraber kanca beraber demiştik, değil mi? Birbirimiz için her şeyi göze almıştık, yanılıyor muyum?" Yanıtlama şansı bile tanımadı bana. Gerçekten öfkeden gözü dönmüştü. "Birbirimizi seviyoruz. Bana ister salak da ister eski kafalı, ama ben bunun gizlimiz saklımız olmayacağı anlamına geldiğini düşünüyorum. Hele ki diğer tarafın gerçekten bilmesi gereken tehlikeli sırlar, hiç."

Yanaklarım şimdi bambaşka bir nedenden ötürü yanıyordu. Söylediği her şey doğruydu. İyi niyet yüzünden onu bunların dışında tutmaya çalışmıştım fakat haklıydı.

"Özür dilerim, çok ciddiydim. Anlar anlamaz sana haber vermeliydim."

Kaşlarını indirdi. "Ne zaman anladın? Dur ben söyleyeyim. Biz Yeraltı Dünyası'ndayken, değil mi? Çıktığımızda adeta bambaşka biri olmuştun."

Kahretsin. Çok iyiydi. "Solaris'le konuşurken anladım. Taşlar yerine oturdu. Sonra Apollo'yla yüzleştim. O da doğruladı. Tanrılar, bu işin altındaki tanrıyı cezalandırabilmem için Tanrı Katili'ne dönüşmemi istiyor."

Aiden içinden küfrü bastı. "Bazen o piç kurusunu dövesim geliyor."

"Aramıza hoş geldin."

Bir süre sessiz kaldı. "Önce Seth'le dövüşüp onun gücünü almanı bekliyorlar. Sonra da bu tanrıyla mı dövüşecekmişsin?"

Başımla onayladım.

"Bundan hiç hoşlanmadım... Yapmanı istemiyorum." Bakışları öfkeliydi. "Bunun her yanından tehlike akıyor. Her şeyden önce, Seth de senin gücünü emebilir. Ayrıca hiçbir tanrı kolay pes etmeyecektir. Çılgınca bir şey bu."

Öyleydi ama hayatımda öyle olmayan ne vardı ki? Ona yaklaştım. "Fakat bunun yapılması lazım Aiden. Lucian ile Seth'i durdursak bile bu tanrı başka bir şey deneyecek. Kaç kişi öldü, bir baksana."

"Ben bunu..." Yarıda durdu.

"Sen neyi?"

Başını kaldırdı, yüz hatları kıpırtısızdı. "Umurumda bile değil diyecektim. Bunu yaparken ölme ihtimalin varken olmaz. Umurumda bile değil."

Buna ne diyeceğimi bilemiyordum, ayrıca biliyordum ki Aiden'ın bunu kabul etmesi azımsanacak şey değildi. Kahretsin, herhangi birinin bunu söylemesi kolay değildi. Fakat gerçek buydu ve bazen gerçek güzel, ahlaklı ya da adil olmak zorunda değildi. Neyse oydu.

Aiden başını biraz geriye yatırdı, içini çekti. "Ya senden bunu yapmamanı istesem?"

Şaşırarak ağzımı açtım ama hiçbir sözcük çıkmadı.

Başını iki yana salladı. "Senden bunu isteyemem, biliyorum. İnanılmaz derecede bencilce. Sakın yanıt verme, tamam mı?"

Gözyaşlarım o kadar çabuk geldi ki onlara engel olamayacağımı sandım. Neyse ki bir mucize sayesinde onları tutabildim. Ona, büyük olasılıkla bunun sonunda sağ çıkamayacağımı söylemem gerekiyordu, biliyordum. Pes ediyor falan da değil-

dim, Deacon ihtiyacım olan tekmeyi kıçıma vurmuştu çünkü, fakat bu yine de olasılığı değiştirmiyordu.

Aiden bana uzanırken genizden gelen bir ses çıkardı. Kucağına oturdum. Beni sardı, kendine o kadar bastırdı ki kalp atışlarını hissedebiliyordum. Ona şimdi söyleyemezdim bunu. Hiç de söyleyebileceğimi sanmıyordum.

Gerçeklerle sırların böyle bir özelliği vardı işte. Bazen gerçeğin bilinmesine gerek yoktu. Yalan, gerçekten daha sağlıklıydı. Kimi sırlar insanı özgür bırakırdı, bazılarıysa yok ederdi.

Gözlerimi kapattım ama bu konuda rahat değildi içim. Suçluluk duygusu bir avuç keskin taş gibi mideme oturmuştu fakat bu, paylaşılacak türden bir sır değildi.

Nihayet Aiden'ın kavrayışı gevşedi, elleri omuzlarımdan uzaklaştı. Beni biraz geride tutup yüzüme baktı. "Son zamanlarda hiç başın ağrıdı mı?"

Konunun değişmesine sevinip başımı iki yana salladım. "Şeyden... Lea'nın ölümünden beri hiç olmadı. Seth olayın hemen ardından oradaydı, ama gitti. Demek istediğim hâlâ kordonu hissedebiliyorum ama çok tuhaf. Sanki valizini toplayıp tatile gitmiş."

Aiden tek kaşını kaldırdı. "Bir şeyler çeviriyor."

Dudaklarım küçük bir gülücükle yukarı kıvrıldı. "Benim de aklımdan bu geçiyordu."

"Aklın yolu birdir." Başparmağıyla alt dudağımı okşadı. "Yorgunluktan ölüyorsundur herhalde."

Omuz silktim. "Sen de."

"Biraz dinlenelim." Eli omzuma indi.

"Marcus burada uyumana hiç iyi gözle bakmayacak."

"Biliyorum." Sırtını yatağın başına dayadı, gözleri kapalıydı. "Muhtemelen birlikte uyuma olayını biraz azaltmamız gerekiyor."

Dudağımı büzdüm.

Aiden kıs kıs güldü. "Birlikte uyumak dedim Alex. Aklımdan geçen şey uyumak değil ki."

"Ya." Tekrar dumanı tüten sıcak sudaymışım gibi ısındığımı hissetim. "*Ha, anladım.*"

Elleri kollarımdan aşağı inip kalçalarıma gelince yüzünde ağır ağır bir gülücük belirdi. O baş döndürücü sıcaklık ilikleriyle kadar işlemişti. "Jeton biraz geç düştü, değil mi?"

Güldüm ve... gülmekte bir sorun olmadığını hissettim. Öne eğilip alnımı alnına yasladım. "Kusura bakma. Bazılarının aksine benim aklım fesatlığa çalışmıyor," dedim.

"Demek öyle." Beni daha sıkı tuttu. "Orasını göreceğiz bakalım."

Aiden öyle çabuk hareket etmişti ki, daha bir saniye önce kucağındayken şimdi sırt üstü yatıyordum, o da tepemdeydi. Başını alçalttı, dudaklarını hafifçe dudaklarıma dokundurdu. Bu aşırı hızlı dokunuş neredeyse mahvetmişti beni.

"Seni seviyorum," dedi ve uzunca bir süre, son söylenen sözler bunlar oldu.

Otuz Altıncı Bölüm

Aiden yataktan çıkmamıştı, o yüzden sanırım birlikte uyumayı azaltma meselesi bugün başlamayacaktı. Çok da şikayetim yoktu hani. Şey... önce uyumadan, sonra bir iki saat uyuyarak, sonra tekrar "uyumadan" geçirdiğimiz saatlerin ardından, kapıya vurulunca irkildik.

Hızla bakıştık. "Şey, burası benim odam olduğuna göre kapıya bakayım, değil mi?"

Aiden başıyla onayladı, ben de ayağa kalktım ama kolumu yakaladı. "Önce üstüne bir şeyler giysen daha iyi olur."

"Ne? Haa." Elbiselerimi aramaya başlarken kıkırdadım. "İyi ki hatırlattın."

"Hı hı."

Odada sıçraya sıçraya pantolonun içine girdim. "Hemen geliyorum!"

Eminim Aiden beni izlerken çok eğleniyordu ve kapıya gittiğimde yüzüm ateş gibi kırmızıydı. Kapıyı dışarı çıkabileceğim kadar araladığımda Dominic'le yüz yüze geldim.

"Selam," dedim saçlarımın yatakta dağılıp karman çorman olmadığını umarak.

Yüz ifadesi duygusuzdu. "Seni kaldırdığım için kusura bakma ama yeni gelenler oldu. Sanırım içlerinden biri İlah Adası'nda Eğitmen'miş."

"Gerçekten mi? Vay canına. Neredeler peki?"

"Şu anda Dekan'ın yanındalar," diye yanıt verdi. "Dayın durumdan haberdar. Avcı St. Delphi'nin kapısını da çaldım ama..."

"Ha, öyle mi, şey..." İtfaiye arabasıyla aynı renk olduğumdan emindim. "Uykusu çok ağırdır."

"Eminim öyledir." Dominic geriye bir adım attı. "Dayınla gelmek istiyorsan dışarıda bekleyeceğim. Dayının da... uykusu ağırmış."

Neeeee... sonra kafama dank etti. İğrenç. İğrenç. İğrenç.

Odama tekrar döndüm, kapıyı kapattım, sonra arkasına yaslandım. "Tanrılar aşkına. Bu çok acayip. Duydun mu sen de?"

Aiden kapının yanında durmuş pantolonunun düğmelerini ilikliyordu. Gözlerim önce parmaklarına sonra karnına takıldı. "Evet. Kim olduğunu söylemedi mi?"

Susamamıştım ama dilim damağım kurumuştu. "Hayır, sadece Eğitmen olduğunu söyledi. Sence biz de gidip baksak mı?"

"Elbette." Uzanıp tişörtünü başından geçirirken adaleleri şişti. "Tanıdık bir yüz görmek iyi gelir."

Bana kalsa o tişörtü hiç giymese de olurdu ama buna karar vermek bana düşmezdi. Kuş yuvasına dönmüş saçımı fırçaladıktan sonra incecik bir hançer alıp arka cebime koydum, sonra tişörtümü hançerin sapını örtecek şekilde aşağı indirdim.

Hançerler. Onlarsız evden çıkılmaz.

Dominic'le dayımın yanına gittiğimizde akşamın geç saatleriydi ve hava mevsime hiç de uygun olmayan bir biçimde soğuktu. Gerçi dağlarda, epey de yüksekteydik fakat Mayıs başında olduğumuzdan emindim. Hemen bir takvim bulmayı kafamın bir kenarına yazdım.

"Kimmiş merak ettim," dedim, kendimi biraz gergin hissediyordum. Muhtemelen berbat bir hiperaktivite krizine tutulmak üzereydim.

"Bilmiyorum," dedi Marcus.

Uzun bacaklılara yetişmek için adımlarımı hızlandırdım. "Hiç kaçmış Eğitmen biliyor musun?"

"Poseidon saldırdığında birçoğu kampusta değildi."

"Evet. Tatildeydiler." Ellerimi kotumun cebine soktum. "O yüzden herkes olabilir."

Marcus bana bakıp tek kaşını kaldırdı. "Olabilir."

Ellerimi ceplerimden çıkardım. "Diana neden gelmedi?"

Amcam bana şöyle bir dönüp baktı, ona sırıttım.

"Neyse, umarım tanıdığım biridir." Ellerimi yine cebime sokuyordum ki Aiden bileğime yapıştı.

Kaşları çatılmıştı. "Neyin var senin?"

"Anlayamadım?"

"Kafan pek yerinde değilmiş gibi davranıyorsun da."

Elimi çekip kurtardım. "Bilmem. Hiperaktifleştim işte."

"Aman ne güzel," diye mırıldandı Marcus.

Ona ters bir bakış fırlattım, kesik kesik hareketlerimi en aza indirmeye çalıştım. Hiperaktiflik falan değildi. Daha çok tedirginlik gibiydi ama tedirgin olmam için hiçbir sebep yoktu. Tabii malum konuyu saymazsak; ama bu farklıydı. Apollyon işaretleri tenimde geziniyor, tembelce hareket ederek simgelere dönüşüyordu.

Bu sefer basamaklar o kadar yorucu değildi. Her zamanki gibi koridorun bitiminde, Dekan'ın kapısının dışında iki Muhafız dikiliydi. Yana çekilip kapıyı açtılar, içeri girdik. Merdiveni tırmanırken merak, huzursuzluktan daha ağır basmıştı.

Bakışlarımı odada gezdirdim, ilk önce Dekan Elders'ı, sonra odanın diğer ucunda, sırtı bize dönük bir halde oval pencerenin önünde duran figürü gördüm.

Aiden ile ben durdum, Marcus Dekan'ın masasına yürüdü. Dekan Elders'ın bizi burada istediğini hiç sanmıyordum.

"Dekan Andros," dedi Dekan Elders, hafifçe öne eğilip. "Bize katıldığınız için teşekkürler. Aramıza en son katılan kişi, İlah Adası Akiti'nden meslektaşlarının kampusumuza ulaştığını öğrenince çok sevindi."

Pencerenin kenarındaki adam ağır ağır döndü. Seyrelmeye yüz tutmuş siyah saçlarını, esmer tenini, obsidiyen rengi gözlerini tanıdım. Şaşkınlıktan düşüp kalacaktım.

"Hadi canım, şaka gibi," dedim.

Eğitmen Romvi gergin bir şekilde gülümsedi. "Ben de seni gördüğüme sevindim Bayan Andros."

Eh, Seth'ten ve Avcılar'dan kaçabilmiş Mezhep üyeleri olduğundan başından beri şüphelenmiştim. İşte, onlardan biri tam önümde duruyordu şimdi.

Aiden ile Marcus hançerlerini çekip bana yaklaştılar. Üniversite'nin zavallı Dekan'ı kalp krizi geçirecek gibiydi.

"Muhafızlar!" diye bağırıp masasının arkasına geçti, sanki işler çığırından çıkarsa bu onu koruyabilecekmiş gibi.

Arkamızdaki kapılar hızla açıldı, gözleri fıldır fıldır dönen iki Muhafız içeri daldı. Dominic de hançerini çekmişti. "Neler oluyor?"

Bunların hiçbirine gerek yoktu aslında. Artık sınıftaki bir öğrenci değildim. Apollyon'dum ve şarjım tamdı. Romvi sıkıysa bir şey denesindi. Onu pencereden aşağı fırlatmak için cidden fırsat kolluyordum.

"O, Alex'i öldürmeye çalışmış olan Thanatos Mezhebi'nin bir üyesi." Aiden'dan etrafa dalga dalga öfke saçılıyordu, bir şeyler tutuşacak diye korktum. "Dost saydığımız biri değil."

Eğitmen Romvi ellerini önünde birleştirdi. "Yanlış hatırlamıyorsam o görevi yerine getiren –ki başarıyla tamamlandığını

eklemeliyim– ben değildim."

Ah, söylenecek en yanlış şeydi bu.

Aiden'ın duruşu, deliye dönmesine ramak kaldığını söylüyordu. "Bu doğru ama sen Mezhep üyesisin ve..."

"Apollyon'u öldürme becerisine sahibim, değil mi?" diye sözünü kesti Romvi. "Evet, öyleyim. Ben birçok şeyimdir ama aptal değilimdir. Görünen o ki Bayan Andros'un safında birçok tanrı var ve Mezhep'in tek gerçek misyonu tanrılara hizmet etmek."

"Bu, beni öldürmek mi oluyor yani?" dedim kollarımı göğsümde kavuşturup.

Gözümün içine baktı. "O zaman öyleydi."

"Artık değil mi yani? Buna inanmamızı mı bekliyorsun?"

Romvi başını yana eğdi. "Aynı taraftayız Bayan Andros."

O sinir, aşırı kafein etkisi tekrar geri dönmüş, mideme oturmuştu. Rünler delirmiş gibiydi. "Hangi tarafmış o, Romvi?"

"Olunacak tek taraf," diye karşılık verdi. "Savaşta tutulacak tek bir taraf vardır, oda kazananın tarafıdır. Sakın yanılma Bayan Andros, savaştayız."

"Bana hiç felsefi bir tip gibi görünmemiştin Romvi," dedi Aiden.

Romvi'nin tebessümü hiç etkilenmemişti. "Eminim beni pek bir şeye benzetememişsindir, St. Delphi."

Aiden ona yanıt verdi ama dinlemiyordum. Hades'in Savaş Odası'nda dururken olduğu gibi, tuhaf bir his çökmüştü yine içime. O tuhaf duygu beni çekiştiriyordu, sanki görmem gereken, hatırlamam gereken başka bir şey vardı. Duygu, şu an çok daha kuvvetliydi.

"Böyle zamanlarda karşılıklı hoşnutsuzluklarımızı bir yana bırakmalıyız." Romvi hâlâ yerinden kıpırdamamıştı ama... varlığıyla beni boğuyor gibiydi. "Birlikte çalışmalıyız."

"Daima savaştayız," diye mırıldadım kendimi çok ama çok

garip hissederek.

Romvi cakalı bir şekilde kaşını kaldırdı. "Öğrettiklerimi anımsıyorsun. Hoşuma gitti bu."

Sonra aklıma olmayacak bir şey geldi. Romvi'yle bir defasında dövüştüğümüzde ne söylemişti bana? Saçımı kestirmemi. Bunun kibirle alakası vardı ama birden aklıma Savaş Odası ve Persephone'nin söyledikleri geldi.

Yendiği düşmanların saçlarını kesmeyi, sonra herkes görsün diye asmayı sever.

Ağır ağır kollarımı indirdim. Kalbim hızlanmıştı. Romvi bir şey beklermişçesine merakla süzüyordu beni. Persephone'nin söylediklerine dair anılar hızla birleşiyordu. Onun için her şey *savaştan, ganimetten ibarettir*... Onun hakkında ne demişti Persephone? Savaş yoksa hiçbir şey yoktur.

"İnsan savaşa asla sırt çevirmemeli," dedim elimi arkama atarak. "Bunu dediğini de hatırlıyorum."

Persephone'nin de bunu söylediğini hatırlıyordum...

Romvi gözlerini aşağı indirdi. "Hayır. Hiç kimse savaşa sırtını dönmemeli. Bugün burada olmamızın sebebi de budur diye düşünüyorum. Savaş daima olduğu halde aptallar sırt çevirdiler."

Ansızın içimdeki o acayip sinirlilik ve işaretlerin yaptıkları gözümde anlam kazandı. Sinirden ya da hiperaktiflikten değildi. Hayır, hatta hiç ilgisi yoktu. Otomatonlar... Onları kontrol edebilecek bir tanrı daha vardı... *savaşmak* üzere yaratılmış varlıklardı bunlar. Lucian'a ölümlü orduları arka çıkıyordu. Artık tüm taşlar yerine oturmuştu.

İblisin oğlu.

Yıldırım hızıyla hareket edip Akit hançerini arka cebimden çıkardım. Hızla ve kusursuz bir nişanla fırlattım.

Romvi daha bir sonraki nefesini alamadan hançerin sivri ucu ta sapına kadar göğsüne gömüldü.

"Neler oluyor?" diye patladı Marcus, hızla bana döndü. "Neyin var senin...?"

Aiden'ın gözleri yuvasından uğramıştı. "Alex...? Tanrılar aşkına..."

Üniversite'nin Dekanı, Romvi'ye doğru yürüyordu ki birden durdu. Marcus ile Aiden ise sustular çünkü Romvi hâlâ ayaktaydı.

Ve kahkahalarla gülüyordu.

Marcus bir adım geriledi. "Bu da ne böyle...?"

Muhafızlar ve Dominic bakıştılar, sonra Dekan'a doğru yürüyüp etrafını sardılar, onu kapıya doğru götürmeye başladılar.

Romvi'nin kahkahası kesilmişti. "O kadar da zeki olmadığını düşünmeye başlamıştım Bayan Andros."

Sonra Romvi'nin etrafını parlak mavi bir hale sarmaladı, hızla dönmeye başladı ve bu tuhaf, tanrısal parıltının ardındaki adamı göremez olduk. Ardından ışık çekildi, arkasındaki şeyi görebildik.

Ares çok etkileyiciydi.

Boyu iki metrenin epey üzerindeydi. Boyu ve genişliğiyle Godzilla gibi duruyordu. Profesyonel bir güreşçiden bile adaleliydi, Apollo'nun dopingli hali gibiydi.

Deri pantolonu ve hâlâ göğsünde saplı duran Akit hançerinin deldiği bir tuniği vardı. Pazılarına yılan şekilli bantlar takmıştı ama tek kolunu andırınca bunların bant falan olmadığını anladım.

Bronz yılanlar kollarında hareket ediyor, kıpırdanıyordu.

"Vay anasını," diye fısıldadım.

Ares uzanıp koca elini hançerin kabzasına koydu, sonra silahı çekip çıkardı. Hançer ellerinde toza dönüştü. "Bu hiç hoş değildi Bayan Andros. Tanrılar ve Konsey, İlk'ten korkadursun, bakın tanrılara kim hançer fırlatıyor."

Korkmadığımı söylesem en berbatından yalan olurdu. Ares savaşın ve ihtilafın tanrısıydı. Ordular ayaklarının altında titrer, gazabı karşısında uluslar yıkılırdı. Çocukları dehşet ve ıstırap tanrılarıydı. Benim ya da yaşayan, nefes alan herhangi bir varlığın içine korku salmayan tek bir özelliği yoktu.

Seth'in atası olan ve gizlice Lucian'la işbirliği yapan tanrı bu olmalıydı.

İşte şimdi hapı yutmuştuk.

En azından Romvi'nin nasıl geceleri, gündüzleri ve hafta sonları canıma okuyabildiğini anlamıştım artık. İşte o zaman kafama dank etti. Benim dövüştüğüm kişi demek Ares'ti. Yüce tanrılar...

Soğuk ve lakayt bakışları üstümüzde gezindi. "Sessizlik mi? Hiç kimse önümde korkudan yere kapanmayacak mı? Sizden önceki binlerce kişi gibi merhamet dilenmeyecek misiniz? Çok hayal kırıklığına uğradım. Ama gelecekte bunun için zaman olacak."

"Nasıl?" dedi Marcus boğulur gibi.

"Ne nasıl?" Ares kara kaşlarını kaldırdı. "Bunca zaman burnunuzun dibinde olduğumu nasıl mı fark etmediniz? Tıpkı Apollo'da olduğu gibi sanırım. Ona görünmemeye özen gösterdim, o yüzden varlığımı hiç sezmedi. Altın Çocuk'un şüpheleri vardı eminim ki, ama... eh, pek akıllı olduğu söylenemez, değil mi?"

"Ne istiyorsun?" Sesimin titrememesiyle gurur duydum.

Ares eline bulaşan tozu sildi. "Aman, bilirsin işte. Sadece... her şeyi. Her şeyi alabilmek için de öncelikle İlk'le bağlantı kurman gerekiyor."

Marcus'la Aiden'ın arkama yaklaştığının bilincinde, başımı dik tuttum. "Hayatta olmayacak."

İçini çekti. "Cümlemin sonuna o çok klişe 'yoksa' sözcüğünü eklememe gerek kalmaz diye umuyordum ama görüyorum ki yanılmışım. Bu işi çok kolay, çok acısız hale getirebilirsin.

Ne olduğumu, neler yapabileceğimi biliyorsun. Apollyon ol ya da olma beni yenebileceğini aklının ucundan bile geçirme. İlk'le bağlantı kuracaksın, yoksa..."

Geri adım atmadım. "Yoksa ne olurmuş? Orada oturup dövecekmiş gibi bakarak mı öldüreceksin beni? Beni öldüremezsin. İlk'le bağlantı kurmaya da zorlayamazsın."

Dudaklarına kazınmış gülücük, içime buz gibi bir şok dalgası yaydı. "Hem doğrusun *hem de* yanlış. Seni öldüremeyebilirim ancak irademe boyun eğdirebilir, ölmek için yalvarmanı sağlayabilirim. Sevdiğin herkesi de öldürebilirim."

Ares kolunu savurdu, bir saniye içinde birkaç şey birden oldu. Ona en yakın duran Muhafız uçtu, Romvi / Ares'i aşağı fırlatmak istediğim pencereden aşağı düştü. İkinci Muhafız ona doğru hamledince Ares yumruğunu sıktı. Muhafız yere düştü. Ağzından, burnundan, kulaklarından kan boşandı. Sırada Dominic vardı. Geriye fırladı, vücudu havada dönüp bükülmeye başladı. Kemikleri kırılıp cildinden dışarı çıktı. Yere düştüğünde biçimsiz bir et yığınından ibaretti. Sonra Ares, Üniversite'nin Dekan'ına döndü.

Ares bileğini çevirince adamın kafası yana büküldü. Kemiğin çatırtısı tüm odada yankılandı.

Aiden önüme geçmeye çalışınca gerçek bir dehşet tüm nefesimi kesti. Korku içinde, onun Dominic'in yerini aldığını gördüm, tıpkı Marcus gibi. Ares onları öldürecekti. Her şey bir anda olup bitiyordu fakat buna asla izin veremezdim.

Yapabileceğim tek şeyi yaptım.

Kolumu kapıya doğru uzatıp hava elementini çağırdım, Marcus ve Aiden'a karşı kullandım. Rüzgâr o kadar kuvvetliydi ki boyun eğmekten başka bir şey gelmezdi ellerinden.

Gözlerim bir an Aiden'ınkilerle buluştu, sonra o da Marcus'la birlikte kapıdan dışarı itilirken gümüş gözlerinde katıksız bir

korku gördüm. Beni bu yüzden belki de hiç affetmeyeceğinin bilincindeydim.

Ağır kapılar hızla kapandı ve içeriden kilitlendi.

"Hevesimi kursağımda bıraktın," dedi Ares kıs kıs gülerek. "St. Delphi'nin yüreğini gözlerinin önünde sökmek için sabırsızlanıyordum hâlbuki. Ama sıra ona da gelecek."

Ağır ağır döndüm, nefesim gırtlağımda takılıp kaldı.

Ares göz kırptı bana. "Şimdi baş başa kaldık seninle."

"Aman ne kadar da hoş."

"Hah, tam sana göre. Korktuğunda şaka yapıyorsun." Bir adım atınca koca çizmeleri yerde gümledi. "Ne diyordunuz buna? '*Laf ebesi*' misin sen?"

Arkamdaki kapıya yumruklar vurulurken göğsüm körük gibi inip kalkıyordu. Kalın titanyum, seslerini de boğuyordu. "Bazıları öyle diyor."

"Hımm..." Ares başını yana eğdi, kaşlarını kaldırdı. "Senin şu laf ebeliğin var ya? Bana kalırsa ne kadar etkilendiğini gizlemek için yapılmış başarısız bir girişim. Hayrola?" Sırıttı. "Çok şaşırmışa benziyorsun. Seni tanımadığımı mı düşünüyordun? En az Apollo kadar uzun zamandır seni izlemediğimi mi? Gördüğün gibi ondan daha zekiyim. Her şeyden önce harika bir strateji uzmanıyım."

"Savaş tanrısı sapık gibi takip mi etmiş beni? Vay be, acayip özel hissettim kendimi. Genellikle böyle sapıkça şeyler yapmasıyla ünlü başka tanrılar vardı ama sen? Şaşırdım doğrusu."

Tekrar güldü. Sesi gür ama duygusuzdu. "Çok eğlencelisin. Çok da güzelsin. Seth'in neden sana bu kadar düşkün olduğunu anlıyorum."

"Dur da tahmin edeyim. Sen buradaysan Seth de çok uzakta olamaz."

Ares sadece güldü, kapıya inen yumruk sesleri devam etti

"Bu arada, beni nereden buldun?" diye sordum zaman kazanmak için. O zamanı ne yapacağımı bilemiyordum ya...

"Ah, her yerde işbirlikçilerim vardır küçük kız. O salak tılsımları atlatmanın yolu olduğu gibi." Bir adım daha atınca aramızda sadece iki adım kalacaktı. "Titriyorsun," dedi fısıltıyla.

Titriyor muydum?

"Pek yakın zamanda Yeraltı Dünyası'na gittin. Lütfen, anlat bana... ne içindi?

Boğazım düğümleniyor gibiydi. "Eh, bilmiyorsan demek ki işbirlikçilerin *her yerde* değilmiş."

Ares sırıttı. "Pek de şirin. Bana orada ne aradığını anlatacaksın yoksa konuşamaz hale getiririm seni. Seçim senin."

Bütün içgüdülerim aksini yapmam için haykırsa da, gerilemedim. "E hani ölmek için yalvaracaktım? Konuşamazken nasıl yapacağım bunu?"

Tekrar güldü. "Çok aptalsın küçük kız. Ölmek için yalvarmanın illaki sözlerle yapılması gerekmez."

"Öyle mi?" Sesim biraz çatallı çıkınca suratımı astım.

Tamamı beyaz gözleri ışıldadı. "Savaşta hepsini gördüm. Ölümü istediğinde beden kendine has bir biçimde kıvrılır. Acıdan kurtulmak için sessiz çığlıklar atar. Dil artık işe yaramadığında gözler konuşur onun yerine. Ölümü isteyen ancak arzusuna kavuşamayan ruh feci şekilde çürür ve çok belirgin bir kokusu vardır."

Damarlarım buz kesti, kanım sulu kara dönüştü. O anda anladım ki, ne kadar karşı koyarsam koyayım, bu işin sonu... iyi bitmeyecekti.

"O yüzden, bu saydıklarımı ilk elden tecrübe etmek istemiyorsan bana Yeraltı Dünyası'na gitme nedenini söyle, sonra da karşımda diz çök."

Yutkundum, arkamdaki kapıya yine yumruklar inince yüzümü buruşturdum. "Boyun eğme konusunda pek hevesli değilim."

"Bu konuyu tekrar gözden geçirsen iyi olur." Gayet medeni bir şekilde öneride bulunmuştu. "Olaya mantıklı yaklaş, küçük kız. Senden tüm istediğim Seth'le bağlantı kurman. Onun, yapmak üzere doğduğu şeyleri yapmasına izin ver. Hepsi bu. Sonrasında hep seninle ilgilenecek. Bunu biliyorsun. Neresi kötü?"

"Beni ben yapan şeyleri elimden alacak?"

"Öyle bile olsa ne çıkar? Hayatta ve mutlu olacaksın. Tüm isteklerin yerine gelecek." Neredeyse oyuncu bir tavırla başını eğdi. "Sevdiklerinin hayatta kalmasına bile izin veririm. İki taraf için de kârlı bir durum."

"Ortadan kaldırmak istediğin tanrılar ve ölecek olan binlerce belki de milyonlarca insan dışında."

Omuz silkti. "Savaş zayiatı."

"Mide bulandırıcı," dedim.

"Ama gerçek bu."

Midem çalkalanıyordu sanki. "Neden... neden yapıyorsun bunu?"

"Neden yapmayayım ki?" Uzun parmağıyla çeneme dokundu. "Olympuslular çok uzun süredir kıllarını bile kıpırdatmadan tahtlarında oturuyor. Tüm dünyayı ölümlülerin ve yarı tanrıların çocuklarının ele geçirmesine göz yumdular, biz ise Olympus Dağı'na tıkılıp kaldık. Dünya bizlerin olmalı."

Başımı iki yana salladım. "Dünya insanoğlunundur."

"Dünya tanrıların malıdır!" diye kükredi gözlerinden şimşekler saçarak. "Benim ve gerçeği gören tanrıların gözünde bu böyle. Dünyanın asıl sahipleri bizleriz."

Çaresizce yumruklarımı sıktım. "Peki neden beni ikna etmek için dil döküyorsun? Neden beni doğrudan Seth'in yanına götürmedin?"

"Seni alıp da oraya ışınlayamam, değil mi?"

"Bu işi adamakıllı düşünmemişsin bile." Zorla güldüm. "Beni bayıltıp bir arabaya atabilirdin. Bunca zahmete ne diye girdin ki?"

Kaşları çatıldı, çenesinde bir adale oynadı.

"Bir şey var o zaman. Beni seninle gitmeye zorlayamıyorsun." Nabzım hızlanmıştı. "Değil mi?"

Tanrı öfkesinden kuduruyordu. "Sen Apollyon'sun. O yüzden zorlayamam seni. Fakat şunu aklından çıkarma küçük kız. Canını yakabilirim ve yakacağım da."

"Bu 'küçük kız' söylediğine inanmakta azıcık güçlük çekiyor." Cesaretim, aptalca gözü pekliğimi körüklüyordu ki bu hiç de iyi bir kombinasyon değildi. "Sen de upuzun, gereksiz nutuklar çeken kötü adamlardan farksızsan hemen dile getireyim, ben seni daha az konuşan daha çok iş yapan bir tanrı sanmıştım."

Ares'in dudakları aralandı. "Hiçbir şeyi bilmiyorsun. Apollyon'u koruyan kanunlar da doğadaki her şey gibidir, dengelidir. Zorlama büyüsüyle ya da elle ikna edilemeyebilirsin ama bunun başka yöntemleri var."

"Senden satıcı bile olmaz. O yüzden hiç kimseyi ikna edemezsin."

Derin, pes bir sesle homurdandı. "Ya boyun eğersin ya da sonuçlarına katlanırsın."

O acayip, tamamı beyaz gözlerine baktım. "Cehenneme kadar yolun var."

Bir an için hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Hani çocukları bir şeyi kavrayamayacak kadar aptal olduğunda anne babaların yüzünde bir hüsran ifadesi olur ya, ona benziyordu. Fakat ardından gülümsedi. "Seth bundan hiç hoşlanmayacak ama ne yapalım."

"Ne yapa..."

Ares fırladı, saniyenin yarısı kadar sürede burnumun dibine girdi. Seth'le ilgili bütün düşünceler aklımdan çıkıp gitti, içgüdülerim devreye girdi. Onu öldürmeyeceğini bilerek, ama kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırıp Olympus'a kaçmasını sağlayacağını umarak akaşayı çağırdım fakat başka bir şey oldu.

Kolumu bilekten yakaladı ve muhtemelen en hafif basınçla sıktı fakat ansızın saplanan acı, konsantrasyonumu bozdu. "İkna yöntemlerim hiç hoşuna gitmeyecek küçük kız."

Sonra beni itti, nefesimi kesecek kadar sert bir şekilde kapıya çarptım. Ne yazık ki Dr. Kötü konuşması sırf böbürlenmeden ibaret değildi. Ama o canımı yakabiliyorsa, ben de katlanabilirdim. Boyun eğmeyecektim. Çok fazla şey tehdit altındaydı. Çok fazla yaşam. Bununla başa çıkabilirdim ve tek ümidim Ares'in işi bittiğinde Aiden'la Marcus'u unutması ya da onların programa uyup buradan hızla kaçmasıydı.

Bununla başa çıkabilirim.

Kendimi duvardan itip sağa döndüm ve kolumu uzattım fakat daha bir saniye önce göğsünün olduğu yer şimdi boşluk olduğundan sendeledim.

"Iskaladın."

Fırıldak gibi döndüm, arkamda buldum onu. Eğilip çelme taktım ama... ayağım sadece havaya denk geldi.

"Bunu istediğin kadar uzatabiliriz."

Baktığımda kollarını göğsünde kavuşturmuş, kapıya yaslandığını gördüm. Şimdi harbiden sinirlenmiştim işte. Ayağa fırladım, ivme kazanıp havalandım ve dönerek muhteşem bir döner tekme...

Kollarını arkamdan uzatıp beni havada yakalayınca şaşkınlıktan çığlığı bastım.

Elinde pirinç çuvalı varmışçasına tutuyordu beni. "Ben sa-

vaş tanrısıyım küçük kız. Senin bilip de benim bilmediğim ne bir dövüş tarzı var ne de bir manevra."

Kahretsin.

"Daima bir adım ötende olacağım. Daima senden hızlı düşüneceğim. Benimle dövüşemezsin."

Başımı geriye atıp geniş ve sert omzuna vurdum. Sonra bacaklarımı salladım ama Ares beni bıraktı. Ayağa kalktığımda önümde olmadığını gördüm.

İki kez kahretsin.

Hızla dönüp tekmemi savurdum ama hiçbir şeye isabet etmedi. Geri döndüm ve ansızın –*yüce tanrılar*– bir eliyle gırtlağıma yapışıp beni havaya kaldırdı. Onu tekmeliyor, ellerini tırmalıyordum. Akaşayı tekrar çağırmayı deneyemeyecek kadar paniklemiştim ve dikkatim dağılmıştı.

"İşimi bitirdiğimde ölmek için yalvaracaksın." Parmaklarını iyice bastırıp nefes almamı engelledi. "Saydığım şekillerde yalvaracaksın bana. Bir şansın vardı. Eğlendin. Oyun bitti."

Bir an için dehşetle, soluk borumu ezecek sandım ve kendime tekrar bununla başa çıkabilirim diye telkinde bulundum. Sonra bir de baktım ki havada, geriye doğru uçuyordum. Akvaryuma çarptım. Balıklar ve su etrafa saçılırken keskin cam sırtımı boydan boya yardı.

Yere böğrümün üstüne düştüm. Capcanlı renklerde çizgileri olan pembe ve mavi balıklar mermer zeminde sıçrayıp duruyordu. Acı yüzünden dişlerimin arasından tıslıdım, elimi yere koyup kalktım. Camlar avucumu da kesince homurdandım. Kanım suya karıştı.

Bununla başa çıkabilirim.

Ayağa kalktım, başımı kaldırırken güçlükle soluyordum.

Ares karşımda dikiliyordu. Tek kelime etmeksizin elinin tersini suratımın yanına indirdi. Aynı anda bir düzine mayhap patlamış gibi, gözlerimin önünde yıldızlar uçuştu. Çalışma masasının arkasındaki deri koltuğa çakıldım. Masanın kenarına tutununca ağzıma kan doldu. Bir şey yarılmıştı. Yanağım mı? Tüm yüzüm mü? Bilmiyordum. O korkunç acıya rağmen, onların kapıdan gelen seslerini duyabiliyordum.

Bununla başa çıkabilirim.

Klavyeyi tuttum, söküp kafasına indirdim, ama Ares klavyeyi yakaladı, çekip elimden kurtardı, sonra elindeki kuru bir dal parçasıymış gibi ikiye büküp kırdı.

Geriye sendeledim, el yordamıyla bir şeyler aradım. Duvarda hançerler ve kılıçlar asılıydı ama ben daha onlara uzanamadan tanrı üstüme çullandı.

Ares, karşısında çaresiz bir kedi yavrusu varmış gibi beni kaldırdı. Daha ben debelenip kurtulamadan –çünkü genzimde katıksız korkunun tadını hissedebiliyordum– beni çevirdi, sırtımı devrilmiş masanın sivri kenarına hızla vurdu.

Çatırtı sesini *duydum* ve hissettim. Keskin bir acı ışık parlaması halinde geldi, sonra tüm sinir uçlarım aynı anda ateşlendi. Gözlerim tavana sabitlenmiş halde yere kayarken duyularım ambale oldu.

İçimde bir şey çözülüvermişti. Hissedebiliyordum. Yakıcı bir acı, içimde av tüfeği ateşlenmişçesine kükrüyordu. İçim ıslak ve sıcaktı ve Apollyon olmasaydım –sıradan bir melez ya da ölümlü olsaydım– Ares'in yaptığı şeyin ölümcül olacağını anlamıştım.

Ölemezdim ama hareket edemiyordum. Bir şeyler feci halde kırılmıştı. Parmak uçlarım hissizleşmişti, ayak parmaklarımı hissedemiyor ama bunun dışında *her* şeyi hissedebiliyordum. O anda farkına vardım ki, birini felç etmek ancak her şeyi hissetmesini sağlamak için omurgayı nereden kırmak gerekeceğini bilse bilse Ares bilirdi.

Bununla başa çıkabilirim... ah, tanrılar, bununla başa çıkabilirim.

Bembeyaz gözleriyle tepeme heyula gibi dikildi, gülüyordu. "Hepsi hemen şu an bitebilir, ufaklık. Sadece söyle, yeter."

Konuşmaya çalıştım ama dilim kurşun külçe gibiydi. Tüm gücümü toplayıp konuştum. "Siktir... git..."

Yüzündeki gülümseme silindi, sonra şimşek gibi hareket etti. Acı... her yerdeydi. Bir kemiğim daha çatırdadı... belki bacağım belki de diz kapağım, ama emin olamıyordum. Haykırmak üzere ağzımı açtıysam da, onun yerine sıcak, ıslak bir inilti yükseldi.

Ben... bununla başa çıkabilirim. Çıkabilmeliydim... mecburdum buna.

Önce diğer bacağımı, sonra birer birer tüm kaburgalarımı kırınca acı, dünyam oldu. Kurtuluş yoktu, saklanmak ya da etrafından dolaşmak mümkün değildi. Bilincim kayıp gidiyordu, gözümün önüne gelen sisle savaştım çünkü benimle işini bitirdiğinde –bitirirse tabii– önce Aiden'la Marcus'a, sonra da tüm Üniversite'ye gelecekti sıra. O savaş tanrısıydı ve geri kalan her şeyi mahvedecekti.

Ama o acı... beni içten içe çürütüyordu. Hâlâ Alex olarak kalan, benliğimin hâlâ durduğu o küçücük noktaya ulaşmış ve dizginleri ele almıştı. Dayanamıyordum. Başa çıkamıyordum. Kalkanlarım tümden yıkıldı ve kordon bir anda kükredi fakat giderek artan uğultu o korkunç ıstırabın gölgesinde kalmıştı. Gitgide büyüyen umutsuzluk jilet keskinliğindeki pençelerini saplayıp tüm benlik duygumu kendine çekiyordu.

Sandığım kadar güçlü değildim, belki de sınırlarıma ulaşmıştım. Çünkü kurtulmak, ölmek istiyordum. Bu işin gururu, onuru falan yoktu. Bir anlamı yoktu. Ruhum parçalanmıştı, kırılıp etrafa saçılmıştım.

Ares kırık kolumu tutup beni kırık camların, ölü balıkların ve ölülerin kanlarının üstünden çeke çeke odanın ortasına getirdi. Bu yeni acı patlamasının, diğerlerinin yanında lafı bile olmazdı ama göz ucuyla Ares'in bir hançer aldığını gördüm.

Üstümde diz çöktü, hiddetle dudakları gerilmiş, dişleri ortaya çıkmıştı. Bir elinde bıçak vardı ve bu iş giderek sarpa sarıyordu. "Söyle hadi."

Un ufak olmuştum, zayıftım. Kazanmıştı ve ölmek istiyordum ama bunu yapamazdım, mümkün değildi. Hançer ilk darbesiyle derinlere gömülürken avaz avaz bağırdım.

Bir diğer kesici darbeyle gözlerim bir anda etrafı kehribar rengi gördü, sonra düzeldi, ama bir şeyler... bir şeyler değişmişti. Yabancı bir his kırık kemiklerin, kopmuş adalelerin etrafında dolaşıyordu. Bir parçamdı ama bana ait değildi. Soğuktu, çelik gibiydi ve kapkara, sonu olmayan bir öfkeden ibaretti.

Bana ait değildi çünkü benden geriye kalan ufacık şey bir top halini alıp kıvrılmış, bekliyor, bunun bir an önce bitmesi için yakarıyordu. Teslim olmuş, acı karşısında kötü muamele görmüş bir köpek gibi titreyip kaçıyordu. Bunların bitmesini istiyordu. Ölümün huzurunu tatmak istiyordu.

Fakat o öfke giderek büyüdü ve Ares kıpkırmızı hançerle üstümde dikilirken o öfkenin benimle ilk arasındaki bağlantıdan sızdığını fark ettim.

Seth'ti bu.

Ares'le gitmedim diye mi kızmıştı acaba? Yoksa bu kadar zayıfım, ölmek için yalvarıyorum diye mi? Yoksa başka bir şey miydi? Ait olduğumuz safların ötesinde, daha derin bir şey olmalıydı çünkü Seth... şu anda bunları hissediyordu. Biliyor olmalıydı ve benliğimin son kırıntısı onun buna rıza gösterdiğine inanmak istemiyordu. Ben acı çekiyordum, dolayısıyla o da çekiyordu.

Tanrı buz gibi bir kahkaha attı. "Merak ediyorum da,

Apollyon'un kafasını kesersen tekrar çıkar mı acaba? Gerçi öğrenebiliriz de. Hoşuna gidecek bu."

Bir yanım işte, o anda öldü. Fiziksel bir ölüm olmayabilirdi, ama bir zihinsel ve duygusal düzlemde, ölüden farkım kalmadığını biliyordum. Tüm bunlar sona erdiğinde bir daha aynı olamayacaktım.

Tahta ve metal parçalandı, kapının nihayet kırıldığını anladım. Tanrı hançeri tam indiriyordu ki birisi koşup ona çarptı. Bıçak bana zarar vermeden boynumun yanında yere saplandı. Bana acı veren bir nefes almadan önce, üçünün tepemde hastalıklı, ölümcül bir dansa başladığını gördüm. Ares. Aiden. Marcus. Takip edemeyeceğim kadar hızlıydılar. Birbirlerine çok yakınlardı.

Işık patladı ve odaya güneş kadar parlak, beyaz bir aydınlık saçtı. Bir diğer tanrının varlığı odayı doldurdu, kör oldum. Bir sonraki nefesimi almaya çalışıp öksürdüm. Bedenimin sol tarafına ıslak bir sıcaklık yayıldı, kırmızı bir yağmur gibi yerde birikinti oluşturdu. Benim kanım mıydı? Bir başkasının mı? Tanrılar... tanrıların kanı bizimki gibi akmazdı.

İnsana ait olmayan bir kükreme duyuldu ve Ares dönüp dikkatini arkamdaki şeye verdi. Bir an içinde, savaş tanrısı kollarını kaldırdı. Mahvolmuş odada bir şok dalgası patladı. Parçalanmış ahşaplar, mobilyalar, savunmasız, cansız bedenler havalandı... onlarla birlikte Marcus ve Aiden da.

Artık tavandan kırmızı bir yağmur yağıyor gibiydi.

Birisi adımı söyledi ama sesi çok uzaktan geliyordu. Doğrulmaya, Aiden'la Marcus'u görmeye, iyi olup olmadıklarına bakmaya çalıştım fakat ne nefes alabiliyordum ne de kıpırdayabiliyordum. Eller bana dokundu ancak tenim benim değildi sanki. Arka planda sürekli bir bağırış çağırış vardı ve susmalarını istiyordum... çenelerini kapatmalarını. Kaldırılırken

tüm vücudum ıslak ve kaygan gibiydi, başım gevşek bir şekilde yana düşmüştü.

Neredeydiler? Neredeydi Aiden ve Marcus?

Büyüyen korku acıya galip geldi, Seth'in hiddetine karıştı. İşaretler tenime hızla yayıldı ve kordon şiddetle uğuldadı. Bir sürü ses duyuyordum, o kadar fazla ses vardı ki. Ancak içlerinden birini çok berrak şekilde duydum, yüksek sesle mi söylenmişti yoksa düşüncelerimde miydi, orasını kestiremedim.

"Kendini bırak Alex."

Sonrasında hiçbir şey yoktu.

Otuz Yedinci Bölüm

Hiçbir şey yoktu, sonra acı geri döndü. Önce kırık ayak parmaklarımdan başladı, sonra parçalanmış baldırlarımdan, dizlerimden yukarı sürünerek çıktı, tuzla buz olmuş leğen kemiğimi akkor gibi alevli dalgalar halinde yaladı. Ateş başıma ulaştığında haykırmaya çalıştım, ne var ki çene eklemim açılmıyordu. O çığlık yine de içimde koptu. Sessizdi, ancak ağzıma dolmuş kanın tadını taşıyan bir öfkeyle doluydu.

Ölüm... ah, tanrılar. Zihnimde ölmek için nasıl da yalvarıyordum. Beni dinleyen tanrılara ardı arkası kesilmeksizin yalvarıyor, bu acıdan beni kurtarmalarını istiyordum çünkü acı, akıl sağlığımı birleşim noktalarından söküyordu.

Ne var ki acı azalmadı. Yanıyordu. Orada duruyordu. İçten içe çürütüyordu beni. Sonunda tüm irademi kullanarak gözlerimi araladım.

İlkin bakışlarım odaklanmadı. Gördüğüm tek şey bulanık bir mavilikti. Fakat görüşüm netleştiğinde, neye baktığımı anlamadım.

Belki de delirmiştim.

Bir gökyüzüne bakıyordum... şimdiye kadar gördüğüm en parlak maviydi. En derin okyanus suları gibi el değmemiş ve saftı. Hiçbir gökyüzü bu renk olamazdı. Hem ben dekanın ofisinde değil miydim, hani Ares'in... beni...

Bunu düşünemezdim. Başka bir şey de düşünemiyordum.

Hava yasemin kokuyordu, tıpkı Yeraltı Dünyası'nda, içinde Aiden'la birlikte olduğum o havuz gibi.

Aiden...

Tanrılar aşkına, ona bir şey oldu mu, Ares ona ya da Marcus'a bir şey yaptı mı bilmiyordum. Nerede olduğumdan ya da buraya nasıl geldiğimden de habersizdim. Tek bildiğim acıydı. Adalelerimin her bir lifinde, patlamış damarlarımda, kırılmış kemiklerimdeydi ama bu... doğru değildi. Yalnız şundan emindim.

Kordon, Seth'le aramdaki bağlantı gitmişti.

Hiç uğultu yoktu. Öfke de. Benimkine müdahale eden bir dış bilinç de yoktu. Tanrılar aşkına, acıdan ibarettim.

"Alexandria."

Tuhaf biçimde tanıdık gelen sesi duyup da yeniden açmaya zorlayana kadar gözlerimin kapalı olduğunun farkında bile değildim. İlkin onu ya da o gerçek dışı, güzel gökyüzünden başka hiçbir şeyi görmedim.

Üstüme bir gölge düştü, sonra bir siluet belirip gökyüzünü örttü. Birkaç saniye sonra adam bir araya geldi. Uzun boylu, geniş vücutluydu, saçları bal rengiydi. Adamın yüzü bir melek yüzüydü.

Tanrılar aşkına, bir saniye huzur yoktu bana.

Thanatos.

Tanrının dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı, sanki aklımdan geçenleri okumuştu. Gerçekten ölüp ölmediğimi, Apollyon'ların ölmediği meselesinin tümden yalan olup olmadığını merak

ettim zira huzurlu ölümün tanrısıyla bakışıyordum.

Ama ölümüm için –gerçekten ölümse tabii– huzurlu demeye bin şahit gerekirdi. Yoksa yakarışlarıma yanıt mı vermişti? Acımı dindirmeye mi gelmişti?

Thanatos üzerime doğru eğildi, başını hafifçe yana yatırdı. "Beni duyuyor musun?"

Ağzımı açmaya çalıştım ama açamadım.

Şaşırtıcı bir şefkatle "Yapabiliyorsan göz kırp," dedi.

Gözlerimi kırptım.

"Geçmişte düşman olmuş olabiliriz, fakat burada bulunma amacım sana zarar vermek değil. Apollo, oğlu Asclepius'la dönene kadar göz kulak oluyorum sana."

Apollo mu? Oğlu mu? Kafam karışmıştı. Derin bir nefes alayım dedim, dediğime de bin pişman oldum. Göğsüme müthiş bir acı saplandı.

Thanatos alnıma koymak üzere elini uzattı, ama bana dokunmadan durdu. "Her şey yolunda. Olympus'tasın."

Olympus mu? Olympus'taysam *nasıl* her şey yolundaydı peki?

"Teknik detaylara girmek istiyorsan, Olympus'un hemen dışı sayılır burası." Dönüp arkasına baktı, hafifçe içini çekti. "Ne diye Ares'e karşı geldin ki? Bunu çok az kimse yapabilir. Hiçbir ölümlü, yarıtanrı ve kesinlikle Apollyon da yapamaz. Ona boyun eğmeliydin. Bunca acı çekmezdin o zaman."

Thanatos daha da yakına geldi, ne irisi ne de gözbebeği olan bembeyaz gözlerini bana dikti. "Geri adım atmadın. Buna saygı duyuyorum. Hayranlıkla da karşılıyorum."

Vücudum bir milyon parçaya bölünmüş olmasaydı ben de takdir edebilirdim tanrının söylediğini. Yasemin kokulu hava dalgalandı ve yattığım yere iki gölge daha düştü... Uyuşuk bir şekilde, çimenlerde yatmakta olduğumun farkına vardım. Tüm sırtım ıslaktı ve bunun kendi kanım... ya da bir başkasının kanı

değil de çiy olmasını umacak kadar saf değildim. Hayır, başkasının kanı olamazdı çünkü bu Aiden'ın ya da Marcus'un...

Apollo netleşti ve o acayip tanrı gözleriyle değil de, omzunun üstünden görünen gökyüzüyle aynı renk gözleriyle baktı bana. Dudaklarının kenarında küçücük, neredeyse hüzünlü bir tebessüm oynaştı. Bunu çok garip bulmuştum çünkü Apollo'nun herhangi bir gerçek duygu belirtisi gösterdiği çok nadirdi.

"Seni ölümlüler diyarında iyileştirmeme olanak yoktu. Hasar çok fazla," dedi ve ilk defa sadece geldi. "Seni buraya, Olympus'un mümkün olduğunca yakınına getirmek zorunda kaldım. Evimi sarmalayan eter Asclepius'un işini kolaylaştıracak."

Ona Aiden ile Marcus'u sormak istedim fakat ağzımı açmayı başarınca sadece ufacık bir inilti döküldü dudaklarımdan.

"Sakın konuşmaya kalkma," dedi Apollo. Geri çekildi, bir diğer tanrıya yer açtı. "Oğlum seni iyileştirecek." Dudaklarında acı bir gülümseme vardı. "Biliyorum, sorabilecek durumda olsan 'kaç çocuğun var' gibisinden bir şey sorardın bana, benim de yanıtım 'bir sürü' olurdu."

Evet, biraz meraklanmıştım ve Asclepius'la da akraba çıkmanın ne anlama geldiğini düşünüyordum. Fakat en çok bilmek istediğim Aiden'la Marcus'un başına ne geldiğiydi.

Thanatos'un yerini Asclepius aldı. Bu tanrının Apollon'la uzaktan yakından hiçbir benzerliği yoktu. Koca bir sakal yüzünü kaplıyor, yaşını tahmin etmemi güçleştiriyordu. Ancak beyaz gözlerinin kenarlarından yayılan incecik çizgiler, babasından çok daha yaşlı görünmesine yol açıyordu. Gözlerim Apollo'yu aradı, hâlâ orada olduğunu görünce rahatladım. Beni Thanatos'la ve bir yabancıyla bırakıp gitmemişti.

Nihayet Apollo bana acıdı. "Aiden'la Marcus'u son gördüğümde bir şeyleri yoktu. Fakat seni buraya getirdikten sonra oraya dönmedim."

Gözlerimi kapatıp güçlükle yutkundum. İyi olduklarının yüzde yüz garantisi değildi bu, fakat yine de tutunabileceğim bir şeydi.

"Oğlumun hikâyesini biliyor musun?" diye sordu Apollo.

Ben bir şey yapmayınca Asclepius güldü. "Bu hikâyeyi anlatmaya bayılır da."

"Ölümlü annesi onu doğururken öldü ve cenaze ateşinin içindeyken rahmini yarıp oğlumu çıkardım." Apollo konuşurken, oğlu da sayısız yaramı tiksintiyle meydan okuma arası bir bakışla süzüyordu. "Onu santor Chiron'a verdim, o da onu tıp sanatında yetiştirdi. Elbette genlerimi taşıdığından, iyileştirmeye doğal bir yatkınlığı vardı."

Elbette.

"Kız kardeşim, Asclepius'tan Hippolytus'u hayata döndürmesini istemişti. Hades buna çok içerledi ve Aphrodite'in sızlanmasına dayanamayan Zeus, oğlumu bir şimşekle öldürdü. Apollo'nun çenesinde bir adale kabardı. "Ben de Zeus'a bir daha şimşek yapamasınlar diye Kiklopları öldürdüm."

Peekiii...

"Karşılığında Olympus'tan bir yıl sürgün edildim," diye neşeyle devam etti Apollo, fakat sonunda Zeus benimle gelecekte bir kan davası yaşamamak için oğlumu diriltti." Duraksadı. "Kıssadan hisse nedir diye mi merak ediyorsun? *Daima* bir yolunu bulur, kendi soyumdan olanlarla ilgilenirim."

Ben daha bunun ne anlama geldiğini kestiremeden, oğlu ellerini göğsüme koydu. Normal şartlar altında okşanacağımı bilmek beni heyecanlandırırdı fakat içime inanılmaz bir sıcaklık yayılmıştı. Sızlayan parmaklarımdan çatlamış kafatasımın tepesine kadar baş döndürücü, harika bir sıcaklık vücudumdaki her hücreye sızmıştı.

Tanrı gözlerini kapadı. "Bu biraz acıtabilir."

Ne? Hayır, bağırmak istiyordum çünkü katlanamazdım daha fazla acıya. Sonra o sıcaklık tenimi kavurdu ve haykırdım.

Ateş içimi kavuruyor, kontrolden çıkıp tüm hücrelerimi kömürleştiriyordu. Parçalanmış bedenim yerden yükseldi.

Asclepius'un bulanıklaşan yüzü ciddi şekilde asıktı. "Burada başka bir şey var..." dedi.

Birkaç dakika içinde ikinci defa boşluğun içine çekildim, kara bir hiçlik denizinde yitip gittim.

Gözlerimi açtığımda etrafı net görebiliyordum, mermer duvarlı, daire biçimli bir odaya taşınmıştım. Dışarıda bir yerlerde kuşlar yumuşak, lirik cıvıltılarla söylüyordu şarkısını. Yüksek bir platformun ortasında bir masa vardı. Masanın üstündeyse bal renkli sıvı dolu bir sürahi. Duvardaki küçük bir aralıktan içeriye kokularla ağırlaşmış hava giriyor, yattığım yatağın direklerine asılı beyaz cibinliği dalgalandırıyordu.

Yatak mı? Elbette çimenlerde yatmaktan daha iyiydi ama kafam karışmıştı. Dirseklerimin üstünde doğruldum, tüm vücudum sancıyınca yüzümü buruşturdum.

İyileşmiştim ama...

Bölük pörçük anılar bir araya geldi. Thanatos, Apollo ve oğlu.

Vay canına, Olympus'taydım... ya da yakınlarında.

Tanrıların eterle dolup taşan havasını soluyacağıma söyleseler inanmazdım ama işte buradaydım. İçim hafiften kıpır kıpır oldu. Yataktan aşağı inip etrafı keşfe koyulmak istiyordum. Olympus'un var olan en güzel yer olduğu Elysium Tarlaları'ndan bile güzel olduğu rivayet edilirdi. Mitolojik varlıklar burada serbestçe gezinir, ölümlüler diyarında artık boy

vermeyen çiçekler Olympus'ta baş döndürücü boyutlara erişirdi. Hayatta bir defa görülebilecek bir yerdi...

Coşkum yerini tedirginliğe bıraktı. Buraya gezmeye gelmemiştim. Tatil değildi bu, Apollo bir anda ortaya çıkıp bana fare kulaklı şapkayla tur attırmayacaktı. Disney Dünyası değildi burası; buraya gelme nedenim Ares'ti...

Zihnimin gerisinde, benliğimin tam orta yerinde doğmuş ve kök salmış karanlık, çirkin bir şey, hiçbir sıcak havanın geçiremeyeceği bir soğukluk vardı. Düşüncelerim Ares'e gidince yüreğim ağırlaştı. Genzimde katıksız dehşetin safraya benzer tadını aldım.

Ah, tanrılar aşkına, sadece Ares ya da onunla tekrar karşılaşma düşüncesi değildi bu. İçimde cerahatlenip beni çürüten şey acıydı, beni paramparça eden, kurtulmak için, ölmek için aman dilememe yol açan şeydi acı. O sözcükleri yüksek sesle söylememiştim fakat Ares'in hissettiğini biliyordum. Gözlerimden anlaşılıyordu, ruhum tüm çıplaklığıyla ortaya serilmişti.

Ares anlamıştı.

Seth de anlamıştı.

Utanç ve karanlık bir şey içimde yükseldi, bir yaban sarmaşığı gibi dönerek, boğarak ilerledi.

Ölmek için yalvarmıştım.

Ben. Alex. O yüce Apollyon. Yere her düşüşünde kalkıp daha yok mu diyen kız. Avcılık eğitimi alıyordum, korkuya bana mısın demeyen bir savaşçı olmak için. Bundan önce de gerek fiziksel gerek zihinsel acıyı tatmıştım. Hatta kendimi buna hazırlamıştım.

Ne var ki Ares beni yırtıp açmıştı.

Savunmasızlık duygusu içimde ağır ağır ilerliyordu. Midem bulandı, yumuşak battaniyeyi göğsüme kadar çektim. Tanrılar aşkına, kendimi... kendi bedenimde bir sahtekâr gibi hissediyordum. Bunu öğrense Aiden ne derdi? O asla benim yaptığım gibi yalvarmaz ya da boyun eğmezdi... Ah, tanrılar, ya Aiden gerçekten iyi değilse? Ya Apollo bana yalan söylemişse?

Battaniyeyi üstümden atıyordum ki durdum. Kararsızlık gelip kamyon gibi toslamıştı bana. Ne yapıyordum ben? Yanıt istemek için kime gidecektim? Battaniyeyi öyle bir sıktım ki, Asclepius'un onca emeğinin boşa gideceğinden korktum.

Hareket edemiyordum.

Donup kalmıştım, ama... ne yüzünden? Korku. Üzüntü. Utanç. Şaşkınlık. Kaygı. Belki yüz çeşit duygu, en şiddetlisinden bir kasırga gibi dönüp duruyordu içimde. Her nefes alış verişimde canım yanıyordu. Bir yerlerden bir basınç gelmiş, hâlâ acıyan göğsüme çöreklenmişti. Gatlinburg'un ardından hissettiklerimden de beterdi bu; onun bir milyon kat şiddetlisiydi.

Nefes alamıyordum.

Dekanın ofisindeki kavganın görüntüleri, çarpık bir fotoğraf albümü gibi geçip duruyordu zihnimden. Hepsi aşırı geç yapılan manevralar. Hedefini asla bulamayan tekme ve yumruklar. Pirinç çuvalı gibi oradan oraya fırlatılmak. Önce belkemiğin, ardından diğer tüm kemiklerimin kırılması ve bıçak...

İçeri girmek için çaresizce çabalayan, kapıyı yumruklarıyla döven Aiden'ın ve Marcus'un sesi kulaklarımdan gitmiyordu. Ares'in resmen canıma okumasının anıları, aslında ne kadar beceriksiz olduğum düşüncesiyle birlikte üstüme hücum ediyordu. Ares'e, savaş tanrısına rakip olmayı nasıl olmuş da düşünebilmiştim? Nasıl düşmüştük bu hataya?

Dahası, ölmek için yalvarmıştım.

Nefes alamıyordum.

O basınç tekrar göğsümü sıkıştırdı, battaniyeyi bırakıp elimi yapış yapış tenime bastırdım. Sendeleyerek yataktan çıktım, soğuk granite dizlerimin üstüne düştüm, sonra alnımı yere da-

yadım. Zeminin serinliği, tıpkı ilaçlı içkiyi içtiğim gece olduğu gibi beni biraz kendime getirmişti.

Ne kadar öylece kaldım bilmiyorum... belki dakikalarca, belki de saatlerce, ama yerde olmanın insanı kendine getiren böyle muhteşem bir özelliği vardı. Ta iliklerime kadar işleyen bir yorgunluk çöktü. Bir savaşçının son savaşının ardından, kılıcını bırakıp sonsuzluğa karışmaya hazırlandığında hissettiği türden bir yorgunluktu bu.

Odada bir yerlerde bir kapı açıldı, mermere sürtündü. Başımı kaldırmaya, doğrulup oturmaya zahmet etmedim bile. Gelen kişiye nasıl göründüğümden emindim, tıpkı korkudan köşeye sinmiş bir köpek gibi. Ben buydum işte.

"Lexie?"

Kalbim durdu.

"Lexie? Tanrılar aşkına, bebeğim."

Yine donmuştum, bakıp da sesin aslında anneme ait olmadığını, sapıkça bir hayalin olduğunu göreceğim diye korkuyordum. Göğsüme başka bir tür basınç çöktü. İçimde kırılgan bir umut yeşerdi.

Sıcak kollar beni şefkatli ve canımı yakacak kadar tanıdık gelen bir şekilde kucakladı. Bölük pörçük bir nefes aldığımda onun kokusunu... *onun kokusunu* duydum. Vanilya.

Başımı kaldırdım, saçlarımın arasından baktım ve hem nefesimi hem de doğru dürüst düşünme becerimi yitirdim.

"Anne?"

Güldü, ellerini yukarı, yanaklarıma kaydırdı. Oydu bu, oval yüzüyle, benimkinden bir ton koyu cildi, geniş bir tebessümle aralanmış dudakları ve olabilecek en parlak yeşil renkte gözleriyle, oydu. Onu öldürmemden önceki haline, eter bağımlısı bir canavara dönüşmesine yol açan iblis saldırısından bir gün önce Miami'de gördüğüm haline benziyordu.

O yumruk beni sıkıp nefes alamayacak, düşünemeyecek ve ondan başka hiçbir şeyi göremeyecek hale getirdi.

"Benim bebeğim, gerçekten benim." Sesi hatırladığım gibi yumuşacık ve melodikti. "Buradayım, bak."

Güzel yüzüne o kadar çok baktım ki, gözümün önünde dalgalanır gibi oldu. Bir yanım bunu –bu hediyeyi– kabullenmeye yanaşmıyordu çünkü eğer gerçek değilse çok kötü hissedecektim kendimi. Yeraltı Dünyası'nın kapısını koruyan ruhlar az daha aldatmıştı beni.

Fakat elleri sıcacıktı, gözlerine yaşlar doluşmuştu. Annem gibi kokuyor, annem gibi konuşuyordu. Koyu renk saçları bile omuzlarından eskisi gibi dökülüyordu.

Sonra dizlerinin üstüne çöktü, eğilip alnını alnıma yasladı. Sesi titriyordu, ağlamamak için zor tutuyordu kendini. "Sana o gece ne demiştim, hatırlıyor musun?"

Sözcükler ağzımdan dökülsün diye çabaladım. "Beni sevdiğini mi?"

"Evet." Ağlamaklı bir ifadeyle güldü. "Sana, bir sebebi olsa da olmasa da, çok özel bir kız olduğunu söylemiştim."

Ah, tanrılar...

"Sen de bunu bana söylemenin annelik görevim olduğunu söylemiştin." Güldü, kahkahası boğazına takılır gibi oldu. "Ben bile senin bu denli özel olduğunu bilmiyordum."

Bu oydu... gerçekten oydu.

Öne atılıp boynuna sarıldım, az daha sırtüstü deviriyordum onu. Yumuşak bir kahkaha atıp bana sımsıkı sarıldı... onca zamandır ihtiyacını duyduğum, hasretini çektiğim kucaklamaydı bu. İnsanı en iyi annesi kucaklardı zaten.

Beni sımsıkı kendine bastırdı, o bir eliyle saçlarımı düzeltirken ona iyice yapıştım. Gözyaşlarım genzimi yakıyor, gözlerimde birikiyordu. Duygular içimi öyle doldurmuştu ki, yü-

reğim patlayacak sanıyordum. Sanki tüm hayatım boyunca bu anı beklemiş gibiydim ve onu asla bırakmak istemiyordum.

"Bu nasıl olabilir?" Sesim boğuk ve kısıktı. "Anlayamıyorum bir türlü."

"Apollo, başına gelenlerden sonra bunun iyi olacağını düşündü." Biraz geri çekildi. Gözlerinde yaşlar ışıldıyordu, hiç sevmiyordum bunu. "Hades'in ona bir iyilik borcu varmış."

Anlaşılan Apollo iyilik konusunda epey bir alacaklıydı.

"Seni çok özledim." Elini yanağıma koyup gülümsedi. "Caleb'ı yitirdiğinde ya da Konsey'le yüzleştiğinde keşke yanında olabilseydim. En çok bunun için hayıflanıyorum."

Boğazımda alev alev yanan bir düğüm vardı sanki. "Biliyorum. Anne. Ben... çok üzgünüm. Ben..."

"Hayır bebeğim. Sakın bana olan herhangi bir şey için özür dileme. Hiçbiri senin suçun değildi."

Ama *benim* suçumdu. Tamam, onu iblise ben dönüştürmemiştim ama İlah Adası'ndan ayrılmamızın nedeni, benim dönüşeceğim şeydi. O her şeyini –hatta *hayatını*– benim için feda etmişti ve ben ise Uyanınca ilk iş Seth'le bağlantı kurmuş, sonra tanrılar karşılık verdikçe tüm dünyaya yayılan korkunç felaketlere yol açmıştım. Bu nasıl benim suçum olmazdı?

"Dinle beni," deyip yanaklarımı tuttu, başımı zorla kaldırdı. "Miami'de bana olan şey senin suçun değildi Lexie. Gatlinburg'da ise doğru olanı yaptın. Beni huzura kavuşturdun."

Onu... annemi öldürerek yapmıştım bunu.

Dudaklarını büzdü, sonra sarsılarak bir nefes aldı. "Böyle bir vicdan yüküyle yaşayamazsın. Bu suç senin değil. Uyandıktan sonra sana olanları kontrol edemezdin. Sonunda bağlantıyı kopardın ya, önemli olan o."

Sözleri öyle samimiydi ki *neredeyse* inanacaktım ancak onunla zamanımı bu korkunç şeylerden söz ederek geçirmek

istemiyordum. Olan biten her şeyin ardından tek istediğim sarılmasıydı bana.

Suçluluk duygusundan kurtulmak aşırı dar gelen bir pantolonu çıkarmaya benziyordu. Artık nefes alabiliyordum fakat tenimde izi kalmıştı. "Mutlu musun?" diye sordum ona sokulup.

Annem beni yine bağrına bastı, çenesini kafama dayadı, ben de gözlerimi yumdum. Neredeyse evimizde olduğumuza, yanağımın altında bir kalbin attığına inanacaktım. "Seni özlüyorum. Başka şeyleri de özlüyorum ama mutluyum." Durdu, saçımı geriye attı. "Huzur var, Lexie. Olumsuz şeylerin büyük kısmını siliyor, başa çıkmayı kolaylaştırıyor."

Nasıl da gıpta ediyordum öyle bir huzura.

"Fırsat buldukça gelip seni izliyorum," dedi, alnıma bir öpücük kondurdu. "Bunu yapmamızı istemiyorlar ama ben arada yapıyorum. Bana şu safkandan söz etmek ister misin?"

Gözlerimi hemen açtım, yanaklarım alev alev yandı. "Anne."

Hafifçe güldü. "Sana çok değer veriyor, Lexie."

"Biliyorum." Başımı kaldırırken kalbim sıkıştı. "Onu seviyorum."

Gözleri ışıldadı. "Bunca... şeyin ortasında aşkı bulduğunu bilmek beni ne kadar mutlu ediyor bilemezsin..."

Bunca trajedinin, diye tamamladım zihnimde. Ellerimi incecik bileklerine doladım, bakışlarım pencereye kaydı. Meltem incecik dalları sallıyordu. Parlak pembe çiçekler açmıştı, gözyaşı biçimli taçyaprakları çiyle ıslanmıştı. Onlara çok ama çok uzun bir zaman baktım, sonra konuştum.

"Biliyor musun, bazen herkes acı çekerken sevmem ve mutlu olmam yanlış mı diye düşünüyorum."

"Ama *sen de* acı çektin." Gözlerine bakmamı sağladı. "Herkes, etraflarında ne olursa olsun o adamın sana beslediği türden bir sevgiyi hak eder. Özellikle de sen."

Tekrar yanaklarım al al oldu, annemin ne kadarını gördüğünü merak ettim. Rezil kepaze olmuştum.

"Böylesi bir aşk şu an her şeyden önemli, Lexie. Akıl sağlığını bu koruyacak. Aslında kim olduğunu unutmanı engelleyecek."

Derin bir nefes aldım ancak boğazımdan geçmedi. "Çok insan öldü, anne."

"Daha da ölecek, bebeğim, bu konuda hiçbir şey gelmez elinden." Dudaklarını alnıma bastırdı. "Herkesi kurtaramazsın. Kaderinde bu yok."

Bu konuda hislerim muğlaktı. Apollyon olmak yaşam kurtarmak değil de ölüm ve yıkımla mı ilgiliydi?

"Ayakta durabiliyor musun?" diye sordu.

Başımla onayladım, ayağa kalktım ama bacaklarıma ağrılar saplanınca yüzümü ekşittim. Annem hemen tasalandı ama elimle bir şeyim olmadığını belirttim. "İyiyim ben."

Elini kolumdan çekmeden doğruldu. "Oturmalısın. Apollo kendini tekrar normal hissetmenin biraz zaman alacağını söyledi."

Kendimi bir daha normal hissetmem mümkün değildi ama yatağın kenarına oturdum, annemin yüksek platforma ve oradaki masaya doğru süzülüşünü izledim. Annem yürümezdi, hiç de yürümemişti, o sadece süzülürdü. Annemde doğuştan gelen, hep bende de olsun istediğim bir zarafet vardı. Ben ise inek gibi, ayaklarımı yere vura vura yürüyordum hep.

Sürahiyi ve arkasındaki bardağı aldı. "Bunu içmeni istiyor."

Şüpheyle kaşlarımı kaldırdım. Son on sekiz yıl içinde tek bir şey öğrendiysem, o da tanrıların verdiği bir şeyi yemenin ya da içmenin pek akıl kârı olmadığıydı. "Nedir o?"

Annem sürahideki sıvıyı antika görünümlü cam bardağa dökûp tekrar yatağa geldi. Oturdu, bardağı elime tutuşturdu.

"Apollo'nun oğlunun, tedaviye yardımcı olması için hazırladığı sağaltıcı bir nektar. Tümüyle iyileşene kadar burada kalamazsın ama bu sana iyi gelecek. Burada, havadaki eter senin için bile çok fazla. Seni boğacaktır."

Boğulmak da kulağa berbat geliyordu ama bardağa ihtiyatla bakmaktan kendimi alamadım.

"Merak etme Lexie. Tereddüdünü anlıyorum ama bu hile falan değil."

Büyük bir endişeyle bardağı alıp kokladım. Bal ve otsu bir şeyler kokuyordu. Karşımdaki annem olduğu ve bu gerçeği yürekten bildiğim için bardaktaki sıvıyı içtim. Tadının boktan değil de gayet güzel olduğunu görünce rahatladım.

"Yavaş iç," diye uyardı annem. "Uykunu getirecek."

"Öyle mi?" Kaşlarımı çatıp bardağa baktım.

"Uyandığında ölümlüler diyarına dönmüş olacaksın."

Soğuk bir rüzgâr göğsümü doldurdu. "Bu rüya değil, değil mi?"

"Hayır." Annem gülerek uzandı, saçımın ikide bir önüme düşen tutamını alıp kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Rüya değil."

Nefesimi güçlükle verip bir yudum daha içtim. Söylemek istediğim öyle çok şey vardı ki. Öldüğünden beri onu tekrar görmeyi defalarca hayal etmiş, ona söylemek istediğim şeylerin bir listesini yapmıştım. Evden gizlice dışarı çıktığım, kûfrettiğim, önüme gelenle kavga ettiğim ve tam bir baş belası olduğum için özür dileyerek başlayacaktım. Sonra, onun ne kadar muhteşem bir anne olduğuna getirecektim lafı. Oysa şimdi hem komikti hem de tuhaf. Ağzımı açtığımda duygular boşanıp o listeyi tümüyle sildi. Söyleyebildiğim tek şey "Seni çok özledim," oldu.

"Ben de seni, ama burada kalabildiğim kadar yanında kalacağım." Sağaltıcı nektarı içmemi izledi. "Bana bir söz vermeni istiyorum."

"Ne istersen," dedim, ciddiydim de.

Yüzünde küçük bir tebessüm belirdi. "Ne olursa olsun, ne yapmak zorunda kalırsan kal, suçluluk duygusundan kurtulmanı istiyorum."

Ona baktım. "Ben..."

"Hayır Lexie. Suçluluk duygusunu üstünden atmalı, Ares'in yaptıklarını geride bırakmalısın."

Bardağı indirip bakışlarımı kaçırdım, başımı hafifçe iki yana salladım. Ares'in beni ne hale getirdiğini, ölümden nasıl medet umduğumu mu unutacaktım? İmkânsızdı. "Sen... gördün mü?"

"Hayır." Elini elimin üstüne koyup sıktı. "Ama Apollo bana anlattı."

Akıl almaz derecede acı bir kahkaha attım. "Tabii ya. Anlatmaz olur mu hiç? Ares beni öldüresiye döverken neredeymiş o Apollo?"

Yüzünde hüzünlü bir ifade belirince söylediğime hemen pişman oldum. "Özür dilerim," diye fısıldadım. "Muhtemelen önemli tanrı meseleleriyle uğraşıyordu." Ya da nemf peşinde koşuyordu.

"Önemli değil." Yanağımı okşadı, yüzümün artık ağrımadığını fark edip şaşırdım. "Apollo senin için çok kaygılanıyor. Ben de öyle."

"İyiyim ben." Kendi yalanıma kendim bile inanmıyordum."

Başını yana eğip içini çekti. "Senin için bu hayatı istememiştim. Bu karanlıktan kurtarmak istemiştim seni."

"Biliyorum." Ona bakıp yüz hatlarını zihnime kazıdım. Tanrılar biliyor ya, annem çok güzeldi. Sadece tanrısal DNA'nın işi değildi bu. İçinin güzelliği dışına yansıyordu. İyiliği, sevgisi, olmak istediğim her şey. Gözlerimde parlıyordu adeta. Ne var ki yaşamı çok erken sona ermişti. Çok daha fazlasını hak ediyordu ve bunu ona vermeyi nasıl da isterdim. Ama yapamazdım, ben de ona verebileceğim tek şeyi verdim.

"Söz veriyorum," dedim ona. "Geride bırakacağıma söz veriyorum."

Dudaklarının kenarı yukarı kıvrıldı. "Sana yaptıklarından ötürü Ares'i öldürmek istiyorum."

İçeceğim boğazımda kaldı. Annemin iblise dönüşmeden önce, kimseyi öldürmekten söz ettiğini duymamıştım. Dönüştükten sonraysa herkesi öldürmek istemişti. Göğsümü başka bir tür sancı doldurdu. Bunu düşünmek istemediğimden hemen aklımdan çıkardım.

Durup dururken gelen bir esnemeyi elimle örttüm, tatlı içeceğin geri kalanını da içip bitirdim. Annem fincanı elimden alıp kalktı, masaya koydu. Geri döndüğünde sırtüstü yatıyordum.

"Vay be," diye mırıldandım. "Amma da... etkiliymiş."

Hemen yatağa gelip yanıma oturdu. "Öyle. Keşke daha çok zamanımız olsaydı bebeğim."

"Ama daha hazır değilim. Seni bırakmak istemiyorum. Lütfen..." Tuhaf. Ne diyeceğimi unutmuştum. Belli ki insanı aptallaştıran bir şeydi içtiğim.

Göz kapaklarım kaldıramayacağım kadar ağırlaşırken, annemin şöyle dediğini duydum. "Seninle gurur duyuyorum Lexie. Seninle hep gururlandığımı, seni sevdiğimi hiç unutma." Bir an durakladı, sonra ben uykuya kendimi kaptırmadan hemen önce, o tatlı sesiyle "Sakın umudunu yitirme bebeğim," dedi. "Sonunda cennet seni bekliyor."

Teşekkürler

Kitap yazmak için köy dolusu insan gerekiyor... Spencer Hill Press'teki muazzam ekibe teşekkür ediyorum: Kate Kaynak, Rich Storrs, Marie Romero ve Rebecca Mancini. Sizler olmasaydınız Alex gözlerimde bir pırıltıdan ibaret kalacaktı. Kevan Lyon, menajerlerin en iyisi olduğun için teşekkürler.

Yazmaktan başka hiçbir şeye el sürmememe anlamına gelen çılgınca yazı teslim tarihlerime katlandığınız için siz aileme ve dostlarıma koca bir teşekkür. Beni tatlı dil dökerek yazı uçurumunun kenarından defalarca döndüren Cindy Husher ve Stacey Morgan'a teşekkürler. Bana harika bir kapak tanıtım yazısı yazan Molly McAdams'a ve berbat yazdığımda yüzüme karşı berbat yazdığımı söyleyen beta / eleştirmen ekibime de teşekkürler.

Okurlar olmasa bunların hiçbiri mümkün olmazdı. Akit Sözleşmeleri serisini okuyup keyif aldığınız için hepinize teşekkürler. Biliyorum, bir sürü yazar bunu söylüyor ama en iyi okurlar benimkiler. Sizler bir harikasınız.

